

ROEP UIT DE KAUWENHOEK

Dit zogenaamde E-book, Roep uit de Kauwenhoek, mag - door een ieder zonder winstoogmerk - vrij gedownload en gekopieerd worden. Verspreiding in gedrukte - of geprinte vorm is niet toegestaan.

Namens de schrijver en uitgever:

Tonny Buijs

Arnhem, augustus 2003

MEER INFO OP: WWW.HORSE-SHOE.NL

Tonny Buijs

ROEP UIT DE KAUWENHOEK

met tekeningen van:

Heidi Peters-Horck

HORSE-SHOE Publishing Elden

Speciale dank gaat uit naar:

Bonny Donders
Marciana Timmermans
Paul Teunissen
Floris Verheul
Henk van Rheede
Alex van Strijp
Sanne Bosman

Uitgegeven door: HORSE-SHOE Publishing Elden

Copyright:

Tekst: Tonny Buijs, 2003
Tekeningen: Heidi Peters-Horck, 2003
Foto's en fotobewerking: Tonny Buijs, 2003
Opmaak en lay-out: Tonny Buijs, 2003

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de copyrighthoudende en de uitgever.

NUGI: 221
ISBN: 90-803589-3-2

“De wereld biedt genoeg voor ieders behoefte, maar niet voor ieders begeerte.”

Mahatma Gandhi

De inspiratie voor dit boek ontleende ik aan de teksten van Ken Hensley en het magische stemgeluid van David Byron.

DEMONS & WIZARDS

“I build a world were I was king.”

VOOR:

MARTIEN

en

DIENY

INHOUD

1. JULIANSVERHUIZING	9
2. DE ONTMOETING	23
3. BILLIE DE “BIKER”	39
4. DE BENDE VAN DE RODE MAAN	54
5. DROMEN	74
6. NAAR DE BIBLIOTHEEK	84
7. IN DE NEVELRING	109
8. DE LEVENSSTEEN	126
9. RAADSELS	145
10. SABOTAGE!	162
11. IN NOORWEGEN	184
12. IN DE KRING VAN ZEVEN	211
13. DE AARDE ZAKT IN	244

EPILOOG

HOOFDSTUK 1

JULIANS VERHUIZING

An de nachtelijke hemel fonkelden sterren als diamanten. De lucht was kraakhelder. Niet één miezerig klein wolkje waagde het zich te vertonen. De maan scheen vrijuit en zette de omgeving in een spookachtig licht. Grillige schaduwen hadden in deze schemerwereld vrij spel. Onheilspellend tekenden zij zich af op de stijfbevoren witte grond. De knoestige kale takken van de oude eik leken op grijpgrage vingers. Op zware klauwen die je, wanneer je even niet oplette, te grazen zouden nemen.

Windstil was het, én koud. Ontzettend koud. De weerman op televisie had gezegd dat het vannacht wederom achttien graden zou gaan vriezen. Hij kon tevreden zijn. Voor de verandering kwam zijn voorspelling eens uit. In Friesland wreven de mensen zich in de handen van plezier, want die Friezen wisten het: hij kwam er weer aan, die fantastische Elfstedentocht.

Ver van de plek waar de Friezen in jubelstemming verkeerden, lag Julian te woelen en te draaien in bed. De slaap kon hij niet vatten, daarvoor piekerde hij teveel. Zijn hersens maalden maar door en door, als molenstenen in een op hol geslagen windmolen. Onherroepelijk ratelden en knarsten ze verder. Ze bezorgden hem daarmee een bonkende hoofdpijn.

Twee gedachten in Julians hoofd vochten om voorrang.

Ging het maar dooien, dreunde het. De vogels zitten echt niet te wachten op die stomme schaatswedstrijd. Ze hebben het nu al moeilijk genoeg om hun kostje bij elkaar te scharrelen en warm te blijven. Julian was bezorgd om het lot van de vogels, maar ook de aanstaande verhuizing had hem aangegrepen.

Hier was het leuk, daverde het. Hier had ik het naar mijn zin, bonkte het. Waarom gaan we dan weg? Waar kom ik terecht? Zal ik daar net zo goed naar vogels kunnen kijken?

Na nog eens tien minuten had Julian genoeg van het gemier en gedraai. Gek werd hij ervan. Het liefst zou hij deze laatste nacht gewoon lekker slapen! Klarwakker stapte hij uit zijn warme bed. Hij huiverde van de kou die hem tegemoet sloeg. Brrrrrrr..... Julian schoot een paar sloffen aan en liep naar het slaapkamerraam. Zijn raam was versierd met de mooiste ijsbloemen. Daar had hij op het moment echter geen oog voor. Julian ademde tegen de bevroren ruit om naar buiten te kunnen kijken. De warme lucht die tegen het glas werd geblazen, zorgde ervoor dat langzaam maar zeker een rond kijkgaatje ontstond. Kleine condensdruppeltjes en gesmolten ijs kropen naar beneden, vormden samen een minuscuul waterstraaltje en bevroren eenmaal onder aan het kozijn gekomen tot een mini-ijspegel.

Julian bekeek de wereld om hem heen. De oude eik, het monster met grijpgrage armen, stak in het sterrenlicht donker af tegen de glinsterende sneeuwlaag. Aangevreten mezenbollen en half lege pindaslierten hingen als kerstversiering in de takken. Meer kon de jongen niet doen voor de vogels.

Terwijl Julian naar buiten keek, gleden zijn gedachten terug in de tijd. Al weer jaren geleden had hij in deze eik zijn eerste hut gebouwd. Helaas was deze er na de eerste de beste storm uitgewaaid, want echt handig was Julian niet. Maar hij leerde snel en zijn tweede en derde hut, voorzien van een heuse touwladder, werden een succes. Vorige week had hij samen met zijn vader de laatste hut afgebroken. De oude boom zou in het vervolg alleen nog vogelnesten dragen. "In ieder geval zal *ik* er nooit meer een hut in maken," zuchtte de jongen, danig aangedaan door deze constatering.

De volle maan werd omringd door een grote oplichtende cirkel. Julian staarde ernaar en wist maar al te goed wat het verschijnsel betekende. Het was een teken dat het écht vroor dat het kraakte. Arme vogels, veel van jullie zullen de ochtend niet halen, wist Julian. En: "Dit is de laatste keer dat ik je vanuit dit kamertje kan zien beste maan," zuchtte hij opnieuw. Morgenvroeg ga ik weg en of ik je vanuit mijn nieuwe slaapkamer kan zien, is nog maar afwachten.

Met zijn diepbruine ogen zocht de jongen de sterrenhemel verder af. Daar stond de Grote Beer. Julian kende dit sterrenbeeld goed. Hij had het immers zo vaak gezien. Hij vond de Grote Beer op een steelpannetje lijken. Vier heldere sterren vormden het pannetje en drie andere heldere sterren de geknakte steel. Maar nu was er iets vreemds aan de hand. Julian schudde zijn hoofd, wreef in zijn ogen en keek nog een keer, én nog eens. Dat was raar, midden in de pan glansde een vijfde ster! Erg goed was deze echter niet te zien. Julian kneep keihard in zijn arm. "AU!" Nee, hij droomde niet. De ster of wat het ook zijn mocht, was er wel degelijk. En het leek geen gewone ster. Deze ster leek wel rood, ... BLOEDROOD.....!

*****

"Schiet nou toch eens op Julian en pak je spullen," riep Julians vader die zenuwachtig door de lege huiskamer ijsbeerde.

"Ik kom eraan pa," schreeuwde Julian terug, "ik moet alleen mijn verrekijker en vogelboeken nog pakken, dan ben ik klaar."

"Ja, ja, het is al goed," riep vader in het trapgat. "En eigenlijk hebben we nog tijd genoeg," mompelde hij er zachtjes achteraan. "Het nieuwe huis loopt tenslotte niet weg."

De chauffeur van de verhuiswagen dacht daar kennelijk toch wat anders over, want herhaaldelijk drukte hij op de claxon en trapte hij het gaspedaal vol in, waarna de zware dieselmotor brulde. Dikke zwarte roetwolken schoten uit de uitlaat en zorgden voor een verstikkende walm. Het claxonneren werkte op de zenuwen van Julians vader, die toch al gespannen was door het hele gedoe met de verhuizing.

Om er helemaal zeker van te zijn dat ze niets zouden vergeten, liep hij voor de vijfde keer die ochtend het inmiddels leeggeruimde huis door. Zijn voetstappen weerkaatsten in de kale en lege kamers met een vreemde holle klank. Alle meubels die mee moesten, waren de vorige dag al naar het nieuwe huis overgebracht. Slechts de heldere vierkante vlekken, op het verder vergeelde behang, waren de stille getuigen, dat daar ooit schilderijtjes en fotolijstjes hadden gehangen.

*****

Het oude, knusse huisje van Julians ouders stond midden in de duinen. Het eenzame huis had een naam. Op een houten bord, versierd met talloze bloemen, stond met grote gekrulde letters ZEEZICHT. Eigenlijk was het een belachelijke naam, want de zee was door de duinenrij absoluut niet te zien. Zou het een grap zijn geweest van degene die het huis lang geleden had gebouwd? Als het hard waaide kon je de zee wel horen. Het ruisen van de branding en de golven die kapotsloegen op de golfbreker hadden Julian menigmaal in slaap gezongen.

“Ja Julian,” had vader ooit eens tegen hem gezegd, “het is inderdaad een stomme naam maar het bord heeft er altijd gehangen. Het is waarschijnlijk zo oud als het huis zelf, en ik haal het er niet vanaf. Kun je niet zien hoe verveerd de letters zijn en hoe prachtig het is gemaakt? Het is een heel karwei geweest om die letters en versiering uit het hout te beitelen. Ik zeg je jongen: het is kunst, aanschouw die pure schoonheid. Degene die het maakte was bepaald een kunstenaar.”

Wat deed die naam of dat bord er nu nog toe? Spoedig zou ZEEZICHT voor Julian tot het verleden behoren.

In het kleine huis had Julian een heerlijke tijd gehad. Na schooltijd kon hij zich heerlijk uitleven in de duinen en op het strand. 's Zomers ging hij vaak met zijn moeder zwemmen in zee en lekker zonnebaden op het warme zand. Maar in de herfst, wanneer noordwesterstormen de golven geselden en donkere grauwe wolken door de lucht joegen, dan vond hij het strand op zijn mooist. Tijdens een storm vond hij de zee ook het lekkerst ruiken. Die heerlijke, frisse, zilte geur zou hij nooit van z'n leven vergeten. Het liefst wandelde Julian kilometers lang voorovergebogen in de wind, in een striemende regen, hand in hand met zijn moeder langs het water. Samen keken ze dan naar de meeuwen die hun best deden om in de bulderende wind in de lucht te blijven. Schijnbaar moeiteloos slaagden zij daarin.

*****

Julian gunde zich nog een laatste blik in de kamer waar hij zijn leven lang had geslapen. Waarschijnlijk zou hij deze nooit meer terugzien. Twaalf jaar lang had hij gewoond in huize ZEEZICHT en hij had het er altijd naar zijn zin gehad. Hij kende het huis met zijn geluiden. De muisjes die achter de houten wanden van zijn kamer trippelden en op iets eetbaars knabbelden. De traptreden die kraakten als

vader en moeder naar bed gingen. De houten luiken die klapperden als het waaide. Het waren vertrouwde geluiden. Julian zou ze missen. Maar zijn vader wilde verhuizen. Die had er genoeg van om iedere dag minstens een half uur lang in de file te staan op weg naar zijn werk. En trouwens, het huis was ook te klein geworden.

Afgelopen jaar had zijn moeder nog maar weinig tijd voor Julian gehad. Er was gezinsuitbreiding op komst. Vijf maanden geleden had hij een zusje gekregen. Samen met zijn moeder had hij haar naam uitgekozen: Fleur. Dag en nacht waren zijn ouders nu met de kleine bezig. Julian snapte dat wel, maar toch voelde hij zich alleen gelaten. En 's nachts deed hij vaak geen oog dicht door het gehuil van zijn zusje. Nee, dit waren niet de leukste momenten. Gelukkig zal ik daar in het nieuwe en grotere huis niets van horen, dacht Julian. Want daar krijg ik een slaapkamer helemaal op zolder.

Jan en Miep Berendsen, de ouders van Julian en Fleur, hadden na Fleurs geboorte heel goed gemerkt dat Julian stiller werd en zich steeds eenzamer voelde. Vaak zagen ze hun zoon met een afwezige blik voor zich uit staren. Een knagend schuldgevoel had zich vervolgens van hen meester gemaakt. Om Julian op te vrolijken hadden ze een prachtige telescoop met een statief en een nieuw vogelboek voor hem gekocht.

Toen Julian de pakjes uit het papier haalde, begon hij over zijn hele gezicht te stralen. Even later rende hij van gekkigheid luid juichend het hele huis door. Zelden hadden zij hun zoon zo blij gezien. De dure cadeaus waren absoluut geen miskoop geweest.

Julian vermaakte zich best met zijn nieuwe spullen. Hij zwierf nu vaak alleen door de duinen en langs het strand. Tijdens die tochten bungelde zijn verrekijker aan een koordje om zijn nek. Het vogelboekje, met daarin honderden tekeningen van alle vogelsoorten van Europa, zat in zijn rugzak. De telescoop, alvast op het statief gemonteerd, droeg hij als een geweer over zijn schouder.

Met deze zware last sloop Julian over de kleinste paadjes. Vaak kwam hij op plaatsen waar al jaren geen mens was geweest. Bordjes die hij tegenkwam met: VERBODEN TOEGANG, negeerde hij. Want juist daar zag hij de meeste dieren. Het was trouwens maar goed dat zijn ouders niet wisten waar Julian overal uithing. Zij maakten zich toch al zo snel ongerust en zouden Julians avonturen zeker verboden hebben. Hij ging voorlopig gewoon zijn eigen gang.

De verrekijker vergrootte tien keer. Daarmee kon Julian heel snel de vogels in de lucht opsporen en bomen en struiken afzoeken. De telescoop had een vergroting van maximaal zestig keer. Daarmee kon hij de kleinste zangvogeltjes goed bekijken en de weidse zee afspeuren. Zo was hij op alles voorbereid. Hij kon met de telescoop zelfs de kraters op de maan zien!

Lekker vogels kijken, en konijnen en reeën observeren. Voor Julian bestond er niets mooiers. Als hij geluk had, dan zag hij zelfs enkele vossen. Het meest lette hij toch op vogels. Vanaf het moment dat Julian zijn telescoop en vogelboek had gekregen, had hij zesentachtig vogelsoorten op zijn lijstje kunnen aanstrepen.

Nu ging het opsporen van nieuwe soorten niet zo voorspoedig meer. Jammer genoeg moest hij dit mooie gebied met zijn grote vogelrijkdom gaan verlaten. Wie wist wat hij er in zijn nieuwe woonplaats voor terug zou krijgen. Zijn vader had verteld, dat in de buurt bij hun nieuwe dorp oude bossen en mooie heidevelden lagen. Julian hoopte er het beste van, maar vreesde het ergste. Zo mooi als in de duinen kon het daar toch nooit zijn. Daarvan was hij rotsvast overtuigd.

*****

De chauffeur zette de verwarming van de wagen nog wat hoger en stak er nog maar eens een op. Een slechte gewoonte, dat wist hij wel en eigenlijk was hij al een hele week gestopt. Hij had er genoeg van om 's ochtends voor het opstaan eerst een half uur lang te moeten hoesten en rochelen om fatsoenlijk lucht te kunnen krijgen. Vorige week was hij begonnen met het ophoesten van dikke stroperige bruingele slijmklodders en toen had hij besloten er definitief mee te kappen. Dit kon zo niet langer. Zijn arme longen stonden op barsten, die moesten inmiddels zo zwart zijn als de asfaltwegen waarover hij dagelijks reed. Maar het wachten duurde nu al zolang, dat hij besloot de tijd te doden met het roken van een sigaretje. Eentje maar..... en dat zou echt de laatste zijn. Hoe vaak had hij deze woorden afgelopen week al niet tegen zichzelf gezegd? Ongetwijfeld te vaak. Voor de verandering drukte hij ook nog eens op de toeter.

Eindelijk daar kwamen ze het huis uit en stapten ze in de verhuiswagen. Vader en zoon gunden zich nog een laatste blik op het huis met de netjes verzorgde tuin er omheen. "Dag ZEEZICHT, we zullen je missen."

De chauffeur liet de motor ronken, schakelde in zijn een en liet de koppeling opkomen. De wielen draaiden - eerst nog langzaam maar allengs sneller - en vooruit gingen ze. Daar reden ze de hoek om.

"Niet omkijken Julian," zei vader, "dat brengt ongeluk."

Vader keek strak voor zich uit. Julian was echter een nuchtere jongen en trok zich niets aan van bijgeloof. Hij keek over zijn schouder en zag *zijn* huis verdwijnen achter een deftig groepje beukenbomen. Het laatste dat hij van ZEEZICHT zag, was het in het zonnetje oplichtende rieten dak. Tranen sprongen in zijn ogen. Julian probeerde zich groot te houden en vocht ertegen. Tenslotte vond hij zich al een hele kerel en kerels huilen niet, zo hield hij zich voor. Maar toen hij vader vroeg: "Hoe lang is het rijden?" kreeg hij een brok in de keel en sloeg zijn stem over. Meer dan een iel piepstemmetje kwam er niet uit zijn mond.

"We moeten zeker nog een uur over de snelweg," antwoordde vader.

Weldra lag hun oude vertrouwde huis ver achter hen. De weg voerde oostwaarts. Weiland na weiland passeerden ze. Julian hield zich bezig met het tellen van roofvogels. Vooral buizerds waren goed te zien. De Nederlandse buizerds hadden gezelschap gekregen van hun soortgenoten uit het Hoge Noorden. Die kwamen hier de winter doorbrengen omdat het bij hen veel te koud werd. Nog kouder dan

hier, en terwijl Julian dat dacht, liep een rilling over heel zijn lijf.

Stagig zaten de grote roofvogels op de houten paaltjes die het prikkeldraad vasthielden. Julian zag er genoeg: bruine, wat minder bruine en zelfs een bijna geheel witte buizerd. “Kijk daar pa! Zag je hem? Die witte! Wat zijn het toch een vreemde roofvogels, hè? Allemaal buizerds en toch zo verschillend.”

Vader schrok op, hij was in diep gepeins verzonken. Zijn gedachten waren afgedwaald naar het nieuwe huis en zijn nieuwe baan. Hij twijfelde eraan of hij de juiste beslissing had genomen. Had hij er goed aan gedaan om een nieuw avontuur te beginnen? Om weg te gaan uit het huis waar ze zolang gelukkig hadden geleefd? Om Julian weg te rukken bij zijn geliefde vogels? Uiteindelijk had hij gedroomd van een vriendelijk oud mannetje met een lange witte baard. Dat mannetje had hem nog het meest aan vadertje Tijd doen denken. Het grappige baasje had hem gezegd, dat hij het moest doen. *Verhuizen.....* Zijn boeltje pakken en op weg gaan naar Bontebok. En zo geschiedde.

“Nee jongen, ik zag hem niet, maar ik zie daar wel een torenvalk staan bidden,” zei vader.

Julian bekeek de valk een tijdje met de verrekijker. “Hij heeft het niet gemakkelijk pa! Kijk hem eens wankelen. Hij kan zich nauwelijks stilhouden in de lucht. Het is ook bijna windstil. Toch.... Ja, daar gaat ie.” Met een bloedgang dook de valk op zijn prooi. Even later steeg de vogel op met een veldmuis in zijn klauwen.

“Hij heeft hem,” riep Julian opgewonden, “hij heeft hem! Was het geen prachtig gezicht?”

Vader had het gezien maar zweeg.

De chauffeur verbaasde zich over alle tumult. Zoveel opwindning over een stomme vogel. Hij zag de lol er niet van in. Stuurs keek hij naar de eindeloze weg voor hem en besloot ter afleiding een sigaret op te steken. Zijn goede voornemen om te stoppen met roken, was als mist voor de zon verdwenen. De cabine van de verhuiswagen vulde zich met traag zwevende rooksluiers.

Voor Julian er erg in had, reden ze de snelweg af. Ze waren bijna bij hun nieuwe woonplaats. Gelukkig maar, dan kon hij eindelijk ontsnappen aan de sigarettenlucht in de wagen. Eerst ging het nog door het dorpje Nedel. Een gehucht met een paar huizen, een pleintje en een fraai ogend kerkje. Als je een keer met je ogen knipperde dan was je het dorp alweer uit.

Het volgende dorp, Bontebok, zou hun nieuwe woonplaats worden. Eenmaal uit Nedel zag Julian, zo ver hij kon zien, weilanden die afgewisseld werden met kleine bosjes. In de verte staken twee torens omhoog; de een was 'n stuk lager dan de ander. Het waren de torens van de kerk van Bontebok. Daar was het! Daar lag hun nieuwe thuis!

Voordat ze Bontebok binnen reden, kwamen ze eerst langs een merkwaardig tafereeltje. Aan weerszijden van de weg waren om de honderd meter borden geplaatst. Met grote letters stond op het eerste bord:

“STOP DE NIEUWE WEG!”

en op de volgende:

“GEEN STANK, LAWAAI EN VERVUILING IN BONTEBOK”

“ONS DORP IS GEEN SNELWEG”

“BONTEBOK WIL GEEN VERKEERSDODEN!”

“TIEN MINUTEN EERDER THUIS?
ONZE KINDEREN IN HET ZIEKENHUIS!”

“SPAAR DE KAUWENHOEK”

“EEN WEG DOOR DE KAUWENHOEK?
GEKKENWERK!”

“HANDEN AF VAN ONZE NATUUR”

“Wat is hier aan de hand, pa?” vroeg Julian.

Vader wachtte even voordat hij antwoordde: “Mensen uit de stad hebben bedacht dat er dwars door het dorp en dwars door een groot natuurgebied heen een grote weg moet komen. Als de weg er ligt, dan zijn de stadsmensen eerder thuis van hun werk en kunnen ze ’s morgens tien minuten langer in bed blijven liggen om weer naar hun werk te gaan. Nu moeten de mensen nog met een grote boog om het natuurgebied, de Kauwenhoek en ons dorp Bontebok heenrijden. Natuurlijk zijn de mensen uit Bontebok niet zo blij met de weg. De grote weg door het dorp wordt een drukke racebaan, vrezen zij. Het vele verkeer zal een hoop stank en lawaai met zich meebrengen en de mooie natuur rond het dorp dreigt voor een groot gedeelte te verdwijnen.”

“Dat is niet zo mooi.”

“Nee Julian, dat is het zeker niet,” zei vader. “De weg zal vlakbij ons nieuwe huis komen te liggen. Maar zover is het nog niet. De mensen van het dorp zullen er alles aan doen om de weg tegen te houden, neem dat maar van me aan. Desnoods stappen ze naar de rechter!”

“En, wat is de Kauwenhoek?” vroeg Julian.

“Dat weet ik niet precies,” antwoordde vader. “Daar doen de meest vreemde verhalen de ronde over. Vroeger schijnt het daar niet pluis te zijn geweest. Er woonden heksen, zo vertellen de dorpingen. En veel mensen zijn er verdwaald en nooit meer teruggekomen. Nog steeds worden er vreemde, bewegende blauwe lichten gezien. Witte Wieven of dwaallichten noemen de bijgelovige dorpingen het verschijnsel. Ze geloven dat het de dolende geesten zijn van de ongelukkigen die voorgoed in het moeras verdwenen.”

Net voor de laatste bocht naar links zag Julian twee kleine boerderijtjes staan. Voor het eerste boerderijtje glom in de laag staande winterzon een keurig onderhouden motorfiets. Op het vele chroom en het lakwerk was geen roestplekje te zien.

“Zag je die motor, pa? Gaaf hè? Was dat een Harley-Davidson, pa?”

“Ik weet het niet zeker Julian, maar ik dacht van wel.”

Honderd meter voorbij de bocht passeerden ze wederom een bordje.

WELKOM IN BONTEBOK, stond erop.

De chauffeur minderde vaart. Met een kalm gangetje reden ze het dorp binnen. Hun nieuwe huis stond aan het dorpsplein, recht tegenover de kerk en schuin tegenover de school. Om het plein heen stonden oude gaslantaarns en uit de kluiten gewassen platanen. Rond deze bomen stonden smeedijzeren hekjes. Hoewel het nog lang niet donker was, brandde in de lantaarns een gezellig elektrisch licht. Bontebok mocht dan een klein plaatsje zijn, de elektriciteit was ook hier doorgedrongen. De mensen vonden de oude gaslantaarns echter zo mooi, dat ze besloten hadden alleen de gaslampen te vervangen en de lantaarns zelf te laten staan. Het plein bestond uit klinkers. Daar waren er op dit moment niet veel van te zien. De stenen gingen grotendeels verloren onder een fiks pak sneeuw. De lantaarns en de bomen rond het plein gaven het geheel een bijzonder vriendelijk aanzicht.

Voor de kerk stond een rijtje lindebomen. Die waren hun bladeren allang kwijt. Nu was goed te zien hoe de takken keurig recht geleid werden. De kale lindetakken gaven de kerk iets sinisters. Vormden een beeld dat Julian geheel niet aanstond.

*****

Moeder stond met een dikke sjaal om d'r nek in de deuropening op haar mannen te wachten.

“Een goede reis gehad?” vroeg ze aan niemand in het bijzonder.

“Ja,” antwoordde Julian. “Ik heb een bijna witte buizerd gezien, en pa en ik hebben gezien hoe een torenvalk een veldmuisje greep.”

“Nou, dat muisje zal dat niet zo leuk gevonden hebben.”

“Maar ma, die valk moet toch ook eten!”

“Hoor ik iemand eten roepen,” riep vader. “Ik heb wel zin in een lekker bordje soep.”

Daar had moeder reeds rekening mee gehouden.

“Eerst de verhuiswagen leeg maken,” klonk het gebiedend, “en dan heb ik voor jullie een flinke pan met snert en een heerlijke rookworst.”

De weinige spullen die in de vrachtwagen stonden, werden snel uitgeladen. Vader gaf de norske chauffeur, de hele weg had hij nog geen boe of bah gezegd, een fooi. Tenslotte was alles onbeschadigd overgehuisd en had de man zijn werk goed gedaan. De chauffeur groette beleefd, stapte in zijn warme wagen - hij had de motor

gewoon laten draaien zodat de verwarming bleef branden -, gaf nog een hengt op de claxon en scheurde weg. De familie in een dikke roetwolk achterlatend. Jan Berendsen stond in de deuropening naar lucht te happen en dacht bij zichzelf: deze stank zullen we iedere dag hebben als ze die weg voor ons huis gaan aanleggen. Dat mag niet gebeuren..... nu niet, dan niet en nooit niet. En daar zal ik mijn best voor doen.

Het eten was verrukkelijk! Geen wonder als je zo'n honger hebt. De pan soep werd tot op de bodem leeg geschraapt en ook van de rookworst bleef niets over. Fleur had ook goed haar best gedaan. Zij had haar fruitprakkie helemaal op. Ze was een goede eter. Haar bolle wangen waren daarvan de glimmende getuigen. Fleur kraaide een keer van genoeg, liet een flinke boer, lachte even met haar stralende blauwe ogen en viel in een diepe slaap. Moeder had er op het moment geen kind aan. Ze legde haar kleine schat in de wieg en dacht: even een paar uurtjes rust.

Dat dacht vader ook. Na een vermoeiende reis en met een lekkere volle maag was het goed rusten. Hij trok het kleed van de bank, dat ter bescherming diende. Daarna nestelde hij zich lekker in de vertrouwde kussens en deed zijn ogen dicht.

“Als iedereen zo lui is, dan zal ik maar eens een stukje gaan wandelen,” zei Julian. De daad bij het woord voegend, begon hij aan zijn eerste rondje door het dorp. Als eerste stak hij de straat over naar het plein. Recht over het plein ging het vervolgens naar de kerk. Kerken hadden altijd al zijn speciale belangstelling gehad. Julian vond het fascinerende gebouwen. Vaak waren ze al heel oud en dat waren gelijk de mooiste. Vooral de kerken waarvan de muren waren opgetrokken uit grote zandstenen blokken of die waren gemaakt van gestapelde keien, vond hij mooi. De kerk van Bontebok bestond uit zandsteen. Heel anders en heel wat mooier dan de saaie bakstenen gedrochten van tegenwoordig.

Julian was ook een groot bewonderaar van glas-in-lood-ramen. Dat vond hij helemaal kunstwerkjes. Al dat gepriegel met stukjes gekleurd glas. De makers daarvan moesten tijd genoeg hebben gehad. Uren kon hij kijken naar het lichtspel. Hoe zonnestralen krijgertje speelden met het gebrandschilderde glas.

Achter Julian sloeg de zware eikenhouten deur krakend dicht. De jongen was in de kerk. Verder was er niemand. Zelfs geen biddend oud dametje. In kerken werd Julian altijd overvallen door een vreemd gevoel. Hij was niet gelovig en voelde zich vaak een indringer in deze heilige wereld. Onwillekeurig fluisterde hij als het noodzakelijk was iets te zeggen. Hardop praten deed je niet in een kerk. En altijd deed Julian zijn best zo geluidloos mogelijk te lopen. Was het uit eerbied? Bang dat andere bezoekers hem afkeurend zouden aankijken? Bang om de aandacht van een niet bestaande god op zich te vestigen?

Zo had Julian heel wat kerken bezocht. Op het eerste gezicht leek de rooms-katholieke dorpskerk van Bontebok niets bijzonders. Op twee rijen Spartaanse houten banken konden de kerkgangers de mis aanhoren. Aan het eind van het gangpad stond op 'n verhoging een eenvoudig altaar, waar met een flakkerend vlammetje twee kaarsen brandden. Het tochtte. Boven het altaar hing een zwaar

houten kruis, zonder Jezus. Er waren slechts vier glas-in-lood-ramen. Het zwakke zonlicht speelde met de vier evangelisten. Julian raakte snel uitgekeken op het interieur van deze kerk zonder pracht en praal en liep naar buiten. Hij besloot rondom de kerk te lopen. Kijken of het daar wat was.

In het smalle gangetje naast de kerk voelde hij voor het eerst die aanwezigheid. Er hing iets in de lucht, een spanning die welhaast tastbaar was. Julian kreeg er kippenvel van. Iets beroerde het haar op zijn hoofd. Alsof er iemand met zachte hand zijn krullen betastte. Of was het slechts verbeelding geweest? Op zijn hoede keek hij om zich heen. Er was niets bijzonders te zien. Geen mens liet zich zien, geen dier schoot weg.

Het laatste licht van de winterzon en de diep grauwe kleur van de kerkmuren zouden Julians onbehaaglijke gevoel veroorzaakt hebben. Het zandsteen was in de loop der eeuwen bijna zwart geworden. Daarbij kwam nog dat eigenaardige detail dat Julian onbewust was opgevallen. Er was iets dat niet klopte. Maar Julian kon er niet meteen opkomen wat het was. Nogmaals gleden zijn ogen over de kerk. Zijn onderbewuste had iets vreemds gesignaleerd, maar wat was het? Hij piekerde niet te lang en liep naar de achterkant van de kerk. Het zou hem wel weer te binnen schieten.

Zoals verwacht lag aan de achterkant van de kerk een klein vervallen kerkhof. De meeste graven waren met mos overdekt. Sommige grafstenen waren half weggezakt in de grond en stonden scheef. Andere stenen waren gebarsten en er stonden er zelfs waarvan stukken steen waren afgebroken. Gesloopt door weer en wind.

Ook de kerk zelf was danig verweerd en oud, zag Julian nu. Aangetast door de tand des tijds. "Anno 1610" las hij op de achtergevel. De achtergevel? Vreemd. Normaal staat zo'n jaartal op de voorgevel. Alsof de mensen die de kerk hadden gebouwd het jaartal maar liever niet zagen.

In een flits schoot het hem weer te binnen. Het vreemde detail. De kerk had twee torens. Een hoge en een wat lagere. Op de lage toren stond net als op de meeste andere kerken die Julian had gezien een groot kruis. Vreemd genoeg was de hoogste en mooiste plek van de kerk gereserveerd voor een windwijzer. En niet zomaar een windwijzer. Een enorme vogel duidde de juiste windrichting aan. Het was echter niet de gebruikelijke haan die de kerktoren sierde. Julian herkende de vogel meteen als een kraai. Een kraai? Was de windwijzer, nota bene een zwarte kraai, belangrijker dan het Kruis waaraan Jezus Christus gestorven was?

*****

Julian wandelde verder. De school waar hij langskwam was als alle andere scholen die hij kende. Gelukkig hoefde hij volgende week pas naar de les. Eerst mocht hij van zijn ouders wennen aan de nieuwe omgeving. De Jozefschool was een groot bakstenen gebouw met hoge ramen. Voor de ingang lag een bordes. Zeven traptreden moest je op, wilde je bij de ingang komen. Een dikke muur van oude

bakstenen aan weerszijden van de trap, leidde naar de grote dubbele houten deur. De zware massieve deuren zonder raam vormden de toegang tot een grote hoge hal. Die kon Julian nu niet zien. Maar hij zou daar de komende maanden vaak genoeg lopen. Het was een hal waar in je voetstappen zo heerlijk nagalmden.

Hij kon kinderen in de klas zien zitten. Ze waren van zijn leeftijd. Misschien zou hij wel bij hen in de klas komen. Voor de klas stond een jonge juffrouw. D'r blonde haar droeg ze in een knotje, ook had ze een broekrok aan. Ze zag er stijfjes uit. Julian besloot dat hij haar niet mocht. Nog even bleef hij staan kijken. Toen wandelde hij terug naar huis.

Bontebok was niet groot. Klein zelfs. Maar het was er wel gezellig gezien de drie cafés die rond het dorpsplein lagen. Er woonden slechts vijfhonderd mensen. Met Julian, Fleur, Jan en Miep erbij, precies vijfhonderdenvier. Er waren maar elf straten waarvan drie toegangswegen. Wanneer de nieuwe weg er zou komen zouden het er vier worden. Alle toegangswegen kwamen uit op het dorpsplein. Zo was er de toegangsweg waar Julian over was komen aanrijden vanuit het dorpje Nedel, zo was er de toegangsweg vanuit het dorpje Mienden en zo was er de weg vanuit de grote stad Zuilen. Deze weg zou straks veel breder worden en aangesloten worden op de nieuwe snelweg. De weg die dwars door de Kauwenhoek zou gaan. Tenminste als de stadsmensen hun zin kregen.

★★★★★

Terug in huis begon Julian met het inrichten van zijn zolderkamer. Hij hoefde alleen zijn spulletjes op de goede plaats te zetten. Er was al behangen en op de vloer lag lekkere dikke vloerbedekking. Dat was wat anders als het koude zeil in het oude huis! Speciaal voor hem hadden Jan en Miep donkergroene vloerbedekking gekocht. De groene kleur van boomkruinen in het zomerse bos. Julian zou het gevoel hebben alsof hij in het bos zou slapen. En het plafond was blauw geschilderd. Zo blauw als de lucht op een heldere dag.

Aan beide zijden had de kamer een groot dakraam. Als ik nu mijn bed in het midden van de kamer zet, dan kan ik als ik op mijn rug lig altijd naar buiten kijken, dacht Julian. Dan kan ik de maan en de sterren in ieder geval blijven zien.

Zijn moeder zou het bed daar nooit hebben neergezet. Het stond vreselijk in de weg en Julian hield bijna geen ruimte over. Het was echter zijn kamer en hij wilde naar buiten kijken dus..... Het bed kwam in het midden. De boekenkast kreeg een plek rechts naast de deur. Het bureautje kwam links van de deur te staan. Op het bureau lagen vanzelfsprekend zijn verrekijker en vogelboek. Het statief met de telescoop erop zette hij voor het rechterraam, klaar voor gebruik. De rest van zijn troep gooide Julian met een grote boog aan de andere kant van het bed. Daar zou het voorlopig blijven liggen. Als laatste hing hij zijn lievelingsvlag op. Op de muur boven de rotzooi kwam zijn gigantische Feyenoord-vlag te hangen. Die bedekte bijna de gehele muur. Feyenoord was de voetbalclub waar hij regelmatig met zijn

vader op zondagmiddag was wezen kijken. Ongemerkt was het laat geworden. Eindelijk was de kamer naar wens ingericht. Door de drukte van de dag voelde Julian zich erg moe. Hij liep naar beneden, at vliegensvlug een paar boterhammen en vertelde zijn ouders dat hij ging slapen. Na het tandenpoetsen ging hij voor het linkerraam staan. Het zou opnieuw gaan vriezen. Het was weer kraakhelder. Er was geen vuiltje aan de lucht. Maar daarin vergiste Julian zich. Hij keek naar de Grote Beer en zag weer die rode ster. En verbeelde hij het zich nou? Werd het rode stipje in de Grote Beer inderdaad groter? Kwam het stipje naar de aarde? Julian besloot het sterrenbeeld vanaf nu maar eens goed in de gaten te houden en met dit voornemen viel hij in een welverdiende diepe slaap.

*****

De week vrijaf voor Julian was voorbij gevlogen. De juffrouw met het knotje was de lerares van groep acht. Precies de groep waar Julian in zou komen. Op zijn eerste schooldag droeg de jonge juf - ze was net dertig geworden - geen broekrok. In plaats daarvan had ze een jurk aan die tot op haar enkels viel. Wel zat d'r haar met een stevige pin strak in een strenge knot. Juffrouw Pin, dacht Julian. Wanneer ik haar een hand geef om me voor te stellen, zegt ze dat ze juffrouw Pin heet. Dat moet wel met zo'n uiterlijk.

De kinderen zaten netjes achter hun tafeltje toen Julian de klas binnenkwam.

“En kijk eens wie we daar hebben kinderen,” zei juf Pin op een bekakt toontje. “Een nieuw slachtoffer voor mijn saaie lessen.” De kinderen glimlachten en keken de nieuweling nieuwsgierig aan. Zelfs Henryk die zich nergens voor interesseerde behalve misschien voor computers, bekeek Julian van top tot teen. Hij vergat zelfs de vinger uit zijn neus te halen. Er zat iets in zijn neus wat er dringend uit moest en daar was de jongen net mee bezig. Hij maakte meteen een beste beurt! Dominique, Henryks tweelingzusje dat naast hem zat, schaamde zich kapot. Julian leek haar namelijk een erg leuke jongen.

Julian liep op de juffrouw af en stelde zich voor: “Ik ben Julian Berendsen en ik kom jullie voor de rest van het jaar gezelschap houden.”

“Nou welkom Julian in groep acht van de Jozefschool en mijn naam is.....”

Nu komt het, dacht Julian, mijn naam is..... Pin. Ze had echter een heel leuke naam..... Juultje.

“Ik ben juffrouw Juultje.”

Daarna stonden alle kinderen een voor een op en noemden hun naam. Vijf minuten later was Julian alle namen weer vergeten, op twee na, die van de tweeling Dominique en Henryk. Dominique was het leukste meisje van de klas. Ze had een eerlijk en vrolijk gezicht vol sproetjes. Langs haar hoofd hingen twee speelse vlechten die met elastiekjes - met daarop twee lieveheersbeestjes - bij elkaar werden gehouden. En Henryk was de vreemdste jongen. Want wie zat er nou met een tamme rat in zijn trui op school! En welke juf deed nou alsof ze dat niet zag!

Er waren twee tafeltjes vrij in de klas, naast elkaar en helemaal vooraan. Daar kwam Julian te zitten. Hij vond het allang best dat hij geen buurman of buurvrouw had. Hij had ruimte voor twee en zat voor het raam zodat hij lekker naar buiten kon kijken. De les van vandaag kon hij makkelijk volgen want waar ze hier mee bezig waren, dat had hij op zijn oude school al gehad. Veelvuldig keek Julian naar de vogels buiten en dwaalden zijn gedachten af naar ZEEZICHT en de dieren in de duinen.

De tijd op de eerste schooldag vloog voorbij. Juf Juultje had een lieve stem met een grappig accent, ze kwam duidelijk uit het dorp, en ze kon heel leuk vertellen. Dat bekakte praten was een geintje geweest om de jongen uit het Westen van Nederland een beetje te plagen. Aan het eind van de dag moest Julian tot zijn eigen grote verbazing erkennen dat juffrouw “Pin” eigenlijk heel aardig was. Een lerares waar hij het best mee zou kunnen vinden.

*****

Het duurde niet lang voordat Julian zijn gewone ritme weer te pakken had. Doordeweeks ging hij zonder tegenzin naar school. De weekenden en ieder vrij uurtje dat hij over had, benutte hij om Bontebok en zijn omgeving te verkennen.

Zo gleden de maanden voorbij en werd het lente. Nu het zonnetje zo uitdagend zijn best deed, viel het Julian steeds moeilijker om naar school te gaan. Veel liever trok hij er op uit.

Zijn vader had gelijk gehad. Ook hier was het een waar vogelparadijs. Dat kwam omdat het gebied rond Bontebok zo afwisselend was. Langs het dorp stroomde een flinke beek: de Slingelbeek. Rond de beek, in het beekdal, lagen weilanden. De drassige grond langs het water was niet geschikt als akkerland en daarom lieten de boeren hun vee daar grazen of gebruikten ze het als hooiland. Waar de grond droger werd, hadden boeren reeds lang geleden akkers aangelegd. In een brede gordel lagen ze om het dorp. Tussen het graan op de akkers tierden korenbloem en klaproos welig. Een teken dat de boeren op een natuur vriendelijke wijze hun grond bewerkten. Verder van het dorp begon de heide die hier en daar afgewisseld werd met een klein bosje. Op de hei zwierf een eenzame herder met zijn schapen. Nog weer verder begon het dichte bos dat langzaam over ging in moeras.

Hier begon het gebied dat de mensen uit Bontebok de Kauwenhoek noemden. Al stond die naam op geen enkele kaart vermeld. De naam hoorde bij het dorpsgeheugen. Ouders vertelden het hun kinderen en zo ging dat al vele generaties lang. Eens had men om de Kauwenhoek een heel verhaal verteld, een gruwelijk verhaal. Men wist destijds nog waarom het moeras zo geheten had. Maar dat verhaal was verloren gegaan. Zelfs de oudste oma's kenden het niet meer. Nu herinnerde alleen de naam Kauwenhoek aan lang vervlogen tijden.

Julian had dus niets te klagen. Hij kon genieten van watervogels, weidevogels,

heidevogels, bosvogels en moerasvogels. In zijn stoutste dromen had hij daar niet op durven hopen.

De eerste zangvogels waren weer terug uit Afrika, waar ze overwinterd hadden. Met hun gezang bezorgden ze de mensen een goed humeur na de lange donkere winter. Boven de akkers wemelde het van de veldleeuweriken. Hun lied werd ver gedragen door de wind. Luid jubelend vlogen ze hoger en hoger, tot ze niet meer waren dan kleine stipjes in de hemel. Daarna lieten ze zich als een parachute terugvallen op aarde. De eerste zwaluwen scheerden laag over het water en plukten insecten uit de lucht. Vol vuur vertelde Julian 's avonds onder het eten dat hij die dag een zomertaling had gezien. "Echt waar, het is de mooiste eend die bestaat." Julians vogellijstje groeide gestaag.

Julian trok niet veel op met de kinderen uit zijn klas. Hij was gewend om alleen te zijn. ZEEZICHT had voor veel kinderen te ver van het dorp gelegen om bij Julian te komen spelen. Daarbij trok de jongen er liever alleen op uit. De enigen waarmee hij in Bontebok regelmatig speelde en kon lachen waren Henryk - Henry voor zijn vrienden - en Dominique.

Een paar keer had hij hen 's morgens vroeg meegenomen voor een zwerftocht over de hei. Tijdens deze expedities hadden ze flink wat vogels en andere dieren gezien. Vooral Dominique vond het prachtig hoe Julian over de natuur kon vertellen. Hoe hij alle vogels kon herkennen zelfs al hoorde hij alleen maar hun gezang. Maar het interessants vond ze toch de bos krullen op Julians hoofd en zijn lieve bruine ogen. Dat was voldoende om bij haar de vlinders te laten fladderen.

Julian mocht Henryk graag. Henryk was namelijk totaal anders dan Julian. Henryk had de gave mensen aan het lachen te kunnen maken. Kort gezegd: Henryk was zo gek als een deur, had overal lak aan en durfde alles. Hij was zo'n jongen die voor de grap levende wormen in zijn mond stopte of kikkers losliet in de klas bij juf Juultje. Dat was lachen geweest. En net als alle andere broertjes op de wereld hield Henryk ervan zijn zusje te plagen. Maar de baldadige Henryk, die kwajongen, was mooi bang in het donker en sliep met het licht aan.

En Dominique, volgens Julian het leukste meisje van de klas? Wel, bij haar voelde Julian zich gewoon op zijn gemak. Ze was aardig en deed mee met het kattenkwaad dat hij, maar vooral Henryk uithaalde. Julian zag dat Dominique waakte over haar tweelingbroer. Zij vormde het geweten van Henryk, zorgde ervoor dat hij geen al te dwaze streken uithaalde.

Edoch, als het even kon, dan zwierf Julian alleen door de Kauwenhoek. Stukje bij beetje waagde hij zich steeds dieper in het gevaarlijke moeras. Verder dan iemand zich ooit gewaagd had.

*****

HOOFDSTUK 2

DE ONTMOETING

Heel precies zocht Bart zijn visspullen bij elkaar. Hij wilde niets vergeten, want het zou morgen een bijzondere dag worden. Na lang zeuren bij zijn ouders mocht hij er alleen op uit trekken, zonder vader die overal aan dacht. In gedachten liep Bart alles nog eens nauwkeurig na. Wat had hij morgen allemaal nodig? Vervolgens overzag de jonge visser met een scherpe blik zijn hengelgerei en kwam tot de conclusie dat alles *pico bello* in orde was.

Toen Bart vier jaar oud was, had hij op de kermis in Bontebok met touwtjetrokken een hengel gewonnen. Sindsdien ging hij zo vaak mogelijk met zijn vader vissen. Dat was echter niet voldoende meer. Bart was verslaafd geraakt aan het uitdagende water met zijn geheimzinnige bewoners. Liefst zou hij ieder vrij uurtje aan de waterkant doorbrengen. En eindelijk, nu hij elf jaar oud was, mocht hij helemaal in zijn uppie naar de waterkant. Zijn vader vond hem inmiddels oud en wijs genoeg. Hij kon in het vervolg zo vaak gaan als hij zelf wilde!

Zijn bezorgde moeder dacht daar in eerste instantie toch wat anders over. Die was bang dat Bart in het water zou vallen en verdrinken.

“Ach vrouw,” had Barts vader toen gezegd, “die jongen zwemt net zo goed als een waterrat en hij loopt ook niet in zeven sloten tegelijk.”

Daar had de vader van Bart gelijk in. Bart bezat inmiddels drie zwemdiploma's en als dat geen overtuigend bewijs was van zijn zwemkunst, wat dan wel? Niet alleen kon Bart goed zwemmen, hij was ook een slimme jongen. Op school was hij altijd de beste van de klas. Hij was zelfs zo slim, dat hij een klas had mogen overslaan. Toch deed Bart af en toe domme dingen. Steevast zei zijn vader dan tegen hem: “Bartje jongen, dat je af en toe iets stoms doet, is helemaal niet erg, als je er van te voren maar over hebt nagedacht!”

Bart snapte nog niet helemaal wat zijn vader bedoelde, maar hij wist wel dat zijn vader erg trots op hem was. Dat was zijn moeder natuurlijk ook, maar zij was altijd zo bezorgd. “Bartje jongen,” zei vader altijd, “moeders zijn er nu eenmaal om bezorgd te zijn en dat is maar goed ook, want anders zouden wij mannen af en toe hele domme en gevaarlijke dingen doen.”

Vader had moeder uiteindelijk weten te overtuigen. Bart had wel, met de hand op zijn hart, zijn moeder moeten beloven voorzichtig te zijn. Moeder had hem daarbij strak aangekeken. Daarna had ze haar toestemming gegeven.

Morgenvroeg zou het gaan gebeuren. Zijn hengels en aas had Bart prima in orde. Alles had hij klaargezet in het schuurtje waar ook zijn fiets stond. De wekker had hij op vier uur gezet. Nog voordat het licht was, wilde hij bij het water zijn. Vissen bijten namelijk het best wanneer het nog een beetje schemert.

“Een goede visser staat vroeg op,” zei zijn opa altijd. En die kon het weten, want opa was bijna vijfenzeventig jaar en had zijn hele leven lang gevestigd en heel wat karpers gevangen.

“Ja jongen, jouw opa heeft in zijn leven al net zoveel vissen gevangen als er in de zee rondzwemmen. Mij maken ze niks meer wijs. Een visser staat vroeg op en dát is het beste.”

Die nacht kon Bart niet slapen. Zo spannend vond hij het om er alleen op uit te trekken. Maar er was nog iets. Bart wilde naar de Ganzenbocht gaan en daar mocht hij zelfs van zijn vader niet komen. Dat was een heel gevaarlijke plek. De oever liep steil af, en aan de kant was het meteen drie meter diep.

“Als je daar in het water valt, kom je er geheid niet meer uit,” had zijn vader gezegd, “dus ik wil niet dat je daar gaat vissen!”

Bart had echter, de vorige keer dat hij met zijn vader was wezen hengelen, in de Ganzenbocht een hele grote karper zien zwemmen. Als hij die vis toch eens kon vangen! Met zijn nieuwe werphengel, die hij voor zijn verjaardag van opa had gekregen, moest dat kunnen lukken.

Tuut, tuut, tuut..... tuuuuuuuut..... de wekker liep af. Snel drukte Bart de knop in. Zijn vader en moeder hoefden tenslotte niet wakker te worden. Moeite met opstaan had hij niet. Hij was al zo vaak vroeg opgestaan! Voorzichtig sloop de hengelaar de trap af. De zesde en negende tree sloeg hij over. Die kraakten als een gek wanneer je er op stapte.

Op het aanrecht stonden zes boterhammen voor hem klaar als ontbijt. Daarnaast lag een tasje met eten en drinken voor overdag. Dit rantsoen had Barts moeder net voor het slapen gaan voor hem klaargezet. Op de boterhammen lag een briefje. Bart herkende het keurige handschrift van zijn moeder. Met zwierige krullen stond geschreven: **Veel plezier en wees voorzichtig!**

Na het briefje gelezen te hebben viel Bart aan op de boterhammen met hagelslag. Door het keukenraam keek hij naar de hoge bomen achter het huis. De wind liet de bladeren van de populieren ritselen. Gelukkig, het is een westenwind, dacht Bart. Westenwind is altijd goed, ook dat had hij van zijn opa geleerd.

De schuurdeur piepte toen Bart hem opende. Het tasje met eten bond hij samen met zijn viskoffertje achterop de bagagedrager. Het visstoeltje hing hij aan het stuur. Het schepnet en de hengels hield Bart in zijn linkerhand. Als laatste griste de jongen een lang stuk touw van de werkbank. Dat mocht hij in geen geval vergeten. Op alles voorbereid begon hij aan zijn tocht naar de Ganzenbocht.

Het was nog donker. De straten van Bontebok waren verlaten. Bart genoot van de breekbare ochtendstilte, luisterde naar het gezang van de eerste vogels. Toch trapte hij stevig door. Hij had haast, wilde zo vlug mogelijk op zijn visstek zijn. Niets wilde hij missen van zijn eerste visdag alleen.

Even buiten het dorp lagen de weilanden van boer Geurts. Zijn koeien renden langs het prikkeldraad met Bart mee. In de verte, op het erf van de boerderij

vlakbij de paardenstallen, kraaide een haan. De dag stond op punt van beginnen. Bart kende boer Geurts en zijn vrouw wel. Soms mocht hij op zaterdagochtend mee om de koeien te melken. Een leuk werkje vond hij dat en bang voor koeien was Bart allerminst.

Voorbij het land van Geurts liep de weg langs de bongerd van Thijsen. Daar had Bart afgelopen herfst stiekem met zijn vader appels geroofd. Die smaakten, zo vers van de boom, na een lange visdag het best. Vanaf de boomgaard was het nog maar twee kilometer naar het Westerveld. Daar lag het water waar Bart bijna altijd met zijn vader hengelde.

Bij de ingang van het Westerveld stond een groot bord. Bart wist donders goed wat daarop stond:

HET WESTERVELD IS EEN GROOT MOERAS.
BLIJF OP DE PADEN EN GA NIET TE VER HET BOS IN.
ANDERS ZIEN WE U MISSCHIEN NOOIT MEER TERUG!
U BENT NIET DE EERSTE DIE DAT OVERKOMT.
DE LAATSTE ZULT U OOK NIET ZIJN!
WIJ HEBBEN U IN IEDER GEVAL GEWAARSCHUWD.

Deze tekst kende Bart uit zijn hoofd. Zijn vader had hem echter precies gewezen waar hij wel en niet kon komen. En inmiddels kende de jongen het gebied als zijn eigen broekzak. Tenminste het gedeelte tot aan de Ganzenbocht want verder durfde zelfs vader niet te komen.

Inmiddels was het gaan schemeren. Bart zette zijn fiets met een flink ketting-slot vast aan het bord. Het visstoeltje hing hij om zijn nek en zijn koffertje en tasje met eten, pakte hij in zijn rechterhand. Het schepnet en de hengels bleven in zijn linker. Zo liep hij het Westerveld in. Het duurde niet lang voordat hij langs de visstek van zijn vader kwam. Bart zag dat er op deze plek, op een paar brasems na, geen vissen zwommen. Brasems zijn mooie dieren. Op dat moment echter had Bart geen interesse om er een te vangen. De grote karper spookte door zijn hoofd. Bij die gigant verbleekten alle andere vissen. Nog maar vijfhonderd meter door het moerasbos en daar lag de Ganzenbocht.

*****

Het zonnetje klom hoger en hoger, en scheen steeds feller. Geen wolkje hing in de strakblauwe lucht. Het werd warm. Bart trok zijn dikke visjas en wollen trui uit. Ook zijn laarzen trok hij uit. Met de brandende zon erop voelden zijn voeten als broodjes in een oven. Met alleen nog een T-shirtje aan - met daarop de naam van zijn favoriete popgroep, een oude spijkerbroek - vol visslijm en deegresten van de vorige vispartijtjes en op kousenvoeten, zat Bart te dutten op zijn visstoel. De hitte van de zon maakte hem loom.

Niet alleen Bart raakte in rust. Ook de vogels werden minder uitbundig.

Ze stopten hun gefluit en zochten een goede tak op om wat te rusten. Alleen de insecten werden steeds actiever. De zonnestralen deden hun weldadige werk. Door de warmte konden ze vliegen. Vlinders dartelden van bloem tot bloem. Bijen zoemden dat het een lieve lust was en een paar dikke hommels vlogen uit hun holletje onder de grond. Het water lag er rimpelloos bij, als een enorme glanzende spiegel. Geen visje brak door het wateroppervlak. Er was geen zuchtje wind om enige verkoeling te brengen. Ook onder water leek het of de tijd stil stond. De dikke karper liet zich niet zien. Die lag, met zijn grote kop lekker onder een plompenblad verscholen, te zonnen.

Barts oogleden werden zwaarder en zwaarder. Hij keek nog slechts door spleetjes. Toen waren zijn ogen gesloten. De vissersjongen zakte naar rechts en was bezig zijn evenwicht te verliezen. Met een ruk schoten zijn ogen open en zat hij weer recht. Daarna begon het van voor af aan. Zijn oogleden werden zwaarder ..... en zwaarder.....

Zo dadelijk donder ik nog van mijn stoeltje, dacht Bart. Ik kan maar beter lekker in het zachte gras gaan liggen. Hij voegde daad bij woord en ging naast het stoeltje op de grond liggen. Zijn jasje en trui die hij eerder had uitgedaan, deden nu dienst als kussen. Het vroege opstaan begon zijn tol te eisen. Bart begon weg te doezelen.

Een bromvlieg die op het puntje van zijn neus kwam zitten, merkte hij niet eens meer op. De dikke zwarte vlieg zat op zijn achterste poten. Met de voorste wreef hij over zijn kop. Het beestje was zich aan het wassen.

Het hoofd van Bart zakte schuin weg. Met zijn linkerhand veegde hij over zijn neus. Wat was dat gekriebel toch? De vlieg vloog luid zoemend weg, heftig protesterend. Daarna draaide Bart zich op zijn zij. Nu was hij in dromenland.

Bart droomde van vissen, van grote sterke karpers. Zo groot dat hij ze niet eens kon optillen, en van snoeken zo oud dat ze mos op de kop hadden. Opa had hem eens verteld over kroontjessnoeken.

“Bartje jongen, die snoeken zijn zo groot dat zelfs een enorme visarend ze niet uit het water heeft kunnen halen. Op het moment dat de arend zijn klauwen in de snoekenrug boorde, was het te laat. De snoek was te groot en te sterk voor de arend. De vis dook de diepte in en sleurde de wanhopig met zijn vleugels slaande arend met zich mee. De arend verdrong. Nu sleept de snoek het skelet van de arend mee op zijn rug als een koningskroon. Als het bewijs dat hij de sterkste was, want hij is de kroontjessnoek.”

De jongen droomde ook over een prachtig viswater en vogels - enorme zwermen zwarte vogels. Met duizenden zaten ze in de bomen rond het water. Ze vlogen op en verduisterden met hun vleugels de zon. Hun gekrijs was een hels kabaal. Ze riepen zijn naam..... Bartje..... Bartje..... Baaartjeeeee..... Zwarte snavels krasten met schorre kreten drie keer *zijn* naam. De slapende jongen huiverde. Die zwarte vogels? Waren het kraaien of kauwen? Of zelfs raven?

Het watertje in zijn droom was schitterend. Het leek wel een Wonderkolk. De kolk was zo buitengewoon. Ook de kolk leek hem te roepen. De rietkraag wuifde

in de wind: kom, kom, kom hier kleine vissersjongen. De bladeren van de populieren langs het water ritselden: kom jongen, kom jongen, wij zullen je niet teleurstellen.

Plotsklaps verscheen midden in het gladde water van de kolk een gezicht. Het was het gezicht van een jong mooi meisje. Haar lange blonde haren waaierden in het water als een aureool om haar hoofd. Met wanhoop in haar blauwe ogen keek ze de jongen indringend aan. Kom Bartje wij moeten vechten, jij en ik moeten vechten tegen het onheil.....

Met een overweldigend gekraak schoot iets groots uit de struiken. Een prachtige vogel vluchtte weg, scheerde vlak over het water en dook aan de overkant het veilige struikgewas in. Zijn achtervolger struikelde over een half verrotte boomstam en tuimelde hals over kop over de steile rand. Plons..... Het water spatte zeker twee meter hoog op. Bart schrok zich kapot. Zijn haren stonden recht overeind. Over zijn hele lijf kreeg hij kippenvel en zijn hart bonsde als een grote trom. Boem, boem, boem.....

“Help, help.....Heeeeeeeelp!” schreeuwde iemand vanuit het water. “Help ik verdrink, ik kan de kant niet op.”

Bart keek over de rand en zag een jongen van ongeveer zijn leeftijd in het water spartelen. De jongen probeerde omhoog te klimmen tegen de steile oever op. Maar zoals de vader van Bart al had gezegd, dat zou hem nooit lukken. Het avontuur van die jongen zou zeker slecht zijn afgelopen als Bart er niet was geweest. Bart maakte het touw dat hij speciaal had meegenomen, los van zijn middel en gooide het naar de om hulp roepende jongen. Het uiteinde van het touw landde een meter bij de jongen zijn handen vandaan. Met een uiterste krachtsinspanning kon deze nog net het touw grijpen. Toen was het snel gebeurd. De jongen trok het touw strak, het andere eind zat stevig vast aan een dikke kastanjeboom, en klom langs het touw omhoog. Bijna bovenaan gekomen kreeg hij een hand van Bart die hem verder omhoog hielp. Omhoog de veilige kant op.

*****

“Hoi, Julian, wat doe jij dan hier?” vroeg Bart, die enigszins verbaasd was zijn klasgenoot hier aan te treffen.

“Ik ben aan het vogelen en rende achter een havik aan,” antwoordde Julian, “toen struikelde ik en viel pardoes over het randje in het water. Het is maar goed dat jij toevallig op deze plaats aan het vissen bent.”

De jongens keken elkaar eens goed aan. Het was een vreemd weerzien. Ze zaten allebei in de klas van juffrouw Juultje - nog geen vijf meter uit elkaar! Desondanks hadden de jongens bijna geen contact met elkaar gehad. Ze konden zich niet herinneren ooit een lang gesprek met elkaar gevoerd te hebben. Niet in de klas en ook niet na schooltijd op het schoolplein, waar veel kinderen bleven hangen

om te spelen.

Julian nam het woord. “Die havik waar ik achteraan rende heeft hier ergens een nest en daar ben ik naar opzoek. Trouwens, wat goed van je dat je dat touw bij je hebt. Is dat toevallig of hoort het bij je visustrusting?”

“Dat touw heb ik *niet* toevallig bij me,” zei Bart. “Daarmee had ik mezelf kunnen redden als ik in het water zou zijn gevallen. Dit is namelijk een hele gevaarlijke plek.”

“Ja, dat heb ik gemerkt,” zei Julian droogjes.

“Het uiteinde van het touw heb ik om die dikke kastanjeboom geknoopt en het andere eind had ik om mijn middel. Zo kon ik altijd via het touw uit het water klauteren.”

“Waarom doe je zo veel moeite om juist op deze gevaarlijke plaats te gaan zitten? Dat begrijp ik niet helemaal.”

Bart vertelde Julian over de grote karper. Julian luisterde geïnteresseerd en hij kon zich even later goed voorstellen dat Bart die kanjer wilde verschalken, ondanks het gevaar.

“Nou, in dat geval moet ik ook die karper bedanken,” zei Julian. “Anders had jij hier niet gezeten.”

“Ik wil je wel weer in het water gooien,” grapte Bart opgewekt. “En vertel hem dan meteen waar mijn lekkere voer ligt.”

“Nee, laat maar zitten, ik heb genoeg water gevoeld voor vandaag. Ik bedank jou liever, en ik moet toegeven dat je dat met het touw slim hebt bedacht. Ik denk dat ik verdrongen zou zijn als jij er niet was geweest. Eigenlijk heb je mijn leven gered! Bedankt Bart.”

Julian trok zijn natte kleren uit en hing ze in een struik. De felle zon zou ze spoedig drogen. Met deze ondertussen tropische temperatuur zou dat geen probleem zijn.

“Bart, ik ga even mijn telescoop, verrekijker en rugzak halen. Die liggen een eindje terug op een open plek in het bos. Daar heb ik ze gelaten toen ik achter de havik aan moest rennen.”

Julian verdween in de struiken. Vijf minuten later was hij terug. Hij zocht een zonnig plekje op en maakte het zich gemakkelijk. In zijn onderbroek zat de jongen bruin te worden en bij te komen van de schrik.

“Stom eigenlijk hè Julian, dat ik je hier zie,” begon Bart. “Ik bedoel, ik heb nooit geweten dat jij zo’n vogelaar bent en dat je net zo graag als ik in het Westerveld komt.”

“Er zijn maar weinig mensen die dat weten. Henry en Dominique uit onze klas weten het. Zij gaan af en toe met mij mee. Zoals ik weleens bij hen ga spelen op de boerderij. Het liefst struin ik echter alleen door het bos. Dat komt, denk ik, omdat ons vorige huis zo afgelegen lag. Zelden kwam een vriendje spelen. Het was te ver vanuit het dorp. Ik was meestal alleen en ik raakte eraan gewend. Ik wist anders ook niet dat jij een natuurliefhebber was, Bart. Jij hebt nooit verteld dat je een hengelaar bent.”

“Ik hang niet aan de grote klok dat ik graag vis. In de vorige klas, voordat ik een jaar mocht overslaan, zat ik bij Tjitske, de dochter van de slager. Zij vond het zielig voor de vissen dat ik ze ving en dat vertelde ze me ook keer op keer. Ik werd er niet goed van en besloot in mijn nieuwe klas wijselijk mijn mond te houden. Wie weet zat er weer zo’n kleine zwartharige feeks. Ik bedoel, laat mij toch rustig mijn gang gaan, ik doe toch niemand kwaad!” Bij de gedachte aan de slagersdochter begon Bart zich zo waar op te winden.

*****

Het werd snel duidelijk dat Julian en Bart elkaar lagen.

“Ik weet wel waar dat haviksnest zit,” zei Bart. “En ik ken nog meer nesten van bijzondere vogels. Een eindje terug stroomt een beekje de Ganzenbocht in. Een stukje stroomopwaarts bij dat kronkelende beekje zitten ijsvogeltjes. Vorig jaar hadden die vier jongen. Met mijn vader heb ik daar regelmatig een uurtje zitten kijken. We zagen hoe pa en ma ijsvogel kleine visjes voor de jongen aan het vangen waren.”

“Heb je de ijsvogeltjes dit jaar al gezien?” vroeg Julian nieuwsgierig.

“Ja,” antwoordde Bart, “direct nadat het ijs weg was, ben ik samen met vader wezen kijken. We waren benieuwd of ze de barre winter hadden overleefd. Een strenge winter zorgt namelijk voor een slachting onder de ijsvogels. En we hadden nota bene een Elfstedentocht!”

Julian knikte instemmend. Hij had afgelopen winter vaak genoeg aan het lot van de vogels gedacht. Hij had er zelfs slapeloze nachten van gehad!

Bart vervolgde: “Anders dan hun naam doet vermoeden kunnen ijsvogels helemaal niet tegen ijs. Weet jij soms hoe ijsvogeltjes aan hun naam komen Julian?”

“Als alle water in de buurt is bevroren,” antwoordde Julian, “verzamelen de ijsvogels zich bij de laatste overgebleven wakken. Dan pas zagen de mensen ze. Want maar weinig mensen krijgen de mooie heldere kleuren van de schuwe ijsvogel in de zomer te zien. Daarom noemden ze de vogels ijsvogels. Vogels bij het ijs. De vogels verzamelen zich bij een wak omdat ze hopen daar nog een visje te kunnen vangen. Veel vogels lukt dat echter niet en daarom verhongeren ze.”

“Dat heb je mooi verteld Julian. We zullen zo eens gaan kijken naar die ijsvogels. Eerst zal ik je het haviksnest laten zien. De vissen bijten toch niet vandaag.”

Bart ruimde zijn hengelspullen op, terwijl Julian zijn kleren aantrok. Julians T-shirt en sokken waren droog, zijn spijkerbroek nog niet helemaal en onder het lopen sopten zijn schoenen omdat die nog drijfnat waren. Zodoende duurde het niet lang of zijn sokken raakten weer doorweekt. Het droogt vanzelf, dacht Julian, mijn lichaam is tenslotte net een kacheltje van zevenendertig graden.

Hoog in de boom zat het haviksnest. Julian zette het statief goed en richtte de telescoop.

“Kijk maar eens Bart.” Bart had ooit weleens door een verrekijker gekeken maar dit was andere koek.

“Potdomme Julian, ik kan die jonge vogels zowat aanraken. Zie je hoe ze met hun koppies over de nestrand hangen? Je hebt geweldig mooie spullen, zeg!” Bart was niet meer bij de telescoop weg te slaan. “Julian, de grote havik komt terug. Hij heeft een konijn in zijn poten, zie je dat?” fluisterde Bart enthousiast. De roofvogel landde op het nest. Het konijn liet hij tussen de beide jongen vallen. Daarna scheurde hij het konijn met zijn scherpe snavel in stukken. Uitgehongerd slokten de jongen de grote brokken vlees naar binnen. Volgevreten zakten ze even later naar het midden van het nest en doezelden weg. Bart kon ze nu niet meer zien. Julian had alles door de verrekijker gade geslagen. Hij zag het niet zo goed als Bart, maar je kunt de redder van je leven ook wat, niet waar! “Kom Julian, we gaan naar de ijsvogels.”

Sluipend als twee volleerde Platvoet-indianen vonden de jongens hun weg door het struikgewas.

“Rustig nou Julian,” fluisterde Bart, “we zijn heel dicht in de buurt van het nest.” Bart boog een paar takken weg zodat een doorkijk ontstond. Voorzichtig gluurde hij er doorheen. “Ze zitten er Julian. We hebben geluk.”

Muisstil stelde Julian de telescoop op. De vogels waanden zich niet bespied. Onbekommerd zaten beide oudervogels boven de beek op een overhangende tak. Hun oranje buik staken ze pronkend vooruit. Het waren juwelen van vogeltjes. In het zonlicht schitterden deze keizerlijke vogels als een diamant. De blauwe en oranje kleuren van het verenkleed spatten in zonnestralen uiteen.

In de buitenbocht van de beek had het schurende water een steile wand uitgesleten. In deze wand hadden de vogels hun hol gegraven. Het was een ongeveer één meter lange gang, die recht de wand in ging. Aan het eind van de gang bevond zich het eigenlijke nest waar de jongen ongeduldig op voedsel zaten te wachten.

Plots dook een van de vogels met zijn dolksnavel vooruit in het water. Geen twee tellen later zat de vogel weer op de tak met een spartelend voortje in de bek.

“Die heeft alvast meer gevangen dan jij,” grapte Julian.

Bart verweerde zich, “ik hoef er gelukkig niet van te leven en bovendien heb ik jou gevangen, niet dan?”

Julian was stil. Stond schaakmat.

De voorn was iets aan de grote kant. De gekleurde vogel had er moeite mee. Daarom sloeg hij de kop van de voorn een paar keer hard tegen een tak. Daar zou hij rustig van worden! De vis was te groot om de jongen mee te voeren. De oudervogel werkte met moeite de vis daarom zelf maar naar binnen. Eerst verdween de kop in de grote snavel. En als een haring gleed daarna de rest van de voorn er achteraan. “Shrieéék,” de vogel slaakte een kreet en vloog vervolgens op. Gespannen volgden Bart en Julian met hun ogen de verdwijnende helderblauwe rug. Laag boven het water snorrend met zijn vleugels zocht het diamantje een nieuwe visplaats met kleinere vis. Even later dook de vogel opnieuw en wederom met succes.

Het beekje zat vol vis. De jongen zouden het best redden.

Hier bij de beek hadden twee jongens, die het liefst op zichzelf waren, elkaar gevonden. Wie samen uren kan doorbrengen zonder dat praten nodig is, zonder dat pijnlijke stiltes vallen, die begrijpen elkaar. Julian en Bart hadden grotendeels zwijgend, uren in het Westerveld doorgebracht.

*****

Ongemerkt was het laat geworden. Te laat! Bart, maar ook Julian, wist dat hij thuis op zijn donder zou krijgen wanneer hij geen goede smoes kon verzinnen. Bart kreeg een goede inval. “We zeggen gewoon dat we een leuke band hadden en dat we de hele weg terug moesten lopen.”

“Het is wel de oudste smoes die ik ken,” zei Julian “maar meestal werken de oudste en simpelste smoesjes nog het best.”

Met een noodvaart reden de jongens op hun fietsen naar het dorp. Vlakbij boer Geurts kwam een meisje op een groot zwart paard hen tegemoet. Haar lange ravenzwarte haren dansten in de wind toen ze in galop voorbij reed. “Hallo Bart,” riep het meisje in het voorbij gaan. “Weer aan het vissen pesten geweest?” Ze verwachtte geen antwoord en stopte niet. Integendeel ze liet het paard nog sneller gaan.

“Dat was Tjitske de feeks,” zei Bart tegen Julian. Dat had Julian al begrepen.

“Ik ken haar,” zei Julian. “Ik zie haar vaak wanneer ik bij het Westerveld rondzwerf. Zij vindt het heerlijk om met haar paard over de heide te stuiven. Hoe harder hoe liever. Een ding moet je haar nageven Bart, ze kan paardrijden als de beste.”

Gezelligheid kent geen tijd, zo luidt het gezegde. Voordat de vrienden er goed en wel erg in hadden, waren ze aangekomen bij het dorp. Bij het eerste huis stapten ze af.

“Nou Bart, het gaat gebeuren,” en Julian liet zijn voorband leeglopen. Bart die wel van overdrijven hield, draaide beide banden leeg. Toen kon Julian niet achterblijven en ook hij draaide zijn achterband leeg. Toch was dat niet zo slim van beide jongens.

Bart arriveerde als eerste bij zijn huis. Vader en moeder stonden hem al ongerust op te wachten. Ze waren blij dat ze hun enige zoon met de fiets aan de hand veilig het tuinpad op zagen lopen, maar vader vond dat Bart een flinke uitbrander had verdiend.

“Zo jongen, dat was de eerste en voorlopig laatste keer dat jij alleen op pad bent geweest! Waar heb je voor den drommel uitgehangen? Je moeder was doodongerust.” Hij vertelde er maar niet bij dat hij zich zelf ook grote zorgen had gemaakt. “Je moet wel een verrekt goede reden hebben om hier zonder straf onderuit te komen.”

“Nou pa,” zei Bart, “ik kan er echt niets aan doen. Toen ik bij mijn fiets terug kwam, waren allebei mijn banden leeg. Ik denk dat rotjongens ze leeg hebben laten lopen. Ik had geen pomp bij me dus moest ik het hele eind met de fiets aan de hand teruglopen.”

Vader vond het wel heel toevallig, twee lekke banden! En vuurde een spervuur van vragen op Bart af.

“Kon je de banden niet oppompen bij boer Geurts, dan?”

Bart begaf zich nu op gevaarlijk terrein. Hij had een keer gelogen over zijn lekke banden en als hij die leugen vol wilde houden, dan moest hij nu liegen over boer Geurts.

“Bij boer Geurts was niemand thuis pa, daar heb ik nog aangebeld.”

Vader geloofde zijn zoon niet en werd steeds kwader. Er was niets erger volgens hem, dan liegen tegen je vader. “Nou Bart als je denkt dat ik dat geloof, dan heb je het mooi mis. Ik geef je nog een kans de waarheid te vertellen en anders ga je maar direct nadat je je spullen netjes heb opgeruimd naar bed. En voorlopig kun je het vissen wel vergeten.”

Bart kon het verhaal over de ontmoeting met Julian niet vertellen, want dan zou blijken dat hij tegen de regels van vader in toch in de Ganzenbocht had gevist. Schoorvoetend ruimde hij zijn spullen op en ging naar boven. Veel was hij met de leugentjes niet opgeschoten. Pa en ma kwaad, hij op bed, en vissen zat er voorlopig niet in. Had hij niet beter de waarheid kunnen vertellen?

De thuiskomst van Julian verliep niet veel beter. Buiten wachtten Jan en Miep hem al op. Fleur lag rustig te murmelen in de armen van haar moeder.

“Twee lekke banden Julian?” vroeg zijn vader. “Denk je dat ik dat geloof?”

“Ja pa,” antwoordde Julian, “daar kan ik toch niets aan doen. Er lag allemaal glas op de weg en toen ik daar doorheen reed, liepen beide banden leeg.”

“Zo er zit dus glas in je banden?” constateerde vader als een echte speurneus, “dat wil ik wel eens zien.”

Vader vond natuurlijk geen glas. Daarna liet hij Julian de fietspomp pakken en moest de jongen beide banden oppompen. De banden bleven keihard. Daar zat geen gaatje in.

“En nu de waarheid Julian,” zei vader bars, “anders zwaait er wat.” En nadat moeder ook voor detective had gespeeld moest Julian wel. Zijn moeder vond namelijk dat zijn kleren een beetje muf en naar slootwater roken.

“Zeg Julian heb je in het water gelegen?” vroeg ze.

Julian koos eieren voor zijn geld en vertelde het hele verhaal.

Zijn ouders wisten niet of ze nu kwaad of blij moesten zijn. Uiteindelijk overwon de blijdschap. Hun zoon was ongedeerd en ze waren allang blij dat Julian er een vriendje bij had. Julian kwam er ongestraft vanaf.

Even later rinkelde de telefoon bij Bart thuis. Zijn moeder nam op.

“Met mevrouw Veenstra.”

“Hier met Jan Berendsen, spreek ik met de moeder van Bart?”

“Ja, daar spreekt u mee.”

“Ik ben de vader van Julian, een jongen die bij uw zoon in de klas zit. Zou ik Bart even mogen spreken?”

“Heeft mijn zoon iets uitgehaald?”

“Dat kunt u wel zeggen mevrouw. Ik geloof dat uw zoon onze Julian het leven heeft gered!”

Even bleef het stil aan de lijn. Moeder was beduusd van deze mededeling.

“Alles goed met u mevrouw? Ik zou Bart graag even persoonlijk willen bedanken.”

“Bart, telefoon,” werd er naar boven gegild. Met zijn mond vol tandpasta, riep Bart haast onverstaanbaar terug: “ik kwam eraan.” Onder het spreken vloog het witte pastaschuim tegen de spiegel. Dat wordt boenen voor moeders, dacht Bart.

“Wie is het ma,” vroeg Bart voordat hij de hoorn overnam.

“Het is de vader van Julian, de jongen die jij vanmiddag het leven gered hebt,” en terwijl ze dat zei keek ze Bart indringend aan.

“Hallo, met Bart Veenstra.”

“Ja, hier met de vader van Julian, zeg maar Jan.”

“Hallo Jan.”

“Bart, luister jongen, Julian heeft me alles verteld van vanmiddag. Het verhaaltje dat jullie bedacht hadden met die lekke banden, daar traptten wij natuurlijk niet in. Om Jan Berendsen voor de gek te houden moeten jullie wat vroeger op staan jongens,” grinnikte de man. “Ik wilde je alvast bedanken. Kom snel eens langs, want ik brand van nieuwsgierigheid om de redder van mijn zoon in levende lijve te zien.”

“Dat is goed meneer,” zei Bart achteloos. Al die ophef. Bart vond het maar niets. Julian was in het water gevallen en hij had hem er uit gehaald, nou en?

“Tot gauw dan, hè?” klonk het meer als een bevel dan als een vraag.

“Ja tot gauw,” en Bart legde de hoorn met een klap op het toestel.

“Nou Bart voor de draad ermee,” zei vader, die ondertussen naast zijn vrouw was komen staan. Bart kon er niet meer onderuit en ergens was dat wel een opluchting. Hij vertelde alles. Van de karper in de Ganzenbocht, het touw dat hij had meegenomen, van Julian met zijn mooie spullen en tenslotte van de vogels die ze gezien hadden waardoor het zo laat was geworden.

“Zie je wel vrouw,” zei vader toen Bart naar boven was gegaan. “Die jongen doet wel domme dingen maar hij denkt er tenminste over na. Dat met het touw had hij slim bedacht. Maar hij mot verdomme niet tegen me liegen.”

Zo kwam het dat de straf van Bart gehandhaafd bleef. Vader en moeder bleven onverbiddelijk. Heimelijk waren ze natuurlijk trots op hun zoon die mooi iemand het leven had gered.

*****

Midden in de nacht werd Bart wakker. Zijn blaas stond op springen. Toen hij terugkwam van de wc, stapte hij niet meteen terug in bed. De jongen liep naar het slaapkamerraam en keek naar buiten. Bart keek naar de sterren, naar de maan en de Grote Beer. Wat.....!! Dat leek wel een rode ster in de steelpan! Wat was dat voor iets vreemds? Bart keek nog eens goed, maar werd niet veel wijzer. Het ding bewoog niet. Het was dus geen vliegtuig of zo. Maar wat kon dat bloedrode ding, daar in de Grote Beer, dan wel zijn? Het was in ieder geval niet iets waar hij zich nu met zijn slaperige hoofd druk om wilde maken. Hij stapte in bed en sloot de ogen.

Moe van alle gebeurtenissen van die dag viel Bart in een diepe slaap. Opnieuw droomde hij van de Wonderkolk. De kolk die hem leek te roepen. De droom waarin iets niet leek te kloppen. Het riet wuifde in de wind, de populieren fluisterden in de wind, maar het water was zo vlak als een spiegel. Daar verscheen wederom het gezicht. Het gezicht van het Mooie Meisje. Met ogen die straalden van vuur. Ogen die Bart als een magneet aantrokken. Maar het licht in haar ogen doofde. Haar blauwe ogen werden koud, ijzig. "Onheil, er nadert onheil," sprak haar verkrampende mond. "On.....heil, ...heil, ...heil," echode het in Barts hoofd voordat het beeld van het Mooie Meisje in rimpels verdween.

Boven het water verschenen zwarte vogels. Eerst een groepje dat de omgeving leek te verkennen. Na de verkenners kwam de grote groep. Met duizenden vlogen ze over de kolk. Ze krasten luid en maakten een oorverdovend kabaal met zijn allen. "Bartje....., Baaaartje....., Baaaaaartje, we komen je halen." Ineens doken de vogels af op een eenzame figuur die op de oever zat. Snavels hieuwen als zwaarden in op deze persoon. "Baaartje....., Baaaaartje....., we komen je halen." De figuur hield zijn handen voor het gezicht om zich te beschermen. De vogels fladderden als dol geworden horzels om hem heen. Waar de snavels hem raakten, spoot bloed uit zijn lijf. "Hou op..... hou op," gilde de jongen. De zwarte duivels stopten niet. Heel zijn lichaam raakte bedekt met stroperig bloed. Ze pikten naar zijn ogen, plukten aan zijn oor. De jongen draaide zich om en ging met de armen beschermend om zijn hoofd geslagen op de buik liggen. De vogels streken neer op zijn rug. Pikten door zijn spijkerjack heen en veroorzaakten diepe wonden. De jongen gilde van de pijn. Maar zijn geschreeuw werd steeds minder. Langzaam ebden zijn krachten weg.

Uit de struiken klonk plots een heldere stem: "Scheer je weg addergebroed, gepeupel van de duivel." Bij donderslag waren de vogels verdwenen. Voordat de jongen zijn bewustzijn verloor, keek hij richting de reddende stem. Door een waas van bloed zag hij in de bosrand een mannetje staan. Een lief oud mannetje met een lange witte baard. Het leek vadertje Tijd wel.

Met een gil werd Bart wakker uit zijn nachtmerrie. Badend in het zweet lag hij in bed. Zijn dekens lagen door de hele kamer, alsof er een worsteling had plaatsgevonden. Het was niet het oude mannetje waardoor Bart met een gil wakker werd. Het was de jongen die zich omdraaide. "Dat gezicht.....," kermde Bart, "dat gezicht."

“Ik keek in een spiegel Julian,” zou hij later zeggen, “die jongen bij de Wonderkolk dat was ik!”

*****

De volgende ochtend op school begroetten de jongens elkaar als oude vrienden.
“Bart wat zie jij er bescheten uit, heb je thuis flink op je donder gehad?” vroeg Julian.

“Dat wel, maar dat is het niet,” antwoordde Bart. “Ik heb gewoon slecht geslapen, had een nare droom.”

“Mijn ouders zijn maar wat blij met je,” ging Julian verder, geen acht slaand op hetgeen Bart zei. “Ze willen je graag ontmoeten en ik moest van ze vragen of je na schooltijd met mij meegaat naar huis. Na de festiviteiten en bedankjes die onvermijdelijk zijn en die je verdiend hebt, kunnen we misschien met zijn tweeën nog naar het Westerveld. Ik moet je iets laten zien dat ik gisteren ontdekt heb, voordat ik in het water viel. Het is een prachtig water. Echt iets voor een hengelaar als jij.”

“Ik zou best met je mee willen Julian,” zei Bart, “maar dat zal niet gaan. Ik heb een hele week huisarrest. Er is weinig kans, zeg maar geen, dat ik de komende dagen ook maar het dorp uit zal komen. Naar je ouders dat zal wel lukken, voor de rest houdt het op.”

Hoe dichterbij het huis van Julian kwamen, des te onrustiger Bart werd. Alsof hij op audiëntie ging bij de paus. Het gevoel dat hij spitsroeden moest lopen. Hij wist niet wat hij kon verwachten en vreesde het ergste. De jongens liepen om het huis naar achteren. De moeder van Julian stond ze al ongeduldig op te wachten.

“Hoi Julian, dag Bart,” zei ze.

“Dag mevrouw,” groette Bart beleefd terug. En meteen er achteraan: “Het was gisteren echt niets bijzonders hoor.”

Zo gemakkelijk kwam de held er echter niet vanaf.

“Kom naar binnen,” zei moeder, “ik heb lekker gebak gehaald voor jullie. En voor jou Bart heb ik straks nog een leuke verassing als mijn man terugkomt. Ga hier maar zitten.”

De jongens namen plaats aan de keukentafel.

“Vertel eerst maar eens wat er gisteren is gebeurd,” vervolgde moeder. “Ik wil alles weten hoor.”

Bart begon op de automatische piloot het gebeurde van de vorige dag en de zogenaamde spectaculaire redding te verhalen. Hij wist dat het niet bij een keer zou blijven. Wanneer Julians vader zo dadelijk thuiskwam, zou hij weer het verhaaltje moeten afdraaien. Het gebak smaakte echter uitstekend en als het niet erger werd, zou hij de middag wel overleven. Julians moeder luisterde met belangstelling,

wat heet, ze hing aan Barts lippen. En zowaar Bart begon er plezier in te krijgen en maakte het verhaal spannender dan het was geweest.

In de woonkamer begon Fleur te huilen. Ze was genoeg alleen geweest en wilde aandacht. Moeder verliet de keuken. De jongens waren alleen.

“Bart moest je dat nou echt vertellen van die sterke stroming in de Ganzenbocht. Dat ik bijna werd meegesleurd door het kolkende water en dat je me nog net kon redden door ook in het water te springen! Het water in de Ganzenbocht stroomt net zo min als in een aquarium en je hebt geen spatje water over je heen gehad.”

“Je moeder vond het anders prachtig, maar je hebt gelijk Julian, ik draaf af en toe door. Voor je moeder maakt het toch niet uit. Voor haar blijf ik een held, of ik nou wil of niet.”

Een sleutel werd in het slot van de voordeur omgedraaid. Met zijn gezicht op zeven dagen onweer stapte Julians vader naar binnen. Die had zeker geen beste dag gehad op kantoor. Nadat hij zijn vrouw had gekust en Fleur een knuffel had gegeven was zijn humeur een stuk beter geworden. Zijn gezicht klaarde helemaal op toen hij Bart zag.

“En jij bent zeker Bartje, de redder van mijn zoon.”

“Ja, ik ben Bart. En het was niet meer dan een gelukkig toeval dat ik Julian uit het water kon helpen. Hij zou hetzelfde voor mij gedaan hebben.”

Nadat voor de zoveelste keer het verhaal was verteld, haalde Jan een pakketje uit zijn aktetas.

“Uit dankbaarheid, al kunnen we je niet genoeg bedanken, willen mijn vrouw en ik je een cadeautje geven. We hopen dat je er veel plezier van zult hebben.”

Met deze woorden overhandigde Jan Berendsen het pakje. Vader en moeder met Fleur op de arm keken verwachtingsvol toe hoe Bart voorzichtig het papier verwijderde. Het cadeau voelde aan als een dik boek, maar welk? Toen het papier er voor een gedeelte af was, zag Bart dat het boek een witte kaft had. Zou het? Sneller scheurde hij de rest van het papier eraf. Ja, het was “Het grote karperboek”, de bijbel van iedere karpervisser. Het cadeau was in goede aarde gevallen. Julians ouders waren tevreden en uit Barts mond kwam een welgemeend dank u wel.

Het vervelende officiële gedeelte van de middag was voorbij. Gezellig werd over ditjes en datjes gekeuveld. Tot moeder aan haar man vroeg hoe het vanmiddag was gegaan. Op slag verdween zijn goede humeur.

“Vanmiddag was het een grote ramp. Die verwaande stadslui willen gewoon niet naar ons luisteren. Ze zijn gewoon doof voor de argumenten van de mensen uit Bontebok. Ze willen hoe dan ook die weg aanleggen. Het is belangrijk voor de stad zeggen ze en – later – als de weg er eenmaal ligt, nou dan zullen jullie daar in Bontebok blij zijn, dat wij die weg ooit voor jullie hebben aangelegd. Nee, met die lui valt niet te praten. Ik denk dat er voor de dorpelingen en ons maar een ding opzit. We zullen naar de rechter moeten. En reken maar dat het gebeurt. De rechter

zal wel zo verstandig zijn om de plannen af te keuren. Hij zal verdomme toch niet zo idioot zijn als die stadslui. Sorry jongens maar ik moest gewoon even vloeken. Als ik aan de bijeenkomst van vanmiddag denk, dan spring ik zowat weer uit mijn vel. Dat stelletje arrogante klootzakken.”

Een beetje beduusd zaten de jongens aan tafel. Zo gespannen had Julian zijn vader niet eerder gezien. Maar ook de boodschap was niet best. Zoals het er nu voorstond zou de weg er komen. Het Westerveld, de Ganzenbocht, tja de hele Kauwenhoek zou verdwijnen. Julian dacht aan de ijsvogeltjes en aan de havik. Zij zouden verdwijnen. Bart dacht aan zijn karper. Zou hij deze reus van misschien wel veertig jaar oud ooit nog kunnen vangen? Zou de karper die zijn leven in gezondheid had doorgebracht in de Ganzenbocht en uitgegroeid was tot een toonbeeld van kracht, roemloos verdwijnen onder een laag asfalt? Bedolven onder de modder die bulldozers de Ganzenbocht inschoven om het water te dempen. Bart hield er een heel akelig gevoel aan over en bij Julian liepen de rillingen over de rug. Hun paradijs stond op de nominatie om voor altijd te verdwijnen.

Bart nam afscheid en beloofde gauw weer langs te komen. Hij bedankte Jan en Miep nogmaals voor het boek. Jan en Miep bedankten hem nogmaals voor zijn reddingsactie. Daarna liep Bart met gemengde gevoelens naar huis. Blij met het boek, maar de nieuwe weg, die was rampzalig.

★★★★

Een week verstreek. Een week waarin Julian en Bart zagen dat de rode ster groter en groter werd. Merkwaardig genoeg hadden de jongens elkaar niets verteld van de rare ster in de lucht. Maar het was misschien nog vreemder dat helemaal *niemand* over het verschijnsel in de Grote Beer sprak.

Voor Bart was het huisarrest voorbij. Zijn straf zat erop. Eindelijk konden de vrienden samen naar het Westerveld.

De fietsen zetten ze vast aan het bord bij de ingang. Twee jongens, in gedachten verzonken, liepen naar de Ganzenbocht.... en verder. Er werd geen woord gewisseld. Hun gevoel was heel anders dan normaal. Ze beseften maar al te goed dat misschien al over enkele maanden de Kauwenhoek verleden tijd zou zijn. De reusachtige bomen, kleurrijke bloemen, dartelende vlinders en huppende konijnen, de jongens zagen ze wel maar konden er niet blij van worden. De bomen zouden worden gekapt, de aarde worden opengereten, de dieren voor altijd *verbannen...*, *weggevaagd.....*, *dood.....*

Geen enkele keer had Julian door de verrekijker gekeken. Geen enkele keer had hij zijn telescoop willen richten. Zwijgend liepen de jongens voort. Ze hadden geen behoefte om te praten. Ze wisten toch wel wat de ander dacht.

Voor Bart was het gebied dat ze doorkruisten nieuw. Voorzover hij wist

waagde niemand uit het dorp zich zo diep in het moeras. Voor Julian was het bekend terrein. Zonder aarzelen liep hij door. “We zijn er bijna,” waren zijn eerste woorden sinds hij zijn mountainbike had vastgezet. “Daar achter die populieren ligt het.”

Het moment dat Bart het water zag, sloeg hij bijna tegen de vlakke.

“Dit kan niet waar zijn, dit is onmogelijk,” bracht hij stamelend uit.

Julian stond hem verbaasd en een beetje angstig aan te kijken. Er was toch niets ernstigs met Bart aan de hand?

“Bart gaat het, wat is er met je?”

“Het gaat wel Julian maar het is zo gek, deze kolk ziet er precies zo uit als in mijn droom. Al is het eigenlijk meer een nachtmerrie. Ik heb de afgelopen week elke nacht dezelfde droom gehad.” Hoe afschuwelijk de droom precies was, vertelde Bart niet. “Zwarte vogels riepen krijsend mijn naam en er was een meisje in de kolk dat mijn hulp nodig had. Ik werd geroepen door deze plek Julian..... en nu heb ik de plek gevonden.....

Julian wat hangt mij nu boven het hoofd?!”

*****

HOOFDSTUK 3

BILLIE DE “BIKER”

Billie was een vreemde. Althans dat vonden de meeste mensen uit het dorp Bontebok. Juffrouw Juultje noemde Billie een rare snoeshaan en vond hem een echte vrijbouter. Meneer en mevrouw Van Schoonhoven, Billies burens, die trouw ieder zondag naar de kerk gingen en iedere avond uit de bijbel lazen, vonden hem een regelrechte en gevaarlijke crimineel. Mevrouw Van Schoonhoven had eens tegen hem gezegd: “Billie Boonstra als je dood bent, ga je linea recta naar de hell!”

“Nou, mevrouw Van Schoonhoven, daar is het in ieder geval lekker warm,” had Billie lachend geantwoord.

“Daar gaat die boef, dat stuk schorriemorrie weer,” riepen de Van Schoonhovens naar elkaar wanneer Billie op zijn zware motor voorbij hun huis denderde. “En dat maakt maar een kabaal en dat doet maar waar hij zin in heeft, laat hem eens gewoon gaan werken zoals ieder normaal mens dat doet.”

Billie werkte niet, tenminste niet voor geld. “Werken is voor de dommen,” zei hij altijd. En om zijn buurvrouw te plagen vertelde hij haar regelmatig: “Buurvrouw, ik heb liever een vette pens van het zuipen, dan een bult van het werken.”

Hoofdschuddend liep buurvrouw vervolgens misprijzend weg. Billies gedrag was voor haar onacceptabel. Ze begreep Billie niet. Zelf werkte ze als een ijverige mier en had daar veel plezier in. Zonder haar werk en kerk zou haar leven een stuk leger zijn.

Billie had makkelijk praten, hij hoefde niet te werken. Hij had eens een vette prijs gewonnen in de loterij en kon zich bijna alles veroorloven, dat hoefde echter niemand te weten. Geruchten in dorp vertelden echter een ander verhaal. Die zeiden dat Billie zijn geld verdiende met duistere praktijken. Met zaken die het daglicht niet konden verdragen.

Mevrouw Van Schoonhoven, de properheid zelve, keek haar man weer eens veelbetekenend aan en schudde vol afschuw haar hoofd.

“Moet je zijn kleren nu toch zien. Ze zijn zo vies, die leven gewoon! Die heeft hij zeker al een maand niet gewassen!” riep ze opgewonden. Maar daarin vergiste mevrouw Van Schoonhoven zich deernlijk. Billie waste zijn kleren namelijk nooit. Zijn ondergoed wel natuurlijk, maar voor de rest?

Pas als Billie zijn broek rechttop in de hoek kon zetten van de vuiligheid die erin zat, pas dan reed Billie op zijn blinkende Harley-Davidson naar zijn moeder die de kleren voor hem uitwaste. Billies moeder vond dat helemaal niet erg. Zo vaak zag ze haar zoon immers niet meer. En waarom zou hij zijn spijkerbroek en geblokte houthakkersblouse schoonhouden? Als hij aan zijn motor sleutelde, zouden ze toch weer vies worden. En aangezien Billie een Harley had en er iedere dag op reed, moest hij regelmatig kleine reparaties uitvoeren.

Billie wist heel goed hoe de Van Schoonhovens over hem dachten. Niet dat hij daar 's nachts in bed wakker van lag. Zeker niet. Leven en laten leven was zijn motto. En zolang hij geen last had van de burens, zouden zij geen last hebben van hem. Nou ja, een klein beetje misschien. Hij moest tenslotte af en toe zijn Harley, zonder knaldempers in de uitlaten, vol gas uitproberen.

Geregeld ook kwamen Billies clubmakers, zijn Harley-vrienden, op bezoek. Die waren soms behoorlijk luidruchtig. Tijdens deze bijeenkomsten vloeide doorgaans het bier rijkelijk en werd er een beetje wiet gerookt. Meestal werd het dan snel gezellig. De muziekinstallatie ging op tien. Snoeiharde heavy-metal gilde uit de speakers. Maar wanneer de bende deze muziek na een uurtje zat was, en de mannen flink aangeschoten of stoned waren, overviel hen een lichte treurnis. Omdat ze beseften dat een leven vol drank en drugs toch ook maar een leeg leven was. Dan werd het tijd voor de blues. En werd de muziek zachter gezet.

*****

Robin was niet bang voor Billie. Hij kende Billie al een paar jaar. Vlak na zijn achtste verjaardag was hij er stiekem met zijn fietsje vandoor gegaan. "Robin," zo zei hij destijds tegen zichzelf, "het wordt tijd dat je de wereld eens gaat verkennen. Dat kleine dorpje hier met zijn elf straten, dorpsplein en oude kerk uit 1610, dat ken je zo langzamerhand wel." En zo trok Robin er op uit. In het begin keek hij regelmatig achterom. Had zijn moeder hem soms zien vertrekken? Maar nee, er kraaide geen haan naar zijn vertrek. Spoedig liet hij Bontebok achter zich. Niemand had hem gezien. Een jongetje, net begonnen aan zijn negende levensjaar, trok de wijde wereld in.

Twee kilometer buiten het dorp lagen vlak naast elkaar twee boerderijtjes. Het waren geen echte boerderijen meer. Nergens waren koeien of kippen te bekennen. De mensen woonden er alleen maar. Robin zag dat het rechter boerderijtje er keurig netjes verzorgd bij lag. Alles zat prima in de verf en nergens was een polletje onkruid te zien. Het gazon zag er uit als een biljartlaken: kort gemaaid en zonder een plekje mos. Ja, zijn gazon, daar was meneer Van Schoonhoven bijzonder trots op. Robin vond het echter niet bijster interessant.

Het linker boerderijtje zag eruit als een prachtige speelplaats! Het gras stond bijkans een meter hoog en over alle bossen onkruid heen kon Robin niet eens kijken. Het leek wel een oerwoud met al die oude appel- en pruimenbomen. Hier zou je fijn verstoppertje kunnen spelen en in bomen kunnen klimmen. Je rommel hoefde je hier ook niet op te ruimen. Dat deed de bewoner immers ook niet. Overal lagen lege bierflesjes en -blikjes. Nou, eigenlijk niet overal. De flesjes en blikjes vormden een regelmatig spoor van de achterdeur van het huis naar de schuurdeur. De schuur trok ineens Robins aandacht. De deur stond half open en wat hij daar zag....

Robin stapte van zijn fietsje. Dit moest hij van dichtbij gaan bekijken. Zijn vriendjes op school zouden het zeker een prachtverhaal vinden. De fiets verstopte

hij achter een grote verwilderde rozenstruik. Daarna liet hij zich plat op zijn buik vallen. Hij kroop, zoals hij op T.V. zo vaak gezien had, op handen en voeten dichterbij. Robin hoopte ongezien bij het schuurtje te komen. En hij dacht dat het zou lukken. Maar er was iets dat hem allang in de gaten had..... Robin maakte namelijk een fout. Hij had niet op de windrichting gelet. De wind waaide, vanachter over hem heen, richting het huis en de schuur. Degene die zich daar bevond, had hem meteen geroken!

Met de oren gespist, lag Jan te wachten op de indringer. Lui had hij liggen zonnen voor de deur. Slechts eenmaal had hij een lastige bromvlieg hoeven te verjagen. Die had gedacht dat zijn neus een goede landingsplaats was. Mooi niet! Razendsnel gingen de kaken van elkaar en slechts met een flitsende versnelling kon de vlieg zich in veiligheid brengen. Zo, die zou hem voorlopig met rust laten, dacht Jan. Hij strekte daarna eerst zijn twee voorpoten, vervolgens zijn twee achterste en tot slot draaide hij zich eens lekker om. Tevreden doezelde hij verder.

Totdat..... Een vreemde geur zijn neusgaten binnendrong. Een indringer! Die zou hij eens de stuipen op het lijf jagen. Zijn oren stonden direct recht over-eind. Waar zat de insluiper precies? Onder Robins linkervoet knapte een droog twijgje. Krrrak..... Jan wist genoeg. Hij sprong op, zette een beste sprint in en stond in minder dan een seconde met opengesperde bek voor Robins hoofd.

Robin schrok zich half lazarus. Van schrik kon hij zich niet meer bewegen. Hij keek recht in de enorme muil van een heuse pitbull terriër. De gemene tanden waar kwijl van tussen droop - en op Robins handen viel - waren nauwelijks een halve meter van zijn gezicht vandaan. De kaken klapten met een klap op elkaar en Jan begon te blaffen. Hij zou zijn baasje eens waarschuwen. Ondertussen durfde Robin geen vin te verroeren. Hij was betrapt en zat lelijk in de puree.

De schuurdeur ging verder open. Een reusachtige kerel stapte naar buiten. Zeker een meter vijffennegentig lang was deze boom van een vent. De weegschaal zou zeker niet stoppen voor de honderdtwintig kilo.

Heb ik dat, dacht Robin. Zijn ontdekkingsreis begon een gevaarlijke wending te krijgen. Vergeleken bij die man was Robin Klein Duimpje. Op zijn hoofd droeg de man een grote zwarte cowboy-hoed waardoor hij nog groter leek. Voorop het hoofddeksel prijkte een grote zilveren sheriff-ster waarin het zonlicht weerkaatste, recht in de ogen van Robin. Een moment maar knipperde Robin met zijn ogen van het felle licht. Toen stond de man al voor hem.

“Af Jan, laat dat jochie met rust,” klonk het gebiedend. De hond stopte zijn geblaf en ging gehoorzaam liggen.

“Goed zo, brave hond.”

De stem van de man klonk Robin niet onaangenaam in de oren. Die was zelfs vriendelijk te noemen!

Toch schrok Robin opnieuw toen hij zijn ogen open deed. Hij keek recht in het gezicht van de man..... maar zag alleen een grote bos rood haar. Heel in de verte straalden twee heldere kraaloojes. De reus had haar tot op zijn schouderbladen, een hangsnor tot op zijn kin en een wilde rosse baard die tot op de man zijn dikke

bierbuik hing. Twee enorme gouden ringen versierden zijn oren. Zijn armen waren bedekt met bontgekleurde tatoeages. Een tattoo stelde een enorme arend voor die een zeeslang bestreed. Een andere was een doodshoofd met lange dunne haren en een grijns op zijn gezicht.

De man had een vettig T-shirt aan dat eens rood was geweest. Nu zaten er overal zwarte vegen van olie, vet en smeer op. Onder het shirt bolde de dikste buik die Robin ooit had gezien. De vetrollen hingen tot over de riem van de mans spijkerbroek. Hoe moet die kerel ooit zijn veters strikken? dacht Robin.

De man begon te praten. “Zo jochie, wat moet dat hier?”

Voordat Robin er erg in had, flapte hij het eruit: “Meneer hoe strikt u uw veters?”

Even keek de rooie reus verbaasd. Zo’n antwoord had hij niet verwacht. Het kereltje had wel lef. Toen begon hij bulderend te lachen. De bierbuik schudde heftig op en neer, en van pret sloeg hij met beide handen op zijn knieën. Als die man zo moet lachen dan zal hij vast niet kwaad zijn, dacht Robin en vervolgde: “Ja, ik dacht, uw buik zal wel hevig in de weg zitten.”

Het ijs was gebroken.

“Je hebt gelijk jongen, het valt ook niet mee,” zei de reus. “Maar als dat het ergste is. Vertel nu eens, wat kom je hier eigenlijk doen?”

“Ik ben op ontdekkingsreis,” antwoordde Robin “en fietste hier voorbij.” Met dit antwoord scoorde Robin opnieuw punten bij de rosse reus. “De schuurdeur stond een eindje open en toen zag ik die prachtige motorfiets staan.”

“Jongen,” verbeterde de man, “dat is geen motorfiets, het is een machine, een echte ijzeren Amerikaanse machine. Weet je wat motorfietsen zijn? Die Japanse buikschuivers van plastic, dat zijn motoren. En zo is het maar net. Een Harley-Davidson, dat is een machine, een goed geoliede machine waar muziek uit komt. Heerlijke knallen uit die twee strakke uitlaten. Heel wat anders dan dat Japanse gejang en geknetter. Maar je zult de machine best van dichtbij willen zien, is het niet?”

Stomme vraag vond Robin, daarvoor had hij tenslotte in de struiken gelegen! “Natuurlijk meneer. Enne, ik heet Robin.”

“Prettig kennis te maken Robin, ik ben Billie, Billie de “Biker”.”

Biker? rare achternaam heeft Billie, dacht Robin.

Op weg naar de schuur sprong Jan vrolijk kwispelend om Robin heen. De bijna geheel zwarte hond, met alleen om het linkeroog een witte vlek, zat vol leven en energie.

“Leuke hond is dat Billie!” Robin was alweer vergeten dat hij vijf minuten geleden nog dacht dat hij door dezelfde hond verscheurd zou worden. “Is het echt een pitbull?”

“Nee, Robin het is geen pitbull. Hij lijkt er een beetje op. Het is met een lange naam een Engelse Staffordshire bull-terriër. Kortweg is het een “Staffie”.

Jan had in de gaten dat ze het over hem hadden. Hij trok de aandacht, ging op de rug liggen, spartelde met zijn korte pootjes en begon zijn rug te schuren. Ineens stond hij op en rende naar de achterkant van de schuur. Even later kwam hij aansjouwen met een zware autoband in de kaken.

“Het is een klein opdondertje maar Jan is reuzensterk en voor de duvel niet bang,” zei Billie. De Staffie liep op Robin af en wilde spelen. Robin pakte de band vast en begon er aan te sleuren. Dat deed Jan ook. Robin moest zich flink schrap zetten om niet omvergetrokken te worden. Dat hondje had echt kracht.

“Jan mag jou wel, geloof ik,” zei Billie. “Volgens mij wil hij vriendjes worden. Nu, af Jan, los!”

Gehoorzaam liet de hond de band los. Bijna viel Robin achterover. Hij verloor zijn evenwicht omdat de tegenpartij niet meer aan de band trok.

“Kom Robin, ik zal je mijn machine laten zien.”

Billie trok de schuurdeur helemaal open. Robin kon de Harley-Davidson nu goed bekijken. Het was een stoere zwarte machine met een hoog stuur en veel blinkend chroom.

“Ik rij hem even naar buiten. In het zonnetje lijkt hij nog mooier.”

Billie ging naast zijn trots staan en trapte hem aan met de kick-starter. In een keer startte de motor. Tevreden besteedde Billie zijn ijzeren paard en reed stapvoets naar buiten.

“Nou Robin, is het wat?”

Het enige wat Robin, die anders niet om woorden verlegen zat, kon uitbrengen was: “Wauw!”

“Nou, kleine ontdekkingsreiziger, vind je hem mooi of niet?”

“Hij is formidabel Billie, daar kun je prachtige reizen mee maken.”

“Je hebt gelijk Robin, dat doe ik ook. Ik ben ook een ontdekkingsreiziger, net als jij. Alleen kom ik een stukje verder van huis. Ik zwerf over de wegen van heel Europa, als een echte nomade. Het liefst dwaal ik door Scandinavië, langs de fjorden van Noorwegen, door de wouden van Zweden en langs de meren van Finland. Mijn Harley is mijn thuis, ik leef op mijn machine, ik ben een echte biker..... ik ben Billie de Biker.”

Billie werd er haast lyrisch van, onder de indruk van zijn eigen woorden.

“Een biker Robin, is iemand die met zijn machine over Gods wegen zwerft op zoek naar plezier en avontuur. Zijn enige doel is het berijden van een Harley-Davidson. Niet meer en niet minder.”

Deze plechtige woorden en de manier waarop Billie ze uitsprak, maakten diepe indruk op de kleine Robin.

De zwarte Harley-Davidson stond te blinken in het zonnetje. Het was geen gewone Harley. Billie had de originele fabrieksmachine naar eigen wens ingrijpend veranderd. Hij had zijn eigen motorfiets ontworpen en eigenhandig opgebouwd. Het was zijn chopper geworden zoals er geen tweede op de wereld rondreed. Geen wonder dat Billie er zo zuinig en trots op was.

Het zware motorblok viel het meeste op. Liefst 1340cc zorgden voor bijna honderd paardenkrachten op het achterwiel. Het stoere luchtgekoelde blok werd niet verborgen achter plastic, zoals bij een race-motor. Het motorblok was een zogenaamde V-twin. De twee mat-zwarte cilinders waren in een grote V geplaatst. Op de cilinders blonken twee verchromde cilinderkoppen. Deze kwamen fraai uit onder de glanzend zwarte druppelvormige tank. Aan de rechterkant van het blok glom een verchromd luchtfilter.

Billies machine had de lijn van een klassieke chopper. De voorvork was verlengd en leek nog langer door het hoge apenstuur. Het voorwiel was smal en veel groter dan het achterwiel. Het voorwiel had veertig spaken. Het kleine brede achterwiel had er tachtig en was het beste te vergelijken met het wiel van een antieke auto. Om het achterwiel lag een extra brede band.

Door de hoge voorkant en de lage achterkant leek de chopper achterover te hangen. Omdat de voetsteunen voor het motorblok waren geplaatst, lag Billie onder het rijden meer op de machine dan dat hij zat. Een prettige houding die hij lang vol kon houden. Overbodige zaken als knipperlichten, achteruitkijkspiegels en een passagierszitje ontbraken.

Robin liep een rondje om de chopper. In gedachten zag hij zichzelf al achter het stuur zitten.

“Het is de mooiste machine die ik ooit heb gezien,” zei hij tegen Billie. “Die zal een flink aantal duiten gekost hebben.”

“Ja ja, die kostte wat, maar “FUCK” dan heb je ook wat,” antwoordde Billie. “Ik zou tenminste niet weten hoe ik hem nog mooier zou kunnen maken. Weet je Robin, dat dit Harley-Davidson motorblok, de Evolution, ontwikkeld is bij Porsche, de fabrikant van snelle sportwagens?”

Natuurlijk wist Robin dat niet.

“Het is niet helemaal het blok van Porsche geworden. Het hele ontwerp van Porsche was te duur. Daarom hebben ze bij Harley niet alle aanpassingen overgenomen. Jammer, want dan was het helemaal een fantastische machine geworden. Het doet echter niets af aan het feit dat dit een heel betrouwbaar motorblok is. Een fijne machine om mee te reizen.”

Billie zat op de praatstoel en begon steeds technischer te worden. Je zou verwachten dat de aandacht van Robin minder zou worden. Het tegendeel was echter het geval, Robin vond het machtig interessant.

“Het Evolution blok mag dan betrouwbaarder zijn dan zijn voorganger de Shovelhead. Het Shovelhead blok was wel veel mooier. Daarom heb ik de lompe vierkante cilinders van Evolution vervangen door de sierlijke oude Shovelhead cilinders. Zo heb ik de techniek van de Evo en het uiterlijk van de Shovel. Het beste van twee werelden.”

“Weet je dat ik ook dubbele bougies per cilinder heb? Dat zorgt voor een betere verbranding..... en ik heb een hydraulische koppeling geïnstalleerd.....”

Billie ratelde maar door en Robin deed zijn best alles te onthouden. Als hij achttien werd, zou hij zijn eigen motor bouwen en *biker* worden. Dat besluit had de

jongen reeds genomen. Zijn machine moest minimaal zo mooi worden als de chopper van Billie. Daarom lette Robin goed op.

Het is een feit dat Robin binnen enkele maanden meer verstand van Harley-Davidson motoren had, dan veel van Billies Harley-vrienden. En Robin kon met wat hulp van Billie heel gauw sleutelen als de beste. Hij was een handig ventje.

“Robin lust je wat te drinken?” vroeg Billie. “Als je mazzel hebt, dan heb ik wat anders in huis dan bier.”

Billie wandelde het huis in en kwam terug met een fles Coca-Cola. “Dit lust je vast.”

Robin knikte bevestigend en ging op de luie driezitsbank zitten die op het erf stond. Jan, de Staffie, kwam naast Robin liggen en legde zijn kop bij de jongen op schoot. Die twee zouden beste maatjes worden. Morgen op school kan ik Tjitske een prachtig verhaal vertellen, dacht Robin. Mijn ontdekkingsreis was een groot succes.

*****

Sinds de eerste ontmoeting met Billie waren drie jaren verstreken. Jaren waarin Robin steeds vaker naar Billie en Jan ging. Hij werd kind aan huis. Robin voelde dat hij bij Billie altijd welkom was. Thuis was dat lang niet altijd het geval. Zijn ouders hadden vaak ruzie en schreeuwden dan tegen elkaar. Verwijten en dreigementen vlogen over en weer. Vooral als zijn vader weer eens dronken was en buiten zinnen raakte, was het huis te klein. Vroeger werd Robin angstig in deze agressieve sfeer en begon hij dikwijls te huilen. Ook 's avonds in bed lag Robin vaak zachtjes voor zich uit te snikken, om met betraande ogen in slaap te vallen. Het kwam voor dat nota bene zijn vader tegen hem begon te gillen, het kleine joch dat geen vlieg kwaad deed. Op haar beurt werd zijn moeder dan bijna hysterisch. Als zijn ouders nu ruzie maakten, vluchtte Robin het huis uit. Dan ging hij naar Billie, zijn vriend. Zijn moeder vond het wel best, en zijn vader? Ach, die interesseerde het allemaal niet. Die was gevlucht in de drank en ging er aan ten onder.

Billie was in de loop der jaren een soort vader voor Robin geworden. Dat Robin Billie als voorbeeld zag, bleek uit alles. Zo ging hij niet meer naar de kapper. Zijn haren waren flink gegroeid. Ze waren zelfs langer geworden dan die van Billie. Ook had Robin een oorbel genomen. In zijn linkeroor hing een omgekeerd zilveren kruis. Pas wanneer Robin zijn haar in een paardenstaart droeg, was de hanger goed te zien.

Robin had ook de muziekvoorkeur van Billie overgenomen, snoeiharde heavy-metal en feestmuziek, als het maar wild was. En natuurlijk draaide hij ook de plaatjes van Normaal.

Robin had ook een tatoeage gewild. Vriendelijk, maar heel beslist had Billie het hem verboden. Later krijg je er misschien spijt van had hij gezegd. Die oorbel en het lange haar ben je zo kwijt. Je trekt een net pak aan, wast je netjes en je kunt

doorgaan voor de eerste de beste suffe burgerman. De tattoo blijft voor altijd en veel mensen zullen je er op aankijken. Dat merk je nog wel als je biker bent. De mensen zitten vol vooroordelen. Een tattoo zou je later een carrière kunnen kosten. Wat je doet als je achttien bent moet je zelf weten, nu verbied ik het je. Voor Robin was Billies woord wet.

*****

Robin zat op het erf van Billie in de luie bank. Haast verveeld gooide hij achteloos een stok weg. Jan, nog steeds in de kracht van zijn leven haalde hem slaafs weer op. Billie zat op de knieën voor de machine. Hij was druk bezig het chroomwerk te poetsen. Een eervol werkje op deze zonnige dag.

“Billie,” vroeg Robin, “wat is dat eigenlijk voor een raar schuurtje achter op je land? Het lijkt net een kleine bunker, zo half ingegraven in de grond en met die dikke laag aarde er bovenop. Er zitten niet eens ramen in.”

“Oh, dat is een oude ijskelder,” antwoordde de reus. “Lang geleden, voordat er koelkasten en vrieskisten bestonden, hadden de mensen toch een manier gevonden om ’s zomers ijsjes te eten. Ze brachten ’s winters grote blokken ijs in kelders, zoals bij mij achter. Onder de grond en in de schaduw bleef het heel lang koel. Het ijs smolt slechts langzaam, zodat de bewoners van dit boerderijtje als het buiten dertig graden was, nog lekker ijs konden eten.”

“Wat staat er nu in het schuurtje Billie?”

“Niks bijzonders, wat oude rommel. Ik heb trouwens liever niet dat je er gaat kijken. Het gebouwtje staat bijna op instorten en er is zoals ik heb gezegd niets bijzonders te zien. Zelf kom ik er ook nooit.”

Robin dacht er echter het zijne van. Het slot op de zware deur was hagelnieuw en de scharnieren waren pas geolied. Dat had hij allang gezien. Met andere woorden: het bunkertje zag eruit alsof het regelmatig gebruikt werd. En dat maakte Robin best nieuwsgierig. Hij moest er toch nog maar eens gaan kijken. Als hij de sleutel maar eens had.

“Er is nog iets Billie,” zei Robin haast gedachteloos, “heb jij die rode bal vannacht ook in de sterren zien staan? Ik moest vannacht om een uur of drie naar de wc. Toen ik in de gang toevallig uit het raam keek, zag ik naast de maan een bloedrode bal. Weet jij wat dat was?”

“Nee Robin, ik heb niets gezien. Ofschoon ik vannacht wel een tijdje naar boven heb zitten kijken. Het was een heerlijke nacht dus ik heb lange tijd met een pilsje in de hand buiten gezeten. Ik heb niets vreemds gezien. Een paar vallende sterren, meer niet.”

“Wat zou het geweest kunnen zijn?”

“Ik weet het niet. Een UFO misschien,” en Billie begon te lachen. “Of de een of andere satelliet, of een geheim wapen dat de Amerikanen aan het testen zijn geweest? Het zou van alles geweest kunnen zijn, want je weet niet half wat die Chinezen, Russen en Amerikanen allemaal de lucht in schieten.”

“Billie, ik neem Jan mee. Het is lekker weer voor een flinke wandeling over de hei.”

Robin was de rode bal alweer vergeten.

“Ja, dat is goed. Wanneer ik er straks niet ben; ik denk dat ik een eindje ga toeren, dan laat Jan maar in huis. Je weet waar de sleutel ligt.”

“Ja, oké Billie, de mazzel. Kom Jan, je mag achter de konijnen aanjagen op de hei.”

Bij het woord konijnen spitste de hond zijn oren. Ooit zou hij er in slagen, er een te vangen. Wie weet was het vandaag zijn geluksdag. Hij liet de stok liggen en kwam met opgeheven kop aangetrippeld.

*****

Het was half acht 's avonds. Bij de slager thuis zaten ze aan het avondeten. Zoals gewoonlijk had iedereen zijn bord op schoot en keken ze naar de televisie. Behalve vader, hij las zo goed en kwaad als het ging in zijn krant. Vader en moeder zaten in een luie stoel. Hun drie kinderen lagen half onderuitgezakt op de grote bank. Tjitske, hun enige dochter en vegetariër bovendien, had zelfs haar voeten op het tafeltje voor haar gelegd. Het was de slager een raadsel hoe zijn dochter er in die houding toch in slaagde om wat eten naar binnen te werken. Nou ja, eten, dacht de slager. Het is gewoon konijnenvoer wat ze eet. Maar hij hield wijselijk zijn mond.

“Het is gewoon schandalig,” begon de slager te foeteren. “Wat ik nou weer lees.”

De rest van de familie reageerde niet. Het was niet ongewoon voor ze dat de slager zich zo opwond. De slager mopperde gewoon door en praatte steeds luider. Daar keken de overige gezinsleden wel van op.

“Die lui in de stad zijn er vast van overtuigd dat de weg door de Kauwenhoek er komt. Ze vinden ons hier in Bontebok maar een stel achtergebleven boerenkinkels die niet weten wat goed voor ze is. Die weg zal de welvaart in Bontebok vergroten, zeggen ze. Ooit zullen we de stadsen bedanken, omdat zij de weg voor ons hebben aangelegd. Dat we voor onze boodschappen sneller op en neer kunnen naar de stad en dat de werkgelegenheid zal toenemen. De nieuwe weg is hartstikke goed voor de economie, zeggen ze.

De rechtszaak die we namens heel Bontebok gaan aanspannen en waar die nieuwe in het dorp, die Berendsen, zo fanatiek mee bezig is, vinden ze in Zuilen maar idioot. Een rechtszaak heeft geen zin, vinden ze daar. Die winnen we toch, zeggen ze, daarvan zijn die stadsen heilig overtuigd. Daarom willen ze niet eens op de uitspraak van de rechter wachten. De zotten van Zuilen willen over twee maanden al beginnen met de aanleg van de weg. Ze zetten ons in Bontebok gewoon voor het blok! En ze snappen niet wat ze op hun hals halen in de Kauwenhoek. Dat moeras laat niet met zich spotten, daar komen ze nog wel achter..... wanneer het te laat is.”

Uit kwaadheid verfrommelde de slager de krant tot een bal en gooide hem in een hoek, rakelings langs een kostbare antieke vaas.

“Man, let toch eens op wat je doet,” zei Tjitskes moeder boos. “Het is een dierbaar erfstuk.”

“Ma en pa, ik ga nog even naar boer Geurts,” zei Tjitske. “Ik wil voor het donker nog een paar rondjes rijden op Thunder.”

Paardrijden was het liefste dat Tjitske deed en Thunder was haar paard. Als ze hoog op haar paard gezeten over de hei en door de bossen reed, voelde ze zich zo vrij als een vogel.

Op het moment dat Tjitske het erf van boer Geurts opreed, hinnikte Thunder ter begroeting. Zijn bazinnetje kwam en als het meezat dan zouden ze nog een mooi stuk door het bos kunnen lopen en over de hei kunnen draven. Ook Geurts had Tjitske aan zien komen.

“Dag jongedame, ga je nog een ommetje maken?”

“Ja Geurts, het is zulk mooi weer. En zo te horen heeft Thunder er ook zin in.”

“Tjitske, pas goed op als je het erf afrijdt. Die dwaze automobilisten razen steeds sneller voorbij. Het lijkt warempel alsof de hele wereld haast heeft.”

“Het wordt nog erger Geurts als die nieuwe weg er komt,” zei de slagerechter. “Dat wordt helemaal een racebaan.”

“Nou meisje, geloof mij maar, er zullen heel wat gekke dingen moeten gebeuren willen die stadsen erin slagen de weg door de Kauwenhoek aan te leggen. Ik voorspel je..... die weg komt er niet. Niet door dat moeras. Dan breekt eerst de pleuris uit.....” In gedachten bleef boer Geurts staan, alsof hij de pleuris voor zich zag. Een tel later keerde hij terug in de bewoonde wereld.

“Ik houd je op, Tjitske. Ga Thunder maar halen, hij wordt ongeduldig.”

Tjitske stak het erf over en wandelde naar de stallen. Bij boer Geurts stonden meerdere paarden. Geen enkele kon tippen aan de schoonheid van Thunder. De grote zwarte hengst stond fier op zijn benen. De hooghartige houding van zijn hoofd verraadde adellijk bloed. Thunder had de uitstraling van een winnaar.

Er waren niet veel mensen die Tjitskes paard konden of wilden berijden. Thunder was een vurig paard met een eigen wil en daardoor soms onberekenbaar. Echter, wanneer Tjitske Thunder bereed, was hij zo mak als een lammetje en leek hij door iedereen berijdbaar. Maar schijn bedriegt. Ervaren en moedige ridders hadden geprobeerd Thunder te berijden. De meesten van hen beten in het zand omdat het zogenaamd ontembare paard ze afwierp.

Natuurlijk hadden Tjitske en Thunder onderling een sterke band. Het meisje verzorgde haar paard uitstekend. Zijn zwarte vacht glansde van het borstelen. Zijn lange manen waren keurig gekamd en hij kreeg op tijd zijn voer. Het belangrijkste was misschien wel dat Thunder zijn energie kwijt kon in de lange ritten die Tjitske met hem maakte. Daar genoot hij zichtbaar van. Die speciale band tussen paard en ruiter was echter niet het enige.

Ondanks haar vreemde uiterlijk vonden de meeste mensen Tjitske een innemend en aardig meisje. Maar zij beseften niet dat de lieve slagersdochter over een ijzeren, zeg maar stalen wil beschikte. Deze kon ze zelfs aan Thunder opleggen. Thunder bespeurde de sterke persoonlijkheid die in Tjitske school. Het paard voelde de kracht en de innerlijke energie van het meisje wel degelijk en gehoorzaamde.

Ook de slager wist van Tjitskes innerlijke kracht. Meer dan eens had hij een aanvaring met zijn dochter gehad. Hij verweet haar een stijfkop te zijn en een drammer. Ondertussen was hij trots op haar doorzettingsvermogen en vastberadenheid. Als ze zich iets in het hoofd haalde dan moest en zou het gebeuren. Met die houding had Tjitske haar vader en moeder meerdere malen tot wanhoop gedreven.

“Hoi Thunder, zin in een ritje?”

Het paard briepte goedkeurend en knikte heftig met zijn hoofd. Tjitske aaide zijn neus, klopte stevig maar goedmoedig op zijn hals en stapte de stal binnen. Daar zoemden talloze lastige vliegen lustig rond. Thunder probeerde de lastpakken met zijn lange staart te verdrijven. Dat lukte maar ten dele.

Geroutineerd werd Thunder door Tjitske gezadeld en verder rijklaar gemaakt. “Kom oude reus, we gaan.”

Tjitske pakte met haar linkerhand het zadel beet en zette haar linkerbeen in de stijgbeugel. Vervolgens trok ze zich omhoog en gooide haar rechterbeen over het paard heen. Op d'r gemak zat ze in haar comfortabele zadel. Ze voelde zich de koningin van de wereld.

Stapvoets reden ze het erf af. Langs de kant van de weg stapten ze naar het Westerveld. Een razendsnelle BMW scheurde rakelings langs paard en ruiter. Tjitske schrok het meeste. “Idioot, pak toch de fiets!” schreeuwde ze de bestuurder achterna en stak haar middelvinger omhoog. “Tsjee, wat een *loser*.”

Eenmaal aangekomen bij het Westerveld leidde Tjitske Thunder naar links, richting de open hei, in plaats van rechtdoor te gaan naar de Ganzenbocht, zoals Bart had gedaan. In een lichte draf liet Tjitske Thunder warm draaien. De rijwind blies verkoelend langs haar gezicht en blote armen. Thunder wilde uit zichzelf steeds sneller. Het meisje moest hem kort houden om dat te voorkomen.

“Even wachten nog Thunder, straks mag je galopperen.”

De slagersdochter kende de heide vrij goed. Het was haar gewoonte om tijdens haar tochten over nieuwe paden te dwalen. Zo verkende Tjitske het gebied en bleven de rijtochten spannend. De avond verstreek.

“Het is genoeg geweest Thunder, we gaan terug, maar eerst zal ik je laten rennen.”

Tjitske wist in de buurt een mooi recht pad en daar leidde ze Thunder heen. Spoedig kwam het lange rechte stuk in zicht. Nu Thunder, nu mag je. Ze zette Thunder aan tot een galop. Zelf kwam ze half omhoog uit het zadel en drukte haar knieën tegen het leer. Het paard gooide alle remmen los. Hier had hij op gewacht. Zijn enorme spierbundels zwollen op. Ze gaven het paard kracht en snelheid. Waar de hoeven zich afzetten, stooft het zand in het rond. Het galopperende dier ranselde

de aarde, strekte zijn nek en wilde sneller. Een regelmatig geroffel klonk over de heide. Nog steeds was het dier niet op topsnelheid.

Tjitskes lange zwarte haar wapperde in de wind. Tranen van de wind sprongen in haar ogen. Paard en ruiter genoten met volle teugen. Genoten van de snelheid. Struiken en bomen flitsten voorbij. Thunder benaderde nu zijn topsnelheid en ging over in rengalop. Tjitske reed als een ware duivelin. Ze vloog over de weidse heide. Was één met haar paard. Voelde de snelle hartslag van Thunder, zag zijn snelle ademhaling en zag zijn spieren in- en ontspannen. Zo zouden ze eeuwig willen doorgaan. Ze hield echter in. Wilde het dier niet uitputten. Tjitske nam zoveel snelheid terug tot ze weer in een lichte draf liepen.

In de ondergaande zon zag Robin Tjitske in de verte als een dolleman over de heide jagen. Hij zwaaide om haar aandacht te trekken. Robin wilde zijn klasgenootje vertellen over de rode maan die hij had gezien. Pas toen Tjitske stapvoets verder reed, zag ze het wuivende stipje en besloot daarheen te gaan. Dichterbij gekomen zag ze Robins lange haren en Jan, de stoere hond.

“Kom Thunder we gaan naar onze vriendjes.”

Robin was door zijn uiterlijk als hard-rocker een buitenbeentje geworden in de klas. Niet dat hij gepest werd o, nee. Maar dat hij de populairste jongen was, dat kon je ook niet zeggen. Voor Tjitske gold eigenlijk hetzelfde verhaal. Haar uiterlijk was zelfs een tikkeltje extremer.

Tjitske was een knap meisje. Ze deed echter haar best dat te verbergen. Met haar blauwe ogen en zwarte haar bezat ze een van de zeven schoonheden. Onder haar lange ravenzwarte haar waren zilveren oorknopjes verborgen. Ze droeg er drie in haar rechteroor en zeven in haar linker. Tjitskes nagels waren versierd met zwarte nagellak. Haar blauwe ogen waren zwaar opgemaakt. Haar oogleden had ze zwart gemaakt. Tevens had ze met zwarte oogschaduw haar ogen groter gemaakt, zodat het leek alsof ze kattenogen had. De ogen van een grote gevaarlijke kat, zoals bijvoorbeeld van een tijger. Het favoriete dier van Tjitske.

Aan haar voeten droeg Tjitske zwarte legerkistjes. Daarboven droeg ze normaal gesproken een zwarte maillot met een zwart rokje en anders een strakke zwarte spijkerbroek. Het liefst droeg ze van kleur verschoten T-shirts. Een zwart spijkerjack completeerde haar outfit. In een woord, Tjitske zag eruit als een lieve punkster.

Robin en Tjitske waren door hun uiterlijk tot elkaar veroordeeld. Ze begrepen van elkaar waarom ze er anders uitzagen dan hun klasgenootjes. Daarom zaten ze naast elkaar en waren ze goede vrienden geworden.

Jan begroette Thunder en Tjitske hartelijk. Heftig kwispelend sprong hij om het duo heen.

“Hé Jan, gekke hond hou daar eens mee op,” riep Tjitske vanaf het paard.

Thunder deed alsof hij niets in de gaten had. Laat die malle hond toch rennen. Het adellijke paard bleef stoïcijns staan.

“Hoi Tjitske, je had er flink de sokken in net. Heb je lekker gereden?”

“Het was fantastisch, Thunder had er zin in vandaag. Ik heb hem constant moeten afremmen. Zie je de ondergaande zon, is hij niet geweldig! En jij, heb je lekker gewandeld?”

“Ik heb me best vermaakt, maar er zit me iets dwars. Afgelopen nacht heb ik iets vreemds gezien. Ik heb het aan Billie gevraagd maar hij zegt niets gezien te hebben. Toch weet ik zeker dat ik die rode bal in de lucht heb gezien. Ik zal toch niet gek worden?”

“Wat heb je dan precies gezien?”

“Toen ik terugkwam van de wc, keek ik door het gangraam naar buiten. Het was een heldere nacht en ik kon de sterren en de maan uitstekend zien. Echter naast de maan hing een rode bal. En dat is vreemd want bloedrode ballen horen niet in de lucht te hangen en zeker niet 's nachts. Het was zo duidelijk, en ik heb het zeker niet gedroomd. Toch zegt Billie dat hij hem niet heeft gezien, ondanks dat hij de halve nacht heeft buiten gezeten. Word ik nou gek, of ben ik het?”

“Helemaal normaal ben je niet, daarom ben je mijn vriend en ben je zo leuk. Ik heb gisteren als een blok geslapen en kan je niet helpen met die rode bal. Ik zal er eens opletten wanneer ik toevallig wakker word.”

“Ik maak me ergens anders zorgen over,” vervolgde Tjitske. “Die weg door de Kauwenhoek waar ze het steeds over hebben. Die wordt al heel snel aangelegd. Ik hoorde mijn vader vloeken dat de rechtszaak die ze willen aanspannen misschien voor niks is. De stadsen willen al met de weg beginnen voordat de rechtszaak plaatsvindt! Ze gaan er gewoon vanuit dat ze van de rechter gelijk krijgen. En wie weet hebben ze de rechter wel omgekocht of hebben ze iets waarmee ze hem chanteren. Een normaal denkend mens en zeker een normaal denkende rechter zou hier over de hei toch nooit een weg aanleggen. Het is hier nog zo lekker rustig.

Denk je eens in Robin, waar moet jij met Jan heen als die weg er ligt? Waar moet ik met Thunder heen? Het ziet er somber uit. Ik wou dat wij wat konden doen om te voorkomen dat die natuurvernielers hun gang kunnen gaan.”

“Gelijk heb je Tjitske. We zouden wat moeten doen. Maar wat?”

Met deze moeilijke vraag gingen de vrienden uit elkaar. Robin bracht Jan terug naar Billie en Tjitske bracht Thunder terug naar boer Geurts.

*****

Moe van het paardrijden viel Tjitske direct in een diepe slaap. Voordat ze ook maar de kans kreeg te piekeren over Robins verhaal of over de nieuwe weg, gleden haar gedachten weg in een zuigende zwarte draaikolk. Als dikke stroop draaide de wereld om haar heen. Steeds sneller draaide de ruimte in haar hoofd. Ze werd er duizelig van. Haar oogleden trilden, maar haar ademhaling bleef kalm, rustig en met diepe teugen. Haar hartslag ging omhoog. Het einde van de draaikolk veranderde van kleur. Eerst rood en daarna groen. Rode banen cirkelden omhoog en verdwenen boven haar hoofd. Ze zat nu zelf in de draaikolk! Sneller nog viel ze in de draaiende massa. Rode banen vermengden zich met groen. Steeds meer groen. Eerst nog

donkergroen met rood. Daarna alleen donkergroen en nu aan het eind van de tunnel lichte het grasgroen Tjitske tegemoet.

Een helder licht scheen de slagersdochter tegemoet toen ze zacht in het weelderige gras landde. Het gras was groen maar het had niet precies de kleur van het gras bij boer Geurts in de wei. Deze kleur was zacht, vredig haast. Alles in deze wereld bestond uit vredige pastel kleuren. De zon scheen fel. Toch kon Tjitske er zonder moeite in kijken. De lichtgele bal deed geen pijn aan haar ogen. De lucht was van het mooiste blauw dat ze ooit had gezien. Weldra vulde de lucht zich met de heldere klanken van kwetterende vogels. Vrolijke deuntjes beroerden haar oren. Uitbundig bloeiende bloemen bekoorden haar ogen. Bonte vlinders dartelden rond. Een ree met haar kalfje schreden met sierlijke pasjes voorbij. Een eindje verderop liepen een vos en een konijn luid lachend naast elkaar het bos in. Het was hier zo mooi, zo volmaakt, tranen pinkelden in Tjitskes ooghoeken. Even later stroomden tranen van geluk over haar beide wangen. Dit was het paradijs, zo moest het zijn. Een plaats waar doodsvijanden met elkaar konden lachen.

Ruw werd ze uit deze wereld getrokken. Een donkerrode mist rolde als een kwaadaardige donderwolk over het landschap en slokte de wereld op. De vogels zongen dapper door, maar werden overstemd door een luid gebulder. Het geluid van duizend grommende tanks. Klaar om het slagveld te betreden en strijd te leveren. Het wondermooie gezang van de vogels en het luide gekwaak van de kikkers raakten verloren in de bulderende massa. Het geluid zwol aan, werd oorverdovend als een aankondiging van de naderende Apocalyps, de allesomvattende vernietiging.

Een laatste lichtflits spleet de wolk uiteen. Op de top van de heuvel steigerde een zuiver wit paard met een sierlijke hoorn op zijn voorhoofd. Het hinnikte luid. Nog een laatste keer hief het de benen naar de hemel. Voordat hij achter de heuvel verdween, keek hij het meisje recht aan. Er lag angst in zijn ogen..... en Tjitske zag het.

De slager hoorde zijn dochter huilen. Geen tien tellen later stond hij aan haar bed en maakte haar wakker.

“Rustig maar, het is maar een nachtmerrie. Niks aan het handje.”

“Een eenhoorn,” gilde Tjitske, “het was een eenhoorn.”

Tjitske lag te trillen in bed. Slechts langzaam werd ze rustig door de kalmerende woorden van haar vader.

“Ga op de badkamer maar een glaasje water drinken, daar knap je vast van op.”

Het meisje klom uit bed en liep door de gang naar de badkamer. Voor het raam bleef ze een moment staan om naar buiten te kijken. Het was helder. Ze zag de maan, de Grote Beer en..... de vreemde rode bal waarvan Robin haar had verteld.

“Pa kom eens kijken.”

Vader kwam aandraven.

“Zie je die rode bal daar naast de maan.”

De slager deed zijn best, keek zijn ogen uit, maar zonder resultaat. Hoe hij zich ook inspande, de rode bal bleef voor hem onzichtbaar.

“Ik zie niets vreemds Tjitske, je zult nog half dromen.”

Het meisje was echter klaarwakker. De rode bal bestond, net zo goed als een en een geen drie was. Ze besloot echter niet de wijsneus uit te hangen.

“Ik zie hem ook niet meer, pa.”

Tjitske liep naar de wastafel op de badkamer en nam een paar slokken water. Op de terugweg, toen ze het raam weer passeerde, zag ze dat de rode bal onveranderd in de lucht hing.

“Welterusten pa.”

“Welterusten Tjitske.”

“Wat was er nou met Tjitske,” wilde moeder weten.

“Niks vrouw, alleen een kwaaië droom en ze had iets over een rooie bal in de lucht. Maar die bal was er niet, dus er is niets aan de hand.”

De rust keerde terug. Tjitske lag in bed en staarde naar het plafond. Het was maar een vreemde nacht. De droom, de rode bal die er wel was, maar die haar vader niet zag, net zo min als Billie trouwens. Ze was ook een beetje boos op haar vader die haar had gewekt. Ze vond dat ze te vroeg was wakker gemaakt uit haar droom. Het was geen nachtmerrie geweest. De droom was alleen niet helemaal goed afgelopen. Het prachtige paard van het zuiverste wit, een eenhoorn, was angstig geweest. Het had haar iets willen zeggen. Het leek alsof hij haar geroepen had. De wereld uit haar droom was een paradijs geweest maar er ontbrak iets. Ze kon zien, ze kon horen, maar.....

Ja, maar wat? Bovendien werd het paradijs bedreigd. Een kwade macht kwam met daverend geraas aangesneld. Wilde het sprookje verstoren. Vermoeid van het denken viel de slagersdochter tenslotte in een droomloze slaap. Toch was Tjitske ervan overtuigd dat haar droom nog lang niet ten einde was.

*****

HOOFDSTUK 4

DE BENDE VAN DE RODE MAAN

Deze zomerse dag begon als vele andere. De eerste zangvogels zongen reeds hun hoogste lied voordat de zon boven de horizon verscheen. Honderden jubelende en kwetterende kelen prezen de geboorte van een nieuwe dag. Vanuit het oosten klom de gouden bal, schepper van licht en warmte, langzaam maar zeker omhoog, verlichtte het dorp Bontebok en de Kauwenhoek en wierp lange schaduwen. Alles leek normaal.

Er hing die ochtend echter een merkwaardig soort onrust in de lucht. Niet de druk van dreigend onweer. Nee, er naderde iets veel subtielers, iets sluipends. Het duurde niet lang voordat Bontebok en de Kauwenhoek waren gevangen onder een onzichtbare deken van een onbekend soort elektriciteit. Blauwe vuurlichtjes dansten langs verborgen draden. Het knetterde en vonkte. En geen sterveling zag het.

Alleen de allergevoeligste mensen voelden de oplopende spanning. Dominique was een van hen. Dieren echter, merkten het des te beter. Nerveus draaiden ze in hun holen of hipten ze op hun nesten. Toen Dominique haar ogen opende, overviel haar een prettige tinteling. Met een bovenste best humeur stapte ze uit bed. Ze had het gevoel dat het vandaag een gekke maar plezierige dag zou worden. Een dag waarop bij wijze van spreken de klokken achteruit konden lopen, de zon in het westen opkwam en Julian haar pardoos een zoen zou geven.

“Hé luilak, wakker worden,” schreeuwde Dominique in Henryks oor. Als door een bij gestoken, zat de jongen, danig geschrokken, meteen rechtop in bed.

“Wat nou zus, het is nauwelijks licht.” Henryk keek met slaapogen door het slaapkamerraam naar buiten. “Het is nog lang geen tijd om op te staan.”

“Ben je soms vergeten dat we vandaag met Julian hebben afgesproken om vogels te gaan kijken,” zei Dominique een beetje geprikkeld. Maar bij de gedachte dat ze zo dadelijk met Julian door het bos zouden wandelen, schoten pretvonkjes door haar ogen.

Henryks hersenen begonnen langzaam op gang te komen. “Je hebt gelijk zussie, we gaan vogelen met je vriendje,” zei hij plagend. Want hij wist best dat Dominique Julian een hele leuke jongen vond. Lenig stapte hij uit bed met alleen zijn onderbroek aan. Zonder precies op te letten wat hij aantrok, kleepte hij zich vliegensvlug aan.

“Ga je zo mee?” vroeg Dominique.

“Is er iets niet goed dan?” was Henryks wedervraag.

“Kijk eens naar je sokken verstrooide professor. Trek je altijd een groene en een bruine sok aan, en nog binnenste buiten ook?”

Henryk kreeg een rood hoofd. “Ach dat kan de beste overkomen,” mompelde

hij. Met kleding was Henryk niet zo precies. Zo als het lag, zo trok hij het aan. En wanneer hij zich uitkleedde, smeed hij zijn kleren gewoon op de grond. Vaak genoeg had hij zijn T-shirts of sokken binnenste buiten aan. Niemand die het merkte of er wat van zei, alleen zijn tweelingzusje natuurlijk.

“Kom opschieten joh, ik wil niet te laat komen,” spoorde Dominique hem opnieuw aan. “We moeten ook nog ontbijten.”

“Ga maar vast eten Dominique,” zei Henryk, “ik haal je wel in.” Even later had de jongen een passend stel sokken gevonden.

Dominique spoedde zich naar de keuken, smeerde zes boterhammen, twee voor haarzelf en vier voor broertjelief. Voorts maakte ze voor beiden een lunchpakketje klaar. Net had ze haar boterhammen op, toen Henryk klaarwakker en tot in de puntjes verzorgd – voor zover dat bij hem kon – in de keuken verscheen.

Hector, de tamme rat van de jongen, liep ongedurig over Henryks arm naar boven en beneden, en verdween tenslotte in de kraag van de coltrui. Een wandelende bobbel onder de kleren verraadde waar Henryks lievelingsdiertje zich bevond.

“Ik ben er klaar voor zus,” riep Henryk opgewekt. Hij pakte de boterhammen, propte ze in zijn jaszak om ze onderweg op te eten en liep meteen door naar het schuurtje waar hun fietsen stonden.

Dominique keek een laatste keer in de spiegel, deed d'r haar voor de laatste keer goed en was zeer tevreden met het resultaat. Daarna volgde ze Henryk en stapte ze op haar fiets, die inmiddels was klaargezet. Broer en zus fietsten, met een heerlijke dag in het vooruitzicht, stevig door. Op weg naar het Westerveld waar ze hadden afgesproken met Julian, de nieuwe jongen die zoveel van vogels wist en waarmee ze er al vaker op uit waren getrokken.

Op de afgesproken tijd arriveerde de tweeling bij het bord aan de ingang van het Westerveld. Julian stond niet te wachten. Dat was vreemd. Op tijd is vijf minuten te vroeg, was Julians motto. Bij een afspraak was hij gewoonlijk de eerste.

“Hij zal zo wel komen,” begon Henryk terwijl hij een beetje onverschillig om zich heen keek. Er was niets speciaals dat zijn aandacht trok. “Ook prinsen op het witte paard zijn soms te laat,” plaagde hij.

De tamme rat begon zich te roeren. Wat is er toch met dat beest aan de hand, dacht Henryk. Blijf toch eens rustig zitten! De rat had echter geen rust. Nerveus drentelde en schoot hij heen en weer onder de jongen zijn kleren. Dan weer zijn hoofdje uit de kraag stekend, dan weer nieuwsgierig uit de linkermouw kruipend en dan weer snuffelend uit de rechtermouw komend. Wat heeft dat gekke beest toch? Zo ongedurig is hij anders nooit.

Ongeduldig stond Dominique de weg af te turen. Ze wachtten nu al tien minuten. Te laat komen was niets voor Julian. Zou er iets gebeurd zijn? Zou hij een ongeluk gehad hebben? Dominique's prettige gevoel, haar vooruitzicht op een leuke dag, was in een klap verdwenen. Ze maakte zich ongerust. Het meisje liep het waarschuwingbord voorbij en wandelde het Westerveld in. Nauwelijks had ze honderd meter gelopen of ze zag iets waardoor haar ongerustheid verder toenam. Haar hart sloeg een keer over.

“Henry, kom snel,” gilde ze.

“Wat is er zus?” vroeg de jongen, terwijl hij in een looppas kwam aanrennen.

“Kijk daar! Achter die struiken staat Julians mountainbike.”

Henryk volgde met zijn ogen de wijzende vinger van Dominique. Hij zag inderdaad Julians fiets, keurig vastgezet aan een flinke boomstam en verborgen achter een stel struiken. Van Julian zelf ontbrak echter elk spoor.

“Vreemd,” zei Henryk, “heel vreemd.”

“Julian,” gilde Dominique, “Juuliiiaan,” gilde ze nog eens zo hard als ze kon.

De geluiden van het bos verstomden bij zoveel lawaai. Er kwam geen antwoord. Julian leek van de aardbodem verdwenen. Henryk, maar vooral Dominique, maakte zich ernstig zorgen. De tweeling wist niet goed wat te doen. Ze bleven nog een paar minuten doelloos bij de ingang van het Westerveld hangen. Misschien zou Julian alsnog verschijnen. Maar de jongen gaf taal noch teken. Daarop besloot de tweeling om Julian te gaan zoeken.

Henryk en Dominique kuierden met een angstig gevoel door het bos. Al snel kwamen ze bij de Ganzenbocht. En warempel, daar stond nog een fiets.

“Dominique zie je dat, daar staat een jongensfiets.”

Natuurlijk zag Dominique de fiets.

“Dat is vreemd Henryk,” zei ze, “normaal gesproken waagt niemand zich zo ver in het moeras. Van wie kan die fiets nou toch zijn?”

“Ik weet zo een twee drie ook niet van wie die jongensfiets is,” antwoordde Henryk. “Maar er zijn kennelijk meer mensen die de weg in het moeras een beetje kennen.”

Zijzelf kenden dit gedeelte bij de Ganzenbocht behoorlijk goed. Op eerdere tochten met Julian waren ze hier geweest. Van de bezitter van de fiets ontbrak, net als van Julian, ieder spoor.

“Kom Henryk, we zoeken verder,” zei Dominique. “Kijk goed uit je doppen. Zoek naar ieder spootje van Julian en let op de onbekende. Misschien is hij gevaarlijk.” Diep in gedachten verzonken, maar hun ogen goed de kost gevend, liepen ze verder. Steeds verder de verschrikkelijk gevaarlijke Kauwenhoek in.

Om de vijf minuten gilde Dominique zo hard als ze kon: “Juuliiiiiaaan!” Een antwoord bleef uit.

*****

Dominique en Henryk waren niet de enigen die op deze mooie dag zo vroeg waren opgestaan. Bart, de visser, was er bijvoorbeeld al heel vroeg op uit getrokken. Vol geladen met hengelspullen was hij op weg naar het geheimzinnige water. Op weg naar de Wonderkolk uit zijn droom.

Je kon Bart nageven wat je wilde maar hij was in ieder geval niet bang. Ondanks zijn enge droom trok hij er toch maar mooi op uit. Helemaal alleen was hij op weg naar het plekje dat alleen hij en Julian kenden. Enge droom of niet, zo'n prachtig water was gewoon een uitnodiging voor iedere rechtgeaarde

hengelaar. Bart nam de invitatie vanzelfsprekend aan.

Het waarschuwbord bij het Westerveld reed Bart voorbij. Een stukje verder zag hij, achter een stel struiken, Julians mountainbike staan. Zo die was er vroeg bij! Het begon nog maar net te schemeren. Julian is vast iets bijzonders van plan, dacht Bart. Als hij maar niet weer in het water valt!

Even voorbij de Ganzenbocht parkeerde Bart zijn fiets en ging hij te voet verder. Stevig doorstappend bereikte hij tenslotte de Wonderkolk. Geroutineerd maakte hij zijn spullen visklaar. Met een klein plonsje liet Bart voor het eerst in de Wonderkolk zijn aas te water. Gespannen tuurde hij in de nieuwe wereld van de komende dag, naar het rode puntje van zijn scherp uitgelode dobbertje. Het puntje tikte een paar keer en dook toen schuin weg in het heldere water. Een subtiele slag met de pols volgde. Raak! Bart ving zijn eerste goudgele brasem uit de Wonderkolk. Vele zouden volgen want in de Wonderkolk lagen de vissen rijen dik.

*****

Ook in het huis van de slager begon de dag vroeg. Nauwelijks was het licht of Tjitske trok de deur achter zich dicht. Ze was op weg naar boer Geurts en haar paard Thunder. Het zou vandaag een zonnige dag worden, had de weerman op de televisie voorspeld. Tjitske had daarom het plan opgevat om vanuit haar zadel de zonsopkomst op de hei te aanschouwen. Dan mocht ze wel opschieten. De dageraad naderde met gezwinde spoed. Zo rap ze kon, trapte ze de trappers rond. Binnen recordtijd reed haar fiets het erf van boer Geurts op.

Thunder was blij verrast zijn baasje zo vroeg te zien. Gewillig liet hij zich zadelen en rijklaar maken. Voor boer Geurts liet Tjitske een briefje achter.

GEURTS, IK BEN EROP UIT MET THUNDER.

GROETJES TJITSKE

Stapvoets reden ze het erf af. Deze keer was er geen ellendige automobilist om hen de stuipen op het lijf te jagen.

Bij het Westerveld zag Tjitske een fiets tegen een boom staan. "Er zijn meer mensen op het idee gekomen vroeg op te staan," sprak ze tegen Thunder. Die gaf geen antwoord. Zelfs op deze vreemde dag waarop de dieren zich uitermate schrikachtig en nerveus gedroegen, zou het edele dier niet gaan praten. Tjitskes stem had wel een kalmerende invloed op het vurige paard. Tjitske merkte donders goed dat het dier opgewonden en van slag af was. Ze begreep er echter niets van. Ze zette koers naar de gekromde vliegdennen. Bij deze bomen, die op gebogen oude mannetjes leken, had ze een prachtig uitzicht over de hei. Daar genoot ze van de rijzende zon.

Het wonderbaarlijke moment van het aanbreken van een nieuwe dag was voorbij. Tjitske zette Thunder in beweging en besloot de heide te gaan verkennen.

Thunder reageerde nogal springerig en heftig op Tjitskes commando's. Hij gehoorzaamde. Nog wel..... Het koste het meisje echter veel mentale kracht. Thunder wat is er toch met je aan de hand?

De slagersdochter en haar paard naderden het einde van de hei en het begin van de Kauwenhoek. Hier was Thunder helemaal niet meer te houden. Zelfs voor Tjitske niet. Het dier steigerde licht en begon te hinniken. "Thunder hou op, stop daar mee, luister." Het meisje gaf een ruk aan de teugels. Maar Thunder reageerde niet meer op haar bevelen. Het paard leek gek geworden. Thunder begon te rennen. Hij sloeg net niet op hol. Tjitske kon amper blijven zitten. Ze moest haar uiterste best doen, om in het zadel te blijven. Thunder bepaalde zijn eigen koers. Nu bepaalde hij, wat er ging gebeuren, waar ze terecht zouden komen.

Thunder volgde de rand van de hei. Welbeschouwd liep het paard terug naar het Westerveld. Maar voordat het zover was, dook hij onverwacht ongeveer ter hoogte van de Ganzenbocht, het bos in. Met luid gekraak worstelde hij zich door de struiken. Het dier reed een gebied binnen waar hij en zijn bazinnetje nog nooit waren geweest en waar volgens Tjitske nog nooit iemand was geweest.

"Thunder idioot stoppen," gilde het meisje nu. "Stom dier we rijden regelrecht de Kauwenhoek in. Wil je ons beide dood hebben?" In Tjitskes stem begon iets van angst door te klinken. Thunder hield niet in, luisterde niet en liep onverstoorbaar door. Behendig slalomde hij langs de bomen; energiek sprong hij over omgevallen stammen.

Weer rende hij dwars door een aantal struiken. Hierbij haalde het paard zijn huid open aan scherpe doorns. Straaltjes bloed verschenen op zijn zwarte vel. Takken zwiepten hard in Tjitskes gezicht en lieten rode striemen achter. Een eindje verder raakte een forse tak Tjitskes linkerarm. Krrrrrak. Met een droge knal brak de dode tak en gelukkig niet Tjitskes arm. Wel trok een pijnscheut door haar arm naar boven tot in d'r schouder. Ze had echter geen tijd om daar aandacht aan te schenken. Bovendien verdoofde de spanning de ergste pijn.

Tjitske beleefde de rit van haar leven maar ze genoot er niet van. Een misstap, en ze zouden vastzitten in de zuigende modder. Op dat moment was ze er rotsvast van overtuigd dat ze hun ondergang tegemoet reden. Deze rit zou hun dodemansrit worden.

*****

Het zonnetje stond al wat hoger aan de hemel toen Jan op zijn eigen schattige wijze begon te blaffen. Robin liep het erf bij Billies boerderij op. Hij was van plan om er op uit te trekken met de stoere Staffie. Hij had de hele dag vrij en kon deze mooi gebruiken om een lange zwerftocht over de hei te maken.

Robin opende de deur van Billies huis. Hij hoorde de eigenaar snurken. Billie sliep en was met geen kanon wakker te krijgen. Ondertussen sprong Jan kwispelend tegen de jongen op. Probeerde hem te likken waar hij maar kon. "Gekke hond, je maakt me helemaal nat. Zo is het genoeg." Gehoorzaam stopte Jan de enthousiaste

begroeting. Robin schreef een briefje aan Billie:

BILLIE, IK BEN MET JAN NAAR DE HEI. BLIJF DE HELE DAG WEG.

GROETJES ROBIN

Jan begon wederom met zijn staart te kwispelen en opgewonden te keffen. Zijn kleine baasje had de riem gepakt en de slimme hond wist drommels goed wat dat te betekenen had. "Kom Jan, we gaan naar de hei." Dat liet de Staffie zich geen twee keer zeggen. De hei met zijn konijnen. Zou hij vandaag z'n geluksdag hebben? De hond bespeurde wel iets vreemds in de lucht, maar wat dat nou was?

Ook Robin passeerde het bord bij de ingang van het Westerveld. Tegen het bord stonden twee fietsen. Het waren de karretjes van Dominique en Henryk. Honderd meter verder stond achter een stel struiken weer een fiets. Dat is de mountainbike - 'n mooi karretje, vond Robin - van die nieuwe jongen. Julian heet hij geloof ik, dacht Robin. "Jan jongen, het is druk in het bos vandaag. Wat moeten al die mensen toch hier!"

Jan schudde niet begrijpend met zijn kop. Hij wilde naar de hei, achter de konijnen aan. Robin liep naar links, de bosrand uit en de heide op. Daar kreeg de Engelse Staffordshire bull-terriër de vrije hand. Met een noodgang maakte hij zich uit de voeten, achter het eerste het beste knaagdier met lange oren aan.

De tijd verstreek. Robin volgde de bosrand maar zorgde er wel voor om op de heide te blijven. Jans pogingen verliepen wederom teleurstellend. Er was geen konijn dat zich liet verschalken. Hij was dan ook geen jachthond. Wat dat betreft was er niets aan de hand. Niets dat abnormaal was. Opeens kreeg Jan het echter op zijn heupen. Eerst dacht Robin dat de hond opnieuw vergeefs achter een langoor aan het jagen was. Jan kwam echter niet meer terug. In de verte hoorde Robin de hond opgewonden keffen. Maar op het commando om terug te keren naar de jongen, reageerde hij niet. Robin gilte de longen uit zijn lijf. De hond hield zich Oost-Indisch doof en verroerde zich niet. Wat is er met dat dier aan de hand? vroeg Robin zich in gedachten af. Normaal is hij de gehoorzaamste hond van de wereld.

Edoch, wanneer de berg niet naar Mohammed komt, dan moet Mohammed maar naar de berg. Robin liep naar Jan toe. Maar telkens wanneer de jongen de hond tot op vijftig meter was genaderd, rende Jan verder. Steeds dieper het bos in, steeds verder het moeras in. Wat is er aan de hand? Waarom reageert Jan niet op mijn bevelen? Waarom loopt hij verdorie steeds verder die zutzooi en blubbertroep in? Het is hier nota bene nog levensgevaarlijk ook! Het lijkt wel of Jan me het moeras in wil lokken. Robin was er niet gerust op.

"Jan kloothommel, kom verdorie hier," gilte Robin tenslotte. "JAN KOM HIER!" De eigenwijze Staffie reageerde niet en leidde zijn baasje rechtstreeks de gevaarlijke Kauwenhoek in. Een plaats waar de jongen nimmer was geweest.

*****

De tweeling voelde zich inmiddels een stel dolende ridders. Ze wisten niet waarheen ze liepen, ze wisten niet eens meer waar ze waren! Henryk zei tegen zijn zus: "Als je het mij vraagt, zijn we hopeloos verdwaald. Die Julian heeft ons een mooie streek geleverd."

"Het lijkt er sterk op dat we inderdaad verdwaald zijn," antwoordde Dominique. "Toch heb ik het gevoel dat we Julian naderen. En dat gevoel wordt steeds sterker."

Henryk wist dat zijn zus voor enkele zaken een bijzondere gevoeligheid bezat. Nu verdacht hij haar er echter van dat ze d'r gevoeligheid door elkaar haalde met haar verliefdheid. Ze wilde volgens hem gewoon dat ze Julians nabijheid kon voelen.

Gedragen door een buitengewone kracht liep Dominique onverstoord verder. Alsof ze wist wat ze deed. Haar broer sjokte er mopperend achteraan. Die vervelende Julian, waarom was hij niet gewoon op de afgesproken plaats? Zo dadelijk zouden Dominique en hij echt hopeloos verdwalen, voorzover dat nog niet gebeurd was. En wat dan?

Als aan de grond genageld bleef de tweeling stokstijf staan. Totaal perplex hoorden ze iets gigantisch op zich afkomen. Takken kraakten, de sompige grond trilde en het briede luid. Twee seconden later brak Thunder uit het struikgewas. Het schuim stond hem op de lippen. Alsof hij zo uit een horrorfilm was weggelopen. De tweeling zag verbouwereerd hoe de slagersdochter haar best deed het paard af te remmen en te kalmeren. Ze deed echter nog beter haar best om in het zadel te blijven.

"Hoo, Thunder, stop stom paard." Tot Tjitskes eigen verbazing stopte Thunder even voorbij Dominique en Henryk. Plots had ze het dier weer onder controle. Het leek alsof er niets gebeurd was. Thunder was weer even gehoorzaam als anders.

"Ook goede morgen," zeiden Henryk en Dominique precies tegelijk tegen de opgeluchte rijdster. Ondertussen staarde Henryk haar met grote ogen en open mond aan. De amazone, zo hoog op haar paard, maakte op hem een verpletterende indruk; alsof er een bom in zijn maag ontplofte en de ruimte zich vulde met zweefgas. Tjitske scheen het niet op te merken.

"Hallo," beantwoorde Tjitske de groet, toen ze een paar maal diep had ademgehaald. "Ik weet niet wat Thunder bezielde, hij ging er als een speer vandoor en luisterde ineens niet meer naar me. Ik dacht eventjes dat het einde voor ons naderde. Weten jullie waar we zijn? Tussen twee haakjes, ik ben Tjitske."

Dat wist de tweeling wel. Wie in het dorp kende de slagersdochter met haar vreemde uiterlijk eigenlijk niet?

"Ik ben Dominique," zei Dominique.

"En ik ben haar tweelingbroer Henryk," zei Henryk. "Wij zitten een klas hoger op school dan jij. Wij weten echter ook niet waar we zijn. We zijn op zoek naar Julian. De nieuwe jongen in het dorp die bij ons in de klas zit. Onderweg zijn we verdwaald, al zegt mijn zus van niet."

"Nee, dat heb ik niet gezegd, Henryk! Ik voel dat we in de buurt zijn van Julian, maar ik weet ook niet waar we zijn."

“Dat is dan mooi,” zei Tjitske sarcastisch, “dan kunnen we tenminste met zijn drieën door het donkere moeras dwalen. Ik stel voor dat we hier even een pauze houden en overleggen wat we doen. Ik kan een beetje rust goed gebruiken.”

“Ik ook,” antwoordde Dominique.

“Dan zal ik geen spelbreker zijn,” zei Henryk.

Thunder herstelde enigszins van zijn inspanning. Langzaam kwam zijn trillende lijf tot rust. Bezorgd keek Tjitske naar het bloed op het paardenlichaam. Het meisje veegde het schuim van Thunders lippen en streefde het dier zachtjes. “Wat had je in een keer, gek beast,” zei ze liefkozend. Aan haar eigen blauwe plekken en zere arm dacht ze niet. Tjitske was allang blij dat ze de rit hadden overleefd.

*****

Bart vermaakte zich best aan de Wonderkolk. Vergeten was zijn nachtmerrie. De vissen aasden als gekken, brede bellensporen trokken over de stek en zijn dobbertje stond geen moment stil. Regelmatig kon hij een grote vis op de wal bewonderen. Als dat geen paradijs was! Voorzichtig onthaakte Bart de grote brasems en zette ze terug. Bart ving zelfs enkele vloermatten, zoals zijn opa de hele grote brasems noemde.

Nu werd Barts aandacht getrokken door het lawaai van brekende takken. Iets groots kwam op de Wonderkolk afgestormd. Even later hoorde hij een meisjes stem gillen: “Hoo, Thunder, stop stom paard.” Bart herkende de stem onmiddellijk. Het was die van Tjitske, van het meisje dat hem vorig jaar gepest had met zijn visserij. Wat deed zij hier? Zover in de Kauwenhoek! Bart was er van overtuigd dat alleen hij en Julian dit geheime plekje kenden.

Nieuwe stemmen voegden zich bij die van Tjitske. Bart kon zijn oren niet geloven. Dat leken de stemmen van Henryk en Dominique wel, de tweeling uit zijn klas. Het begon hier verdacht veel op een speelplaats te lijken. De hengelaar besloot eens poolshoogte te gaan nemen. Hier moest hij het zijne van weten. De hengel legde hij in het riet en behoedzaam liep hij in de richting van het gesprek.

Op een open plekje, tussen een aantal meidoornstruiken, zag Bart de mensen van de stemmen zitten. Hij hoorde ze vertellen dat ze hopeloos verdwaald waren. “Heeft een van jullie een idee hoe we uit dit hopeloze moeras kunnen komen?” hoorde hij Tjitske zeggen.

“Al sla je me dood,” antwoordde Henryk, “ik zou het niet weten.”

“Als we de stand van de zon in de gaten houden, dan kunnen we in ieder geval in een rechte lijn lopen,” opperde Dominique. “Dat wil natuurlijk niet zeggen dat we dan de goede kant oplopen. Ik zou echt niet weten of we naar het oosten, westen, zuiden of noorden moesten gaan. Bovendien, hoe zorgen we ervoor dat we niet in het drijfzand terechtkomen? Dan zijn we helemaal gekieteld.”

Bart wist genoeg, zijn klasgenootjes en de vervelende slagersdochter hadden zich behoorlijk in de nesten gewerkt. Hij besloot om ze een handje te helpen. Gelijk een duveltje uit een doosje sprong hij te voorschijn.

“Hallo allemaal, hier is jullie reddende engel,” riep hij lachend. “Ik hoorde jullie stemmen en kwam eens luisteren. Ik begrijp dat jullie verdwaald zijn. Wanneer jullie dat willen, kan ik jullie straks terugbrengen naar Bontebok.”

Met stomheid geslagen keek de tweeling eerst elkaar aan en daarna Tjitske. Waar kwam Bart nou in een keer vandaan? Tjitske wist niet of ze blij moest zijn of niet. Ze zou nota bene gered worden door die dierenbeul. De jongen die voor de lol scherpe haakjes in vissenbekken trok.

“Hoe kom jij hier terecht?” vroeg Dominique aan Bart.

Henryk vroeg daar meteen achteraan, voordat Bart de eerste vraag kon beantwoorden: “Die fiets in de Ganzenbocht is die van jou?”

“O,” antwoordde Bart, “ik zit een eindje verder te vissen in de Wonderkolk. Het is een prachtig water en je kunt er heerlijk zitten. De natuur is er geweldig. Vanmorgen kwam er nog een moeder wild zwijn met zeven biggetjes voorbij. Als jullie willen kunnen we daar gaan zitten. Onder een super grote zwarte populier ligt een mooi grasveldje, daar kunnen we heerlijk in het zonnetje zitten. En ja Henry, die fiets is van mij.”

De anderen hadden geen bezwaar. In optocht volgden ze Bart. Tjitske met Thunder aan de leidsels liep achteraan. Het paard was volkomen gekalmeerd. Het bloeden gestopt. En ook de tamme rat van Henryk had rust gevonden. De kinderen keken hun ogen uit toen ze de geheime stek van Bart aanschouwden. Hij had niets teveel gezegd: de Wonderkolk was wonderschoon!

De verdwaalde kinderen waren opgelucht. Hun avontuur leek goed af te lopen, Bart kende immers de weg. Om bij te komen van de spanning gingen Tjitske, Dominique en Henryk liggen luieren in het gras onder de populier. Bart ruimde zijn hengelspullen op en volgde daarna het uitstekende voorbeeld van de anderen.

“Eigenlijk is dit niet het moment om te gaan rusten,” verbrak Dominique de stilte. Henry en ik waren op zoek naar Julian, toen we verdwaalden. Wij hadden met Julian afgesproken om naar vogels te gaan kijken. Hij was echter niet op de afgesproken tijd bij het bord bij de ingang van het Westerveld. Dat is niets voor Julian. Henry en ik maakten ons daarom grote zorgen. Helemaal toen we een eindje verderop zijn fiets zagen staan. Wat ik wil zeggen: moeten we hem niet gaan zoeken in plaats van te gaan luieren in de zon?”

“Over Julian zou ik me voorlopig geen zorgen maken,” antwoordde Bart. Hij zal iets bijzonders hebben gezien voordat jullie arriveerden. Hij is waarschijnlijk domweg die bijzondere vogel of zo achterna gelopen, zonder een moment aan jullie te denken. En Julian zal vast niet verdwalen in de Kauwenhoek. Als er hier een de weg en de gevaren kent, dan is het Julian. Let op mijn woorden, voor je het weet staat hij voor je neus.”

Een klein beetje gerustgesteld door Barts woorden sloot Dominique haar ogen. Ze doezelde weg en dagdroomde over Julian. Was hij maar hier!

*****

Robin was onderhand de totale uitputting nabij. Jan had hij niet te pakken kunnen krijgen. De eigenwijze hond liep maar door. Soms bleef hij even staan om op zijn baasje te wachten. Op het moment dat Robin dacht dat hij Jan kon pakken, vervolgde de hond zijn weg. Dieper en dieper het moeras in. Robin besepte heel goed dat hij in grote moeilijkheden verkeerde. Het was al wonderbaarlijk genoeg dat hij noch Jan vast was komen te zitten in de zuigende en borrelende modder. Hij wist ook dat hij hopeloos verdwaald was, dat het een kwestie van tijd zou zijn voordat hij daadwerkelijk in de blubber koppie onder zou gaan om een vreselijke dood te sterven. Robin stond op het punt de achtervolging te staken. Hij gaf het op om de totaal losgeslagen hond terug te krijgen. Robin zag een omgevallen boomstam; tot daar zou hij gaan en geen stap verder. Die boom leek hem een mooi zitje waar hij even kon rusten.

Robin had dat besluit net genomen, toen Jan in de verte opgewonden begon te keffen. De vermoeide jongen gunde de hond een laatste kans. "Blijf Jan, zit!" schreeuwde hij. De jongen kon zijn ogen niet geloven toen de ongehoorzame hond aan zijn commando voldeed. Jan ging braaf zitten, of er nooit wat was gebeurd.

Vier kinderen die languit in de zon lagen, hoorden een hond keffen.

"Het wordt hier steeds vreemder," reageerde Bart als eerste. "Wat is er nou weer aan de hand?"

Bart richtte zich op zodat hij op zijn ellebogen leunde. Hij zag Jan staan.

"Het is warempel die pitbull van die motorrijder. Hoe komt dat mormel nou hier?"

"Dat is geen pitbull," viel Tjitske hem bits in de rede. Het is een Staffordshire bull-terriër en een hele lieve hond, geen mormel. Maar inderdaad wat doet hij hier? Robin en Billie zullen het niet leuk vinden dat hun hond weg is, misschien komt hij als ik hem roep. Jan kom eens hier."

De hond spitte zijn oren en keek de kant van de kinderen op. Hij bleef echter zitten waar hij zat.

"Jan kom hier," riep Tjitske nu wat luider.

Jan reageerde niet. Robin was echter zeer verbaasd de stem van Tjitske te horen. Wat deed zij hier in het moeras?

Hijgend voegde Robin zich bij Jan en keek in de richting van waar Tjitskes stem geklonken had. Onmiddellijk zag hij Tjitske, haar paard Thunder, en drie andere kinderen languit in het gras liggen. Het wordt steeds gekker, dacht de jongen. Enfin, het belangrijkste is dat ik jou terug heb en hij knuffelde de Staffie. De hond keek hem met trouwe ogen aan. Het leek alsof er niets gebeurd was. Robin liep naar het groepje kinderen. Jan volgde trouw en gehoorzaam zijn baasje.

"En toen waren er vijf," zei Henryk. "Het lijkt wel het verhaal van de tien kleine negertjes, alleen komt er nu steeds iemand bij. Ik ben benieuwd wie de volgende zal zijn om zich bij ons te voegen."

"Hallo, ik ben Robin en dit is mijn hond Jan," stelde de jongen zich aan de tweeling voor. Bart kende hij immers nog, die had vorig jaar - voordat Bart een jaar had mogen overslaan - bij hem in de klas gezeten.

“Hoi, ik ben Dominique en dat is mijn lieve broertje Henry.”

“Hoi,” zei ook Henryk en vervolgens: “Jan kom eens hier!”

Jan kwam niet. Met de kop tussen de poten lag hij te rusten. Het was een lange tocht geweest met zijn korte pootjes. En weer had hij geen konijn kunnen vangen.

Onder de zwarte populier ontspoon zich een lang gesprek. Tjitske vertelde haar verhaal met de ongehoorzame Thunder. Robin verhaalde van de ongehoorzame hond. En Dominique vertelde van het onbestemde gevoel dat ze had gehad; dat ze op zoek naar Julian hierheen waren geleid. Bart had niets vreemds te melden. Hij had gewoon zitten vissen, totdat uit alle hoeken en gaten klasgenootjes en ex-klasgenootjes begonnen op te duiken. Na het gesprek bleven twee vragen over. Waardoor waren de dieren van streek geraakt? En waarom hadden de kinderen elkaar, nota bene in de Kauwenhoek, bij de Wonderkolk, ontmoet. Zou daar een speciale reden voor zijn?

Dominique's ongerustheid was niet helemaal over. Zij had nog een andere brandende vraag: Waar was Julian? Waar zou de vogelaar toch uithangen?

*****

Julian was zoals gewoonlijk ruim op tijd op de afgesproken plaats geweest. In het vroege schemerlicht had hij rond staan kijken. Op de hei links van hem, zag hij beweging. Een fors dier baande zich een weg door de heidestruikjes. Was het een vos? Julian pakte zijn telescoop om het dier beter te kunnen zien. Nee maar! Het was geen vos, het was een das! De eerste das die de jongen in zijn leven zag.

Julian besloot het dier te volgen. Hij had tijd genoeg voordat de tweeling zou arriveren. Henryk zou zich toch verslapen en anders moest de tweeling maar een paar minuutjes wachten. Op geruime afstand volgde hij de das. Deze had niets in de gaten. Ongemerkt legde Julian een flinke afstand af. Zo geconcentreerd was hij bezig met de achtervolging. Ineens was het dier verdwenen. Eenmaal dichterbij gekomen, vond Julian een hol. Een van de ingangen van de dassenburcht. De dag was voor Julian al geslaagd voordat die echt begonnen was!

Uit het zicht bespiedde Julian door de telescoop de ingang van de burcht. Wie weet zou het dier zich nog eens laten zien. Veel kans gaf Julian zichzelf echter niet. Dassen zijn nachtdieren en deze zou zijn dagrust gaan nemen. Groot was zijn verbazing, toen niet een, maar vier dassen naar buiten kwamen! Onder toezien oog van moeder begonnen drie jonge dasjes te spelen. Grappige kleine wezentjes met zwart-wit gestreepte hoofden buitelden over en dolden om elkaar heen. Julian vergat de tijd. Raakte volkomen afgesloten van de wereld om hem heen. Alleen de dassenfamilie, die eigenlijk op een oor had moeten liggen, bestond voor hem.

Het moment dat de kleintjes het voor gezien hielden en het hol in kropen, was Julian veel te laat voor de afspraak. Nou ja, niks aan te doen, dacht hij.

Tenslotte maak je dit niet iedere dag mee. Toch voelde hij zich wel degelijk schuldig. Hij zou bij Dominique vast geen beste beurt maken.

Aan het bord bij het Westerveld waren twee fietsen vastgemaakt. De fietsen van Dominique en Henryk zag Julian. Ze zijn dus ergens in het bos. Hij besloot te roepen: "Dominique, Henryk." Geen antwoord. Julian liep verder het bos in, telkens de namen van de tweeling roepend. Ook voor hem bleef het stil, uiteindelijk gaf hij het roepen op.

Bij de Ganzenbocht gekomen, zag hij de fiets van Bart liggen. Dat kan niet missen, Bart is in de Wonderkolk aan het vissen, dacht Julian en het rijmde ook nog. Laat ik maar bij hem gaan kijken, de tweeling vind ik in het uitgestrekte bos toch nooit. Nietsvermoedend liep Julian achter Dominique en Henryk aan. Hij kon niet weten dat de tweeling zich zo ver in het gevaarlijke moeras zou wagen. Terwijl de tweeling dacht dat Julian voor hen liep, wilde de ironie dat hij niet eens zo ver *achter* hen liep. Dominique's gevoel, dat Julian zich in de nabijheid van haar en Henryk bevond, was terecht geweest.

De vijf kinderen aan de Wonderkolk: Bart, Tjitske, Robin, Dominique en Henryk hadden hun verhaal verteld en lagen weer languit in het gras. Ook Thunder en Jan waren in diepe rust. De tamme rat echter maakte driftig gangen onder de kleding van Henryk. Geen van hen had in de gaten dat een jongen naderde.

Julian verscheen vanachter de laatste struiken en keek uit over de Wonderkolk. Hij overzag het tafereeltje voor hem en wist niet wat te denken. Het leek een schoolreünie bij een kinderboerderij! En dat allemaal in het moeras waar niemand werd geacht te komen.

Dominique was de eerste die opkeek. Haar zesde zintuig alarmeerde haar. "Hé jongens, daar is Julian," riep ze opgewekt. Haar ongerustheid maakte plaats voor blijdschap.

De anderen staken hun hoofden omhoog uit het gras en zagen Julian naderbij lopen om hen te begroeten. Na het voorstellen aan Robin en Tjitske verontschuldigde Julian zich bij de tweeling. "Voordat jullie er waren, zag ik een das lopen. Ik moest er gewoon achteraan en vervolgens ontdekte ik de burcht waar drie kleine dasjes gingen spelen. Daar ben ik een tijdje blijven kijken en ben ik jullie straal vergeten."

Dominique vond het allang best. Haar held was terug. En ze rook een kans voor een afspraakje. "Die spelende dasjes wil ik ook graag eens zien, zou je me daar een keer mee naar toe willen nemen?" vroeg ze aan Julian.

"Natuurlijk," antwoordde hij. "Als je wilt kunnen we morgenvroeg gaan."

Dat laat ik me geen twee keer zeggen, dacht Dominique. "Dat is dan afgesproken," bevestigde ze glimlachend.

Henryk keek zijn zusje lachend aan. Slim was ze zeker, dat moest hij haar nageven.

"Maar wat doen jullie allemaal bij de Wonderkolk en hoe zijn jullie hier verzeild geraakt?" wilde Julian weten.

Uitgebreid vertelden Tjitske, Robin en de tweeling hun avonturen en hoe ze tenslotte bij de Wonderkolk terecht waren gekomen. Over de aanwezigheid van Bart was niets vreemds te melden. Na het aanhoren van de verhalen besloot Julian zijn lunchpakketje aan te spreken. Hij had honger gekregen. De anderen volgden zijn voorbeeld en eerlijk werd het aanwezige voedsel verdeeld onder de kinderen, die het zich best lieten smaken.

*****

Vier jongens en twee meiden hadden elkaar gevonden bij de Wonderkolk. Het was een mooi stel. Tjitske en Bart hadden voor het moment zelfs hun strijdbijl begraven. Lui lagen ze uit te buiken in het gras onder de zwarte populier.

Julian, de oudste van het stel, nam opnieuw het woord. “Na wat ik allemaal van jullie gehoord heb, denk ik niet dat het toeval is, dat wij elkaar hier bij deze kolk hebben ontmoet. Jullie hebben allemaal gemerkt dat er merkwaardige dingen gebeuren. Zelf heb ik ook het een en ander meegemaakt.” Julian hield even stil om de reactie van de anderen te peilen, speciaal die van Robin en Tjitske. Met de aandacht zat het wel snor. Ze keken hem beiden nieuwsgierig aan.

“Vertel op,” zei Robin, “ik hou van spannende verhalen.”

“Oké dan. Vanaf het moment dat ik door de Kauwenhoek begon te zwerven, had ik het gevoel dat een onzichtbare hand mij leidde. Ik ben in dit uitgestrekte moeras nooit verdwaald. Nooit ben ik van het onzichtbare pad gedwaald om in de zuigende modder terecht te komen. Nooit heb ik mijn kompas nodig gehad om mijn richting te bepalen.”

“Vond je dat niet eng?” vroeg Tjitske.

“Ik vond het niet zozeer eng. Het was vreemd, maar ik was er niet bang van. Op een gegeven moment vond ik het zelfs prettig. Ik wist dat ik niet zou verdwalen zolang ik op de onzichtbare hand zou vertrouwen. Zo durfde ik dieper en dieper het moeras in te gaan en heb ik veel vogels gezien. Ik heb echter ook iets engs meegemaakt.”

“In het moeras?” vroeg Robin.

“Nee, niet hier. Het was bij de kerk en het was op de dag dat ik aankwam in Bontebok. Ik stond in het gangetje naast de kerk. Opeens voelde ik me akelig en kreeg ik kippenvel. Er klopte iets niet, maar ik kon niet ontdekken wat het was. Er was niets te zien.....! Maar ik bespeurde het wel. Alsof er onzichtbare vingers over me heen streken. Misschien wel de vingers van dezelfde hand die me door de Kauwenhoek leidde.”

“Je kunt het mooi vertellen Julian,” zei Henryk. “Maar het is dat ik hier na die bizarre dwaalpartij in het moeras zelf zit, anders had ik je van je lang zal ze leven nooit geloofd.” Onverstoorde vertelde Julian verder.

“Of,” zei Julian lachend, “misschien was het een geest die dicht langs me heen vloog. Tenslotte bevond ik me dicht bij het kerkhof. Hoe dan ook, het was een zeer

onplezierig gevoel. Dit in tegenstelling tot het gevoel in de Kauwenhoek. Trouwens, met de kerk zelf is ook iets raars aan de hand. Die rare vogel als windwijzer en het jaartal achterop de kerk, daar klopt niets van. Is jullie dat nooit opgevallen?”

“Henry en ik gaan niet naar de kerk,” zei Dominique. “Wij hebben er nooit opgelet.”

“Zo goed heb ik onze kerk nooit bekeken,” bekende Bart.

“Ik ook niet,” zei Tjitske.

“En ik al helemaal niet,” zei Robin de hard-rocker.

“Mooie boel is dat,” vond Julian. “Ik was nog geen dag in Bontebok en heb al meer gezien van jullie dorp, dan jullie.”

“Dat komt omdat jij een vreemde bent,” zei Dominique. “Die kijken anders, net als toeristen.”

“Het verhaal met vreemde gevoelens is nog niet uit,” vervolgde Julian. “De dag dat ik de Wonderkolk ontdekte, kreeg ik weer zo’n raar gevoel. Ik voelde de kracht van het water. Het leek wel betoverd. Nauwelijks een uur later struikelde ik en viel in de Ganzenbocht waar Bart aan het vissen was. Dat was mijn geluk, hij redde mijn leven en we zijn vrienden geworden.”

“Dat was toevallig,” zei Robin.

“Dat denk ik niet Robin,” zei Julian, “niet meer in elk geval. Zoals ik het nu zie, is de ontmoeting met Bart vast geen toeval geweest. Er gebeurde namelijk meer. Bart heeft mij die dag meegenomen naar een aantal interessante vogelnesten. Als wederdienst zou ik hem meenemen naar het geheimzinnige water dat ik net had ontdekt. Een plek die hij als visser zeker zou waarderen. Een week later, nadat Barts huisarrest voorbij was, zijn we gegaan. Toen Bart de Wonderkolk zag, ging hij bijna van zijn stokje. Ik keek hem bezorgd aan en vroeg hem wat er was.

Bart vertelde mij toen over een vreemde droom, die sinds een week iedere nacht bij hem terugkwam. Destijds in de Ganzenbocht, vlak voordat hij mij redde, had hij deze droom voor het eerst.”

Bart onderbrak Julian.

“Ik denk dat ik dit gedeelte beter kan vertellen, Julian.”

Julian vond het best.

“Ik kan jullie verzekeren,” zei Bart, “dat het een grote schok voor mij was, toen ik de Wonderkolk herkende. Ik was hier nog nooit geweest maar het water zag er precies zo uit als in mijn dromen. Natuurlijk vonden Julian en ik het vreemd. En we hebben er geen verklaring voor. Julian vroeg me hoe de droom precies was geweest. Ik vertelde hem de vreemde details. Over de afschuwelijke zwarte vogels die mijn naam noemden, die me toe krijsten dat ik moest komen. Voor geen goud was ik naar die enge beesten gegaan. Maar ik zag ook het gezicht van het Mooie Meisje dat me toeriep. Zij waarschuwde me voor naderend onheil, maar vertelde niet welk.

“Welk mooi meisje Bart?” vroeg Robin.

“Ja, Bart je gaat veel te snel,” vond ook Dominique. “Zo kunnen we er geen touw aan vast knopen.”

Bart vertelde nu zijn droom van begin tot eind.

“..... en haar gezicht verscheen daar.” Bart wees met zijn vinger naar het midden van het water. “Haar stem klonk vriendelijk en ze zag er prachtig uit. Een cirkel van licht omgaf haar lange blonde haar als een gouden krans. Haar ogen straalden vol vuur.”

“Had ze blauwe of bruine ogen?” vroeg Robin.

“Ik weet het niet zeker,” antwoordde Bart, “ik denk bruine.”

“Jammer,” zei Robin, “ik vind blauwe mooier.”

“Robin, hou jij eens even je kop,” zei Tjitske. “Wat maakt het nou uit welke kleur ogen dat mens heeft? Ga door Bart.”

“Goed, waar was ik? O ja, vervolgens werd ik door die zwarte vogels aangevallen. Ze pikten me tot bloedens toe. Ik had bijna de moed opgegeven. Op dat moment weerklonk een stem: “Scheer je weg, addergebroed”. De vogels verdwenen en ik was gered. Dat was zo’n beetje mijn droom.”

“Het moet niet veel gekker worden,” zei Henryk. “Nog even en we kunnen allemaal het gekkenhuis in.”

“Het wordt, vrees ik,” zei Bart, “inderdaad nog een paar graadjes vreemder. Ik ben namelijk nog niet klaar met mijn verhaal en daarna heeft Julian vast nog het een ander te vertellen.” Bart vervolgde: “Het duurde inderdaad een week voordat Julian en ik hierheen zijn gegaan. Tot dan toe had ik iedere nacht dezelfde droom. Nadat ik bij de Wonderkolk was geweest, droomde ik weer normaal. Alsof de droom zijn doel had bereikt.”

Daarna nam Julian het woord over.

“Bij de Wonderkolk heb ik Bart toen verteld van mijn omzwervingen in het moeras en over het gevoel dat ik geleid werd. Bart vroeg mij of ik meer vreemde zaken had meegemaakt. Wat ik ga vertellen, heb ik hem destijds verteld.”

“Ik ben benieuwd,” zei Henryk.

“De laatste nacht voordat wij verhuisden vanuit *ZEEZICHT*, zag ik de ster voor het eerst. Omdat ik niet kon slapen, keek ik vanuit het slaapkamerraam naar de Grote Beer. In het pannetje zag ik een vijfde ster staan, die er zeker niet thuishoorde. Het pannetje kent slechts vier sterren, bovendien was deze ster rood. Sindsdien zie ik die rode Ster iedere nacht. En elke nacht wordt hij groter. Ik zou zeggen dat hij inmiddels zo groot is als de maan. Om precies te zijn: hij ziet eruit als een Bloedrode Maan.”

Tjitske en Robin keken elkaar veelbetekenend aan. Er waren dus toch meer mensen die de vreemde bal zagen. Ze waren niet meer de enigen.

“Ik vond het vreemd,” vervolgde Julian, “dat niemand anders deze maan zag. Het verscheen niet in het nieuws en de geleerden die met grote telescopen de hemel afduren, meldden niets bijzonders. Ik begon te denken dat ik spoken zag. Ik vertelde Bart dus van de ster en hij vertelde me dat hij deze ster ook had gezien. Ik was niet meer alleen, maar wij snapten er niets van. Wij zagen iets wat de rest van de wereld ontging. Daarom weet ik zeker dat wij elkaar vanmiddag niet toevallig hebben ontmoet.”

“Ik heb de Rode Maan ook gezien,” zei Robin. “Maar Billie ziet hem niet.”

“En ik heb de Rode Maan ook gezien,” viel Tjitske hem bij. “Maar mijn

vader ziet hem niet. Robin en ik hebben dus dezelfde ervaring als Bart en jij.” Dat ze zelf ook raar droomde, vertelde ze niet.

De ogen richtten zich nu verwachtingsvol op de tweeling. Beiden moesten erkennen dat ze de Rode Maan niet gezien hadden. Ze waren in dit groepje blijkbaar twee vreemde eenden in de bijt.

“Het is echter niet zo verwonderlijk,” zei Dominique. “Ik kijk ’s nachts nooit naar buiten en kan de Rode Maan dus ook niet gezien hebben.”

“Datzelfde geldt voor mij,” zei Henryk. “Voor Robin was het immers ook toeval dat hij de Rode Maan zag. Hij keek naar buiten toen hij was wezen plassen. En Tjitske zag hem ook nadat ze naar de badkamer was geweest, maar zij lette erop omdat Robin haar verteld had van de vreemde bal. Misschien moeten Dominique en ik vannacht ook maar eens naar de wc gaan. En dan hoop ik dat we die Rode Maan zien, anders ben ik bang, dat jullie echt een beetje gek aan het worden zijn.”

“Ik zou het heel vreemd vinden als jullie de maan vannacht niet zouden zien,” zei Julian. “Wij zijn niet zo maar naar deze plek gelokt. Wij vormen een groep die een merkwaardig teken in de lucht zien: de Rode Maan. Een onzichtbare hand heeft ons samengebracht bij de Wonderkolk. Met welk doel? Ik weet het niet. Het lijkt me een goed idee om daar een nacht over te slapen. Ik stel voor om naar huis te gaan en morgen terug te komen. Bart en ik zullen jullie de terugweg wijzen.

De zes kinderen verlieten moe van het praten en met hun hoofden vol vraagtekens de Kauwenhoek.

*****

Dominique en Henryk hoefden die nacht niet naar het toilet. Wel hadden ze de wekker gezet. Diep in de nacht, om twee uur, liep deze ratelend af. De tweeling sprong uit bed en ging voor het slaapkamerraam staan kijken. Wat de anderen hadden voorspeld, kwam uit. Ze zagen de Rode Maan en ze voelden zich nu volwaardig lid van de club van de Rode Maan.

“Wij hebben vannacht de Rode Maan ook gezien,” vertelde Henryk de anderen de volgende dag bij de Wonderkolk. Julian was daarvan al op de hoogte. Hij was immers met Dominique in alle vroegte naar de dassen wezen kijken. Helaas hadden deze zich niet laten zien.

“Ik vind het maar een griezelig ding,” zei Dominique. “Alleen de kleur al jaagt me angst aan.”

“Dominique heeft gelijk,” zei Robin. Hij draaide zijn hoofd naar Julian en keek hem recht aan. “Iedere keer als ik die rooie maan zie, word ik er behoorlijk pissig van. Dat ding is kwaad, ik zweer het je. Volgens mij is het de duivel zelf!”

“Heeft één van jullie een idee wat de Rode Maan kan betekenen? vroeg Julian.

Eén voor één schudden ze ontkennend hun hoofd.

“Niemand? Nou, daar zijn we mooi klaar mee!”

Ineens werd de aandacht van het groepje afgeleid.

“Kijk daar,” riep Julian, die altijd met een half oog de lucht in de gaten hield, bedacht op overkomende vogels.

Rechts, aan de overkant van de Wonderkolk streek een sperwer neer met een zangvogeltje in de klauwen. De roofvogel wilde zich net te goed doen aan zijn prooi, toen gevaar – in de vorm van een zwarte verschijning – ten tonele verscheen. Agressief werd de sperwer door de slimme rover belaagd. Noodgedwongen koos de roofvogel met de zangvogel in de klauwen het luchtruim. Een eindje verder ging hij weer zitten. De zwarte kraai van het “pitbull-type” had echter bloed geroken en bleef de sperwer lastig vallen. Wederom maakte deze dat hij weggwam. Daarna ontspon zich in de lucht een waar drama. Het spectaculaire schouwspel met loopings en kurkentrekkers kende een onverdiende winnaar. De kraai toonde zich de behendigste vlieger. Na een “dubbele axel” wisselde de inmiddels morsdode zangvogel in de lucht van eigenaar. De beteuterde sperwer had het nakijken. Hij moest op zoek naar een nieuwe prooi.

Ademloos hadden de kinderen naar deze voorstelling staan kijken.

“Misschien zijn we daarom wel hier,” zei Julian. “Er is namelijk een ding dat we gemeenschappelijk hebben. Bart is visser, maar dat is verder niemand van ons. Tjitske vindt het zelfs verschrikkelijk. Als visser houdt Bart van de Kauwenhoek.

Geen van ons rijdt zo vaak paard als Tjitske. Paardrijden op de hei bij de Kauwenhoek is het mooiste wat er is, vindt zij. Ja toch, Tjitske?”

Tjitske beaamde dat.

“Dominique en Henry, jullie spelen toch vaak bij de Kauwenhoek? Lekker fikkie steken bij het water, ravotten op de hei en die hut, die is toch ook van jullie?”

De tweeling in koor: “Ja dat is zo”.

“Ikzelf,” zei Julian, “ken geen mooier gebied om vogels te kijken dan de Kauwenhoek.

Dat hebben we dus gemeen. Wij houden van de natuur in de Kauwenhoek en we zouden het liefst elke dag hier zijn. Alleen Robin, jou kan ik niet zo goed plaatsen. Wat heb jij met de Kauwenhoek?”

“Eigenlijk kom ik hier heel erg veel,” begon Robin te vertellen. “Tjitske weet dat wel. Vaak als ik mij eenzaam voel, ga ik een eind wandelen op de hei met Jan, daar word ik rustig van.”

De terriër hoorde zijn naam en kwispelde met zijn gekke staart.

“Mijn ouders maken vaak ruzie, weet je. Als het weer zover is, ga ik meestal naar Billie, maar die is er ook niet altijd. Dan is hij weer naar een van zijn Harley-kameraden in het buitenland. Als hij er niet is, dan haal ik Jan op en loop zover dat ik niet meer kan. Dan ben ik moe en kan ik niet meer denken. Dan denk ik even niet meer aan thuis. De Kauwenhoek is voor mij een soort vluchtplaats.”

Op Tjitske na, waren de kinderen verrast. Dit verhaal hadden ze niet achter Robin gezocht.

Julian die het gesprek leidde, vatte het nog eens kort samen. “We houden van de Kauwenhoek en we weten allemaal maar al te goed dat het natuurgebied bedreigd wordt door de nieuwe weg. Licht het dan niet voor de hand om te denken

dat we bij elkaar gebracht zijn om samen iets tegen de aanleg van die weg te doen? Want ik ga ervan uit dat een ieder van ons er alles aan zal willen doen om te voorkomen dat hier asfalt komt te liggen. Ik in elk geval wel.”

De anderen knikten dat ze er ook zo over dachten.

“Ikzelf zou niet weten hoe ik de weg zou kunnen tegenhouden,” vervolgde Julian. “De meeste inwoners van Bontebok hebben zich verenigd in een actie-comité. Alleen de bakker niet, die is uit op eigen gewin. Hij is voor de aanleg. Door de nieuwe weg denkt hij extra klanten te krijgen en hij hoort de kassa al rinkelen.

Langs juridische weg, zeg maar via de rechter, probeert het actie-comité de aanleg te stoppen. Maar wat ik van mijn vader hoor, is dat de rechter het comité waarschijnlijk geen gelijk zal geven. De rechter zegt dat de weg heel belangrijk is. Het is in het algemeen belang dat de weg er komt. In Bontebok fluisteren ze echter dat de rechter beste maatjes is met de burgemeester van Zuilen en een grote bouwondernemer. Het is in ieder geval een veeg teken dat de voorbereidingen voor de aanleg inmiddels zijn gestart. We hebben dus niet al te veel tijd meer.”

“Als het onze ouders niet lukt om de Kauwenhoek te redden, hoe moeten wij dat dan doen?” merkte Tjitske vragend op.

“Nou,” zei Henryk, “ik zat gisteren achter mijn computer wat over het Internet te surfen, toen ik een interessante pagina trof. Het ging over het maken van bommen. Misschien is het wat extreem, maar we kunnen de nieuwe weg toch gewoon opblazen? Op Internet staat precies hoe we dat moeten doen.”

Robin was niet afkerig van dit plan. “Ja, dat is *cool* Henry. We laten gewoon de hele zooi in de lucht vliegen.”

Tjitske twijfelde. “Ik vind dat we alles moeten proberen om de weg tegen te houden. Maar het is te gek om meteen met bommen te gooien. We moeten toch iets beters kunnen verzinnen. Lukt dat niet, dan moeten we misschien wel. En dan wil ik best degene zijn die de bommen laat ontploffen.”

“Jullie lijken wel gek,” zei Dominique. “Met dit soort geweld los je niets op. Bovendien is het gevaarlijk.”

“Ik ben het met Dominique eens,” zei Julian. “Bommen gooien is iets voor terroristen en voorlopig zijn we dat niet. Denk eens aan de slachtoffers die zouden kunnen vallen.”

“Ik sluit me aan bij Dominique en Julian,” zei Bart. “We zullen iets beters moeten verzinnen. Maar wat?”

“We kunnen een brief sturen aan de koningin,” zei Dominique. “Of we organiseren een protestmars, of we starten een handtekeningenactie.”

“Dat is allemaal heel aardig,” zei Tjitske, “maar ik denk niet dat ze er in Zuilen wakker van zullen liggen. We zullen echt met iets beters moeten komen.”

*****

Op de terugweg kwamen de kinderen langs het bord bij de ingang van het Westerveld. Julian was weer degene die omhoog wees. Daar!

Sprakeloos keken ze toe. Een roofvogel meldde zich als een stipje in de lucht. Hier ging wat bijzonders gebeuren. De magie van het moment had hen allen in de greep.

“Sperwer,” siste Julian.

Het zal wel, dacht de rest van de groep.

Het stipje werd allengs groter. Met grote snelheid stortte de vogel zich uit de lucht. In een steile vlucht dook hij op de heide af.

Slechtvalk, dacht Robin, die ooit eens gehoord had van deze bijzondere vogel.

Met de vleugels tegen het lijf gedrukt, viel de vogel met een bloedgang, nu bijna loodrecht, naar de grond. Nog even en hij zou te pletter slaan. “Drie, twee, een.....” Vlak boven de grond ontvouwde de vogel zijn vleugels, kwam horizontaal en strekte zijn klauwen. Uit het hoge gras maakte een zangvogel verschrikt dat hij wegkwam. Deze aanval liep vooralsnog goed voor hem af. Maar ook de valk – het is potdorie een gewone torenvalk zag Julian verbijsterd – verhief zich uit het terrein en zette warempel de achtervolging in. De goden van de Kauwenhoek waakten echter over het kleine vogeltje. Een meter of vier boven de grond miste de torenvalk opnieuw. Nu was het genoeg. Met een lege maag vloog hij het moeras in.

“Het is natuurlijk wel zo,” zei Bart plotseling, “dat er rare dingen gebeuren. Dezelfde kracht die ons bij elkaar bracht, kan ons ook helpen de weg tegen te houden. Als dat tenminste de reden is, dat we elkaar gevonden hebben in de Kauwenhoek. En wie kent de betekenis van de Rode Maan? We zouden moeten proberen meer te weten te komen over de Kauwenhoek zelf en over de betekenis van Barts droom met de zwarte vogels. En wie weet kunnen we ergens iets te weten komen over het vreemde verschijnsel in de lucht.”

“De club van de Rode Maan moet aan het werk,” zei Henryk.

“Dat heb je mooi gezegd Henry,” vond Robin. “We zijn nu een echte club, de club van de Rode Maan. Dat is gaaf man. We kunnen nu met zijn allen spijkerjasjes aandoen met een embleem van de Rode Maan erop. Dat is lekker stoer.”

“Ja, ja,” zei Tjitske spottend, “en dan nemen we zeker ook allemaal een maan als tatoeage!”

“Nee,” zei Bart heel beslist. “Wat wij zien mogen anderen om de een of andere reden niet zien. Dat moeten we zo houden. Natuurlijk zijn we een club, een besloten club met zes leden en dat moet zo blijven. Dus geen rare tekens of andere uiterlijke kenmerken. Het is beter dat we er met niemand over spreken.”

Vanzelfsprekend waren de overige clubleden dat met hem eens. Een geheime club is nog spannender, vond Robin. Alleen de naam: club van de Rode Maan, klonk wel heel erg braaf.

“Jongens, ik heb een voorstel,” zei Robin. “Laten we ons de Bende van de Rode Maan noemen. Die naam klinkt veel beter.”

De anderen was het om het even. Om Robin een plezier te doen, stemden ze toe.

“Oké,” zei Julian. “Wij zijn de zes leden van de Bende van de Rode Maan.”

Bart was er niet helemaal gerust op. In zijn gedachten rees het vermoeden dat de bende niet compleet was. Zes is geen magisch getal, zeven wel, dacht de jongen. En dat hier magie in het spel was, stond voor hem vast. Bart wilde niet de wijsneus uithangen en hield de overpeinzing voorlopig voor zichzelf.

Terwijl de Bende van de Rode Maan naar huis fietste, staken achter hen zeven herten de weg over. Het groepje herten bleef in de berm staan en staarde naar de kinderen. Een moment later liet een haastige Mercedes het groepje verschrikt uiteen stuiven.

*****

HOOFDSTUK 5

DROMEN

Eén keer per jaar organiseerde Billie een superfeest. De Van Schoonhovens wisten precies wat er die dag en nacht ging gebeuren. Ze hadden het eenmaal meegemaakt en daarom zorgden ze er in het vervolg voor, om in de week waarin het feest viel, op vakantie te zijn. Dat was voor alle partijen het beste.

Het begon al vroeg in de middag. Vanuit het dorp klonken doffe harde dreunen. Een plotseling opkomend onweer? Losgebroken olifanten? Nee, het waren de eerste feestgangers. Met hun opgevoerde Harley's zonder geluiddempers lieten ze de ruiten van het dorp trillen. "Schande, ze moesten het verbieden," spraken de moeders. "Waarom belt niemand de politie om deze invasie te stoppen?" zeiden de oma's. Ze vergaten even dat ze ooit zelf jong waren geweest.

Maar de mannen van het dorp stonden er verlekkerd bij te kijken. Wat zouden ze graag zelf eens op zo'n machine door de wereld trekken en de patser uithangen. Met zulke verhalen hoefden ze bij hun vrouwen echter niet aan te komen. De mannen durfden het ook niet, waren bang om vierkant uitgelachen te worden. Hun mannen die 's avonds voor de televisie in slaap vielen, wilden rebel worden? Zo'n goeie mop hadden de vrouwen van Bontebok al lange tijd niet meer gehoord. "Schat, zorg er nou maar voor dat je op tijd de vuilnisemmer buiten zet, dat is voor jou inspannend genoeg."

Later op de dag zouden de meeste mannen stiekem eens gaan kijken bij het boerderijtje van Billie. De arme drommels wisten donders goed dat bij Billie spoedig weer een heftig feest zou losbarsten met harde muziek, ongegeneerd zuipen en een compleet varken aan het spit. Op veilige afstand bleven de mannen van het dorp staan kijken hoe de Harley-rijders uit alle windstreken elkaar begroetten met hartelijke omhelzingen en een zoen op de mond. Als echte broeders. Echt dichtbij durfden ze niet te komen want de berijders van de machines zagen er behoorlijk gevaarlijk en intimiderend uit.

De pothelmen die ze op hadden. De gemene zwarte zonnebrillen die ze droegen. En het lange vette haar, bijeengehouden door een elastiekje, dat onder de helm vandaan kwam en wapperde in de rijwind. De vuile spijkerjasjes waar de mouwen uit waren gehaald, de *cut-offs*. Het was een doodzonde om die te wassen. Op de achterkant waren de naam en het embleem van de betreffende Harley-Davidson club genaaid. Vaak een doodskop of de afbeelding van een chopper, daaronder stond de plaats waar ze vandaan kwamen. De gebruide, zwaar getatoeëerde armen die onder de T-shirts uitkwamen. De leren veterbroeken en zware motorlaarzen..... Mevrouw Van Schoonhoven zei altijd: "Op de feestjes van Billie Boonstra loopt voor duizend jaar bajes."

Om twee uur precies reed de eerste groep buitenlandse gasten het erf van Billie op. Het was een afvaardiging van de Speedhogs M.C. uit Noorwegen. Billie had ze eens op een treffen ontmoet in Zweden en het bleken toffe gasten te zijn. Billie had ze daarom voor zijn feest uitgenodigd. Omdat ze zo vroeg waren, konden ze mooi meehelpen de grote barbecue klaar te zetten en het podium op te bouwen voor de band die 's avonds zou spelen. Voordat de stoere vikingen daar aan begonnen, wilden ze eerst wat drinken. Billie gooide ze de benodigde beugeltjes Grolsch toe. De biertap zou pas later opengaan.

Er kwam nog meer bezoek uit Noorwegen. Olav de president van de Pantera's uit Oslo kwam zijn oude vriend Billie opzoeken. Samen hadden ze heel wat meegemaakt. Olav was Billie nog steeds grote dank verschuldigd. Op het moment dat iemand Olav de kop in wilde slaan met een honkbalknuppel tijdens een kroeggevecht, tussen twee rivaliserende motorbendes, sloeg Billie die man met een linkse hoek buiten westen. Dat betekende de redding voor de hoofdman van de Pantera's. Olav was dat niet vergeten.

Spoedig brandde het vuur in de barbecue en draaide een vet varken aan het spit. Om het vuur gezeten bespraken de bikers hun laatste avonturen en de veranderingen die ze hadden aangebracht aan hun machines. Om de keel te smeren werd er veel bier gedronken. De tap draaide overuren. Het wachten was op het moment dat de band, de verbluffende Diablo's, zou beginnen te spelen. Tot dan werd de tijd gedood met spelletjes. Op een hindernisbaan kon iedere biker bewijzen hoe goed hij zijn machine onder controle had. Tijdens het spijkerbroek hangen konden ze laten zien wie de sterkste was. En vanzelfsprekend was er een wedstrijd wie de mooist verbouwde Harley-Davidson had.

Voordat de zon geheel onder was, beklom de band het eenvoudige podium. In de laatste stralen van de zon schalden de eerste akkoorden door de lucht. Rauw en heftig. De Diablo's speelden of de duivel hen op de hielen zat. De zanger had tevens een vuurspuw-act. Geregeld blies hij een grote vuurwolk over het uitbundige publiek. De bikers sprongen als wilde mannen op en neer in een woeste krijgsgans. Ze renden voor het podium van de ene naar de andere kant, waarbij ze regelmatig op elkaar botsten. Hun lange manen wapperden in het rond. Dit was hun manier van dansen. Op deze warme avond hadden veel motorrijders het T-shirt uitgetrokken. Ook hun vadsige bleke lijven bleken versierd met tattoo's. Verscheidene *outlaws* hadden ringen door hun tepels.

*****

Het was weer een knalfeest geweest. Billies schuur en huis hadden staan trillen op hun grondvesten. Het huis van de Van Schoonhovens overigens ook. Het was goed dat Billies burens op vakantie waren. Ze hadden anders vast wakker gelegen van de herrie. Maar zelfs in het verre hotel kon mevrouw Van Schoonhoven de slaap niet vatten. Badend in het zweet lag ze te woelen.

De nacht was reeds uren oud. Een voor een haakten Billie en zijn vermoeide makkers af en besloten te gaan slapen.

Billie zelf had hem ook goed om. Hij was kegel. Na de nodige liters bier naar binnen gewerkt te hebben, was hij begonnen aan een fles Jack Daniëls whisky. Tot zijn grote verbazing was die fles anderhalf uur later leeg. Nou ja, de gevolgen daarvan zou hij morgenochtend wel ondervinden, dacht hij. Dat zou ongetwijfeld een knallende koppijn worden. Zijn ogen zouden krang in de kop staan. Enfin, hij zou zijn roes wel uitslapen.

Ietwat wankel op de benen strompelde Billie naar binnen. Hij had goede zin. Het feest was formidabel geweest. Het weer had goed meegewerkt, de hele dag had er een stralende zon aan een strak blauwe hemel gestaan. De band, de verbluffende Diablo's speelde uit de kunst, het varken was voor de verandering eens goed gaar geweest en er was drank te over.

Billie voelde zijn hoofd tollen en dacht dat hij zou vallen. Net op tijd kon hij de tafel grijpen. Niet voor lang. Zijn handen gleden van het tafelblad en hij moest de tafel loslaten. Direct donderde hij met een ferme dreun op de grond. Het hamerde nu al in zijn kop. Op handen en knieën kroop hij naar zijn smoezelige bed, dat hij uiteindelijk met moeite bereikte. Zonder zich uit te kleden trok hij zich boven op de dekens. Dekens die ook wel eens gewassen mochten worden. Het deerde Billie niet.

Het moment dat zijn hoofd het bed raakte, begon het in zijn hoofd te tollen en te flitsen. In een duizelingwekkende vaart trokken miljoenen sterren voorbij. Billie werd er draaierig van. Steeds sneller draaide de nachtelijke hemel in zijn hoofd. Billie werd er in gezogen maar hij wilde blijven liggen. Zijn hoofd stopte niet. Hij raakte als het ware los van zijn bed en schoot naar de sterren. Hij viel, sneller en sneller. Sterren flitsten nu voorbij. Onder hem lag een peilloze, inktzwarte diepte. Als door een sterke magneet, zo werd er aan hem getrokken. Billie verzette zich niet langer en schoot met een noodvaart de diepte in.

Terwijl Billie de sterrenhemel inschoot en in zijn bed lag te draaien, begon het weer plotsklaps te veranderen. De sterren die eerst nog fel aan de horizon flonkerden, maakten steeds meer plaats voor donkere onheilspellende wolken. Vanuit de Kauwenhoek begon het te lichten en te donderen. Maar het regende niet..... en dat zou zo blijven. De grauwe wolken, als flatgebouwen zo hoog, trokken recht door richting Billies huis. Alsof ze daar moesten zijn.... Billie merkte er niets van. Hij was in zo'n diepe slaap verzonken dat hij helemaal niets meer zou horen. Nog met geen tien kanonnen zou hij wakker te krijgen zijn.

Aan het einde van zijn val - aan het eind der sterren - scheen een verblindend wit licht. Billie kon er niet tegenin kijken, dat deed pijn aan zijn ogen. Hij vernauwde daarom zijn ogen tot spleetjes en hield een hand boven zijn ogen, zoals indianen dat in films doen. Op dat moment zag hij midden in het licht een boom staan. Een fantastische boom, een eeuwenoude eikenboom. Een massieve eikenboom die perfect van vorm was. Geen storm had er ooit een tak vanaf kunnen blazen.

Geen bliksem had ooit de volle kroon kunnen treffen. En de boom was groot.... groots. "Ik kan me niet herinneren ooit zo'n prachtige boom te hebben gezien," zou Billie later tegen de kinderen zeggen.

Het felle witte licht verminderde en Billie kon zijn ogen verder openen. De wereld om de eik kreeg steeds meer kleur en werd steeds gedetailleerder. Twee eekhoorns speelden krijgertje tussen de takken. Hij zag de vogels in de boom. Het waren geen gewone vogels. Hij zag ijsvogels, roerdompen, ortolanen, kemphanen en woudaapjes, vogels die uiterst zeldzaam waren. Billie kende de vogels niet maar het moment dat hij ze zag, wist hij precies wat het waren. Een boommarter had Billie ook nog nooit gezien. Hier in de boom echter zat er een vlak voor z'n neus. Onder aan de boom zag Billie twee dassen.

Achter de boom lagen bloemenvelden. Met fleurige kleuren die hij nog nooit had aanschouwd. Met frisse geuren die hij nog nooit had geroken. Boven de bloemen zoemde en gonsde het dat het een lieve lust was. Vlinders - zo teer en wonderschoon - dartelden van bloemkelk naar bloemkelk. In het beekje even verderop speelde een otterfamilie.

Dit moet de hemel zijn, dacht Billie. Mijn lever heeft het begeven van het zuipen en nu ben ik dood. Zou ik dan toch in de hemel zijn gekomen? Dan hadden de Van Schoonhovens toch mooi ongelijk gehad!

Een krakende stem sprak plots tot hem. Billie rolde van schrik bijna uit zijn bed. De vogels stopten hun gezang, de insecten hun gezoem. Geen blaadje ritselde in de eik.

"Billie Boonstra, ik wacht op je. Jij bent mijn verlosser. Kom!"

*****

De week na het feest sliep Billie slecht. Hij droomde zoals hij nog nooit gedroomd had. Het leek zo echt. De stem uit het bos die hem riep. Soms droomde Billie dat hij daadwerkelijk het bos was ingegaan. De eerste keer had hij, zoals de stem hem had opgedragen, een zware bijl meegenomen.

Midden in de nacht stapte Billie richting de Kauwenhoek. De maan was verdwenen achter een dik pak wolken. Billie zag geen hand voor ogen. Toch waren zijn voetstappen zeker. Alsof ze door een onbekende kracht geleid werden. Het was net of ik zweefde, zo herinnerde Billie het zich later. Maar de volgende dag deden zijn spieren in zijn bovenbeen behoorlijk pijn. Die hadden het zware lichaam van Billie echt wel voortgesleept.

In zijn droom was Billie aangekomen bij het bord aan het Westerveld. "Oppassen Moeras", of zoiets stond erop. Zonder zich verder te bekommeren om de tekst liep Billie door. Spoedig passeerde hij de Ganzenbocht waar een tijdje geleden Julian in het water was gevallen. Nog dieper ging Billie het bos in. Zover waren nog maar weinig mensen geweest. Hier begon het moeras toch echt gevaarlijk te worden.

Billie wist echter van niets en stapte zonder nadenken voort. Het was alsof zijn gedachten stil stonden.

Hij merkte niet dat al zijn bewegingen gevolgd werden. Al vanaf zijn huis hadden twee grote uilen hem gadegeslagen. Onhoorbaar voor mens en dier cirkelden de twee oehoes boven Billie. In het bos gekomen, hadden twee boommarters het van de uilen overgenomen. Langs boomstammen rennend en door boomtoppen springend, volgden ze de dikke man op zijn tocht.

Ver voorbij de Ganzenbocht liep Billie langs een kolk. Een kolk met een waterspiegel als zwart glas. Geen rimpel verstoorde het beeld. Maar de populieren ritselden: "Billie kom, goed Billie loop door." En het riet fluisterde: "De meester roept je Billie, zijn tijd is gekomen." Billie liep de Wonderkolk voorbij.

Zonder aarzelen vervolgde Billie de onbekende weg. Zo diep was nog niemand de Kauwenhoek in geweest. In ieder geval was nog niemand teruggekeerd die zover het moeras was in gegaan. Billie beseftte dat alles niet. Als gehypnotiseerd liep hij door. Paden bestonden allang niet meer. Langs smalle hertensporen vond Billie zijn weg. Links en rechts borrelde de grond. Het was moerasgas dat ontsnapte uit de bodem. Een mistap en Billie zou wegzakken in de vieze stinkende brei. Langzaam zou hij naar beneden worden gezogen. En hoe harder hij zou spartelen, des te sneller hij zou verdwijnen. Voor altijd verloren in de Kauwenhoek.

Zonder twijfel stapte Billie door. Het was doodstil. De boommarters volgden hem onhoorbaar. Geen zuchtje wind was voelbaar. Wel hing er een enorme spanning in de lucht. Als een enorme elektriciteitskabel die op het punt stond een geweldige kortsluiting te veroorzaken. Billie voelde niets van die spanning. Billie liep onverdroten voort. Takken sloeg hij uit zijn gezicht. Maar zijn benen stootte hij geen enkele keer. Zijn voeten wisten precies waar ze konden gaan.

In de verte hing een nevel tussen de bomen. Een dikke mist verhulde alles wat er achter lag. Op deze nevel liep Billie recht aan. Die nevel, dat was zijn doel. Hierachter wachtte de meester. Daar moest hij doen wat hem in zijn vorige dromen was opgedragen. Daarvoor had hij zijn zwaarste bijl, zijn grote aks meegenomen.

De beide marters kropen bij elkaar. In een boomholte wachtten ze op de terugkeer van de dikke motorrijder. De nevel was voor hen verboden terrein.

Billie stapte zonder aarzelen door de mist. Hij wist dat de nevel slechts een paar meter dik was. Het was een muur die alles verborg wat er achter lag; een plaats ook waar geen sterveling zou mogen komen.

Op het moment dat Billie uit de muur van mist kwam, was het licht. Het eerste dat hij zag, was de overweldigende eik uit zijn droom. In het echt was hij nog mooier. En dikker, vooral veel dikker. Ja, dacht Billie, ik ben gekke Henkie niet. Die ouwe vent die wil dat ik zijn boom om hak, bekijkt het maar. Zelfs met de grote aks ben ik daar een dag of drie mee bezig. Ik ga me daar een beetje in het zweet staan werken met een bijl. Ik pak de motorzaag wel.

"Billie blijf," donderde een krakende stem. *"Blijf en doe wat ik je zeg."* De stem klonk vriendelijk maar had een gebiedende ondertoon. Billie, zo eigenwijs als een koppige ezel en daarbij liever lui dan moe, had zijn antwoord al klaar. "Later oude man, later.

Eerst ga ik de motorzaag halen.” De stem uit het niets klonk nu geërgerd. *“Billie Boonstra hak die boom om. NU!”* Billie dacht er niet aan. “Geen sprake van! Ik ga naar huis.” Billie draaide zich om en liep naar de muur van mist. Maar gemakkelijk ging dat niet. Het leek of zijn voeten in beton gestort waren. Alsof aan zijn voeten zware gewichten waren gehangen. Slechts met grote moeite kon Billie vooruitkomen. De nu grommende en dreigende stem achter hem tierde en schreeuwde: *“BOONSTRA KOM TERUG, NU!”* Van het ene op het andere moment was de lokroep veranderd in een grauw.

Billie wilde nu koste wat het kost weg. Er school iets kwaads achter de stem en Billie wilde niet weten wat het was. Al zijn honderdtwintig kilo werkte mee om uit de nevel te komen. En op het moment dat de eerste zweetdruppels, verenigd in een dun straaltje, zijn bilnaad inliepen, stapte hij uit de nevel. Een enorme last viel van hem af.

Direct werd Billie gezien door de marters. Zij volgden hem op de reis terug naar huis. Met grote passen stapte Billie zonder aarzelen door. Bij het Westerveld aangekomen, verdwenen de marters en namen de oehoes de achtervolging weer over. Thuisgekomen viel Billie uitgeput in bed. Zijn slaap voelde als een diep zwart gat.

Pas toen de zon de volgende dag op het hoogste punt stond, werd Billie wakker. Vermoeid gooide hij de smerige dekens van zich af. Oh, wat voel ik me verrot, dacht de biker. Bijna veertien uur geslapen en ik ben nog gebroken. Laat ik eerst maar een biertje nemen. Daar kikker ik vast van op. Na een harde bierscheet te hebben gelaten, hij stonk ook nog verschrikkelijk, voegde Billie daad bij woord. Hij liep naar de koelkast, rukte een koel blikje bier uit het rek en dronk het in een teug leeg. Vervolgens liet hij een vette boer. “Burp.....! Aah, nu kan ik er weer tegen.”

Billie liep naar buiten en ging half onderuit gezakt op de oude bank zitten. Het zonnetje danste in zijn gezicht. Wat een droom was dat vannacht weer. Ze worden met de dag realistischer en enger. Ik voel me alsof ik de hele nacht gelopen heb. Zijn ogen staarden naar zijn motorlaarzen. Onmiddellijk drong het tot hem door. Zijn laarzen zaten onder de blubber en naast de zitbank stond de grote aks. “Ben ik echt..... Nee, dat kan niet..... Toch.....?”

Bang voor de komende nacht dronk Billie zich helemaal klem. Zelfs voor zijn doen nuttigde hij veel drank. Stomdronken viel hij dan ook op zijn bed. Gelukkig voor hem werd het een rustige nacht. Oké, hij moest een keer kotsen maar de droom bleef uit. De kater van de volgende ochtend was erg, heel erg. Zijn hoofd werd met mokers mishandeld. Maar ook daar was Billie onderhand aan gewend. Het belangrijkste was dat hij niet had gedroomd. Man, wat had die stem gemeen geklonken in het bos.....

Omdat het zo goed was bevallen, dronk Billie zich de volgende avond weer in slaap. Maar de man in het bos had er genoeg van en kwam hem halen.

Een rukwind sloeg de schuurdeur met een klap dicht. Lege bierblikjes schoven over het erf en rammelden. Met kracht werd Billie dromenland in gesleurd.

Duidelijker dan ooit tevoren zag Billie de eik. De boom was perfect. Geen enkele knoest verraadde een afgewaaide tak. De kroon was volmaakt. Nooit was de woudreus geraakt door een bliksemschicht. Die boom moest om, al wist Billie niet waarom.

In een diepe trance liep Billie naar de schuur. Van de werkbank pakte hij de motorzaag. Voor de zekerheid vulde hij de tank met benzine. Het was een dikke boom. Wie weet hoe lang hij daarmee bezig zou zijn. Daarom pakte hij ook nog een aantal flesjes bier. Zeker tien flessen nam hij mee, misschien waren het er meer. Met de zaag over de schouder liep Billie naar de Kauwenhoek.

Eenmaal op weg werd het weer windstil. Als trouwe waakhonden volgden de uilen Billie. Maar voor wie waakten zij? In het bos namen de marters het over. De behendige watervlugge diertjes schoten door de bomen.

Billie kende de weg. Daar was de Ganzenbocht, daar lag de Wonderkolk en dwars door het dichte struikgewas, waar afgebroken takken lagen van de vorige keer, ging het op de witte nevel af. Onverschrokken liep Billie de Biker door de mist. Geen stem weerklonk.

Vastberaden stapte Billie op de boom af. Ik zaag die verrekte boom om en daarmee basta. Daarna kan ik weer rustig slapen, hoopte Billie. Met een fikse ruk aan het startkoord begon de motor te lopen. Billie zette een hendel om en daar begon de ketting te draaien. Billie drukte op het gas en ronkend trilde de machine in zijn hand. Rookwolken spoten uit de uitlaat. "Zo broeder, daar ga je," en Billie zette de zaag in de boom. Een alles verscheurende kreet verbrak de stilte toen het zaagblad zich in de bast begroef. Billie hoorde niets.

Maar in Bontebok zat Robin verstijfd rechtop in bed. Mijn god, die gil. Zo had hij zelfs de zanger van Slayer, zijn favoriete heavy-metal band, nog nooit horen gillen. Prachtig gewoon.....

In de Kauwenhoek boorde de zaag zich dieper en dieper in het hout. Zaagsel spoot in het rond en vormde een zacht wit-geel kussen rond de eik. Snel ging het echter niet. Het was geen gewone boom. Zo'n taaie had Billie nog niet eerder onder handen gehad. De uren verstreken en Billie dronk en zaagde onvermoeibaar door. Hoeveel flesjes bier had hij nog? Hoeveel brandstof had hij nog? Hij kon de benzine horen klotsen in de tank. Er zat nog wat in. Veel was het echter niet meer. Minuten tikten weg. De boom begon te kraken. Zijn einde was nabij.

Billie trok de zaag uit de boom en gunde zich vijf minuten rust. Hij stak een sigaret op en nam een paar diepe halen. Even later kringelde de rook van de Camel langs de boom omhoog. De korte pauze was voorbij. Met een boog gooide Billie de peuk van zich af. Hij pakte de zaag, startte hem opnieuw en begon aan de andere kant van de boom te zagen.

Het vele bier begon zijn tol te eisen. Stomdronken was Billie met de gevaarlijke motorzaag aan de gang. Plots ketste de zaag af en kreeg Billie een flinke jaap in zijn arm. De wond bloedde als een rund in het slachthuis. Druppels bloed spatten op de grond. Als een spons zoog het mos de vloeistof op. Alsof het er al lange tijd op gewacht had. Maar pijn voelde Billie niet. De boom ging om. Zonder een geluid te maken viel de gigant. Geen blad dwarrelde weg, toen de eik neerkwam.

Het was en bleef doodstil. Mijn taak zit erop, dacht Billie en hij maakte dat hij wegkwam. Geen enkele maal had de stem weerklonken.

*****

In Bontebok was nog iemand die de afgelopen tijd levendig had gedroomd. In het huis van de slager beleefde Tjitske steeds opnieuw hetzelfde avontuur. Steeds dezelfde beelden werden voor haar afgespeeld. Ze waande zich in het paradijs tot de lucht betrok en een kwade rode gloed over het landschap kroop. Uit de bloedrode wolk weerklonk een duivels gebulder. Een bliksemschicht flitste en op de berg steigerde de eenhoorn met angstige ogen. Normaal gesproken stopte op dat moment de droom, maar deze keer niet.

Tjitske stapte de droom in. Ze vormde er als het ware een onderdeel van en kon de droom beïnvloeden. Resoluut stapte ze op de eenhoorn af. Ongeduldig stond het mythische dier te wachten. Bij het paard aangekomen, aaide ze het dier ter begroeting over de neus en klopte ze liefkozend op zijn gespierde nek. Tjitske zag de hoopvolle blik in zijn zwarte ogen. Kordaat ging ze naast de eenhoorn staan, pakte het dier bij de manen en sprong op zijn rug. Zadel en teugels waren niet voorhanden.

Vol energie steigerde het paard. Op zijn achterbenen begon het luid te hinniken. Zo verspreidde hij de boodschap: het meisje was gekomen. Ternauwernood kon Tjitske zijn hals omklemmen. Bijna was ze meteen weer van de eenhoorn afgevallen. Gelukkig voor Tjitske stond haar reisgenoot inmiddels weer op vier benen. Klaar voor de lange reis die ze samen moesten afleggen. Klaar voor de lange gevaarlijke tocht door het niemandsland. Tjitske was gereed om haar opdracht te vervullen. Vastberaden om te slagen in haar missie.

De eenhoorn galoppeerde van de berg. Sneller als een paard ooit gelopen had. Pijsnel doorkruiste Tjitske het veranderende landschap. Ze vlogen langs woestijnen, regenwouden en hoge bergen. Ze daverden over enorme rivieren, zeeën en oceanen. Ze renden langs ondoordringbare bossen, blauwe ijsbergen en ijzige sneeuwvlakten.

De eenhoorn maakte nog meer snelheid. Stapte van wolk naar wolk, vloog hoger en hoger. Tjitske betrad nu een onbekende wereld. Grotendeels verdween het licht. Rotsen werden kaal. Groene nevelslierten, ontstaan uit pruttelende bronnen, slingerden zich traag omhoog. Een verstikkende zwavelwalm spoot uit borrelende kraters. Een rode kwade gloed hing over het landschap. Die kleur was niet bepalend maar zette wel de toon. Grillige zwarte bomen stonden aan de horizon. Deze wereld bood een trieste en troosteloze aanblik. Het was een koude duistere wereld.

Uit een diepe spelonk schoot een weerzinwekkende gifgroene draak te voorschijn. Vuurspuwend trachtte hij Tjitske en de eenhoorn te raken. Behendig ontweek het paard de vlamme draak. Met een snauw trok het lelijke voorhistorische dier zich terug.

Boven de reizigers verscheen een vlucht vogels. Zwarte buitenwereldlijke gedrochten met etterende bulen en open wonden doken neer op Tjitske. Waar de bleekgele pus uit de wonden op de grond viel, stierf het leven. Het bijtende zuur schroeide sissend de rotsen.

De vogels hadden het op Tjitske gemunt. De scherpe klauwen en gemene kaken van deze mutanten wilden het meisje van het paard sleuren. De reis begon gevaarlijke vormen aan te nemen. Het scheelde een haartje of Tjitske werd van de eenhoorn gerukt en de ruimte in geslingerd. In een poging de creaturen te ontlopen, maakte het superpaard een scherpe bocht. Razend misten de donkere vogels hun prooi. Het was op het nippertje.

De eenhoorn klom hoger en hoger. Buiten het bereik van de vogels. Voor even waren ze veilig. Ver beneden hen kronkelden gigantische slangen. Het waren serpentes van honderden meters lang die er meedogenloos uitzagen. Geel gevorkte tongen slisten, sisten en zochten koortsachtig de omgeving af. De slangen richtten zich hoog op toen Tjitske passeerde. Ze konden echter niets doen. In de lucht waren de reizigers veilig.

Maar een opkomende storm dwong de eenhoorn lager te vliegen. Een gigantische onweersbui belemmerde de vrije doorgang. Voor de slangen was het te laat, die waren ze gepasseerd. Een nieuw gevaar diende zich aan. Miljoenen vleermuizen stegen op uit de kolossale zwarte bomen van de nieuwe wereld. Dreigend hingen ze in een dichte wolk, slechts een paar kilometer bij het witte paard en Tjitske vandaan.

Achter de horizon begonnen de groene bergen. Het einddoel van Tjitskes reis. Ver was het niet meer. De draak, de afzichtelijke vliegende gedrochten en de slissende gigantische slangen. Aan deze gevaren waren ze ontkomen. Hoe zouden ze door de muur van vleermuizen geraken?

De eenhoorn schrok van de zwarte wal die voor hen hing en remde af. Tjitske zag maar een oplossing. Een frontale aanval met ongekende kracht. Zoals ze haar paard Thunder leidde, beval ze nu de eenhoorn. Met buitengewone felheid spoorde ze het dier aan. Sprak hem moed in, zweepte hem op. Gaf hem de sporen zoals ze nooit een paard had willen aandoen. Ze moest nu wel. De eenhoorn reageerde gespannen, nerveus. Maakte meer vaart. Het was niet genoeg. Tjitske legde ook de zweep erover. Sneller stormde het paard met de hoorn als aanvalswapen vooruit op de vleermuizen af.

Tjitske verborg zich achter de brede nek en klampte zich vast, ervan overtuigd dat je in een droom toch niet kunt sterven. Nog vijftig meter scheidde hen van de bijtgrage mondjes. Duizenden mondjes met miljoenen giftige tandjes. Het vliegende gevaar week niet uiteen.

De klap was enorm, een oerknal. De eenhoorn raakte uit zijn evenwicht, wankelde, viel bijna, maar kon zich net op tijd herstellen. Afgebroken lederen vleugeltjes van getroffen muizen dwarrelden naar beneden. De vleermuizen spatten in wolkjes uiteen. Tjitske werd niet geraakt.

Het dappere meisje zat recht op haar eenhoorn. De gevaarlijke reis was bijna

ten einde en ze hadden het overleefd. Voor hen lagen de groene bergen. Hier zou de beslissende slag plaatsvinden. De eenhoorn landde op de hoogste berg. Hij schudde het hoofd. Een stuiptrekkende vleermuis hing gespietst aan zijn hoorn. Met een boog vloog het duivelsgebroed van de berg en loste op in een wolkje.

Het uitzicht vanaf de berg was fenomenaal. Fier op de eenhoorn gezeten overzag Tjitske de vallei onder zich. Keurig in groepen zaten de vertegenwoordigers van het dierenrijk voor haar. Zij zou de leidster worden van hen zonder stem.

Op dat moment eindigde de droom van de slagersdochter. Ook in de volgende nachten werd haar het geheim van de vallei en de komende strijd niet onthuld. Als ze droomde, eindigde deze op het moment dat ze als legeraanvoerster haar troepen vanaf de berg overzag. De tijd was er kennelijk nog niet rijp voor.

*****

HOOFDSTUK 6

NAAR DE BIBLIOTHEEK

Het was maandag. De vreselijkste dag van de week om naar school te moeten. Deze maandag was nog erger dan alle andere. Juffrouw Juultje had haar handen vol om de klas enigszins tot bedaren te brengen. De kinderen bleven maar aan de gang. Alle avonturen van het voorbije weekend moesten, aan iedereen die het horen wilde, uitgebreid verteld worden. En dat is een stuk leuker dan rekenen of taal, niet waar? Juf Juultje zag dat er voorlopig niet gewerkt zou worden. Om de aandacht te trekken besloot ze de kinderen alvast te vertellen over de verrassing van morgen. Er was volgens haar geen beter moment dan nu.

“Kinderen,” schreeuwde ze haast, “wie heeft er morgen geen zin in een schoolreisje?” Het geluid verstomde. Hoorden ze dat goed? Zouden ze morgen geen les hebben? De juf hoorde niets. “Mooi zo. Dus iedereen gaat mee.”

Niet dat hij een keus had, mee moest hij toch, maar Bart wilde wel graag weten waarheen. “Dat hangt er vanaf waar we heen gaan,” zei hij.

“Dat vertel ik zo,” antwoordde juf Juultje. “Eerst heb ik een vraag voor jullie.”

“Klas,” vroeg juf Juultje, “als iemand een moeilijke vraag heeft, waar kan hij of zij dan makkelijk een antwoord vinden?”

De kinderen begonnen opnieuw door elkaar te roepen. Froukje, die een wit voetje probeerde te halen riep: “Bij u juf.”

De lerares draaide haar hoofd en keek het meisje aan. “Dat is heel aardig van je om te zeggen Froukje,” zei juf Juultje, “maar ook ik heb niet overal een antwoord op. Ik ben geen orakel.”

De juffrouw richtte zich weer tot de klas. “Wie heeft nog een ander idee?”

Raymond die erg trots was op zijn vader pochte: “Dan moet je bij mijn pa wezen; hij weet echt alles. Hij is de slimste vader van de hele wereld.”

Henryk, de computerfreak van de klas, zei: “Ik zou op het internet kijken. Als het daar niet op staat, vind je het nergens. Dan bestaat het gewoon niet.”

“Heel goed Henryk, maar denk je echt dat je alles op Internet kunt vinden?”

“Nou ja, wel veel natuurlijk, maar alles? Dat weet ik niet,” zei Henryk.

“De geheimen van de CIA staan er waarschijnlijk niet op,” bemoeide Bart zich ermee. “Maar je kunt er wel vinden hoe je een bom moet maken.”

“Als je het maar uit je hoofd laat om deze school de lucht in te jagen Bart. Ik wil hier graag nog wat langer lesgeven,” zei juf Juultje met een lachend gezicht.

“We hebben inmiddels twee goede antwoorden,” vatte de juffrouw samen. “We kunnen het aan een persoon vragen en we kunnen surfen over het internet. Zijn er nog meer plaatsen waar we kunnen zoeken?”

De klas bleef stil.

“Kinderen,” zei de juf verwijtend, “lezen jullie soms geen boeken meer? Duizenden jaren is alle kennis van de wereld opgeslagen in boeken. Er is altijd een boek dat antwoord kan geven op je vraag. Waar ga je dus heen als je iets wilt weten en er is niemand in de buurt die je kan helpen? En stel, je hebt geen computer om te internetten, of misschien staat het niet op internet, waar ga je dan heen? Nou?”

“Naar de bibliotheek,” antwoordde Dominique.

“Goed zo Dominique. En dat is precies de plaats waar we morgen met excursie heengaan. Morgenvroeg gaan we met de hele klas op de fiets naar de stadsbibliotheek van Zuilen.”

Uit de klas steeg weer het nodige geroezemoes op.

“Leuk, hoor je dat, we gaan naar de stad.”

“Bah, moeten we naar de bibliotheek. Wat heb ik daar nou te zoeken. Al die duffe boeken.” Dit keer was de juf streng. Harder dan gebruikelijk riep ze: “En nou houden jullie je koppen dicht en gaan aan het werk. We gaan rekenen.” De klas werd er stil van. Dat die lieve juf Juultje nog eens kwaad zou worden. Zelfs het knotje op haar hoofd trilde ervan.

*****

De bibliotheek van Zuilen was ontzettend groot en heel modern. De kinderen en hun lerarees werden bij de ingang opgewacht door een vriendelijke jonge vrouw. Zij had een lange zwarte rok aan met daarboven een blauwe blouse. Dat was verplicht. Zo konden de bezoekers van de bieb zien dat ze er werkte. Op haar borst was een naamkaartje gespeld. Jannie Holleboom stond er op.

“Goedemorgen kinderen,” zo begon de vrouw haar verhaaltje. “Ik ben Jannie Holleboom en ik geef jullie zo dadelijk een rondleiding door deze prachtige bibliotheek. Als jullie nu of straks vragen hebben, dan kun je ze gerust stellen. Wanneer we klaar zijn met de rondleiding, dan heeft jullie juffrouw enkele opdrachten. Die moeten jullie zelfstandig zien op te lossen. Als je er niet uitkomt, dan kunnen jullie hulp vragen aan mij of aan die aardige meneer daar.” Daarbij wees ze naar een slungelachtige man die over de informatiebalie hing. “Deze aardige meneer heet Stephen de Jong en hij is onze bibliothecaris. Hij heeft nog meer verstand van de boeken hier dan ik, dus kinderen leef je uit op hem.”

Bibliothecaris de Jong, met zwarte broek en blauwe blouse, zwaaide even naar de kinderen toen hij zijn naam hoorde noemen en verdween vervolgens tussen de lange rijen met boeken.

Mevrouw Jannie Holleboom deed haar best een leuk verhaal over de bieb te vertellen. Het interesseerde de kinderen maar matig en al snel verslapte hun aandacht. Ze begonnen door elkaar te praten. Mevrouw Holleboom was blij dat ze haar verhaaltje verteld had. Ze had de kinderen nog net kunnen vertellen dat het vinden van een boek het makkelijkste ging met de computer. Achter de titel van het boek, stond door middel van een code de plaats van het boek in een van de vele rijen.

“Zie je wel,” zei Henryk tegen zijn zusje, “je hebt hier zelfs een computer nodig om een boek te kunnen vinden. Zo veel boeken hebben ze. Dan is het toch een soort van internet,” zei hij er eigenwijs achteraan. “Had ik toch weer gelijk!”

Na de rondleiding werd de klas in groepjes van vier verdeeld. Julian, Bart en de tweeling zochten elkaar spoorlags op, zodat ze in een groep terecht kwamen.

“Ieder groepje krijgt drie opdrachten mee,” vertelde juf Juultje. “Bij iedere opdracht moeten jullie een boek vinden. Wanneer de groep de drie boeken gevonden heeft, dan is voor diegenen de les voorbij en mag je zelf wat rondkijken.”

Julian, Bart, Henryk en Dominique waren gauw klaar met hun werk. Ze hadden het kunstje met de computer snel door en hadden nu een zee van tijd voor zichzelf. Ze ontdekten dat de bibliotheek een hele afdeling had met boeken over hun omgeving. Er waren speciale boeken over Zuilen, Nedel en Bontebok. Daarbij ging het vooral over hun geschiedenis en bezienswaardigheden.

“De bibliotheek, goed voor al uw antwoorden,” zei Bart spottend. Want er waren wel degelijk vragen waar zelfs de bieb geen antwoord op had. De Rode Maan bijvoorbeeld, zeker weten dat in de bieb van Zuilen geen verklaring te vinden was voor dit merkwaardige fenomeen. Ook met behulp van het internet was deze vraag niet te beantwoorden - Henryk had daarvoor goed zijn best gedaan en had niets gevonden. Misschien was de oplossing wel nergens te vinden.

Toch, er was misschien wel iets te vinden over de geschiedenis van de kerk in Bontebok anno 1610. En misschien konden ze zelfs iets vinden over de Kauwenhoek. Hoe kwam het moeras toch aan zijn naam? Niemand in het dorp wist het meer. Op internet stond het niet, maar in de bibliotheek hadden ze wellicht een kans.

Fanatiek gingen de vier kinderen aan de slag. In de catalogus van de computer vonden ze vier boeken met informatie over hun dorp. Maar geen van de boeken bevatte gegevens van voor 1750. De kinderen haalden de boeken uit het schap en gingen aan een studietafel zitten. Binnen de kortste keren waren ze allemaal verdiept in een boek.

Dominique begon ineens te glunderen en zelfs een beetje te blozen. Ze had iets ontdekt waar Bart blij mee zou zijn.

“Jongens, ik heb wat gevonden, denk ik,” zei ze. “Bart, weet je nog dat je over jouw droom vertelde bij de Wonderkolk. Over het meisje dat je in het water hebt gezien. Het gezicht van het Mooie Meisje met haar oogverblindende blonde haar, dat je riep. Misschien heb ik haar gevonden. Hier staat het. In het boek dat ik doorbladerde staat een stukje uit een heel oude krant.”

Dominique wees de anderen het volgende aan:

Op 15 juli in het jaar 1755 onzes Heren is opnieuw een persoon verdwenen in den vreeschelijken Kauwenhoek. Op de dag van huldiging is de Kersenprinses van Bontebok spoorloos verdwenen. Boer Geurtsen heeft haar het laatst levend gezien, toen ze gekleed voor het oogstfeest het Westerveld in wandelde. Hij verklaarde dat

het meisje zijn groet niet beantwoordde en vastberaden het bos in liep. Een haastig opgezette zoektocht heeft niets opgeleverd. Vandaag zal opnieuw worden gezocht.

Er was een tekening gemaakt van het gezicht van de Kersenprinses. Het betrof geen meesterwerk. Maar Bart begon over zijn hele lijf te trillen toen hij haar zag. Zij was wel degelijk het Mooie Meisje uit de Wonderkolk!

Het boek bevatte ook een afdruk van 'n krantenknipsel van de volgende dag. Met koeienletters stond boven het artikel:

KERSENPRINSES ONVINDBAAR

Nog steeds is er geen spoor van de verdwenen bakkersdochter Sophie Veenstra. Diep in het moeras van de Kauwenhoek moest de zoektocht voortijdig worden gestaakt. Met de invallende duisternis werd het gevaar te groot voor de redders. Bovendien voelden zij zich bedreigd, zo verklaarden enkele dapperen. "Hoe dieper we dat stinkmoeras ingingen, des te meer vogels er verschenen. Op een gegeven moment zag het zwart van de vogels. Duizenden kwaadaardig glimmende oogjes keken ons aan." Jacobus, de bepaald niet klein uitgevallen houthakker vertelde: "Ik weet zeker dat als we nog honderd meter waren doorgelopen de vogels ons aangevlogen zouden hebben. Ze zouden ons in stukken hebben gescheurd. Zo gemeen keken ze."

Meer gegevens stonden er niet in het afgescheurde krantenknipsel.

"Veenstra," mompelde Julian. "Veenstra," en een idee flitste door zijn hoofd. "Bart, jij heet toch ook Veenstra met je achternaam?"

"Ja natuurlijk, dat weet je toch," antwoordde Bart.

"Hoe lang woont jullie familie al in Bontebok, Bart?" vervolgde Julian.

De tweeling keek gespannen naar de jongen.

"Nou, mijn opa heeft hier in ieder geval zijn hele leven gewoond. Maar of diens vader en diens vader hier gewoond hebben dat weet ik niet."

"Vast wel," besloot Julian. "Vroeger verhuisden mensen niet zo vaak."

"Jij bedoelt," zei Henryk tegen Julian, "dat Sophie Veenstra eigenlijk familie is van Bart."

"Ja eigenlijk wel, dat denk ik inderdaad."

Dominique glom van trots. Dankzij haar hadden ze mooi een gedeelte van Barts droom verklaard.

"Dat heb je heel mooi ontdekt Dominique. Wat zouden we zonder jou moeten," complimenteerde Julian haar. Dominique's dag kon nu helemaal niet meer stuk.

"Ik denk dat Sophie Veenstra in 1755 is verdwaald in de Kauwenhoek en is verdronken in de Wonderkolk," ging Julian verder. "De droom van Bart is een soort waarschuwing. Er gaat iets gebeuren dat betrekking heeft op de Kauwenhoek, dat

voelen wij allemaal. Wat het precies is weten we niet. Misschien heeft het iets te maken met de Rode Maan. Waarschijnlijk heeft het te maken met de aanleg van de nieuwe weg en meer weten we eigenlijk niet.

De droom heeft je naar de Kauwenhoek geroepen, Bart. Er nadert onheil. Onheil dat jij dient te voorkomen. Welk onheil? De aanleg van de weg? Of dreigt ander gevaar? Die zwarte vogels probeerden jou immers te doden in je droom. Vormen zij het onheil?"

Julian dacht echter meer dan dat hij de anderen vertelde. De naam Kauwenhoek, de zwarte vogels uit de droom die massaal Bart hadden aangevallen. En de kerktoren! Die zwarte vogel op de hoogste toren. Het leek op een kraai. Maar stel dat het de afbeelding van een kauw was? Kraaien leefden in paartjes, niet in groepen. Raven leefden ook niet in groepen. Andere zwarte kraaiachtigen die je nog had, waren roeken. Deze vogels leefden wel in kolonies. De naam Kauwenhoek deed echter iets anders vermoeden. Kauwtjes, die kleine slimme zwarte vogels met hun blauwe kraaloojjes, zouden zij de belagers zijn van Bart? Er is hier vroeger iets gebeurd met kauwen. Maar wat? Waarom hebben de mensen het moeras de Kauwenhoek genoemd? En waarom staat die kraai - nee, het is een kauw, besefte Julian - op de kerktoren?

Het stond voor Julian vast. Voor 1610, voordat de kerk werd gebouwd was er iets gebeurd in Bontebok. Iets dat enorm veel indruk had gemaakt op de dorpingen.

Op de krantenknipsels na was er niets interessants te vinden in de vier boeken. Henryk, die het beste met computers kon omgaan, waagde een nieuwe poging om oude boeken over Bontebok te vinden. Net toen hij het wilde opgeven, verscheen op het beeldscherm de volgende boodschap: In archief; Verslagen der Inquisitie; met een verslag van het gebeurde in den streek rond het stadjen Zuylen rond 1600.

"Jongens, ik heb wat," juichte Henryk. "Een heel oud boek over de omgeving van Zuilen rond 1600. Dit is toch wat we zoeken?" De kinderen stoven direct op de bibliothecaris af. "Meneer, waar kunnen we dit boek vinden?"

De biebmeneer zoals Dominique hem gedoopt had, dacht even na. "Dit is een heel oud boek dat we op een aparte afdeling bewaren. Ik kan jullie die afdeling wel laten zien, maar ik denk niet dat er nog tijd genoeg is om het boek te pakken. Dat moet namelijk heel erg voorzichtig."

Bart, Julian, Henryk en Dominique volgden de bibliothecaris naar een kelder. Alle boeken in het archief, dat daar was ondergebracht, waren zeer zeldzaam en kostbaar. Om de boeken te beschermen werden met een dure installatie de temperatuur en de luchtvochtigheid constant gehouden. De lucht die de kelder in kwam werd gezuiverd.

"Jullie hebben vast van de zure regen gehoord, hè kinderen?" sprak bibliothecaris Stephen de Jong. "De luchtvervuiling die we met ons allen veroorzaken, vreet langzaam onze boeken op als we er niets aan zouden doen.

Ze zouden net zo wegteren als veel oude kalkstenen beelden die als kunstwerk in grote steden staan. Hebben jullie die beelden wel eens goed bekeken? Moet je eens opletten op de gezichten. Alle details verdwijnen. En daarom beschermen we hier onze oude boeken met een duur apparaat.”

“Dominique, Henry, waar zitten jullie? Bart en Julian hier komen!” Juf Juultje was een aantal kinderen kwijt en zocht ze nu. Nog zo even hadden ze fanatiek zitten werken aan de tafel. Nu waren ze in geen velden of wegen meer te vinden.

“Jullie juffrouw roept,” zei de biebman. “Het is vast tijd om naar huis te gaan.”

“Maar wij moeten dat boek inzien, het is belangrijk,” sribbelde Julian tegen.

“Dan zullen jullie een andere keer moeten terugkomen. Ik meen zelfs te horen dat juf een beetje kwaad aan het worden is.”

De kinderen liepen de lange keldergang door en beklommen de steile trap.

“Waar zaten jullie toch?” sprak hun lerares bestraffend.

“Ik heb ze onze speciale ruimte voor kostbare boeken laten zien,” hielp Stephen de Jong de kinderen. “Deze jonheer hier, en hij wees op Henryk, had op de computer een belangrijk boek ontdekt en wilde weten waar het stond. Vandaar dat ik ze dat even heb laten zien.”

“Kinderen verzamelen, we gaan terug naar Bontebok,” riep juf Juultje tegen haar klas. “Morgenvroeg bespreken we jullie opdrachten. Ik dacht, dat jullie er met zijn allen aardig uit waren gekomen, is het niet?”

De meeste kinderen knikten bevestigend. Anderen waren allang blij dat ze konden vertrekken uit die maffe bibliotheek. Die vonden het tijd om eens lekker te gaan voetballen op het dorpsplein.

In een lange sliert fietste de hoogste klas van de Jozefschool naar Bontebok terug. De meeste kinderen kletsen wat met elkaar en waren druk. Klaas trok Josefien aan haar paardenstaart en zij begon te gillen. “Idioot, rotzak, klootzak, je doet me pijn.” Klaas, geschrokken van deze vulkaanuitbarsting, maakte dat hij wegkwam. Daarbij reed hij tegen het achterspatbord van Hillary’s fiets aan. Hillary was het bekakte Engelse meisje dat aan iedereen vertelde dat ze van adel was. Haar fiets kreeg een zwieper en het Engelse meisje reed bijna de sloot in. “Kloothommel, randdebiel, teringlijer, ken je niet uitkijken!” Uit niets bleek dat ze zo’n net meisje was. Klaas had zijn tweede uitbrander te pakken en nu begon ook de juf zich er nog mee te bemoeien.

Vier kinderen ontging dit tafereel. Ze waren bezig met hun ontdekking. Ieder voor zich probeerde uit te vinden wat ze met de nieuwe informatie moesten. Zo reden ze in stilte naar huis. Bij het dorpsplein namen ze afscheid. “We zien elkaar vanavond na het eten bij de Wonderkolk,” zei Julian. “Ik zal Tjitske en Robin bellen zodat we ze alles kunnen vertellen. Tot vanavond.”

*****

De bibliothecaris krabde zich nog eens achter zijn oor. Wat een vreemd boek hadden de kinderen gezocht. Dat was niets voor kinderen van hun leeftijd. Die hoorden te voetballen of met poppen te spelen. Het zou wel toeval zijn geweest, dat ze op het oude boek waren gestoten. Zeker een fout gemaakt met het oplossen van de opdrachten van de leuke juffrouw. Zijn ogen vertoonden een twinkeling. In de ogen van de biebman was juf Juultje bepaald een stuk. Maar Stephen de Jong was ook nieuwsgierig. Voor de gein zou hij dat boek eens opzoeken, misschien was het echt iets bijzonders.

*****

Vanzelfsprekend waren Tjitske en Robin die avond van de partij. Robin, met de Engelse Staffordshire bull-terriër, arriveerde als eerste bij de Wonderkolk. Hij speelde een spelletje met de hond in afwachting van de anderen. De jongen gooide een zware rubberen bal, ter grootte van een tennisbal, met kracht de struiken in. Jan die van dit spelletje hield, stoof op zijn kromme pootjes het bos in om de prooi op te halen. Na een kwartiertje hield de hond het echter voor gezien. Bij de laatste worp van Robin stuiterde de bal via een boom tot vlak aan de oever van de kolk. Een rietpolletje voorkwam dat de bal het water in rolde. Jan vertikte het pertinent om de bal te gaan halen. Daarom moest Robin er zelf achteraan.

Robin was bijna bij de bal. Daar, net achter dat rietpolletje kon hij hem zien liggen. Op dat moment begon Jan zachtjes te janken. Robin had echter niets in de gaten en liep verder. Het janken van Jan stopte. In plaats daarvan begon hij te grommen en daarbij zette hij zijn nekharen dreigend overeind. Robin was zich van niets bewust. Hij boog zich voorover om de bal te pakken.....

Met de bal in de hand tuurde Robin over het water. Daar was niets bijzonders te zien. Even daarna bekeek hij in het water zijn spiegelbeeld. Het was of de duivel er meespeelde. Het water was zo vlak, zo kalm. Onnatuurlijk haast. Glad water zonder dat ook maar een schrijvertje of bootsmannetje de waterspiegel in beroering bracht. Geen mugje steeg op uit het water.

Robin merkte het niet. Hij bewonderde zijn loshangende lange haar, deed alsof hij een elektrische gitaar in handen had, schudde met zijn hoofd als een echte head-banger en had niets in de gaten.

Vanuit de diepte steeg een schim op. Eerst langzaam, van lieverlede steeds sneller. Vlakbij Robins spiegelbeeld brak het door het wateroppervlak. Robin kreeg de schrik van zijn leven. Jan gromde als een bezetene maar kwam niet dichterbij. Zelfs voor de moedige hond was dit teveel.

“Schrik niet, jongeman, ik heb geen kwaad in zin,” zei de verschijning. Robin was snel van de schrik bekomen. Voor hem stond het mooiste meisje dat hij ooit had gezien.

Het meisje had lange blonde haren waar omheen een gouden gloed hing, precies als Bart had verteld. Ze had een lange, spierwitte jurk aan. Bij haar middel

werd de jurk door een ketting van fijne gouden schakeltjes ingesnoerd. Die ketting accentueerde haar slanke lichaam. Net een filmster, dacht Robin. Van dezelfde gouden schakels droeg het Mooie Meisje een halsketting. Aan de ketting hing een schitterende hanger. Het was een afbeelding van twee kersen die met hun steeltjes aan elkaar hingen. Haar gebruide hals en gezicht kwamen mooi uit tegen het wit van het gewaad. Om beide polsen droeg ze een gouden armband en aan de ringvinger van haar rechterhand glom een gouden ring.

Voor zover Robin kon inschatten was het ongeveer veertienjarige meisje een prinsesje. Een prinsesje met stralende blauwe ogen. Ogen, waar je wat hem betreft, in kon verdrinken. In haar gouden haar prijkte, bijna onzichtbaar, een gouden kroon. Een kroontje waarin op meesterlijke wijze twee kersen waren verwerkt. De ketting om haar middel, de halsketting, de armbanden, de ring en de halsketting waren gemaakt door een echte vakman. Door de meester edelsmid van die tijd.

Robin staarde en staarde; hij was op slag verliefd. Tot over zijn oren. De enige woorden die zij nog tot hem sprak, waren: “*Vertel ze dat het goed is.*”

Voordat Robin ook maar iets kon zeggen was ze verdwenen. Voor de ogen van Robin loste het meisje op. Haar hoofd en lichaam verloren hun vorm, leken vloeibaar te worden. Nu vervaagden ook de kleuren, het witte kleed, haar gebruide lichaam en haar gouden haar. Als een grote druppel zakte ze in elkaar en loste het beeld op in het water. Of er nooit wat was gebeurd.

De vogels hervatten hun gezang en Jan rende op Robin af. Robin bleef als versteend staan. Zeker vijf minuten lang bewoog hij geen spier. Daarna draaide hij zich abrupt om. Alsof hij iets besloten had. “Jan dit was geen *fucking* droom, zoals Bart heeft gehad. Dit was echt, dit was *cool*. Man, wat was ik bang en toch ook weer niet.” Hij liep naar de boom, ging met de rug tegen de stam zitten en keek in de verte. Hij keek in het verre niets, net zolang totdat hij helemaal in zichzelf gekeerd was. Jan legde zich aan de voeten van zijn baasje en doezelde in. Robin was zo diep in trance dat hij niet eens merkte dat Tjitske met Thunder aan kwam rijden.

Jan sprong op en kwispelde. Tjitske gooide haar rechterbeen over het paard en gleeed langs het lichaam naar beneden. Haar rechtervoet vond vaste grond en gelijk haalde ze haar linker uit de stijgbeugel. Nu kon ze Jan begroeten die al keffend tegen haar opsprong. Jan wist maar al te goed dat het meisje hondenkoekjes bij zich had. En het meisje wist dat je niet sneller vriendjes met een hond kon worden, dan door hem koekjes te geven. Ze haalde een koekje uit de zak.

“Zit Jan.” Gehoorzaam ging de hond zitten.

“Pootje Jan.” De hond stak zijn rechterpoot naar voren.

“Ander pootje Jan.” Jan stak zijn linkerpoot naar voren.

“En nu allebei.” En als een schoothondje stak de stoere bull-terriër beide pootjes naar voren.

“Goed zo watje, hier heb je je koekje.”

Goed dat Jan niet begreep wat een watje was. Hij zou zich in zijn eer gekrenkt voelen.

Tjitske zette Thunder vast en ging op zoek naar Robin.

“Waar is je baasje, slimme hond?” Jan kwispelde en liep naar de boom waar Robin nog steeds in trance zat.

Wat is er met hem aan de hand? dacht ze. Pas toen Tjitske Robin met geweld door elkaar schudde, kwam hij terug in het land der levenden.

“Hé, Robin wat was jij aan het doen?”

“O, hoi Tjitske. Wat ik daarnet toch heb meegemaakt. Ongelooflijk.”

“Nou, vertel op, ik brand van nieuwsgierigheid want je zat erbij als een zombie.”

“Ik was met Jan aan het spelen toen...”

Voordat Robin zijn verhaal kon vertellen kwamen de anderen aan. Dat scheelt, dacht Robin, hoef ik het tenminste maar een keer te vertellen.

Spoedig zaten de kinderen op hun vaste plaatsen bij de zwarte populier. Tjitske nam het woord. “Ik trof Robin aan als een zombie, onderuit gezakt tegen een boom. Hij wilde me net vertellen wat er gebeurd was, toen jullie opdoken. Dus ik stel voor dat Robin met zijn verhaal begint.”

Robin voelde zich het stralende middelpunt en begon op sensationele wijze zijn verhaal te vertellen. “..... en op haar bovenarmen had ze een tattoo. Op haar linker twee kersen met steeltjes en op haar rechter een doodskop met lang haar, zoiets als Eddie van Iron Maiden.”

De tweeling keek elkaar aan en schudde hun hoofd. “Hij draaft weer door,” fluisterde Dominique.

Onverstoorbaar vertelde Robin verder. “..... en ze verdween alsof de duivel haar achterna zat. Met een afgrijselijke gil. Ze had trouwens blauwe ogen Bart.” En met deze mededeling besloot Robin zijn verhaal.

De kinderen kenden Robin natuurlijk langer dan vandaag. Ze wisten dat minimaal de helft verzonnen was. Daar ging het echter niet om.

“Wat zei ze nou precies?” vroeg Julian.

“Vertel ze dat het goed is,” antwoordde Robin geheel naar waarheid. “Ik snap er vanzelfsprekend de ballen van. Jullie?”

“Ik denk dat Henry, Dominique en Julian het wel snappen, of niet?” zei Bart. En tegen de slagersdochter: “Jij Tjitske begrijpt het waarschijnlijk net zo min als Robin.”

“Daar heb je gelijk in,” zei het meisje.

Bart vervolgde: “Dat is ook precies de reden waarom wij hier bij elkaar zijn. Wij hebben vanmiddag in de bibliotheek iets ontdekt dat we jullie moeten vertellen.”

Geheel onverwacht mengde Dominique zich in het gesprek. Een beetje verbaasd keken de anderen haar aan. Meestal bleef ze op de achtergrond, luisterde ze naar de anderen. Dominique voelde het echter als haar ontdekking en wilde het zelf vertellen. Ook een beetje om indruk te maken op Julian natuurlijk. Zonder overbodige franje, dat paste ook niet bij haar, vertelde ze wat ze ’s middags hadden meegemaakt.

Het moment dat Dominique klaar was, nam haar broer het over. “Er zit maar een ding op. We moeten terug naar de bieb. We moeten dat oude boek inzien, want ik ben er van overtuigd dat een gedeelte van de oplossing van het raadsel rond de Kauwenhoek daar te vinden is. En wie weet, komen we er ook achter wat die gekke Rode Maan betekent. Ik heb hem vannacht weer gezien en hij is opnieuw groter geworden. De anderen knikten instemmend. Zij hadden de groeiende maan afgelopen nacht ook gezien.

Tjitske rilde een keer. “Ik vind het maar eng,” zei ze. “We worden door iets of iemand in de gaten gehouden. Dat kan niet anders. Het meisje uit de kolk wist precies wat we in de bieb gevonden hebben. Dat is toch van de zotte! Dromen oké – en ze dacht aan haar eigen droom – een Rode Maan wordt al gekker, maar als Robin nu al spoken begint te zien, wordt het eng. En helemaal omdat er iets of iemand is, die ons in de gaten lijkt te houden als een soort Sinterklaas met het grote boek.”

“Ja, zoiets als Sinterklaas is het wel, maar dan wel een echte,” viel Henryk Tjitske bij. “Ik stel voor dat we morgen teruggaan naar de bibliotheek.”

Vanzelfsprekend waren de anderen het daar mee eens.

“Morgen is het woensdag en hebben we ’s middags vrij,” zei Robin. “Het lijkt me een goed plan om morgenmiddag om twee uur op het plein voor Julians huis af te spreken. Mee eens?”

Niemand had bezwaar.

“Goed, dan gaan we nu naar huis,” besloot Julian.

*****

De woensdagochtend op school kroop voorbij. Tergend langzaam tikte de wijzer de seconden weg. Eindelijk was het kwart over twaalf. De kinderen stoven naar buiten. Vrij, de hele middag vrij om te spelen. De Bende van de Rode Maan had geen vrij. Gespannen voor het bezoek aan de bibliotheek zaten ze aan het middageten. Met lange tanden werkte de tweeling de boterhammen met aardbeienjam naar binnen. Tegen heug en meug werkte Bart zijn bordje pap naar binnen. Bij de anderen ging het niet veel beter.

“Heb je geen zin in je worteltjes Tjitske? Hier, moet je een stukje worst proberen,” plaagde de slager. Het werd niet op prijs gesteld. Wanneer blikken konden doden, dan was de slager ogenblikkelijk tot een hoopje as vergaan. Vernietigend keek Tjitske haar vader aan. Die besefte een foutje gemaakt te hebben en wist nu niet wat te zeggen.

“Een blaadje sla dan,” wat voor op zijn lippen lag, zou waarschijnlijk een oorlog ontketend hebben.

Twee keer sloeg de zware kerkklok. Vijf vrienden stonden startklaar om naar de stad te fietsen. Robin ontbrak. Nog net voordat de galm van de laatste slag van het plein verdwenen was, kwam hij aanrijden.

“We gaan,” riep Julian. “Op naar de bieb in Zuilen!”

Blij dat ze eindelijk wat konden doen, zette de club zich in beweging.

Met de wind in de rug en het zonnetje dat zijn best deed er een mooie dag van te maken, was het heerlijk fietsen. Ze schoten daarom lekker op. De inspanning van het fietsen maakte dat de spanning van de zoektocht verminderde. De strakke gezichten verdwenen. Julian reed altijd vooraan, ook nu. Dominique reed naast hem. Achter hen reden Henryk en Bart en daarachter Robin met Tjitske.

“Julian, denk je echt dat we in dat boek met die moeilijke titel wat zullen vinden?” vroeg Dominique.

“Ja, ik ben er bijna zeker van. Sophie, het Mooie Meisje, heeft Robin verteld dat we op de goede weg zijn. En gezien het jaartal op de kerk, dat bijna overeen komt met de periode die het boek beschrijft, moeten we goed zitten. De kerk speelt volgens mij een heel belangrijke rol in deze zaak. Kijk maar naar de titel van het oude boek: *Verslagen der Inquisitie*; met een verslag van het gebeurde in den streek rond het stadjen Zuylen rond 1600. Het gaat over de Inquisitie.

“Wat is de Inquisitie?” Dominique kon het woord nauwelijks uitspreken.

“De Inquisitie was een soort rechtbank van de rooms-katholieke kerk,” antwoordde Julian. “Deze rechters vervolgden mensen waarvan ze dachten dat het ketters waren. Mensen die tegen het rooms-katholieke geloof waren. Later werd de Inquisitie ook gebruikt tegen heksen en tovenaars. Die heksen zouden een verdrag met de duivel hebben gesloten en dat maakte ze tot ketter. Geloof me maar Dominique, er zijn een paar honderd jaar geleden heel wat onschuldige oude vrouwtjes op de brandstapel terechtgekomen. Na de vreselijkste martelingen bekenden de ongelukkigen die terechtstonden, altijd wat de beulen vroegen. Deed je dat niet, dan werd je gewoon langer gefolterd. Had je eenmaal bekend, dan zeiden de beulen en de rechters vervolgens: “Zie je wel. We wisten het wel.” En daarna werd de brandstapel aangestoken.”

“Het is logisch ook,” zei Dominique. “Die vreemde dingen die met ons gebeuren. De Rode Maan, die alleen wij zien. De vreemde droom van Bart. En dat wat Robin is overkomen bij de Wonderkolk. Het is tovenarij. Door jouw uitleg over de Inquisitie, begin ik het te snappen. Begin zestienhonderd is in Bontebok iets verschrikkelijks gebeurd en na vanmiddag zullen wij weten wat er zich heeft afgespeeld.”

Bart en Henryk praatten niet over de zaak. Zij hadden het over de komende voetbalwedstrijd van zondagmiddag. Dan zou het traditionele treffen tussen Feyenoord en Ajax plaatsvinden in de Kuip.

“Natuurlijk gaat Ajax winnen,” zei Bart, een fanatieke ajacied. We staan bovenaan en dat zal zo blijven.

“Ik dacht het niet,” viel Julian, die met een fanatieke blik achterom keek, de beide jongens in de rede. “In het mooiste voetbalstadion van Nederland gaat Feyenoord echt niet verliezen. En weet je Bart: ze gaan bij Ajax alweer een nieuwe

grasmat leggen. Eentje van papier!”

“Van papier?” Bart keek Julian ongelovig en vragend aan.

“Ja, van papier. Want op papier is Ajax altijd sterker.”

Bart kon niet om het grapje lachen. Henryk echter vond het wel een goeie. Het maakte hem ook niet uit wie er zou winnen. Als ze mekaar maar flink voor de poten zouden schoppen. Met drie rode kaarten en een aantal gele was voor hem de wedstrijd geslaagd.

Robin en Tjitske hadden het over muziek. “De nieuwe Slayer is echt te gek Tjitske. Die moet je horen..... Ruig, snel, satanisch en met afgrijselijke stemmen.”

“Ik hou ook wel van snelle ruige muziek Robin, maar dan liever de punk van de Ramones. Daar word ik tenminste vrolijk van. Of, weet je, ik heb vorige week een CD van de Dropkick Murphy’s gekocht. Daar kun je lekker mee meezingen. Die band vind je vast goed. Je mag de CD wel lenen als je wilt.”

“Ja dat is goed,” zei Robin, “en als ik hem mooi vind, vraag ik Henry of hij hem voor mij wil kopiëren op de computer.”

Voor ze het wisten waren de kinderen in Zuilen en stonden ze voor de bibliotheek. Julian ging voor en liep direct naar de balie waar een bordje INFORMATIE boven hing. Niemand was aanwezig. De club keek eens om zich heen en zag een deur op een kiertje staan. Daar zat de baliejuffrouw in het blauw-zwart uitgebreid koffie te drinken. Het was een andere vrouw dan de dag ervoor.

“Kunt u ons helpen mevrouw?” vroeg Julian. De vrouw reageerde niet direct en voordat ze antwoord gaf, zuchtte ze eens diep. Ze baalde omdat ze voor een stel kinderen haar kopje koffie moest laten staan.

Nors vroeg ze: “Wat moeten jullie?”

Woo, dat begint al goed, dacht Julian. “Wij willen een boek inzien dat .....- .....”

Voordat Julian kon uitpraten, zei de vrouw: “Wipneus en Pim staan aan het eind van gang drie en de Kameleon aan de overkant bij gang twee. En voor jullie meisjes: daar staan de boeken over paarden ook.”

Hebben wij dat, dachten de kinderen eensgezind.

“Wij zijn niet opzoek naar een kinderboek,” zei Bart geërgerd. “Wij willen een boek inzien met de titel: De verslagen der Inquisitie; met een verslag van het gebeurde in den streek rond het stadjen Zuylen rond 1600.”

Kennelijk was de titel te moeilijk voor mevrouw.

“Dat boek hebben wij niet,” zei ze ongeïnteresseerd.

“Jawel, dat boek hebben jullie wel. Het staat beneden in het archief,” zei Tjitske die kwaad begon te worden.

De balievrouw zag nu een uitweg om er snel onderuit te komen en terug te gaan naar haar bakkie koffie.

“Ooh, maar die boeken mogen kinderen helemaal niet inzien. Dat mag alleen onder begeleiding van een volwassene. Die zie ik niet dus tabee,” en ze smeede de deur dicht.

“Nou ja, wat een heks zeg.” Tjitske begon rood aan te lopen. “Wat een idioot

mens. Ik zou haar het liefst een knal verkopen.”

“Dat zouden we allemaal wel willen, denk ik,” zei Julian. “Maar wat nu?”

“Laten we Billie bellen,” antwoordde Robin. “Die helpt ons zeker en bovendien, een bezoekje aan de bibliotheek kan voor hem geen kwaad. Ziet hij ook eens een boek van dichtbij.”

Onzichtbaar voor de kinderen en de vrouw stond de bibliothecaris te luisteren. De kinderen waren teruggekomen. Het was toch geen vergissing van ze geweest. Ze willen dat boek echt inzien. Ze zijn vastbesloten, want ze laten zich zelfs door die tang niet uit het veld slaan. Stephen de Jong greep echter niet in. Hij had de kinderen makkelijk mee kunnen nemen naar de kelder en ze het boek kunnen geven. Maar hij bemoeide zich niet met die akelige vrouw. Zij had haar werk en hij het zijne. Zolang hij haar met rust liet, zou zij hem ook niet lastigvallen.

Robin belde Billie. Die was net bezig de olie van de Harley te verversen toen de mobiele telefoon ging. Hij liep naar de werkbank en pakte de telefoon.

“Met Billie?”

“Hoi Billie,” met Robin, “we hebben je hulp nodig.”

Robin legde de situatie uit en omdat Billie na het sleutelen wel zin had in een ritje, maakte hij nog haast ook. Hup, de dop van de olietank erop en klaar was Kees. Het was lekker weer en daarom besloot Billie de helm thuis te laten. Hij knoopte als een piraat een halsdoek over zijn hoofd en zette zijn zwarte Blues-Brother bril op. Met een trap op de kick-starter liep de chopper. Zo, en nu gaan we een stukje muziek maken, en hij liet de machine ploffen. Jan wist hoe laat het was. Hij kwam de bank niet eens af om Billie uit te zwaaien. Zijn baasje zou wel weer eens verschijnen.

Heerlijk met de wind rond z'n hoofd reed Billie het stuk naar Zuilen. Veel te vlug naar zijn zin arriveerde hij bij de bibliotheek.

Het nare mens was ondertussen achter de balie gaan staan. Het moment dat Billie binnenkwam sloeg haar hart een keer over. Was dat een vriend van die kinderen? Mijn God.

“Goedendag mevrouw, ik hoor dat er een volwassene nodig is voor het boek dat die kinderen in willen zien? Nou hier ben ik. Kom maar op met dat boek.”

Even leek het erop dat de vervelende vrouw alle medewerking zou verlenen. Maar schijn bedroog.

“Ik zie dat u oud genoeg bent, maar bent u lid van deze bibliotheek?”

“Nee mevrouw, dat ben ik niet, maar ik zal het met alle plezier direct worden. Kom maar op, waar moet ik die handtekening zetten en waar kan ik betalen?”

“Nou meneer, zo makkelijk is dat niet.”

De balievrouw zag weer een kans om de boel te vertragen.

“Heeft u een pasfoto bij u? Op de bibliotheekkaart moet een pasfoto, weet u.”

“Geen probleem mevrouw.”

Billie haalde uit de zware leren portefeuille een goedgelijkende pasfoto te

voorschijn. Een bos wild haar met twee pretoogjes.

“Natuurlijk heb ik pasfoto’s bij me,” vertelde Billie de kinderen later. “Stel je voor: ik zit ergens in het buitenland of in Nederland en ik heb dringend een vals paspoort of rijbewijs nodig. Dan moet ik niet dat ge-emmer hebben, dat ik eerst naar een fotograaf moet. Ik geef zo’n knakker een foto en een uur later heb ik mijn paspoort of rijbewijs.”

Meent Billie dat nou? dacht Bart toen. Maar gezien de vriendenkring van Billie was het toch eigenlijk niet zo’n vreemd verhaal.

“Heeft u ook een identiteitsbewijs bij u?” was de akelige vrouw’s volgende vraag.

“Is een rijbewijs ook voldoende?” was Billies wedervraag.

De vrouw rook haar kans. “Nee, dat is niet voldoende.”

“Gelukkig maar,” zei Billie, “want die heb ik niet bij me. Maar hier is mijn paspoort.”

De kinderen begonnen hard te lachen. Had Billie dat mens even tuk.

*****

Nadat alle formaliteiten waren afgerond drukte de vrouw op een knopje. Het duurde niet lang of bibliothecaris de Jong verscheen. “Ach, daar hebben we de jongelui van gisteren weer en het groepje is zelfs gegroeid,” zei hij quasi nonchalant. “En meneer, bent u de gelukkige vader?”

“Ho makker, niet te populair worden,” bulderde Billie. Zo vriendelijk en nederig als Billie was tegen het vrouwtje, zo kortaf was hij nu.

De biebman kroop meteen in zijn schulp. “Jullie willen een boek uit het archief raadplegen, is het niet? Is het hetzelfde boek als van gisteren?”

“Ja, dat klopt,” antwoordde Julian.

Als ganzen op een rij volgden de kinderen de bibliothecaris naar de kelder. Billie sloot de rij. Hij liep graag achteraan zodat hij goed kon overzien wat voor hem gebeurde. Met een pasje opende de man de deur.

“Voordat ik jullie het boek laat zien, moet ik wat vertellen. Deze boeken worden speciaal beschermd. Ze mogen deze ruimte niet uit en mogen niet met blote handen worden aangeraakt. Ik zal speciale handschoenen voor jullie halen zodat je het boek kunt doorbladeren. En voor u, en hij keek naar Billies handen, ik hoop dat ik die maat ook op voorraad heb.”

Nu het bijna zover was, begon Julian zenuwachtig te worden. Stel je voor dat ze het helemaal mis hadden. Dat het boek niets met hun probleem te maken had, wat dan? De bibliothecaris kwam terug met de handschoenen. Zelf trok hij ook een paar aan, voordat hij het boek pakte. Hij hoefde er in ieder geval niet naar te zoeken.

“Hier is het,” zei hij: “Verslagen der Inquisitie; met een verslag van het gebeurde in den streek rond het stadjen Zuylen rond 1600. Het verkeert in een prachtige staat, zien jullie wel? Kijk eens wat een mooie leren kaft. Doe er alsjeblieft voorzichtig mee.” Dat zeggende keek hij Billie aan. Billie haalde zijn schouders op

alsof hij zeggen wilde: ik raak dat boek met geen vinger aan.

De bibliothecaris liep naar een lange tafel en legde het boek er op. “Hier kunnen jullie zitten en het boek bestuderen. Ik ben aan het einde van die rij boeken aan het werk. Als jullie hulp nodig hebben dan hoor ik het wel, oké?”

“Ja, dat is goed hoor,” zei Julian, “en bedankt.” En nou wegwezen dacht hij, want ik brand van nieuwsgierigheid.

*****

Billie nam een motorblaadje uit zijn jack en ging aan het eind van de tafel zitten. Het duurde niet lang voordat hij zich bevond in de wereld van meneer Harley en de gebroeders Davidson. De kinderen mochten het zelf uitzoeken.

Henryk, als ontdekker van het boek nam het initiatief. Uiterst voorzichtig sloeg hij de kaft open. Zes paar ogen keken vol verwachting in de inhoudsopgave. Henryk gleed met de wijsvinger langs de hoofdstuktitels. Bij hoofdstuk zes stopte hij. “Dit is misschien iets: *De heks van Nedel en haar verbranding*,” las hij hardop. Zijn vinger gleed verder. “En dit kan ook wat zijn: *De zaak Van der Zanten in Bontebok*.” Pas bij het laatste hoofdstuk stopte hij opnieuw: “*1610 rampjaar voor Nedel en Bontebok*.”

“Bingo,” zei Julian.

“Hebbes,” juichte Robin.

“Ik stel voor dat we bovenaan in ons lijstje beginnen,” zei Bart. “Laten we eerst het hoofdstuk over de heks van Nedel lezen. Nedel ligt tenslotte maar een flinke steenworp van Bontebok vandaan.”

Geen van de kinderen had bezwaar. Het oud Nederlands was moeilijk te lezen. Hadden ze nog geluk, want normaal gesproken waren deze oude manuscripten in het Latijn geschreven. Over het hoofdstuk van slechts zes bladzijden deden ze een uur. En veel wijzer werden ze er niet van. Goed, in de buurt van hun woonplaats was een heks verbrand maar nergens stonden aanwijzingen die antwoord konden geven op hun vragen.

Na een eerlijk proces beschouwden de leden van de Inquisitie mevrouw Daansen schuldig aan ketterij. Uit vrije wil bekende zij voor haar aanklagers dat ze zich volledig had gewijd aan haar meester Satan. Het vonnis, dood op de brandstapel, is de dag na haar bekentenis voltrokken.

Dit was het enige dat de kinderen interessant genoeg vonden om te onthouden. Ze vonden het wel vreemd dat nergens stond wat die mevrouw Daansen gedaan had, om aangeklaagd te worden.

Billie legde zijn tijdschrift weg en keek eens verveeld om zich heen. Hadden de kinderen nog lang werk? Julian zag Billie kijken en spoorde de anderen aan. “Kom jongens, snel naar het volgende hoofdstuk. We hebben niet alle tijd van de wereld.”

De leden van de Bende van de Rode Maan raakten gewend aan het vreemde

taaltje. Het lezen ging een stuk sneller. Ook dit hoofdstuk voldeed niet aan hun verwachting. Het ging over een zogenaamde tovenaar uit Bontebok. De pastoor van Bontebok had ene Van der Zanten aangegeven bij de Inquisitie. Gelukkig voor Van der Zanten, was hij op tijd ontkomen en hoogstwaarschijnlijk aan een pijnlijke dood ontsnapt. Hier stond wel de aanklacht vermeld:

Van der Zanten wordt beschuldigd van de buikpijn van het zoontje van de bakker, de dood van de koeien van boer Kievits en de abnormale droogte die het dorp dat jaar had getroffen.

“Weer niks,” zuchtte Julian.

Billie had er genoeg van. “Jongens, ik ga even een rondje maken. Ik zeg tegen die knakker van de bieb, dat ik even weg ben en vraag of hij jullie een beetje in de gaten houdt.”

Met ingehouden adem luisterden de kinderen naar het antwoord van de bibliothecaris. Gelukkig, hij vond het goed dat Billie weg zou gaan. Tjitske slaakte een zucht van verlichting. Stel je voor dat ze weer een dag hadden moeten wachten voordat ze het boek konden uitlezen.

“Ik zal wel op uw kindertjes letten,” klonk het lizig.

“Goed, dan ga ik maar, ik zie jullie zo weer jongens.” Billie vertrok om een eindje te gaan toeren.

De bibliothecaris nam zijn werk op en installeerde zich op de plaats waar Billie had gezeten. Zo had hij een mooi overzicht en kon hij goed horen wat de kinderen bespraken. Ze waren zo vol van het boek. Hij wilde weten waarom. Wat betekende het oude boek voor dat stel snotneuzen?

“Drie keer is scheepsrecht,” sprak Bart plechtig. “Dit is onze laatste kans. Tegelijkertijd denk ik dat dit het meest belovende hoofdstuk is. Vergelijk het rampjaar 1610 met de bouw van de kerk in Bontebok, ook in 1610.”

Dominique spoorde haar broer aan. “Niet treuzelen nou, Henry, sla de pagina’s om. We staan te trappelen.”

Henryk bladerde naar het laatste hoofdstuk: *1610 rampjaar voor Nedel en Bontebok.*

“Kijk eens aan, het is geschreven door de bisschop zelf,” zei Henryk. “Hij is in eigen persoon naar Bontebok en Nedel gereisd om de ravage te aanschouwen.”

Reeds geruime tijd ben ik op de hoogte van de toestand in de dorpjes Nedel en Bontebok, zo begon de bisschop zijn verslag. De pastoors van beide dorpjes hebben aan mij meermalen verklaard, dat de omgeving een broeinest is van tovenarij en hekserij. Zij lijken het gelijk aan hun zijde te hebben, want een gericht onderzoek heeft geresulteerd in de terechtstelling van ene mevrouw Daansen in Nedel. In het gevoerde proces heeft zij toegegeven een heks te zijn.

Een vermeend tovenaar, genaamd Van der Zanten, is enige tijd later gevlucht voor de dorpelingen van Bontebok. De pastoor van dit plaatsje verdacht deze man van tovenarij. Na de vlucht van de man keerde de rust voor enige tijd terug in het - volgens de pastoor - geplaagde dorp.

In het jaar 1610 brandde de kerk van Nedel tot op de grond toe af. Hierbij kwam bijna de gehele dorpsbevolking, die opgesloten raakte in de kerk, om het leven. Ook de pastoor verloor het leven. Van deze brand zijn nauwelijks ooggetuigen daar de bevolking vroom de mis volgde. Hoe ernstig deze gebeurtenis ook moge zijn, er is geen reden om aan te nemen dat hier duistere krachten aan het werk waren.

Echter, toen ook de kerk van Bontebok enige tijd later tot as werd gereduceerd, werd mij geadviseerd een groot onderzoek in te stellen. In Bontebok was het aantal slachtoffers gering. Slechts zij die de begrafenis van Greetje Schamel bijwoonden, lieten het leven, inclusief de pastoor van de kerk.

De schout heeft tijdens de bluswerkzaamheden van deze kerk een man gearresteerd. Deze had zich nogal opvallend gedragen. De schout herkende de man direct als de heer Van der Zanten die van tovenarij verdacht was. Maanden geleden was deze vermeende tovenaar aan de sterke arm van diezelfde schout ontkomen.

De schout heeft Van der Zanten geboeid afgevoerd naar de dorpskerker en de man verhoord. Inmiddels was de dorpsmenigte een lynchpartij aan het organiseren. Er van overtuigd dat de man verantwoordelijk was voor de brandstichting, richtten zij een brandstapel op. Na diverse "hardhandige" verhoren is Van der Zanten in de kerker geworpen in afwachting van zijn spoedige terechtstelling.

Dat feest ging echter niet door. De schout ontdekte de volgende ochtend de bewusteloze bewaker die voor de kerker had gestaan. Op geheimzinnige wijze is Van der Zanten wederom ontsnapt. Tot zover lijkt er geen sprake te zijn geweest van enige kwalijke dan wel duistere krachten. Geheimzinnigheid betekent immers nog niet meteen dat er sprake is van tovenarij. Al zal ik later in dit verslag een letterlijke weergave schrijven van hetgeen Van der Zanten ijlend, in half bewusteloze toestand, gezegd zou hebben tijdens zijn verhoor, en dat het vermoeden doet rijzen dat hier sprake is van zwarte magie en duivelsaanbedding.

De schout zette een achtervolging op touw. Zijn honden hadden de ontsnapte gevangene snel gevonden. Op het moment dat zij de man wilden aanvallen, werden zij verrast door een moorddadige aanval van een stel snelle zwarte vogels. In geen tijd waren de honden uitgeschakeld. Kermend en kreunend leden zij pijn. De schout verloor zijn honden door ze de hals open te snijden. Vervolgens zette de menigte uit het dorp de achtervolging voort.

Nauwelijks hadden zij Van der Zanten in het vizier of de hemel betrok. Honderdduizenden zwarte vogels kwamen van heinde en verre aangevlogen. De bevolking schrok en de achtervolgers bleven staan. Enkelen vluchtten hun huis binnen. Zij hadden gezien wat de honden was overkomen. Enkel de dappere schout wist van geen wijken. Alleen volgde hij de ontsnapte. Hij kwam nog geen twintig meter ver. Een duizendtal schreeuwende vogels wierp zich op hem en pikte hem dood. Hierop staakten de mensen van Bontebok hun achtervolging definitief. De vogels volgden de vermoedelijke tovenaar tot in het moeras. Boven de bomen bleven ze hangen tot het donker werd. De volgende morgen waren de vogels verdwenen.

Dat moeras zou in de dorpsmond in het vervolg de Kauwenhoek worden

Bij deze woorden spitste bibliothecaris De Jong zijn oren. Een schat, diamanten? Wat hadden die snotneuzen ontdekt? Het klonk heel interessant!

*****

“We zijn deze middag heel wat wijzer geworden,” zei Julian op de weg terug. Van Billie was in de verste verte geen spoor te bekennen. Maar ook zonder hem zouden ze thuiskomen, al was het wel een beetje lullig.

“Nu weten we wat voor vreselijks er in het dorp is gebeurd, waarom het moeras de Kauwenhoek wordt genoemd, waar de zwarte vogels in Barts droom vandaan komen en waarom er bovenop de kerk een windwijzer staat in de vorm van een Kauw. Ons vermoeden dat er tovenarij in het spel is, is ook bevestigd. De Rode Maan, de droom van Bart, onze ontmoeting bij de Wonderkolk en de verschijning die Robin gezien heeft. Het heeft veel weg van tovenarij. Kennelijk worden wij beïnvloed door een of andere macht die ons ergens heen wil sturen, ons voor zijn karretje wil spannen. Zou er soms na zoveel jaar een nieuwe tovenaar aanwezig zijn in Bontebok?”

“Met geen woord wordt in het oude boek gerept over de Rode Maan,” viel Bart in. “Over dit vreemde teken weten we helemaal niets. Alleen dat hij iedere avond groter wordt. Dat hij met grote snelheid de aarde nadert. En nog steeds wordt er op de televisie geen melding van gemaakt. We zijn blijkbaar nog steeds de enigen die de Rode Maan zien.”

“Ik heb het gevoel,” zei Dominique, “dat we misschien meer te weten komen als we verder het moeras ingaan. In de Kauwenhoek ligt volgens mij een geheim verborgen. Een geheim dat tovenaars Van der Zanten heeft achtergelaten. Misschien heeft het te maken met de levensstenen waarover hij ijde en waarover de bisschop zich zorgen maakte. Willen we achter het raadsel van de Rode Maan komen, dan moeten we verder het moeras in. Ik stel voor dat we aanstaande zaterdag heel vroeg vertrekken voor een expeditie.”

Vol ongeloof keken de anderen elkaar aan. Was dit een voorstel van de doorgaans zo voorzichtige Dominique? Het meisje dat hen telkens vertelde op te passen en voorzichtig te zijn? Het meisje dat het geweten van de bende vormde?

“Wat zeg je me nou zus,” zei Henryk. “Wil je ons allemaal dood hebben?”

“Ik meen wat ik heb gezegd, Henry. Wanneer we achter het geheim van de Rode Maan willen komen, dan moeten we veel verder de Kauwenhoek in. En je maakt mij niet wijs dat jullie het anders voelen. Jullie weten het diep van binnen net zo goed. Net zo goed als je weet, dat je er zaterdagochtend bij zult zijn. Gevaarlijk of niet.”

Henryk moest zijn zus gelijk geven. Alleen, dat uitgerekend zij degene moest zijn om het voor te stellen. Hij kon er met zijn kop niet bij. Ook de anderen vielen Dominique niet af. Ook zij zouden er aanstaande zaterdag bij zijn. Inderdaad: gevaarlijk of niet!

Robin vond het uitermate tof dat ze een gevaarlijke expeditie zouden

ondernemen. Dat was pas vet. Tjitske wist uit haar droom, waarover ze nog steeds niemand verteld had, dat ze om haar doel te bereiken een gevaarlijke reis zou moeten maken. Misschien school het gevaar in deze expeditie. Zij had er geen bezwaar tegen om in alle vroegte diep de Kauwenhoek in te gaan. Zelfs niet als het hun dood kon worden..... Niemand keerde immers terug uit het vervloekte moeras.

De volgende dagen waren de kinderen nerveus. Op school konden ze zich niet meer concentreren. Dat kwam ze verscheidene malen op een uitbrander van juf Juultje te staan. Maar ook Robin en Tjitske kregen op de donder van hun leraar. Eten konden ze slechts met grote moeite. Hun voorgevoel werd steeds sterker naarmate de zaterdag naderde. In de Kauwenhoek bevond zich het geheim van de Rode Maan. Zaterdag zou de ontknoping volgen..... of hun dood. De Rode Maan? Een teken van een tovenaar of slechts een hersenschim van kinderen met teveel fantasie? Aanstaande zaterdag zouden ze het weten.

★★★★

Nadat de kinderen weg waren, nam de bibliothecaris het oude boek ter hand. Hij had het teruggezet op de plank maar bedacht zich. Hij sloeg het boek open en las het laatste hoofdstuk. Vooral het laatste gedeelte, over de ijrende half bewusteloze man, interesseerde hem. De man had gesproken over zeven levensstenen. Zeven stenen die samen een fortuin vertegenwoordigden. Zeven stenen die zoveel macht hadden. Meer macht dan ooit iemand had bezeten. Het kan geen kwaad, dacht De Jong, om een paar vrienden te bellen. Die hele tovenarij is *bull-shit*, maar wie weet had meneer Van der Zanten ergens in het moeras een aardige buit verborgen. Een diamanten schat waar de kinderen kennelijk meer van wisten.

Bibliothecaris Stephen de Jong hield er niet zulke frisse vrienden op na. Geert en Ferry, twee van zijn beste makkers, waren zware jongens. Zwaarder in ieder geval, dan de boefjes die het geldpakhuis van Dagobert Duck probeerden leeg te stelen. Ferry en Geert hadden maar een beroep: crimineel. En daar wilden ze de beste in worden. Tot nu toe ging het ze niet echt voor de wind.

Als kleine jongens pleegden ze weleens een winkeldiefstalletje. Dat was kruimelwerk geweest. Het leverde hoegenaamd niets op. En toen ze tweemaal gepakt waren, hadden ze zoiets van: je kunt maar beter gepakt worden als je echt iets hebt gedaan, dan lullig voor de rechter te moeten komen met een gejatte CD. Dus begonnen ze met woning-inbraken. Dat ging een tijdje goed. Een stil alarm deed ze uiteindelijk de das om. Na een kraak liepen ze met een vette buit de achterdeur uit. Recht in de armen van de gealarmeerde politie.

In de bak leerden ze pas de echt grote jongens kennen. Een tankstation overvallen of een postkantoor, dat leverde pas wat op. Of een bank beroven. Dat was het echte werk. Bij de eerste de beste gewapende overval van Geert en Ferry op een bank, nadat ze op vrije voeten waren gekomen, liep het al mis. De bankbediende liet

een raampje met kogelvrijglas zakken en tegelijk sprong de deur in het slot. De vrienden zaten als ratten in de val en konden niet anders dan op de politie wachten. Ze moesten deze keer wel wat langer de cel in.

Het begon ook tot hen door te dringen dat ze niet in de wieg waren gelegd voor beroeps crimineel en zeker geen goede. Maar als het even kon, wilden ze wel zo gauw mogelijk rijk worden. En het liefst op een makkelijke manier. En volgens die boekenwurm konden ze nu heel gemakkelijk rijk worden. Hij had het over stenen gehad, zeven stenen die je rijk zouden maken zoals niemand ooit was geweest. Bovendien zouden ze over een ongekeerde kracht beschikken. “De kracht van de levensstenen,” had de Jong verteld.

“Dat moeten behoorlijke diamanten zijn Ferry,” had Geert gezegd. “Wat voor andere stenen kunnen immers zoveel waard zijn?”

En de enigen die er wat vanaf wisten, was een stel kinderen dat net van de kleuterschool kwam. De enige die problemen kon opleveren, was een reusachtige motormuis. Volgens meneer de Jong kon je daar beter geen ruzie mee hebben.

“Zeg Ferry, ik denk dat we die kinderen maar eens in de gaten moeten houden.”

“Wat je zegt Geert. Dat lijkt me een strak plan.”

De heren roken een buitenkansje.

*****

Het was zaterdagochtend vijf uur. De bendeleden van de Rode Maan hadden zich in alle vroegte verzameld bij de Wonderkolk. Het was kil, want de nacht was helder geweest. Dauwdruppels glinsterden in het eerste licht als diamantjes in het gras. Je hoeft niet rijk te zijn om van hun schittering te kunnen genieten, dacht Dominique. Uit het water stegen nevelflarden op als verscheurde geesten. Een kerkuil liet zijn angstaanjagende schreeuw horen. Het zou niet lang meer duren voordat de zon boven de horizon verscheen. De gekwelde geesten zouden verdwijnen in het niets.

De kinderen hadden zich voorbereid op een lange tocht. Ze wisten niet wat hen te wachten stond. Alleen dat beklemmende voorgevoel. Het gevoel dat ze werden bestuurd. Dat ze werden gemanipuleerd. Zo voelden ze het. Toch verzette geen van de kinderen zich er tegen. Zelfs Tjitske, die zich normaal door niets of niemand in de maling liet nemen, liet zich meevoeren. Niemand voelde het zo sterk als Julian en hij zei dat de drang steeds sterker werd. De onbekende had hem de weg naar de Wonderkolk gewezen en hij zou Julian opnieuw leiden. Een weg door het donkere borrelende moeras.

Ze hadden allemaal een rugzak om. Daarin bevond zich voldoende proviand voor een uitputtende dag: dik belegde boterhammen, flessen water, frisdrank en fruit. Om momenten van vermoeidheid op te vangen had Julian een paar repen chocolade en druivensuiker meegenomen. Dat hielp goed en hij kon het weten. Julian had immers de meeste ervaring met lange zwerftochten.

Julian en Bart hadden hun camouflage-jack en groene legerbroek aan. Met hun stevige wandelschoenen leken het net commando's.

Tjitske had haar zwarte legerkistjes aan. Zij droeg een op maat gemaakte strakke wit-grijze camouflage broek uit de Golfoorlog. Daarboven droeg ze een zwart T-shirt met lange mouwen en een body-warmer. In haar rugzak zat haar discman met drie CD-tjes van de Ramones. Die muziek kon ze opzetten wanneer ze moe werd en nieuwe energie nodig had. Met gel had Tjitske haar ravenzwarte haar strak naar achteren gekamd. Het lange haar was in een staart bijeengebonden. De zeven ringen in haar linker- en de drie in haar rechteroor waren goed te zien. Haar ogen waren als gebruikelijk opgemaakt. Met zwarte oogschaduw had ze haar blauwe ogen omlijst als kattenogen. Het meisje zag er in deze outfit zeer dreigend uit. Met haar viel niet te spotten. Net zomin als met de tijgers waar ze zo van hield. Toch, zelfs deze sterke dieren werden met uitsterven bedreigd. Het moment dat Tjitske hiervan hoorde, had een overweldigende woede zich van haar meester gemaakt.

Henryk vond het prachtig. Zijn vriendinnetje Tjitske, waarvan hij vlinders in zijn buik kreeg, zag er geweldig uit. Hij kreeg er meteen goede zin van. Henryk plaagde zijn zusje geregeld met haar gevoelens voor Julian. Maar hij wist zich geen raad met zijn eigen verliefdheid. Die rare sensatie had hem direct overvallen op het moment dat Tjitske als een razende Roeland met haar paard Thunder opdook vanuit het struikgewas in de Kauwenhoek. Het was voor Henryk liefde op het eerste gezicht geweest en er was niemand die er iets vanaf wist. Hij slaagde er zelfs in om deze gevoelens voor zijn tweelingzus verborgen te houden. Dat mocht gerust een hele prestatie genoemd worden! Er was een probleempje: Henryk dacht dat de slagersdochter hem totaal niet zag staan en hij wist niet goed hoe hij dat kon veranderen. Dat klopte echter niet helemaal. Tjitske vermoedde wel degelijk iets. Soms keek Henryk haar zo vreemd aan. Die is vast verliefd op mij, dacht ze dan. Hoewel zij Henryk een hele aardige jongen vond, was zij niet verliefd op hem.

Henryk had een paar oude maar stevige schoenen aan. Een verschoten spijkerbroek met een forse scheur net boven de knie en een oud verkleurd T-shirt vormde zijn kleding voor de dag. Het zonnetje kon wat hem betreft niet snel genoeg verschijnen. Het was toch wel koud in een T-shirtje.

Zijn zus had zich beter voorbereid. Ze droeg aan haar voeten een paar oude gymmen die nog als de beste liepen. Om haar benen had ze haar lievelingsspijkerbroek. Onder haar gekleurde sweater droeg ze een shirt met het opschrift: SAVE THE EARTH. Door het spijkerjasje dat ze droeg, had ze het in tegenstelling tot haar broertje niet koud.

Robin zag er als gebruikelijk uit. Zelfs de zware tocht die hem te wachten stond, kon hem niet doen besluiten zijn image aan te passen. Als gewoonlijk droeg hij een paar Converse basketbalschoenen aan zijn voeten, een strakke stretch-broek aan zijn kont, een stevige leren riem met Harley-Davidson buckle om zijn middel, een T-shirtje van Slayer en zijn zwarte leren jas. Zijn oorbel, een omgekeerd kruis, ging verloren onder zijn loshangende lange haar.

Zonder dat Julian een teken hoefde te geven, volgden de kinderen hem toen hij het moeras inliep. Niemand keek om toen ze de Wonderkolk achter zich lieten. Geen rimpeling verstoorde het water. Vanzelfsprekend beschouwden ze Julian als hun leider voor dit moment. De vijf waren nog nooit voorbij de Wonderkolk geweest. Spoedig liep ook Julian over voor hem onbekend terrein. Na een uur gelopen te hebben, hield Julian stil. Al die tijd was geen woord gezegd. Alleen de dieren van het moeras hadden gesproken.

“Kom, we houden even pauze.”

Ook nu hadden de kinderen weinig behoefte om te praten. De spanning was van hun gelaat af te lezen. Het was Bart die uiteindelijk de stilte doorbrak.

“Hebben jullie het ook gezien?”

“Wat dan?” was Robins tegenvraag.

“Ik heb op ons pad al een paar keer een afgebroken tak gezien. Deze takjes zijn nog niet geheel verdroogd. Het is dus niet al te lang geleden dat hier iets of iemand voorbij is gekomen. Dat zou best een groot dier als een hert, ree of wild zwijn kunnen zijn geweest. Maar voor hetzelfde geld was het een mens.”

“Wat Bart zegt, klopt,” zei Julian. “Ik heb niet zoveel gezien als hij. Maar een paar afgebroken takken kan ik me inderdaad herinneren.”

“Laten we hopen dat het een dier is geweest,” zei Dominique. “Want wat zou een mens hier moeten?”

“Hetzelfde als wij,” opperde Robin.

De expeditie zette zich weer in beweging. Ze waren nog geen honderd meter verder.....

“Stop,” zei Julian die voorop liep. “Kijk eens wat ik hier vind.”

De bendeleden gingen naast Julian staan en ze schrokken. In de natte klei stond duidelijk de verse afdruk van een schoen. Het was er een van flink formaat. Dus toch een mens, een volwassene bovendien!

“Ik vind het verontrustend dat wij niet de enigen zijn die ronddwalen in de Kauwenhoek,” zei Bart. “Volgens iedereen in Bontebok is dit een plaats waar nooit iemand komt en waaruit – in ieder geval – nooit iemand is teruggekeerd. Zover wij weten en voelen worden we door iets of iemand geleid, geroepen. Kennelijk is dat nog iemand overkomen die wij niet kennen. Dat verontrust me. Wie is die grote onbekende, of dwaalt de tovenaer nog rond?” Of, dacht Bart, is het soms de onbekende nummer zeven?

“Ik heb continu het gevoel dat we bekeken worden,” zei Dominique, de gevoeligste van het stel. “Ik voel gewoon ogen branden in mijn rug. Maar als ik me snel omdraai, zie ik niets. Alleen het lieve snoetje van mijn broertje. Het blijft me achtervolgen. Het gevoel dat iemand ons bespiedt.”

“Het enige goede nieuws dat ik heb – en misschien is het een geruststelling voor jullie –, is dat ik nog geen kraai, kauw, roek of raaf heb gezien,” zei de vogelaar van het gezelschap.

“Laten we doorlopen,” stelde Tjitske voor. “We schieten er niets mee op als we hier blijven staan.”

De stoet zette zich traag in beweging. De zon was gestegen als een gloeiende vuurbal. Deze stond nu zo hoog dat hij door kon dringen in de schemerwereld van het moeras. Warme stralen zetten het bos in een gouden gloed. Het gouden licht speelde met de takken. Het verdreef de donkere schaduw naar de verste uithoeken. “Je hoeft niet rijk te zijn om hier van te genieten,” dacht Dominique opnieuw.

Het begon te broeien tussen de wilgen en populieren. In de warme vochtige lucht kregen de kinderen het warm en begonnen ze te zweten. Robin was de eerste die zijn jas uitdeed. Hij knoopte hem om zijn middel. Dominique volgde zijn voorbeeld alras en deed haar spijkerjack uit. Henryk was de lachende uitzondering. Hij liep lekker in zijn T-shirt en hoefde geen jas mee te slepen.

De muggen van het moeras vonden de blote armen ook lekker. De bloed- dorstige vervelende wezentjes begonnen irritant te steken en om hun hoofd te zoemen. Regelmatig klonk een pets als een mug door een hand werd geplet op een blote arm. Veel hielp het niet. Voor ieder mug die ze dood sloegen kwamen er honderd op de begrafenis.

De tocht over de smalle glibberige paadjes – als er al sprake was van een pad – was erg vermoeiend. Het was goed oppassen geblazen om niet uit te glijden. Dat kostte veel energie. Julian stapte echter onverdrotten voort. Het doel naderde. Zijn voeten liepen als vanzelf. Het enige wat Julian zorgen baarde, waren de zwarte vogels uit Barts droom en uit het oude boek. Tot nu toe had hij er geen gezien. Maar hij zag ook de twee watervlugge wezentjes niet. Al de gehele reis volgden twee boom- marters de kinderen, door de toppen van de bomen. Het gevoel van Dominique was terecht geweest.

Ook nu was het onder het lopen stil. Het was geen goed moment om over koetjes en kalfjes te praten. Met een knallende zweeps slag verbrak Tjitske de stilte.

“Wat doe je nu?” klonk het bits. “Je gooit die rommel toch niet zomaar weg?”

Achteloos had Robin, die genoten had van een lekkere appel, de appelkroos weggegooid.

“Hallo zeg Tjitske, het is maar een appelkroos, dat maakt geen bal uit. Die wordt heus wel opgegeten en anders verrot die gewoon.”

“Je bent gewoon een milieuvervuiler,” stoof de slagersdochter op.

“Hé, ophouden jullie twee,” kalmeerde Dominique. “Het is al spannend genoeg zonder jullie gekibbel.”

Dit ruzietje om niks tussen de twee vrienden illustreerde de druk waarmee de kinderen door het moeras liepen. Ieder moment kon er iets gebeuren.

Er werd voorlopig niet meer gesproken. Af en toe weerklonk een pets. Dominique begon zich ongerust te maken. Ze waren zover het moeras in gegaan, dat terugkeer bijna onmogelijk was. In haar eentje zou ze de weg nooit of te nimmer terugvinden. Gelukkig liep Julian voorop. In haar held had ze voldoende vertrouwen. Bovendien had hij zijn kompas bij zich.

Het meisje wist echter niet dat het kompas van Julian niet meer werkte. Vanaf het moment dat ze de Wonderkolk waren gepasseerd had de wijzer als een tol staan

spinnen. Julian had het gezien en had daarbij gedacht: een mobiele telefoon om in geval van nood te kunnen bellen had hier waarschijnlijk ook niet gewerkt. Het was dus ook niet erg dat hij vergeten was die van zijn vader mee te nemen.

Ondanks het tollende kompas was hij gewoon doorgelopen. Vastberaden het geheim van de Kauwenhoek te ontrafelen en vol vertrouwen in de sturende kracht. Maar wat als de expeditie mislukte? Wat als de sturende kracht kwaadaardig was? Een verleiding van duistere machten? Hij durfde er niet aan te denken. Het zou best kunnen dat ze alle zes niet meer in Bontebok zouden terugkeren. Welbeschouwd was die kans best groot. Waarom zouden zij slagen waar alle anderen voor hen verdwenen waren? Liepen zij hun dood tegemoet?

Uit het niets doemde een witte nevel op. Een dichte mist hing tussen de eeuwenoude bomen. Onverschrokken stapte Julian de mistbank in. Nooit was het leidende gevoel zo sterk geweest. Zijn voeten werden gedragen. Julian verzette zich niet. Bijna zwevend verdween hij in de witte muur. De anderen, met het hart in de keel, volgden aarzelend. Ze moesten echter flink doorstappen om Julian te kunnen volgen. De nevel voelde als de laatste hindernis. Hier zouden ze het geheim van de Kauwenhoek leren kennen. Een voor een werden de leden van de Bende van de Rode Maan omsloten door de dichte mist. Hand in hand stapten ze zwijgend door. Op weg naar een onbekende wereld.

*****

HOOFDSTUK 7

IN DE NEVELRING

WITTE MAGIE

Julian stapte uit de witte deken. Helder licht scheen hem zacht tegemoet. De rest van de groep kwam naast hem staan. Hand in hand keken ze naar hetgeen te zien was binnen de muur van mist. Hand in hand om hun verbondenheid tot uitdrukking te brengen en om hun kracht te geven.

Ze hadden zich geen voorstelling kunnen maken van wat ze aan zouden treffen. Ze wisten dus ook niet of ze verbaasd of verrast moesten zijn. Ze waren op zoek geweest en dit was wat ze vonden. Simpel. Gevoelens deden er verder niet toe. Alleen Bart herkende de oude man uit zijn droom. De man die op het laatste moment de zwerm kwaadaardige vogels had weggejaagd.

“Hallo kinderen, ik heb op jullie gewacht,” sprak de oude man met een vriendelijke stem. “Kom verder en zoek een plaatsje om lekker uit te rusten. Jullie zullen moe zijn na die lange tocht. Bovendien heb ik een verhaal te vertellen. Het is een lang verhaal, maar dat ben ik jullie verschuldigd, zou ik zo denken.”

De kinderen namen plaats en zaten heerlijk op het zachte mos dat hier in een dik groen tapijt groeide. Ze vormden een kleine, halve kring. Tegenover hen zat de oude man op de resten van een keurig afgezaagde oude eikenboom. De boom was niet zolang geleden omgezaagd. Het zaagmeel had nog zijn helder bleekgele kleur en was nog wat vochtig. Vreemd genoeg was het niet verwaaid door de wind. Met een schok drong het tot Bart door dat het al de keren dat ze in de Kauwenhoek waren geweest, het windstil was geweest. Het was alsof het er nooit waaide, zoiets als in het oog van een orkaan.

De gevallen eik was zeer oud. Julian telde driehonderdenvijfentachtig jaarringen. Misschien had hij zich een paar ringen verteld, maar veel zouden dat er niet zijn. Zo oud was de boom dus, voordat hij omgezaagd werd. En meteen rezen bij hem enkele vragen: Door wie? En waarom?

Aan de linkerkant van de stam waarop de man zat, spinde Bram een oude zwarte kater. Op het rechter bovenbeen van de man zat een dikke pad. “Buuurb,” deed de pad en Robin schrok zich een hoedje.

★★★★★

“Het was in het jaar 1600,” zo begon de man zijn verhaal. “De heksenjacht in Europa was in volle gang. Van Finland tot Spanje en van Schotland tot Transsylvanië werden meestal onschuldige mensen, vooral oude vrouwtjes, opgepakt en veroordeeld tot de brandstapel. Maar ook mannen die verdacht werden van tovenarij kwamen zo aan een wreed einde.

In een dorpje hier niet ver vandaan was ik getuige van zo’n heksenproces. Nadat ze dagenlang gemarteld was, vertelde de vrouw alles wat de schout – de politiemans van die tijd zeg maar – en de leden van de Inquisitie wilden horen. Ze bekende dat ze een heks was, dat ze kon vliegen en dat ze een pact met de duivel had gesloten. Na de bekentenis restte haar nog maar een lot: de brandstapel.

Het hele dorp was uitgelopen om deze heks te zien branden. Onder luid gejoel van het volk werd de stapel hout door de pastoor aangestoken. De ogen van de heks begonnen al gauw te tranen. De eerste rookwolken sloegen op haar netvlies. Daarna lekten de vlammen langs het hout. Snel zochten ze zich een weg naar de kleding van de oude vrouw die onmiddellijk vlam vatte. De hitte werd ondraaglijk. De zogenaamde heks begon te schreeuwen en te gillen. Het vuur schroeide haar voeten en huid. De pijn werd teveel. Nog eenmaal slaakte ze een afgrijpselijke gil. Daarna viel haar hoofd bewusteloos op haar borst. En spoedig was ze dood.

De mensen van het dorp waren stil geworden van dit wrede en barbaarse schouwspel. Alleen het knisperen van de vlammen was nog hoorbaar. Plots was daar een luide knal. Het hoofd van de heks – of wat daar nog van over was – was als een gepofte kastanje uit elkaar gesprongen.

Enige jaren later wachtte mij eenzelfde lot. Door tussenkomst van Berend de slager werd ik op het nippertje gered en werd mij die hel bespaard. En hoe dat kwam vertel ik zo.” De man pauzeerde even. Hij pakte een flesje bier, zette het aan zijn mond en nam een slok. “Even de keel smeren kinderen, voor ik verder vertel.”

Het verhaal had diepe indruk gemaakt op de kinderen. Ze hadden het gelezen in het oude boek: de heksenverbranding in Nedel. Hier vertelde iemand het verhaal alsof hij er bij was geweest, dat hij ooggetuige was geweest van een heksenproces. Dit maakte meer indruk dan de dode letters in een boek. Stilzwijgend keken ze voor zich uit. Maar Robin niet: “Dat was toch hartstikke gemeen van die mensen?” snikte hij.

“Ja zeker,” antwoordde de man, “maar de meeste mensen wisten toen niet beter.” De oude man nam nog een slok uit het flesje bier en ging verder met zijn verhaal.

“In die tijd leefde ik in een eenvoudige houten hut aan de rand van het bos. Ongeveer op de plaats waar nu de boerderij van de ouders van Henry en Dominique staat. Ik had een paar kippen, twee varkens en een koe. De kippen zorgden voor eieren en de koe gaf me melk en boter. Op mijn kleine akkertje verbouwde ik wat graan en groenten. Water haalde ik uit de Slingelbeek. Die was toen nog zo helder en schoon dat je het water gewoon kon drinken zonder ziek te worden. Nu kun je dat maar beter uit je hoofd laten. In het bos zocht ik naar

kruiden en paddestoelen om mijn eten lekkerder te maken en om me meer kracht te geven wanneer ik eens ziek zou worden. Al was ik bijna nooit ziek.

Veel contact met de mensen van het dorp had ik niet. Af en toe zag ik een paar stropers of wat kooplieden die op weg waren naar de stad of er juist vandaan kwamen. Verder was het heel erg rustig. De jaren gleden zo vredig voorbij.

De ontmoeting met Dirk de stroper was het begin van alle problemen. Ik kende Dirk wel. Regelmatig sloop hij door de bossen en over de heide om zijn strikken en vallen te zetten. Hazen en reeën vormden dikwijls zijn buit. Ja, Dirk verstond zijn vak. Dit tot grote woede van de schout.

Op die bewuste dag was ik wat koortsig en moest ik hoesten. Van mijn moeder - die het weer van haar moeder had geleerd - had ik een recept gekregen dat tegen de koorts zou helpen. Ik besloot daarom de benodigde kruiden en andere geheime ingrediënten in het bos te gaan zoeken."

De oude man onderbrak zijn verhaal. "Jullie moeders gebruiken toch ook kruiden in het eten, is het niet?"

Tjitske knikte bevestigend. "Het geeft haar eten meer smaak," vertelde ze.

"Ja, dat klopt," zei de oude man. "Kruiden staan bekend als goede smaakmakers. Ze zijn verfrissend en prikkelen het verhemelte. Zo smaken dille en venkel heerlijk bij vis en gebruik je jeneverbessen, peterselie en rozemarijn in een hartige soep. Vergis je echter niet. Het is oppassen met kruiden. Sommige zijn zeer krachtig en kunnen dodelijk zijn zoals: nieskruid, nieswortel, dollekervel, monnikskap en slaapbol. En nog een goede raad: pluk nooit kruiden op vrijdag de dertiende! Dat is vragen om moeilijkheden."

"Wanneer mensen in mijn tijd ziek werden, spraken ze over kwellingen van de duivel of hadden ze last van zogenaamde elfenziekte. Kruidendokters als mijn moeder hielden vaak rituelen om de ziekten en de duivel te bezweren. Het hoogtepunt van deze heidense midzomerrituelen vond plaats in de viering van Sint-Jan. Op die dag werden al eeuwenlang de meeste kruiden geplukt zoals het Sint-Janskruid, een van de beste geneeskrachtige zomerkruiden. Maar ook duizendblad en ijzerhard werden op die dag verzameld.

Zo waren er meerdere heiligendagen waarop het goed oogsten was. De tijd van oogsten is heel belangrijk. Sommige kruiden plukte je bij wassende maan, andere bij afnemende maan. En ook de methode van oogsten speelde een rol, gebruikte je houten of ijzeren gereedschap?

Er waren niet veel mensen die deze geheimen van de kruiden kenden. Meestal waren het oude vrouwtjes die hun leven lang in het bos hadden gewoond. Ze hadden het een en ander van hun moeder geleerd en op hun beurt vertelden ze het hun dochters. Misschien was ik een uitzondering. Feit is, dat mijn moeder me alles leerde wat zij wist.

Ik kende een aantal planten die de koorts zouden verminderen. Daarom zocht ik naar basilicum, grote engelwortel, leverkruid, wild kattekruid en plukte ik

bloemen van de linde en bloemblaadjes van de goudbloem. Daarbij zocht ik een ingrediënt wat in geen enkel recept voorkwam, waarvan alleen mijn moeder en ik op de hoogte waren. Het was de heilzame werking van de bast van de kraakwilg.”

“Net was ik bezig om de binnenkant van de bast van een kraakwilg te schrapen toen plotseling Dirk voor me stond.

“Zo, Van der Zanten, waar ben je toch mee bezig? (Van der Zanten? Was dat niet de naam van de tovenaar uit het oude boek?) Ik zie je al de hele morgen met je kop door de planten struinen en af en toe een takje in je tas stoppen. Wat moet je met die rommel? Ben je soms een tovenaar waar de pastoor het in de kerk altijd over heeft? Ben je geheime drankjes aan het brouwen voor de duivel?”

“Nee, Dirk, natuurlijk niet, ik zoek wat kruiden voor vanavond door het eten.”

“Ja ja, en de schors van die wilgenboom gooi zeker door de soep. Dat is toch zeker niet te vreten!”

“Dirk was niet op zijn achterhoofd gevallen. Dat is een ding wat zeker is. Ik kon het risico niet lopen. Ik moest wat bedenken en snel. Dirk zou anders in het dorp ongetwijfeld wat gaan vertellen over die vreemde Van der Zanten die aparte plantjes in het bos zocht voor door de soep. En speciaal dat Van der Zanten er de bast van een kraakwilg in deed. De bijgelovige dorpingen zouden direct aan toverdrankjes en heksenbrouwsels denken. Daar had die dekselse pastoor wel voor gezorgd. En wanneer er dan vervelende ongelukken zouden gebeuren, of rare ziekten in het dorp zouden uitbreken, dan wist het dorp wel hoe dat kwam en was ik niet veilig meer. Ik vertelde Dirk dus maar de waarheid.”

“Je hebt gelijk Dirk,” zei ik. “Ik gebruik deze bast om een zalf te maken tegen de koorts. Ik voel me vandaag niet zo lekker. Ik moet hoesten en ben wat koortsig. Volgens een oud recept zal dit me beter maken. Maar Dirk, wil je hierover in het dorp de mond houden? Je weet hoe de mensen zijn. Die zien tegenwoordig overal duivels, heksen en demonen.”

“Dirk beloofde zijn mond te houden. Vervolgens hing hij twee hazen over zijn rechterschouder en liep weg. De slager had weer extra werk vanavond. Nog een keer draaide hij zich om en riep: “Je kunt toch zeker niet vliegen, hè!” Geruststellend schudde ik met mijn hoofd.”

“Ik heb wel eens gevlogen,” zei Robin. “Met het vliegtuig naar Spanje.”

“Houd je kop Robin,” riepen de anderen in koor.

De oude man lette niet op Robin en vertelde verder. “De volgende dag kwam ik Dirk weer tegen. Hij zag hoe fit ik was en zei: “Potdomme, die brouwseltjes van jou Van der Zanten, die werken echt.”

Een jaar verstreek. Dirk hield zijn mond stijf dicht, want hij wist ook dat ik hem voor zijn stroperspraktijken kon verraden bij de schout. En misschien was hij

bang dat ik echt een tovenaar was die zou kunnen zorgen dat hij een ongeluk kreeg. Het was op een koude winteravond vlak voor kerst. Een gure noordoosten wind stormde en bulderde over het land. Takken werden van bomen gereten en zelfs hele bomen waaiden om. De luiken aan mijn hut klapperden dat het een lieve lust was. Ik kon er bijna niet van slapen. Drie dagen lang had het gesneeuwd uit grijze wolken. De wereld was zuiver wit. Maar deze avond was het kraakhelder. Duizenden heldere sterren schitterden in de nacht. Rode en blauwe kringen omlijstten de melkwitte maan. Het vroomde dat het kraakte. Je kon het ijs op de beek, dat in het overdadige maanlicht glom als glas, horen groeien.

Ik zat bij het haardvuur toen er met enorm geweld op de deur gebonkt werd. "Van der Zanten doe open. Ik ben het, de slager." Wat bezielde die man om er met dit weer door te komen? Normaal wandelde je in anderhalf uur van mijn hutje naar het dorp. De arme stakker, die inmiddels was binnengekomen, had nu maar liefst drie uur nodig gehad en was door en door verkleumd. Nog even en hij was onderkoeld geraakt en zou buiten in de sneeuw zijn gestorven.

"Luister, Van der Zanten," zo sprak de slager terwijl hij als een dolleman rond het vuur danste omdat het bloed weer begon te stromen en zijn handen en voeten tintelden als een gek. "Ik ben teneinde raad. Mijn zoon heeft al een week lang hevige koorts en het gaat niet best met hem. Ik ben bang dat hij er aan onder door gaat als de koorts nog lang aanhoudt. Bij de pastoor ben ik ook geweest. Het enige dat hij steeds zegt is: dat ik tot God moet bidden en dat het dan goed zal komen. Of misschien ook niet, maar dat zou dan de wens van God geweest zijn. Nou, ik heb samen met mijn vrouw drie dagen op de knieën gelegen en gebeden tot we er koppijn van kregen. In de tussentijd werd onze zoon steeds zieker. Ik dacht: Pastoor je kunt me de boom in, dit schiet zo niet op. En net op dat moment stapte Dirk bij me de slagerij binnen.

Dirk is een goede vriend van me - en hij is als een tweede vader voor mijn zoon - en hij vertelde me dat jij een uitstekend middeltje tegen koorts hebt. "Ik heb het met eigen ogen gezien," zei hij. "Er zit iets van een wilgenboom in. Er is slechts een persoon die je zoon nog kan helpen slager, en dat is Van der Zanten uit het bos."

"Ik bedacht me geen moment. Trok mijn dikste kleren aan en ben op weg gegaan naar je. Een barre tocht was het, dat kan ik je wel vertellen. Door de opstuwende sneeuw zag ik vaak geen hand voor ogen en de wind blies dwars door me heen. Toch, je ziet het, ik heb het gered en daarom wil ik je vragen mijn zoon te helpen genezen."

Om een lang verhaal kort te maken. Ik ben nadat de slager weer wat op krachten was gekomen met hem meegegaan. Net op tijd kon ik zijn zoon de zalf geven. Binnen twee dagen was de jongen op de been en liep hij weer fluitend rond. De slager en zijn vrouw waren natuurlijk dolblij. Helaas, voor mij.....: Ze konden hun mond niet houden. Binnen de kortste keren gingen fluisterend de geruchten door gans het dorp. En ook de pastoor hoorde van de wonderbaarlijke genezing.

De geruchten zeiden dat ik aan witte magie deed, dat ik kon toveren en mensen beter kon maken. Steeds meer mensen kwamen me bezoeken met hun

kwaaltjes. Sommigen kon ik beter maken met de recepten die al honderden jaren oud waren maar die bijna niemand meer kende. Andere mensen moest ik teleurstellen - en zij noemden me een kwakzalver. Dat had de pastoor altijd al gevonden..... Hij vertelde in zijn kerk dat ook ik een pact met de duivel had gesloten..... Net zoals die andere heksen.

Twee jaar later gebeurde er in het dorp, kort na elkaar, een aantal vreselijke zaken. Alle koeien van boer Kievits werden ziek, ze vermagerden en toen ze uiteindelijk vel over been waren geworden, vielen ze dood neer. De dag nadat ik ruzie had gehad met de bakker - hij deed te weinig krenten in zijn krentenbrood vond ik - kreeg zijn zoon hevige krampen en leed verschrikkelijke pijn. En verder dreigde de oogst te mislukken omdat het al maanden niet geregend had. De mensen begonnen wederom te praten en te roddelen.

“Heb je het gehoord van de zoon van de bakker? Dat gebeurde vlak na die ruzie met Van der Zanten. Zou die kluizenaar uit het bos er soms meer van weten.....? En die koeien van Kievits..... dat kan toch geen toeval zijn? Om nog maar niet te spreken van die aanhoudende droogte.....” Nee, die gek uit het bos was eigenlijk niet te vertrouwen met zijn brouwsels en zalfjes. De pastoor en de mensen die me een kwakzalver noemden, roken hun kans. De pastoor preekte van de kansel dat hij die Witte magie bedreef en mensen beweerde beter te maken ook de geheimen van de Zwarte magie zou kennen en het hele dorp in het verderf zou storten.

“KOEIEN GAAN DOOD.... DE OOGST DREIGT TE MISLUKKEN..... DE ZIEKE ZOON VAN ONZE BOVENSTE BESTE BAKKER, MOET IK NOG MEER NOEMEN?” bulderde de pastoor van de kansel. “Die Van der Zanten, de kluizenaar uit het bos heeft een verbond met de duivel gesloten. Van der Zanten is een zwarte tovenaar. Beste dorpingen: Satan is onder u. Hij die op bokkenpoten loopt, verleidt u. Van der Zanten, de tovenaar, moet op de brandstapel.”

Dirk en de slager waren ook aanwezig in de kerk. Ze zagen dat de dorpingen zich opmaakten om naar mijn hut te gaan. De schout had zijn mannen inmiddels bij elkaar geroepen en luid joelend en schreeuwend liep het dorp uit. Het zag er voor mij niet al te best uit. Terwijl de slager de meute probeerde te kalmeren, trok Dirk het bos in. Als stroper kende hij ieder hazenpaadje en binnenweggetje. Hij liep zijn longen uit het lijf. Compleet bekef roffelde hij op de deur van mijn hut.

“Van der Zanten, je moet vluchten. Ren voor je leven. In het dorp zijn ze gek geworden. Ze willen je op de brandstapel. Ze noemen je een zwarte magiër.”

Nu gebeurde dus waar ik bang voor was geweest vanaf het moment dat ik Dirk in het bos trof. Een paar eenvoudige spulletjes had ik zo ingepakt en nadat ik Dirk had bedankt, rende ik steeds dieper het bos in. Verder en verder rende ik. Ik dwaalde langs meertjes en beken, over heide en door bos. Mijn huid haalde ik open aan doornstruiken waar ik dwars doorheen liep. Ik voelde er niets van. Vluchten moest ik, rennen zou ik, tot ik er bij neerviel. Ik doolde een dag en een nacht aan een stuk, zonder dat ik wist waar ik was, en zonder dat ik in de gaten had dat ik rondjes liep.

Ik kreeg grote blaren aan mijn voeten en door het bloeden, plakten de kleren aan mijn lijf.

Tijdens mijn vlucht dacht ik dat het slechts een kwestie van tijd zou zijn eer ik vast zou komen te zitten in het drijfzand van het moeras en voorgoed zou verdwijnen. Vreemd genoeg gebeurde dat niet. Ondanks dat ik kris-kras rondrende, verstopte ik me geen enkele maal. Achteraf is makkelijk te verklaren waarom, maar dat horen jullie straks wel.

Inmiddels was ik de totale uitputting nabij. Toch zette ik door. Tot ik bij een witte nevel aankwam. Jullie inmiddels bekend. Boven de nevel vlogen duizenden zwarte vogels die een heidens kabaal maakten. Een onzichtbare macht hield me daar tegen. Uitgeput zakte ik op een dikke laag mos. Die was heerlijk zacht en binnen de kortste keren was ik verzonken in een diepe slaap en overviel me een vreemde droom.”

“Zo, en nu lust ik eerst weer wat te drinken. Ik krijg een droge mond van het vele vertellen,” zei de tovenaar. “En mijn heerlijke bier is op. Daar zouden jullie eens wat van moeten meebrengen de volgende keer.”

“Ik heb twee flessen Fanta bij me,” zei Julian, “dat moet genoeg zijn voor ons allen.”

De tovenaar had kennelijk dorst. Zijn houten mok, die Julian had gevuld, dronk hij in een teug leeg. Dat was niet verstandig. In oude tijden kenden ze nog geen koolzuurbelletjes in het drinken. Ofschoon de tovenaar de smaak zeker kon waarden, kreeg hij prompt de hik. En tegen de hik helpt geen enkele toverspreuk.

De kinderen barstten natuurlijk van nieuwsgierigheid en wilden het einde van het verhaal horen. Dominique vroeg: “Wat gebeurde er met de dorpingen die op weg waren naar uw hut?” En Tjitske vroeg er onmiddellijk achteraan: “En waarom kwam al dat onheil dan over het dorp?”

“Oké, ik zal dit verhaal af maken maar het tweede deel bewaar ik voor morgen. Het wordt al laat en ik wil niet dat jullie vanavond op je kop krijgen van je ouders omdat jullie te laat zijn voor het eten.”

“Ongeveer een kwartier nadat ik de hut verlaten had, kwam de menigte dorpingen bij mijn hut aan. De mensen waren door de kalmerende woorden van de slager rustiger geworden en nu ze hun doel zo dicht genaderd waren, werden ze ook bang. Tenslotte dachten ze dat ik een tovenaar was. Wie weet kon ik ze wel veranderen in een stel dikke padden.

De dikke pad, die nog steeds op het been van de tovenaar zat kwaakte luid: “buuurb”. Robin schrok er weer van en slaakte een kreet. De anderen keken verschrikt op. “Houd je kop joh, laat de oude man verder vertellen.”

“Ja sorry hoor,” zei Robin, “het is ook zo spannend allemaal.”

“Enfin, de schout verzamelde al zijn moed en klopte zachtjes op de deur. Daar was niemand. Niemand kon dus antwoorden. Behoedzaam opende hij vervolgens de deur. “Er is helemaal niemand aanwezig,” riep de schout. “De kluizenaar is zeker gevluht.”

“Dan steken we de boel in de fik,” gilte de pastoor hysterisch.

De bakker voegde de daad bij het woord. Het hutje waar ik zolang vredig had gewoond, brandde tot de grond toe af.

Met een leeg gevoel kuierden de dorpelingen terug naar het dorp. In het dichte struikgewas voegde Dirk zich ongemerkt bij de groep en ging bij de slager lopen.

“Hé Dirk, dat is schrikken. Is alles gelukt? Heeft Van der Zanten op tijd de benen kunnen nemen?”

“Ja slager, de kluizenaar is weg.”

“En jullie wilden ook weten hoe het zogenaamde onheil over het dorp kwam. Dat is heel eenvoudig. Ze zeiden dat ik de koeien van boer Kievits had ziek gemaakt en dat ik het zoontje van de bakker hevige pijnen had bezorgd door het uitspreken van een toverformule. En dat de oogst door de enorme droogte dreigde te mislukken.

Zoals jullie kunnen begrijpen, schijnt de zon veelvuldig als er een grote droogte heerst. Op zo’n snikhete dag liep boer Kievits in de wei. De zon brandde genadeloos op zijn kale hoofd. Onder zijn hersenpan begon het te koken en de boer kreeg een zonnesteek. Hij wist niet meer wat ie deed en vergat dagenlang zijn koeien water en eten te geven. De koeien vermagerden en gingen tenslotte in de gloeiende zon dood. Dat is zo logisch als wat.

Het zoontje van de bakker kreeg hevige krampen omdat hij bijna alle krenten van zijn vader had opgegeten. Krenten zijn best lekker maar als je er zoveel eet als het bakkerszoontje, dan wordt je maag er ziek van. En aan de droogte kan zelfs een tovenaars niets doen. Dat is een zaak van de natuur en die beheerst zelfs de beste tovenaars niet..... tenzij hij in het bezit is van de zeven levensstenen..... en die had ik toen nog niet,” mompelde de tovenaars haast onverstaanbaar.

“Levensstenen,” Julian spitste zijn oren. Dat had de tovenaars uit het oude boek geijld, toen hij werd gemarteld en zijn bewustzijn had verloren. Zou dit dezelfde tovenaars zijn? Mijn hemel, wat stond hen dan nog te wachten. Bart kwam tot dezelfde conclusie als Julian en vroeg: “Die levensstenen, wat zijn dat?”

“Het verhaal van de levensstenen vertel ik een andere keer,” zei de oude man. Voor vandaag is het welletjes geweest. Jullie moeten gaan.”

*****

Met gemengde gevoelens legden de kinderen de terugweg af. Ze verdwaalden niet. Daar zorgde de tovenaars voor. Hij was het, die hen al die tijd had bespeeld als een stel willoze marionetten. Het geheim van de Kauwenhoek was bijna ontrafeld. De stukjes van de puzzel begonnen op hun plaats te vallen. De kinderen hadden ’t in het oude boek gelezen. Het verslag over de aanhouding en de verdwijning van een boosaardige tovenaars. Die verschrikkelijke man, de man die zoveel doden op zijn geweten had, door de kerken van Nedel en Bontebok in brand te zetten (tenminste als dat waar was), had hen gehaald. En ze waren gekomen. Het goede gevoel dat ze

voorheen hadden gehad was verdwenen. Het Mooie Meisje had verteld, dat ze op de goede weg waren. Had ze soms gelogen? Hoorde dat ook bij het spel van de tovenaar?

Het verhaal dat de tovenaar vandaag had verteld, was anders geweest dan in het oude boek. Hij was een beste man geweest. Een goede tovenaar wellicht. Tot de dorpelingen het op hun heupen kregen. En dat was niet de schuld van Van der Zanten geweest. In welk spel waren de kinderen verzeild geraakt? Was de tovenaar te vertrouwen?

Eerst had Julian de tovenaar willen vragen wat de Rode Maan te betekenen had. Op dit moment leek het hem beter de man niets te vertellen. Eerst moesten ze weten of hij eerlijk was.

“Jongens, ik denk dat het beter is de tovenaar voorlopig niets te vertellen van de Rode Maan. Zolang we niet precies weten hoe de vork in de steel zit, houden we daarover onze mond. Dat geldt niet alleen voor de tovenaar maar voor iedereen buiten onze groep. Dus koppen dicht.”

De overige leden van de Bende van de Rode Maan knikten instemmend.

*****

ZWARTE MAGIE

De volgende morgen - het was zondag - waren de kinderen wederom vroeg uit de veren. Gehaast staken ze hun ontbijt achter de kiezen. Julian propte in een keer een hele boterham met hagelslag in zijn mond. Met bolle wangen kauwde hij het brood.

“Maar jongen, wat doe je nu weer voor rare dingen!” zei zijn moeder. “Ieek, moeewt opschieten, dee aandren wacchten op mejj.”

“Wat zeg je Julian, en je weet dat ik er een hekel aan heb als je met volle mond praat.”

“Ik moet gaan,” zei de jongen en rende de deur uit.

Henryk zat ook niet stil. Al heel vroeg was hij de keldertrap afgesloten om een paar flesjes bier voor de tovenaar te pakken. Daar had hij immers om gevraagd. Zijn vader sliep gelukkig nog. Want als die zag dat Henryk er met een paar van zijn kostbare biertjes vandoor ging, dan had Henryk heel wat uit te leggen. Zo jong nog, en dan al aan het bier!

Ze hadden afgesproken bij het bord aan het Westerveld. Dominique en Henryk waren er al. Logisch, zij woonden het dichtst bij. Tjitske kwam net aanfietsen toen Julian de tweeling begroette. En in de verte herkende Julian de fiets van Robin. Met het hoge motorstuur was dat ook niet zo moeilijk. Als een aapje hing Robin aan zijn stuur. Net een stoere motorrijder. Het wachten was op Bart. Tien minuten verstreken. Tien minuten werden een kwartier en eindelijk, een half uur later, kwam Bart met een rood hoofd aangereden.

“Sorry luitjes, maar mijn ouders vonden het nodig dat ik eens een keer met ze meeding naar de kerk. Ik was straalvergeten dat het juist deze zondag zou zijn. En er was geen ontkomen aan. Trouwens, het was vreselijk in de kerk. Het leek wel of de pastoor naar me bleef kijken. Hij staaarde me aan. En ik keek terug. Recht in zijn ogen. En daar zag ik de pastoor voor me uit het verhaal van de tovenaar. De rillingen liepen over mijn rug. Ik was blij dat ik, toen de mis was afgelopen, weg kon. Daarna ben ik zo snel mogelijk hierheen gekomen.

“Ik kan me daar iets bij voorstellen,” zei Robin.

“Maar er gebeurde nog meer in de kerk,” vertelde Bart onverstoord. “Het was nogal een sensatie. Die buurvrouw van Billie, mevrouw Van Schoonhoven, ging van haar stokje. Tijdens het uitreiken van de hosties stond ze op, slaakte een doodskreet en zakte daarna als een zoutzak in elkaar. Ze had geluk dat haar man zo goed oplette. Hij ving haar precies op tijd op, anders had ze zich lelijk kunnen bezeren.

Toen meneer Van Schoonhoven met zijn vrouw in de armen de kerk uit liep, riep hij naar de aanwezigen: “Ze eet de laatste tijd slecht, maar vooral het slapen is problematisch. Er zijn nachten dat mijn vrouw geen oog dicht doet. (Hoe weet hij dat nou, dacht Robin. Slaapt ie dan zelf ook niet?) Het kon daarom niet uitblijven of ze moest een keer flauwvallen. Het beste is dat ik maar even met haar langs de dokter ga.”

“Mijn moeder vond dat mevrouw Van Schoonhoven er slecht uitzag,” zei Bart. “Die man mag weleens wat beter voor haar zorgen,” fluisterde ze mijn vader in het oor.

Met hun rugzakken op, bijna hard rennend over de smalle bospaadjes, snelden de leden van de Bende van de Rode Maan naar de witte nevel. Niemand had oog voor de schoonheid van de Wonderkolk, niemand luisterde naar het gezang van de vogels. Ze hadden haast om het tweede deel van het verhaal te horen. In looppas ging het door het moeras. Over paden die alleen zij kenden. De paden waarover de tovenaar ze eerder had geleid. En zelfs Robin, die niet alles goed kon onthouden, wist precies waar hij zijn voeten neer moest zetten. Deze keer krijsten een aantal kauwen hen tegemoet. Lastig werden ze vooralsnog niet. Was het soms een voorteken? Goed of slecht?

Uiteindelijk kwamen ze bij de nevel. De witte sluier week uiteen en daar zat de tovenaar op zijn boomstronk. Bram de kater was er en ook de dikke pad zat weer op zijn vertrouwde plekje. Ineens schoot de pad zijn kleverige tong naar buiten. “Ieks,” gilte Robin, toen hij het zag. Een forse zwarte bromvlieg vormde het ontbijt van het gepokte beest.

“Ga zitten kinderen, dan vertel ik jullie het tweede deel,” zei de oude man, die kennelijk geen tijd wilde verliezen.

“Nadat ik dodelijk vermoeid op de grond was gevallen voor de witte nevel – dezelfde waar jullie zojuist doorheen zijn gekomen – sliep ik twee dagen en twee nachten. Al die tijd droomde ik steeds dezelfde verwarrende droom.

Langzaam opende de nevel zich, maar slechts voor een klein gedeelte.

Een opstekende wind (het was in de Kauwenhoek echter altijd windstil, dacht Bart, of was hij nu te achterdochtig?) blies plaatselijk enkele mistflarden weg. Twee pikzwarte ogen priemden door de overgebleven nevelslierten. Het waren uitnodigende ogen, maar tegelijkertijd was ik er bang voor. Die zwarte kooltjes hadden iets dreigends. Een donkere zware stem sprak tot mij. “Van der Zanten, jouw tijd is gekomen. Ga met me mee en ik zal je alles leren. De brouwseltjes en zalfjes van je moeder zijn niets vergeleken bij hetgeen ik weet. Volg me en alles wat ik weet, zal het jouwe worden. Ik zal je deelgenoot maken van mijn geheimen. Je macht zal groot zijn. Zo groot zelfs, dat je de machtigste tovenaars zult zijn op deze wereld. Je zult machtiger zijn dan Merlijn de Tovenaar ooit was. Merlijn, koning Arthur en de ridders van de ronde tafel zouden buigen en beven voor je macht. Ze zouden voor je op hun knieën gaan wanneer ze nog zouden leven. Van der Zanten, ik geef je de kans de wereld te beheersen.”

Mijn onderbewuste voelde dat er iets mis was. Het verzette zich tegen de macht die achter de zwarte ogen schuil ging. In mijn onderbewuste wist ik dat zich achter de nevel het KWADE bevond. Het kwaad dat me probeerde te verleiden. Het kwaad dat me grote macht beloofde. Ik zou de wereld kunnen beheersen, zo werd me beloofd. Alles in me verzette zich echter tegen de macht achter de nevel. Ik kende het geheim van de kruiden en dat was genoeg. Daar kon ik de mensen mee helpen, zoals ook mijn moeder dat had gedaan. Ik wees daarom het aanbod af. Met een grauw verdwenen de ogen en de nevel sloot zich. Maar niet voor lang.

Opnieuw opende de nevel zich. Eerst wat wazig maar allengs scherper tekende zich een gezicht af. Mijn hart bevroor voor een moment en een pijnscheut trok door me heen. Het was het gezicht van mijn moeder. Diep in mijn ziel wist ik dat zij het niet kon zijn. De kwade macht speelde met me. Met haar stem sprak een stem - waarschijnlijk dezelfde zware donkere stem van daarnet - tot me.

“Zoon waarom verzet je je? Wat heb je te verliezen? Je hebt geprobeerd de mensen van het dorp te helpen en wat deden ze? Ze kotsten je uit. Ze moesten je niet. Ze wilden je verbranden. Net zoals ze je arme moedertje verbrand hebben. Vreselijke pijnen heb ik geleden toen ik gemarteld werd. Helse pijnen heb ik geleden toen ik verbrand werd. En waarvoor? Als dank dat ik net als jij de mensen wilde helpen. De mensen zijn ons niet waard. Ze moeten ons niet. Waarom zou je het aanbod niet aannemen?”

De stem van mijn moeder bracht me van mijn stuk. Ik begon te twifelen. De mensen hadden me inderdaad op de brandstapel willen hebben. Ik zag het tafereel weer voor me dat ik jaren geleden had gezien. In het dorp Nedel werd een heks verbrand: MIJN MOEDER. Op dat moment weerklonk uit de nevel opnieuw de stervenskreet die zij slaakte, destijds op dat dorpsplein.

Ik wist het. Maar deed het toch. Ik zou mijn ziel verkopen aan de Duivel. Aan de Meester van het Kwaad, aan Satan zelf. Ik was ervan overtuigd dat ik zijn uitverkorene was. Ik zou wraak nemen op de mensen die mij hadden verjaagd, terwijl ik niets had gedaan. Ik heb ze zelfs altijd proberen te helpen. Ik zou mijn

moeder wreken. Ik zou de mensen treffen die haar veroordeeld hadden als heks en haar verbrand hadden op de brandstapel. Ik voelde de haat in me opbloeien. En op het moment dat ik met bloed het contract met de duivel tekende, wist ik dat de schuldigen zouden lijden. De prijs zou hoog zijn. Ik verkocht mijn ziel. Maar de wraak zou zoet zijn. O, zo zoet. De mensen dachten dat ik een kwade tovenaar was. Nu, ze zouden voelen wat een hele kwade tovenaar zou kunnen. Ze zouden hun lesje wel leren.

Mijn besluit stond vast. Zonder aarzelen en zonder problemen stapte ik door de nevel. Waar de boomstronk staat, stond toen een altaar van zwarte steen. Hij was gebouwd van vreemde stenen die hier niet voorkomen. Ze waren hoekig, maar toch ook rond. Ze leken keihard en ijskoud maar voelden zacht en waren bloedheet. Alsof ze rechtstreeks uit de hel kwamen..... Op het altaar lag een dik boek. Het boek was ontzettend oud. Het was geschreven door de eerste mensen die konden lezen en schrijven. Zo oud! De lederen band, met echt goud versierd, was aan de randen reeds vergaan. Enkele perkamenten bladen begonnen te verkrumelen wanneer je ze aanraakte. Aan weerszijden van het boek stond een zwarte kaars. De kaarsen brandden altijd met een felle blauwe vlam. Toch werden ze nooit kleiner....

Ik liep naar het altaar richting het boek. "LUCIFEROS MAGICA" stond met grote letters op de omslag. Een schedel van een bok, met grote gekromde hoorns keek me recht aan. De rest van de kaft was versierd met vuur. Met grote, oranje vlammen.

Jaren eerder had ik gehoord van dit boek. Er zou slechts een exemplaar van bestaan. Wie het bezat, zou ongekende machten bezitten. Alle tover- en duivels-kunsten waren hierin vermeld. En dat boek, waarvan ik nooit geloofd had dat het werkelijk zou bestaan, lag voor me. Ik hoefde slechts met bloed mijn handtekening te zetten - zo werd het pact met de duivel bezegeld - en ik zou de machtigste tovenaar van de wereld zijn. Lang hoefde ik niet na te denken. Ik pakte mijn mes, sneed in de palm van mijn hand - dikke rode druppels vielen op het perkament - en zette met een ganzenveren pen de gevraagde krabbel. Op dat moment weerklonk een satanische lach. Mijn lot was bezegeld."

"En jij jongeman met je zilveren oorbel, pas maar op! Je weet donders goed waar dat omgekeerde kruis voor staat. Ik geef je een goede raad: Speel niet met de kloten van de duivel. Voor je het weet, heeft hij je te pakken." Robin keek een beetje schuldbezwegen om zich heen.

Dominique vroeg: "De heks op het dorpsplein was dat echt uw moeder?"

"Ja meiske, die vrouw was inderdaad mijn moeder."

Nog niet geheel overtuigd merkte Dominique op: "Die mevrouw heette toch Daansen met haar achternaam; hoe kan dat dan als u Van der Zanten heet?"

"Sinds de dood van m'n vader gebruikte moeder haar meisjesnaam weer, vandaar."

"O, dan begrijp ik het."

De tovenaar nam de laatste slok van het bier dat Henryk had meegenomen.

“Dit bier is niet zo lekker als dat andere,” prevelde hij. Netjes zette hij het lege flesje Heineken naast de andere twee Heinekens. Naast deze drie stonden keurig naast elkaar de drie flesjes die de tovenaar gisteren had leeggedronken. Een flesje viel om en verstoorde de orde. Geërgerd zette de oude man het flesje terug in het gelid. De tovenaar was een ordentelijk man.

Robin keek eens om zich heen en stootte Bart aan. “Zie je dat?” fluisterde hij, zodat de oude man het niet zou horen. “Binnen de Nevelring liggen overal flesjes Grolsch. Zo maar in de rondte gesmeten. De tovenaar zet ze perfect naast elkaar, haast dwangmatig.”

Bart keek eens goed en zag dat Robin gelijk had.

“Bart,” fluisterde de hard-rocker opnieuw. “Billie drinkt altijd Grolsch-bier en wanneer hij dronken is, smijt hij de lege flesjes van zich af. Het ziet er in zijn schuur hetzelfde uit als hier. En zie je die peuk daar liggen? Het is een Camel en Billie rookt Camels. Bart, zou Billie hier zijn geweest?”

De tovenaar vervolgde zijn verhaal. “Een jaar lang hield ik me rustig. De mensen in het dorp dachten dat ik dood was, of op zijn minst was gevlucht naar een ver land. Die tijd gebruikte ik om in de LUCIFEROS MAGICA te lezen. Bijna vanzelf leerde ik de meest vreselijke spreuken. De pest - de zwarte dood - kon ik oproepen. Mens en dier kon ik vergifigen door ze in het gezicht te blazen. Ook zocht ik in die tijd contact met collega's. Op nachtelijke samenkomsten met andere heksen en tovenaars - de sabbatten - hoorde ik het verhaal van de levensstenen. Daar zal ik jullie later meer over vertellen.

Destijds werden de sabbatten druk bezocht. Tvenaars, medicijnmannen, magiërs, druïden en heksen uit alle windstreken vlogen daarheen op hun heksen-bezems. Ik had die niet nodig. Ik hoefde slechts enkele spreuken achterstevoren uit te spreken en ik was op de plaats waar ik zijn wilde. De andere aanwezigen waren vergeleken met mij slechts zielige stummers.

Het was op een zondagochtend. De kerk van Nedel zat afgeladen vol. De pastoor had zich verslapen; daar had ik wel voor gezorgd. Er waren slechts een paar plaatsen waar ik niet kon komen, bijvoorbeeld in een kerk. Ik heb het geprobeerd en stootte daarbij m'n hoofd omdat ik tegen een onzichtbare muur liep. Daarom moest ik de pastoor pakken voordat hij de kerk in zou gaan. Vermomd als boer sprak ik hem aan: “Pastoor, na hevige pijnen zal je branden als mijn moeder.” Vervolgens blies ik hem in zijn gezicht. Ik verplaatste me naar de rand van het dorp, waar ik wachtte.

Tijdens de mis kreeg de pastoor het benauwd. Het bovenste knoopje van zijn boord deed hij open. Dat hielp niets. Daarna bezorgde ik hem hevige maagkrampen en een fikse hoofdpijn. De pastoor kromp ineen. Wist niet wat hem overkwam. “Branden als mijn moeder,” had de boer gezegd. Zou die smerige heks teruggekomen zijn? Haar verloren zoon? Een nieuwe pijnscheut benam de pastoor het verstand. Als een dolleman rende hij de kerk in. Raaskallend en telkens schreeuwend: “De heks is terug”, liep hij rond het heilige altaar. Flessen miswijn gooide hij kapot tegen de muur. De kleden waarmee de wanden versierd waren, raakten doordrenkt

met wijn. Vervolgens pakte hij een brandende kaars en wierp deze in de wijn. Direct vatte de alcohol vlam. Het vuur verspreidde zich razendsnel langs de kleden. Het duurde niet lang of de houten vloer en het houten plafond vatten vlam.

Bij de kerkdeur begaven enkele steunbalken het. De dorpingen zaten als ratten in de val. Het vuur vrat om zich heen. De temperatuur schoot de hoogte in en de ruimte in de kerk vulde zich met een verstikkende rook. Ze zouden voelen wat ze moeder hadden aangedaan. Tweehonderdtachtig mensen verbrandden levend. Het waren dezelfde mensen die hadden toegekeken op het dorpsplein. De kerk brandde tot de grond toe af. Een harde wind - hoe zou dat toch komen? - verspreidde het vuur naar de omliggende huizen en omdat er letterlijk niemand meer was om het vuur te blussen verdween het hele dorp in een verzengende vuurzee. Het eerste deel van mijn plan was geslaagd. Moeder was gewroken.

“In het oude boek in de bieb stond dat er driehonderdvijftig mensen waren omgekomen in de brand,” zei Tjitske.

“Zo zie je maar weer jongedame dat je niet alles moet geloven wat er geschreven staat,” gaf de tovenaarsvrouw als antwoord.

Vervolgens moest ik nog wraak nemen op die vervelende bakker en pastoor van Bontebok, die het op mij hadden voorzien. Die zou ik ook eens wat laten beleven! Ik oefende geduld maar werd niet zwaar op de proef gesteld. Twee weken later kreeg ik mijn kans. In de familie van de bakker was een sterfgeval. De begrafenis zou mijn beide vijanden bijeen brengen in de kerk zonder dat Dirk de stroper en Berend de slager aanwezig zouden zijn. Ook deze kerk zou branden als het voorportaal van de hel waar mijn meester de scepter zwaait. Het zou Lucifer, de Vorst der Duisternis plezieren als opnieuw een kerk in vlammen zou opgaan.

Door het succes werd ik onvoorzichtig. Terwijl de vlammen uit het dak van de kerk sloegen, dronk ik wijn om het te vieren. Ik zat onderuit tegen een boom. Ongeveer op de plaats waar nu het huis van Julian staat. Ik dronk veel te veel en werd dronken. Overmoedig waagde ik me tussen de mensen die in een lange rij met emmertjes water het vuur trachten te blussen. Terwijl zij blusten, hield ik een vreugdedansje. Dat werd gezien door de schout. Hij herkende me meteen en trok zijn conclusie. Ik was inmiddels te dronken om me te kunnen verzetten. De schout en een paar mannen grepen me en boeiden me met zware ijzeren sloten.

Urenlang werd ik in een donkere ondergrondse kerker gemarteld en ondervraagd. In het begin hield ik me groot. Ik verzekerde ze: “Als jullie me te pakken willen krijgen, zullen jullie me tot in de hel moeten achtervolgen.” Zonder pardon legden ze me op de pijnbank en draaiden ze me de duimschroeven aan. Ze wilden dat ik zou bekennen dat ik een tovenaarsvrouw was. Ook moest ik zeggen wie mijn handlangers waren. In het begin van de marteling hield ik het nog aardig uit. Tenslotte raakte ik buiten bewustzijn en begon te ijlen. Ik heb toen dingen gezegd die voldoende waren om me op de brandstapel te doen belanden. Daar hadden ze me sowieso opgezet, omdat het gehele dorp ervan overtuigd was, dat ik achter de

brandstichting zat. Maar ze hadden geen bewijs. Dat ik daar dronken liep te dansen, wilde niet zeggen dat ik de kerk in lichterlaaie had gezet.

Enfin, ik ijld en het gevolg daarvan was dat de brandstapel opgericht kon worden. Een karweitje waar de meeste dorpingen al te graag aan mee wilden werken. Ze hadden grote haast. Ze wilden dolgraag van me af en daarom zou het vuur al de volgende ochtend worden ontstoken. In de kerker hoorde ik de mensen aan de brandstapel werken. Ik hoorde de timmerlieden, die het schavot in elkaar spijkerden. Uitgeblust lag ik op het stro in de koele kerker bij te komen, er vast van overtuigd dat ik de zon niet meer in vrijheid zou zien opkomen. Met pijn viel ik in slaap. Hoe lang ik geslapen heb, weet ik niet meer. Het was licht toen ik de sleutel in het slot hoorde draaien. Ze kwamen me halen, mijn laatste uur had geslagen.

Ik was stomverbaasd om het gezicht van de slager te zien. De bewaker had hij met een flinke knal op de kop uitgeschakeld. Die is er nooit achter gekomen wie hem dat kunstje flikte en waarmee. Het ene moment stond hij verveeld te wachten, het andere moment was daar een zwart gat met sterren. De barstende koppijn merkte hij pas, toen hij een uur later bij kennis kwam. De slager had hem met een deegroller goed op zijn kop gejeugd.

“Van der Zanten, ik hoor dit helemaal niet te doen,” sprak de slager. “Diep in mijn hart weet ik dat jij de kerken van Bontebok en Nedel in de fik hebt gestoken. Je wilde je wraak en je hebt haar gekregen. Het bewijs ontbreekt echter en daarmee praat ik mijn eigen gedrag nu goed. Er zal niemand branden die geen eerlijk proces heeft gehad. Ik dank je nogmaals voor het redden van mijn zoon. Hij is intussen een flinke knul geworden.”

De slager maakte mijn kluisters open.

“Verdwij Van der Zanten en kom nooit meer terug in de omgeving van Bontebok. Een volgende keer help ik je niet.”

De slager verdween en liet mij achter. Tenslotte krabbelde ik overeind. Het kostte veel kracht om mijn stekende en kloppende lijf voort te bewegen. Strompelend liep ik de wenteltrap op. Met veel moeite bereikte ik de deur die mij van het dorpsplein scheidde. Ik haalde een paar keer flink adem, opende de deur en liep het dorpsplein op. Zo snel mogelijk verborg ik me in de bosrand waar ik me enige rust gunde.

Niet lang na mijn verdwijning raakte het dorp in rep en roer. De schout had de bewusteloze bewaker en mijn ontsnapping ontdekt. Hij alarmeerde het dorp en zette een zoektocht op touw. Hij haalde zijn speurhonden. Het werd tijd om te verdwijnen. Maar ik was geenszins in staat helder te denken, laat staan te toveren. Strompelend en kruipend werkte ik me richting het veilige moeras. Echter, in dit tempo zou ik het nooit halen voordat de honden me gevonden zouden hebben.

Het geblaf werd luider en luider. Ieder moment zouden ze me kunnen inhalen. “Daar is hij, die vieze vuile tovenaar,” klonk het. “Jongens grijp hem!” De schout liet zijn twee honden vrij. De honden renden op me af en ik dacht dat het afgelopen met me was. Mijn onvermoede redding bleek echter nabij. Als bliksem-schichten schoten ze me te hulp. Als kamikazes wierpen ze zich op de honden. Zwarte schaduwen pikten en krijsten. Beide honden waren in mum van tijd hun

ogen kwijt. Ze bloedden hevig en jankten verschrikkelijk. Ondertussen kroop ik verder.”

“Ja jongens, Satan laat zijn trouwe dienaren niet zomaar te pakken nemen,” onderbrak de tovenaar voor even het verhaal.

“De mannen van het dorp zagen de aanval op de honden. Daar schrokken ze even van. Vervolgens werden ze alleen maar kwader. Ze gaven de achtervolging niet op. Hard rennend haalden ze me in. Slechts honderd meter scheidde me van de woedende dorpsmenigte. Plotseling bleven ze stil staan. Ze keken omhoog en raakten in paniek. De hemel raakte verduisterd. De blauwe lucht werd langzaam maar zeker aan het oog onttrokken. Honderden kauwen, nee duizenden, cirkelden boven het dorp Bontebok. Een grote schaduw trok over het dorp en zijn bewoners. Er bleven maar kauwen bijkomen. Als een grote dreigende zwarte massa. Ze krijsten en schreeuwden. Ze verduisterden de zon. In Bontebok viel de duisternis in. Mijn meester, de gevallen engel is gekomen om me te redden, bedacht ik me. Met groeiende kracht liep ik verder.

De schout was een dapper man. Hij wilde me niet laten gaan. Als enige rende hij achter me aan. Onmiddellijk maakte een duizendtal vogels zich los uit de zwerm. Pijlsnel, als slechtvalken, doken ze op de man af. Het duurde geen dertig seconden. Toen was de dappere schout dood. De dorpingen waren verslagen. Ze konden onmogelijk iets beginnen tegen de vogels. De kauwen bleven bij me. Net zolang tot ik in het moeras terug was. Daarna verdwenen mijn beschermers. Het escorte werd opgeheven.

“Het is weer laat geworden kinderen. Jullie moeten gaan. Kom morgen terug, er valt nog veel meer te vertellen, en neem een paar flesjes bier mee als jullie willen. Van deze,” en de tovenaar hield een Grolsch-beugel omhoog.

★★★★★

“Ik weet niet wat ik van Van der Zanten moet vinden,” zei Julian op de terugweg. “Even in het midden gelaten of hij bij de goede of bij de kwade kant hoort, waarom duikt hij ineens op?”

“Misschien is hij gekomen om de Kauwenhoek te redden,” opperde Tjitske. “Dat ligt toch voor de hand?”

“Ja, maar als hij zo goed kan toveren als hij doet voorkomen, waar zijn wij dan voor nodig,” zei Bart. “De tovenaar kan toch zo de weg laten verdwijnen! Sim sala Bim, en weg is de weg.”

“Het zou natuurlijk zo kunnen zijn, dat de oude man zijn toverkracht kwijt is,” bracht Robin in. “Hij heeft zelf gezegd, dat hij in bezit was van de zeven levensstenen, die hem enorme toverkracht gaven. Kennelijk bezit hij die niet meer. Ik ben het dus met Bart eens. Van der Zanten is zijn toverkracht kwijt, tenminste voor een groot gedeelte. En daarom heeft hij onze hulp nodig. Misschien om zijn toverkracht terug te krijgen, misschien ergens anders voor.”

“Dat wordt dan een mooie boel,” zei Henryk. “Wij weten niet of we de tovenaar kunnen vertrouwen, we vertellen hem zelfs niets over de Rode Maan, en dan moeten wij ervoor zorgen dat hij zijn macht terugkrijgt. Vergeet niet dat Van der Zanten twee kerken in de hens heeft gezet. Hij is geen lieverdje en wanneer hij weer de oude is, kan hij alles. Dan beheerst hij de Zwarte Magie. Ik weet niet of wij hem moeten helpen. Het kan faliekant verkeerd uit pakken! Of hij redt de Kauwenhoek, dat is het andere uiterste.”

“Laten wij ons nou maar niet gek maken,” zei Dominique. “Voorlopig doen we niets wat de tovenaar kan helpen. Zolang hij zijn verhalen vertelt, is er niets aan de hand. Als we meer weten, kunnen we nog altijd beslissen of we hem helpen. Ikzelf zou weleens willen weten wat er gebeurde nadat hij terugkeerde in de Nevelring. Tenslotte bleef het na de vreselijke gebeurtenissen in Bontebok en Nedel rustig. De bisschop schreef zelf dat er geen meldingen meer binnenkwamen van tovenarij. Bovendien zou ik heel graag het verhaal van die geheimzinnige levensstenen leren kennen.”

“Dominique heeft zoals gewoonlijk weer gelijk,” zei Julian. “Er is echter een groot probleem: De tovenaar vertelt *zijn* verhaal en dat moeten we geloven, of niet. We kunnen zijn verhaal niet controleren en kunnen dus *nooit* weten of hij de waarheid spreekt. Hij kan de volgende verhalen zo uit zijn duim zuigen en liegen dat hij barst.”

“Ik zal in ieder geval goed opletten,” beloofde Robin.

“Dat moeten we allemaal doen,” zei Tjitske.

Een voor een legden de leden van de Bende van de Rode Maan plechtig deze belofte af. Daarna namen ze afscheid. De volgende dag, na school, zouden ze teruggaan naar de Kauwenhoek.

*****

HOOFDSTUK 8

DE LEVENSSTEEN

Ferry en Geert hadden een probleem. De jacht op de diamanten schat wilde geheel niet vlotten. Ze hadden inmiddels de Wonderkolk ontdekt door de kinderen te volgen, maar ze konden niet dichtbij genoeg komen om goed te kunnen verstaan wat de leden van de Bende van de Rode Maan tegen elkaar zeiden. Die ene jongen met zijn lange haar had namelijk telkens een gevaarlijk uitzierende hond bij zich.

“Een ding Geert,” had Ferry gezegd. “Ik vind alles best, alleen, ik heb geen zin om aangevallen te worden door die pitbull.” Geert was het daar helemaal mee eens geweest. Daarom bleven de twee boeven een flink eind bij de kinderen vandaan. Onder de wind, buiten bereik van de gevoelige neus van Jan. Daardoor konden Geert en Ferry niet precies horen wat de kinderen elkaar vertelden. En daarom hadden ze een probleem.

En er was nog iets. Beide mannen hadden geprobeerd de kinderen voorbij de Wonderkolk te volgen. Al snel waren ze de Bende in het onheilspellend dichte moeras kwijtgeraakt. Het scheelde zelfs weinig of Geert en Ferry waren verdwaald. Een flinke tijd liepen ze zonder gevoel van richting rond. Ferry begon hem behoorlijk te knijpen en jammerde er op los. Het was Geert geweest die de weggegooide appelkroos van Robin had gevonden. Dit zette de mannen weer op het goede spoor en uiteindelijk hadden ze de Wonderkolk teruggevonden. Het was ze echter een raadsel hoe de kinderen de weg vonden in die uitgestrekte jungle, en bovendien: waar gingen ze heen? Ferry en Geert dachten natuurlijk dat ze opzoek waren naar de schat van Van der Zanten.

“Geert,” zei Ferry plotseling, “ik weet hoe we de kinderen kunnen afluisteren zonder dat die vervelende viervoeter ons ontdekt. Het is werkelijk heel simpel.”

“Schiet dan maar op en vertel wat je hebt bedacht.” Geert had niet veel vertrouwen in de ideeën van zijn niet zo snuggere maatje, maar was wel benieuwd.

“Als we bij een van de kinderen een zendertje kunnen verbergen, dan kunnen we alles horen wat ze zeggen. En wij zitten veilig een paar honderd meter verderop bij de ontvanger te luisteren.”

Geert overdacht het plan van Ferry. Hij had verwacht dat het een losse flodder zou zijn. Het tegendeel was waar, het leek een uitstekend plan! Geert kon in ieder geval in de gauwigheid niets bedenken waarom het niet zou kunnen lukken.

“Het is een gouden idee van je Ferry. Je bent nog niet zo stom als dat je er uit ziet. Hoe ben je eigenlijk op het idee gekomen?”

“Dat was niet moeilijk. Ik ben gisteren naar een spionagefilm geweest en die lui deden niets anders dan zendertjes plaatsen en afluisteren. In de bioscoop leek het

allemaal heel eenvoudig.”

Geert handelde vervolgens zeer doortastend. Hij telefoneerde een paar maal naar vage bekenden. Een paar keer werd niet opgenomen. De “Schele” en het “Brein” logeerden waarschijnlijk voor de zoveelste keer een tijdje op kosten van de Staat. Maar door hun vele relaties met de onderwereld hadden Geert en Ferry nog diezelfde middag de benodigde af luisterapparatuur in hun bezit.

Het zendertje was niet groter dan een munt van 50 Eurocent. Het was wel iets dikker. Zoiets als twee, misschien drie van deze munten op elkaar. Het moest niet moeilijk zijn dit kleinood bij een van de kinderen te verbergen. De ontvanger was niet groter dan een kleine radio en daar leek het ook op. Het bereik van de zender was zeker vijf kilometer. Toen Ferry en Geert hun nieuwe spulletjes getest hadden, waren ze heel tevreden. Nu moesten ze alleen het dikke muntstuk nog plaatsen. En waar en bij wie konden ze dat het beste doen? Het moest iets zijn dat de kinderen, of een van hen, altijd bij zich hadden.

*****

Nonchalant liepen twee mannen voor de Jozefschool heen en weer. Ze deden hun best niet op te vallen, maar vielen daardoor des te meer op.

“We moeten opschieten Geert,” zei Ferry. “Als we de zender vandaag willen plaatsen, moeten we het nu doen. De school zal over hooguit tien minuten uitgaan.”

“Nou,” zei Geert, “ik houd je niet tegen. Van mij mag je een poging wagen. Zo te zien is er niemand in de buurt die kan zien wat je doet. Je weet door de geblindeerde deur alleen niet of er iemand in de gang loopt. Maar wat dan nog, als je toevallig iemand tegen komt, dan zeg je gewoon dat je naar de wc moet.”

“Ja, meneer weet het weer mooi te zeggen. Waarom doe je het eigenlijk zelf niet?” Maar Geert duldde geen tegenspraak. Hij beschouwde zichzelf als leider en Ferry was degene die de rotklusjes moest opknappen.

Schoorvoetend ging Ferry op weg. Zich afvragend waarom juist hij altijd de pisang was.

Julian die voor het raam zat, keek zoals gebruikelijk naar buiten en droomde weg. De lieve juf “Pin” keek naar hem en liet de jongen begaan. De groep had biologie les. Het ging over vogels. Julian wist over dat onderwerp meer dan juf Juultje en de rest van de leraren op school bij elkaar, dus het kon geen kwaad.

Het duurde niet lang of Julian kreeg de mannen en hun vreemde gedrag in de gaten. Nee maar! Nu liep een van hen, duidelijk zenuwachtig, naar de ingang van de school toe. Julian lette op of hij de schooldeur open en dicht hoorde gaan. Hij hoorde niets. Vijf minuten later kwam de man weer te voorschijn, ditmaal met een glimlach op zijn gezicht. Vreemd, dacht Julian, heel vreemd.

“Het is gelukt Geert,” zei Ferry. “Ik heb het zendertje verstopt in de rugzak van dat meisje. Die hing gewoon naast haar jas aan de kapstok. Je weet wel, dat meisje van de tweeling met haar vlechtjes. En volgens mij heeft niemand me gezien

of gehoord. Ik ben heel voorzichtig geweest met het open en dicht doen van de zware schooldeur.”

“Ik zal eens proberen of ’t zendertje het doet,” zei Geert. Op het moment dat Geert het radiootje inschakelde ging de schoolbel voor de laatste keer die dag. Een oorverdovend kabaal kwam uit de speaker. Van schrik liet Geert de ontvanger bijna uit zijn klauwen vallen. Het werkt in ieder geval, constateerde hij tevreden, terwijl hij de volumeknop terugdraaide.

Alles wat Dominique of iemand in haar buurt zei, kon vanaf dat moment door Geert en Ferry gehoord worden, tenminste wanneer ze haar rugzak bij zich had. En wat dat betreft: de boeven hadden geen betere keuze kunnen maken. Dominique voelde zich zonder haar lievelingsrugzak, vol met handige spulletjes, beslist kaal. Met andere woorden: het meisje en haar rugzak waren onafscheidelijk.

*****

De Bende van de Rode Maan had zich verzameld bij de Wonderkolk. Nauwelijks duizend meter terug zaten Ferry en Geert vol verwachting te luisteren naar hun radiootje. Veel zinnigs kregen de mannen voorlopig niet te horen. Dominique praatte met Julian over school en de komende zomervakantie. Julian zou met zijn ouders naar Noorwegen gaan. Drie weken lang zouden ze met de auto het Noorse land gaan verkennen. Dominique was blij voor haar vriendje. Maar het betekende tevens dat ze hem zeker drie weken niet zou zien en bij die gedachte kromp haar maag ineem.

Julian was ook niet echt happy. Juist nu het zo spannend begon te worden in de Kauwenhoek, nu de ontknoping naderde, ging hij weg. De jongen keek Dominique in de ogen, en besepte dat hij haar drie weken zou moeten missen. Een eeuwigheid! Aan de andere kant hadden zijn ouders hun uiterste best gedaan om een mooie route in Noorwegen uit te zetten. Ze zouden speciaal voor hem enkele vogeleilanden bezoeken waar miljoenen vogels: alken, papegaaiduikers en zeekoeten op steile kliffen broeden. En als het mee zat zouden ze ook naar een eiland gaan dat bekend stond om zijn rijkdom aan zeearenden. Wat wilde je als fanatiek vogelaar nog meer?

“Kom jongens we gaan, de oude man wacht,” zei Julian. De anderen keken op en volgden Julian op de route die ze inmiddels uit het hoofd kenden.

“Hoorde je dat Geert,” zei Ferry, “ze hebben het over een oude man. Zou dat die motorrijder zijn, die in het moeras op hen wacht?”

“Kan best zijn,” antwoordde Geert. “Het kan ook zo zijn dat het een code is voor de schat die ze aan het zoeken zijn. De oude man is vast de diamanten schat.”

Geert werd weldra van die gedachte verlost. De kinderen liepen door de nevel en begroetten even later de tovenaar.

“Ha kinderen, daar zijn jullie eindelijk,” sprak Van der Zanten. Geert spitste dadelijk zijn oren.

“Hoorde je dat Ferry?”

“Ja hallo, ik ben niet doof.”

“Er is nog iemand in het bos en het is niet de stem van de reusachtige vriend van de kinderen. Wie zou *dat* kunnen zijn?”

Op die vraag zouden de boeven voorlopig geen antwoord krijgen. Ze waren de kinderen een stuk achterna gelopen en waren bij de Wonderkolk gaan zitten. Verder het moeras in durfden ze niet meer, na de bijna fatale afloop van hun vorige poging. Bovendien hoefden ze ook niet verder, want voorlopig werkte de zender voortreffelijk.

Geert en Ferry hoorden hoe de onbekende man de kinderen uitnodigde om hun oude zitplaatsen in te nemen. Braaf voldeden ze aan dat verzoek. Dominique maakte het zich gemakkelijk, ging onderuit zitten en deed haar rugzak af. Even kraakte het in de speaker van de boeven hun radio.

“Potver, wat is dat nou weer?” zei Geert geïrriteerd.

“Rustig nou, het is al weer over.” Maar nauwelijks was Ferry uitgesproken of er klonken wel heel vreemde geluiden uit het radiootje.

“Het lijkt warempel of er iemand ligt te snurken,” zei Geert. “Ik hoop maar dat ie gauw verdwijnt, anders valt ons plannetje in het water. We kunnen het gesprek nauwelijks verstaan. Laat staan dat we het kunnen volgen!” Geert begon zich weer danig op te winden.

In de Nevelring hervatte de tovenaars zijn verhaal. Jan, die zoals gebruikelijk met de kinderen was meegegaan, vond het allemaal best. De hond zocht een lekker plekje en had deze bij Dominique gevonden. Met de ogen gesloten lag hij tegen haar aan. Met zijn kop op haar rugzak. De kinderen en de oude man keken er geheel niet vreemd van op dat de trouwe viervoeter een paar tellen later uitgebreid begon te snurken.

“Eenmaal terug in de Kauwenhoek wist ik het allemaal niet meer,” begon Van der Zanten het derde deel van zijn verhaal. “Ik had mijn doel bereikt, mijn wraak was compleet; toch voelde ik me helemaal niet opgelucht en zeker niet gelukkig. Door de tussenkomst van de vogels, bleek maar weer eens waartoe mijn Meester in staat was. En ik besepte terdege dat ik niet het goede vertegenwoordigde. Ik bevond me aan de verkeerde kant van de lijn. Mijn vergelding was belangrijk geweest in het *hier* en *nu*. Maar dat doel had ik bereikt, wat moest ik, wat wilde ik nog meer? Ik realiseerde me dat ik niet verder wilde met het platbranden van kerken, met het rondzaaien van dood en verderf.

Helaas kon ik niet zo maar mijn boeltje pakken. Mijn handtekening in bloed stond als een huis. Eenmaal een contract met de duivel en je bent voor altijd de zijne. Zo dacht ik er toen over. Toch wilde ik proberen me aan zijn macht te onttrekken. Net toen ik me opmaakte om de Nevelring voor altijd te verlaten - in mijn achterhoofd wist ik donders goed dat ik nergens veilig zou zijn en dat het Beest me altijd zou vinden - begon zijn zware stem weer tegen me te praten.

“Van der Zanten gefeliciteerd,” was het eerste dat hij zei. “Al twee huizen van mijn aartsvijand tegen de vlakke, verkoold door vuur; je bent een aanwinst voor mijn

leger. Ik wist wel dat ik op je kon bouwen! Daarom heb ik een opdracht voor je, ik heb je hulp nodig.”

Vooraf die laatste vijf woorden zetten zich vast in mijn hoofd. *Ik heb je hulp nodig.* Waar zou het Beest, de Opperduivel zelf, mijn hulp voor nodig hebben!!!?

“Let goed op Van der Zanten. Ik ga je het verhaal vertellen van de levensstenen en over de kring van Zeven.”

“Ik heb jullie reeds verteld kinderen, dat ik op mijn bezoeken aan de heksen-sabbatten geruchten hoorde omtrent deze stenen. Wie ze bezat zou de ultieme macht bezitten, zou de grootste tovenaars aller tijden worden. Zou beslissen over leven en dood, controle krijgen over vreselijke ziekten en het weer beheersen. Ook zou hij zijn wil aan dieren kunnen opleggen, vulkanen kunnen laten uitbarsten, orkanen kunnen laten razen en aardbevingen kunnen veroorzaken.”

“Jouw taak Van der Zanten,” sprak de stem uit het niets, “is het vinden van nummer zeven ter completering van de Kring.”

Toen veranderde opeens de wereld binnen de Nevelring. In een wijde cirkel, rondom het duivelsaltaar met daarop de eeuwig brandende kaarsen en de LUCIFEROS MAGICA, verschenen zeven zuilen. Ik was stomverbaasd want ik had ze nog nooit gezien. Voor alle duidelijkheid. Op de plaats waar ik nu zit, de stomp van de afgezaagde eikenboom, stond destijds het zwarte altaar.”

Zo verbaasd als de tovenaars driehonderdvijftig jaar geleden was, zo stomverbaasd waren de kinderen nu. Voor hun ogen, in een ruime cirkel rond de boom verschenen zeven pilaren. Pilaren van zeker anderhalve meter hoog en van zuiver goud glommen dof in het gedempte licht van de Nevelring. De tovenaars glimlachte en genoot van zijn kunstje. Jan opende een oog en gromde een keer. Wat een toestand allemaal.

“Zijn die pilaren van echt goud?” vroeg Robin.

“Zo echt als alles hier in de Nevelring,” antwoordde de tovenaars raadselachtig.

Geert en Ferry sprongen ondertussen bijna uit hun vel. Hoorden ze daar niet iets over gouden pilaren? Die laatste grom van Jan bracht ze helemaal tot een kookpunt.

“Wat moeten we doen Geert?” jammerde Ferry. “Ze hebben het over de schat en over goud en wij kunnen zo goed als niks horen. Wat een idioot toeval dat dat vervelende hondenbeest precies op de rugzak van dat meisje moet gaan liggen slapen.”

“We hadden het best kunnen voorkomen,” zei Geert. “We hadden twee zenders moeten gebruiken.”

“Ja, achteraf is het makkelijk lullen. Het gaat erom: wat doen we nu?”

“Wachten en luisteren Ferry, meer kunnen we niet en die hond zal niet de rest van de dag blijven liggen.”

Maar dan kenden ze Jan niet. Eenmaal liggen betekende in het leven van de Staffordshire terriër blijven liggen. Zeker als er geen konijnen in de buurt waren.

“Op de pilaren,” zei Van der Zanten en hij wees ze een voor een aan, “liggen zes van de zeven levensstenen. Ze zien er niet echt uit als bijzondere stenen. Ondanks dat

verzeker ik je, dat je een levenssteen meteen herkent zodra je er een vindt. Ze trekken je aan als een magneet.

Wat jullie hier zien, zag ik destijds toen de stem tot mij sprak. De stem droeg mij op om de zevende steen te vinden. Die zevende steen is ook hier geweest. Na de gebeurtenissen rond de kerk van Bontebok ben ik gaan reizen om hem te vinden. Uiteindelijk na vele omzwervingen kwam ik aan op het eiland Mauritius. De oorspronkelijke bewoners vereerden daar een god die vanuit een vreemde nevel tot hen sprak. Voor mij was het een duidelijke aanwijzing dat de steen daar kon liggen. Ik schonk geen aandacht aan het bijgeloof van de inboorlingen en ben de nevel in gelopen. Daar vond ik de steen alsof hij op me lag te wachten. Op dat eiland heb ik trouwens nog dodo's zien rondlopen." De tovenaer keek Julian aan. Julians ogen rolden bijna uit de kassen. Een dodo! Dat was in ieder geval een vogel die hij nooit in levende lijve zou zien.

"Het waren absurde en daardoor grappige vogels. Ze hadden een plomp lichaam en konden niet vliegen. Het is eeuwig zonde dat ze zijn uitgestorven. Dat hoef ik jullie eigenlijk niet te vertellen want dat begrijpen jullie heel goed. Het is een reden waarom jullie hierin verzeild zijn geraakt. Om het leven te redden van de zeldzaam geworden planten en dieren die op dit moment in de Kauwenhoek voorkomen.

Goed, de steen was in mijn bezit. Wat moest ik nu doen? Al de tijd dat ik zoekende was, heb ik mij beziggehouden met die vraag. Ik koesterde lange tijd de ijdele hoop dat wanneer de kring van Zeven gemaakt zou zijn, ik de macht zou krijgen die daarbij hoorde en dat die macht groter zou zijn dan die van de Meester. *Hij* had immers *mijn* hulp nodig.

Wellicht tegen beter weten in heb ik de Kring compleet gemaakt. Het was mijn enige kans om onder het contract uit te komen en zo mijn ziel of geest of wat er voor doorgaat te redden. Ik bedoel, ik wilde met mezelf in het reine komen en daarom gebeurde het."

Even moest de oude man op adem komen en naar woorden zoeken.

"Daar op die lege pilaar lag eens de zevende steen. Zelfs destijds in de Nevelring twijfelde ik nog of ik de Kring compleet zou maken. Echter, het gonsde en knetterde rond het altaar. De stenen voelden elkaar. En dat was genoeg om een reeks verschijnselen in gang te zetten. De stenen zochten elkaar, wilden elkaar. Ze lieten me geen keus. Ik liep kordaat naar de lege pilaar en plaatste de steen die al in mijn hand begon te gloeien.

Nauwelijks lag de zevende steen op zijn plek of uit alle stenen kropen blauwe draden. De draden zochten elkaar en vormden een gesloten cirkel. Op dat moment, terwijl ik als versteend naar het spektakel stond te kijken, klonk de stem van mijn Meester.

"Nogmaals gefeliciteerd Van der Zanten, je bent waarlijk een goed discipel. Een van mijn beste soldaten kan ik wel zeggen. Je hebt mij een werktuig gegeven waarmee ik mijn vijand een flinke slag kan toebrengen. Ik zal overwinnen!" en een satanisch gelach rolde door de Nevelring.

Mijn Meester lachte echter te vroeg. Mijn hoop om zelf de macht van de

levensstenen te bezitten bleek een illusie, dat had hij nooit toegestaan en ik had daartoe zeker geen kans gekregen. Terwijl de stenen zich verenigden en een gigantische kolom van energie ontstond, verscheen een verblindend wit licht. Het was op het nippertje. De kracht van de stenen was op een haar na gevestigd. Tegelijkertijd met het verschijnen van het witte licht, trok mijn Meester, het Beest zich huilend van woede en kermend van pijn terug. Hij werd teruggeworpen in de duistere krochten van zijn bestaan.

Het witte licht verbrak de cirkel. De zevende steen werd door een onzichtbare hand opgenomen en met explosieve kracht weggeworpen. Pal noordwaarts. Ik stond erbij en keek ernaar. Ik bevond me midden op het slagveld tussen goed en kwaad. Iets wat maar weinig mensen ooit te zien hebben gekregen. Deze slag werd kennelijk gewonnen door het Goede. Ik zonk op mijn knieën, sloot mijn ogen en bad om vergiffenis.

Het werd donker. Het witte licht dat zelfs door mijn gesloten oogleden heen te zien was geweest, was weg. Ik keek eerst door spleetjes. Ik zag dat het zwarte altaar en het oude boek verdwenen waren. De gouden pilaren met daarop de zes stenen stonden er echter nog.

Ineens verscheen weer dat heldere witte licht. Een stem weerklonk. “Van der Zanten, diep in je hart ben je niet slecht. Maar dit was niet het moment om de Levenskring te sluiten. Je krijgt een laatste kans om berouw te tonen. Het is jouw keuze. Eeuwen later, in nieuwe tijden kun je je bewijzen. Tot die tijd zal je opgesloten zijn. Wanneer de tijd daar is, zal een goedhartige zonderling je komen bevrijden. Vrees die tijd niet. Je zult echter verbaasd zijn, want in die nieuwe tijd is zelfs de toverkracht uit de LUCIFEROS MAGICA kinderspel. Kom Van der Zanten verander jezelf in een eikel – die ben je eigenlijk ook, grinnikte de stem van het licht – en oefen geduld. Eens wanneer je een krachtige boom bent geworden, zal je bevrijding komen. En dan *moet* de Kring gesloten worden, voor het heil van allen.”

Ik gehoorzaamde, ik wilde zo graag mijn fouten goed maken dat ik mijzelf inderdaad omtoverde tot een eikel.

“Met een hoedje erop?” viel Robin de tovenaer vragend in de rede.

“Ja inderdaad, ik was een forse eikel met een mooie hoed,” antwoordde Van der Zanten.

“In de honderden jaren die volgden, groeide ik uit tot een imposante boom kan ik wel zeggen. Ik wachtte geduldig, en wachtte.

Jullie vriend Billie de Biker heeft mij bevrijd door de eikenboom om te zagen waarin ik gevangen zat.”

Dus toch, dachten Bart en Julian. Het waren Billies sporen en voetafdruk geweest in het moeras. Het waren Billies flesjes bier en sigarettenpeuk geweest in de Nevelring.

“Mijn krachten zijn, nadat de boom was geveld, toegenomen. Eerder kon ik jullie alleen bereiken door het sturen van dromen. Deze jongeman, Julian, kon ik bereiken omdat hij verder dan anderen voor hem de Kauwenhoek in ging. Zijn liefde voor de vogels bracht hem binnen mijn bereik. Ik leidde hem naar het water

dat jullie de Wonderkolk noemen. Toch zijn mijn krachten beperkt. Nimmer kan ik de Kauwenhoek verlaten; mijn toverkracht ben ik grotendeels kwijt. Ik beheers alleen nog kunstjes.

De kring van Zeven is dus vernietigd. De zevende steen is zoals gezegd met grote kracht weggegooid. De overgebleven zes hebben nauwelijks nog kracht. Ze zijn net voldoende om deze nevel in stand te houden en te voorkomen dat het moeras ten onder zou gaan. Jammer genoeg zijn ze ook daartoe niet meer toereikend. Ze zijn niet opgewassen tegen het geweld dat de mens met nieuwe technieken kan aanrichten. De zes stenen zullen het onderspit delven tegen de kracht van graafmachines en bulldozers. Op dit moment kunnen ze de aanleg van de weg niet stoppen.

Toen de allergrootste macht mij opsloot in de eikenboom, vertelde hij dat ik mijn ziel kon redden door het verrichten van een goede daad. "Wanneer de tijd daar is, word je bevrijd Van der Zanten. Dan heb je de kans, je enige kans, om je vreselijke daden goed te maken."

Jullie begrijpen kinderen: mijn tijd is gekomen en de taak is duidelijk. Ik moet voorkomen dat de Kauwenhoek verdwijnt. Wanneer de Kauwenhoek, een van de laatste bastions, een van de laatste plekken waar de natuur nog ongestoord zijn gang kan gaan, verloren gaat, zijn de gevolgen verschrikkelijk. Mijn taak is de aanleg van de weg te voorkomen en daarvoor is het noodzakelijk om de zevende levenssteen terug te vinden."

"Wij hebben hetzelfde doel," zei Julian. "Ook wij willen niet dat de weg er komt. En de meeste mensen van Bontebok willen dat ook niet. Zij vechten de weg via de rechter aan en morgen willen zij na een protestmars in Zuilen een petitie namens alle inwoners (minus de bakker!) aanbieden aan de burgemeester. Veel meer kunnen de dorpelingen niet doen. En wij in zekere zin ook niet."

"Dat had je gedacht jongeman," zei de tovenaar. "Er is nog veel meer dat jullie kunnen doen. Ik heb in ieder geval genoeg ideeetjes om de aanleg van de weg flink te vertragen. Maar het heeft alleen zin als jullie de levenssteen vinden. Wij kunnen flink tijd rekken, echter zonder de zevende levenssteen in ons bezit winnen de bulldozers. Samen kunnen we voor uitstel zorgen, zonder steen nooit van afstel."

"Weet u dan waar de steen terecht is gekomen?" vroeg Dominique.

"Nee, helaas. De grote vraag is inderdaad: waar bevindt zich de zevende levenssteen? Een aantal aanwijzingen heb ik wel. De steen is in noordelijke richting verdwenen. De plaats waar hij terecht is gekomen, wordt net als hier in de Kauwenhoek omgeven door een cirkel van mist, een nevelring. De laatste aanwijzing die ik heb zijn vogels. De levensstenen worden altijd bewaakt door vogels. Door veel kleine vogels, of door enkele grote.

Kijk maar naar de Kauwenhoek. Nadat ik ben gestraft hebben mijn vrienden de kauwen - aan wie ik mijn leven heb te danken - de Kauwenhoek beschermd. Zij hebben de mensen gedood die verdwaalden in het moeras en per toeval de Nevelring ontdekten."

"Hebben zij Sophie, de Kersenprinses, ook gedood?" vroeg Tjitske.

“Nee, daar hebben de kauwen niets mee van doen gehad. Het arme meisje is gedood door de laatste persoon die haar levend heeft gezien. Dezelfde man die verklaarde dat ze zonder te groeten het Westerveld is in gelopen. Hij heeft haar misbruikt, gewurgd en daarna heeft hij haar gedumpt in de Wonderkolk. Helaas hebben mijn vrienden die man niet te pakken gekregen. Het scheelde overigens maar een haartje.

Om op de vogels terug te komen. Pas op wanneer je de steen vindt. De vogels zullen proberen je te doden, zelfs al moeten ze daarbij hun eigen leven laten.”

“Nou kunnen we wel ophouden,” zei Henryk. “Het is godsonmogelijk om met deze aanwijzingen een steen, die ook nog op een normale steen lijkt, te vinden. Je kunt nog beter een speld in een hooiberg gaan zoeken. Daarvan weet je ieder geval dat er een speld ligt. Trouwens, hoe komen wij in het Noorden? Op onze fietsen? Nee, volgens mij is dit plan even onzinnig als het opblazen van de weg met een paar staven dynamiet.”

“Het ontploffen van de bommen lijkt me een mooi gezicht,” zei Robin, “en trouwens, wie zegt dat het mislukt! Als ze doorgaan met het aanleggen van de weg, blazen we hem gewoon nog een keer op. Net zolang tot het geld van de burgemeester op is.”

“Of dat we in de gevangenis zitten,” merkte Dominique droogjes op.

“Ik ga naar Noorwegen,” zei Julian, “op vakantie met mijn ouders. Het is slechts een heel kleine kans maar wie weet vind ik de steen. Er zit niets anders op.”

De stemming in de Nevelring zakte met rasse schreden en die werd er op weg naar huis niet beter op. In Van der Zanten hadden de kinderen een goede bondgenoot getroffen. Toch waren ook zijn middelen beperkt. Zijn toverkunst was weg. Tenminste, dat vertelde hij. En zonder de ontbrekende steen zag ook de tovenaer geen mogelijkheid de Kauwenhoek te redden. Julian was hun enige hoop. En wat voor hoop. Zelfs een speld in drie hooibergen was makkelijker te vinden.

Bij de twee boeven heerste ondertussen ook een grafstemming. Het enige waar Ferry van genoten had, was een moeder wild zwijn met haar zeven gestreepte jonkies die bij de Wonderkolk voorbij liepen.

“Mooi is het hier, hè Geert. Moet je die grappige zwijntjes daar eens zien.”

“Ach wat, wat interesseren mij die zwijntjes,” zei Geert. “Ze doen me denken aan onze gevangenispakken. En daar is niks moois aan.” Geerts humeur stond op ongeveer min dertig graden Celsius en daar had hij alle reden toe.

Jan de Stafford was geheel volgens gewoonte lekker blijven liggen. Van de spaarzame woorden die Ferry en Geert opvingen, konden ze geen trui breien.

“Gouden pilaren, de zevende steen, speld in de hooiberg, in het Noorden.” Nee, het zat de boefjes niet mee. Zodra de kinderen op weg waren naar huis, en de zender voortreffelijk zijn werk deed, praatten ze alleen maar over koetjes en kalfjes. Daar werden Ferry en Geert ook niet wijzer van.

“Morgen is er weer een dag Geert.”

“Zo is het maar net Fer.”

Aan opgeven dacht het tweetal voorlopig niet.

*****

Julians vader en moeder waren in een uitgelaten stemming. Onder het avondeten spraken ze vol vuur over de komende reis. Fleur voelde de sfeer goed aan en lachte van oor tot oor. Alleen Julian lachte niet. Stil zat hij voor zich uit te staren. Het heerlijke eten voor hem, proefde hij nauwelijks.

Het duurde niet lang voordat zijn moeder vroeg of er iets scheelde.

“Het is de weg ma, die mag er beslist niet komen. Niet door de Kauwenhoek met zijn bijzondere vogels.”

“Die weg komt er ook niet,” zei moeder. “Je vader en de mensen van het dorp doen er alles aan om de aanleg te stoppen. Morgen houden we met het hele dorp een protestmars in Zuilen en overhandigen we een handtekeningenlijst aan de burgemeester. En als dat niet lukt, hebben we altijd de rechter nog.”

“Dat weet ik wel ma, maar het zal niet baten. De burgemeester zal morgen beleefd jullie protest aanzien en de lijst aannemen. Zodra hij de deur van het gemeentehuis heeft gesloten, lacht hij heel Bontebok uit.”

Julians vader wist niet goed wat te zeggen. Hij hoopte dat zijn vrouw gelijk had. Diep in zijn hart echter wist hij dat Julian de spijker op zijn kop sloeg. En wat dan? Wat kon Bontebok dan nog doen om de aanleg te stoppen? De barricaden op en met geweld de bulldozers tegenhouden? Zouden de Bontebokkers zover willen gaan? En wie zou dat protest moeten leiden?

“Er is nog iets ma. Zouden jullie het goed vinden als ik Bart zou vragen om mee te gaan naar Noorwegen (of Dominique fluisterde een stemmetje in zijn hoofd)?”

“Het is eigenlijk schandalig dat we daar niet direct aan hebben gedacht,” zei moeder, en vader knikte instemmend. “Vanzelfsprekend mag Bart, onze dappere redder, mee, als hij wil tenminste.”

“Ik zal het hem morgen op school vragen,” zei Julian.

In bed lag Julian te piekeren. Waarom heb ik niet gevraagd of Dominique mee mocht? Zou ze zijn meegegaan? Zou ze het erg vinden als Bart in haar plaats meegaat? Ze zou toch ook begrijpen dat Bart, mijn redder een reisje verdiend heeft? Of zou ze zich gepasseerd voelen? Dominique was tenslotte een gevoelig meisje. Of zou hij alsnog Dominique meevragen? Zouden zijn ouders dat niet vreemd vinden? En Bart dan, wat zou die ervan denken wanneer hij Dominique zou vragen in plaats van de redder van zijn leven? Maar Bart dacht meer dan Julian vermoedde.

*****

Het was de volgende morgen op het schoolplein niet makkelijk voor Julian. Nauwelijks stond hij met Bart te praten of Dominique kwam bij hen staan.

Dominique ving nog net de laatste woorden op.

“Natuurlijk wil ik dolgraag met je mee naar Noorwegen,” zei Bart.

Dominique’s gezicht betrok. Waarom mocht Bart mee en had Julian haar niet gevraagd? Julian zag het en stond in dubio, wat te doen? Wat te zeggen? Het was Bart die hem ongevraagd uit de brand hielp.

“Hoi Dominique,” zei Bart. “Weet je wat Julians ouders willen? *Zij* hebben gevraagd (met de nadruk op zij) of ik met Julian en hen mee wil gaan naar Noorwegen.” En om het meisje helemaal te overtuigen. “Ze vinden het nodig om me nogmaals te bedanken voor hun zoons redding.” Dominique’s gezicht klaarde wat op. Ze vond het fijn voor Bart maar wat had ze graag zelf meegewild.

Julian had ook wel door dat Bart hem uit deze netelige situatie redde. Hoe wist Bart eigenlijk van zijn verliefdheid? Lag het er zo dik bovenop?

Even later kwam Robin bij het drietal staan. “Billie heeft jullie allemaal uitgenodigd voor een besloten feestje vanmiddag. Alleen de leden van de Bende van de Rode Maan zijn uitgenodigd.”

“Ter ere waarvan is dat feestje?” vroeg Julian.

“Heb jij Billie verteld van de Bende van de Rode Maan?” vroeg Bart.

“Ho, ho, niet alles tegelijk.” Met het schaamrood op de kaken moest Robin bekennen dat hij Billie het een en ander had verteld. “Ik moest wel,” verdedigde de jongen zich. “Ik vroeg Billie of hij in de Kauwenhoek was geweest, je weet wel omdat we die bierflesjes en peuk gevonden hebben en door het verhaal van de tovenaar. Ik wilde weten of de tovenaar gelogen had. Volgens mij heeft Van der Zanten niet gelogen. Billie is niet snel van zijn stuk, maar dit keer zag ik hem een paar keer goed slikken.

“Hoe....., wat weet jij daarvan?” stamelde de goedgehartige zonderling, want in een flits trok de nachtmerrie weer aan hem voorbij.

Jullie begrijpen dat ik Billie daarna het een en ander moest vertellen. Hij werd echter zo nieuwsgierig dat hij alles wilde weten en daarom heeft hij ons allemaal bij hem op de boerderij uitgenodigd.”

“We gaan,” besloot Julian. “Er valt heel wat te bepraten en misschien is het goed dat we er een volwassene en relatieve buitenstaander bij betrekken.”

“Goed,” zei Robin, “dan waarschuw ik Henry en Tjitske.”

*****

Honderd meter voorbij Billies boerderij stond onopvallend een blauwe Volkswagen geparkeerd. Aandachtig luisterden twee mannen naar een kleine radio. De zender werkte nog steeds opperbest. Het gesprek dat plaatsvond tussen de tweeling konden ze perfect verstaan. Henryk en Dominique waren op weg naar Billie, naar het feestje waar veel besproken moest worden.

“Als Julian en Bart die steen nou maar vinden,” zei Dominique. “Anders is alle moeite voor niks. Zonder de zevende zijn de andere zes zo goed als waardeloos.”

“Hoor je dat Geert! Ze hebben het over de diamanten.”

“Bukken Ferry, daar komen ze aan. Het is beter dat de ze ons niet zien.”

Even later passeerde de tweeling de blauwe auto. De twee weggedoken mannen zagen ze niet.

“Ik geef ze weinig kans,” zei Henryk. “Weet je wel hoe groot Noorwegen is en hoeveel stenen dat daar liggen! In Nederland valt dat wel mee. We hebben zand en klei. Wanneer je hier een fikse steen vindt, is dat op zich al een wonder. Maar Noorwegen met zijn bergen en rotsen dat is een heel ander verhaal.”

“En toch heb ik er vertrouwen in,” zei zijn zus. “Van der Zanten heeft gezegd dat de steen bewaakt wordt door vogels. Door vele kleine of door enkele grote. En wat hebben Julians ouders gedaan? Ze hebben speciaal voor hem een route uitgestippeld waarbij ze langs bijna alle vogelrijke plaatsen van Noorwegen komen. Bovendien: Bart en Julian zijn niet dom. Zij zullen echt niet meteen naar de steen zoeken. Ze zullen in eerste instantie naar een nevelring zoeken, die is veel groter en daar zijn er geen ontelbare van. Nee Henry, ik ben niet zo somber.”

“Geert?”

“Ja Ferry.”

“Ik ben bang dat ik het niet meer begrijp. Die kinderen doen net alsof ze hebben gesproken met Van der Zanten. Dat kan nooit! Die man is minstens een paar honderd jaar dood. Daar zijn hoogstens nog een paar botten van over.”

“Toch spraken ze gisteren in het moeras met een oude man, Ferry. Daarmee wil ik echter niet zeggen dat het die oude tovenaars is. Misschien is het een verre afstammeling van de oude Van der Zanten die iets van de schat af weet.”

“En dan nog iets, Geert. Waarom liggen niet alle diamanten in het moeras en wat is die nevelring? Waarom gaan twee van de kinderen helemaal naar Noorwegen om daar de zevende diamant en een nevelring te zoeken? Waarom zijn de zes diamanten bijna niets waard zonder de zevende? Zouden ze de andere zes inmiddels gevonden hebben?”

“Misschien zijn het zeven diamanten die in een ketting thuis horen en hoort die ring bij de ketting, Ferry. Als de ketting niet compleet is, is het hele sieraad minder waard, dat is toch niet zo moeilijk te begrijpen! Stil nu en luister.”

Henryk en Dominique reden Billies erf op, waar ze door de overige vier bendeleden en Jan begroet werden.

★★★★★

“Waar is Billie?” vroeg Henryk.

“O, die is de muziekinstallatie buiten aan het zetten,” antwoordde Robin.

“Geen feestje zonder goede muziek, zegt Billie altijd. Het is mooi weer dus hij zet de speakers buiten.”

De tweeling keek naar het huis en zag de stoere Harley-rijder met een enorme box in de handen naar buiten komen, de ander stond al buiten.

“Gaat Billie de muziek voor heel Bontebok verzorgen?” vroeg Dominique gekscherend.

“Met zo’n installatie moet dat best kunnen,” antwoordde Tjitske met een kennersblik.

“Heb je hulp nodig Billie?”

“Nee dank je Julian, ik heb nu alles voor elkaar. Alleen nog even een compact disc in de speler duwen. Als jullie wat te drinken of te eten willen, het is vandaag zelfbediening.”

Dat lieten ze zich geen twee keer zeggen. Robin pakte een flesje bier en ging stoer op de driezitsbank zitten. Henryk twijfelde, zou hij? Ja, besliste hij. De jongen pakte ook een bierflesje en zette zich naast Robin. Tjitske zag de twee jongens aan de alcohol gaan. Goed voorbeeld doet volgen, dacht ze. Het meisje pakte een glas en schonk voor zichzelf een rode wijn in. Daarna worstelde ze zich gemoedelijk in tussen Robin en Henryk. Jan nam zijn kans waar. De hond nam een aanloop en sprong op de bank, bovenop de kinderen en daar bleef hij languit liggen.

Bart en Julian pakten een stoel en gingen bij de tafel met nootjes en chips zitten. Beiden hielden het op frisdrank. Dominique deed haar rugzak af en legde deze op een speaker. Het was een handig tafeltje. Vervolgens moest ze naar de keuken om een stoel te halen, die ze kordaat naast die van Julian zette. Gezellig dronk ze met Tjitske mee. Billie tenslotte kwam aanzeulen met een zware leren stoel. Hij ging aan het hoofdeind van de tafel zitten, als het hoofd van de familie. Met de afstandsbediening schakelde hij de CD-speler in.

Het was uit met het luisterplezier van de boeven. De zender, in Dominique’s rugzak, lag boven op een box. Van het gesprek dat volgde konden ze niets maken. Er kwam alleen muziek uit het kleine radiootje. En dan ook nog van die ouwe lullen muziek van Jethro Tull.

“Daar zijn we weer mooi klaar mee, Geert.”

“Wat je zegt, Ferry.” Geerts stem klonk koel maar inwendig kookte hij. “Laat die vent alsjeblieft zijn fluit in z’n reet steken!”

“Wie bedoel je Geert?”

“De dwarsfluitspeler van die band natuurlijk, oen!”

Ferry verontwaardigd: “Hoe kan ik dat nou weten?”

*****

Buurvrouw Van Schoonhoven stond achter de heg onkruid uit haar keurige moestuintje te wieden. Ze zag er bleek en vermoeid uit, om maar niet te spreken over de enorme wallen onder haar ogen. Buurvrouw kon het niet nalaten af en toe een blik op de kinderen en haar buurman te werpen. Ze was nieuwsgierig naar wat die dekselse Billie de Biker nu weer uitspookte. Nee maar, zag ze dat goed? Die kinderen aan de wijn en het bier! Dat moesten hun ouders eens weten.

Buurvrouw kon er ook helemaal niets aan doen dat ze flarden van het gesprek opving. Het was de wind, hè. Die stond precies goed. Zo te zien waren de feestgangers in een ernstig gesprek verwickeld.

“Laten we bij het begin beginnen,” sprak Billie. “Zover ik heb begrepen, begon het hele spel al tijdens de verhuizing van Julian. Dus Julian steek van wal.”

De vogelaar vertelde van de geheimzinnige ster, de ontdekking van de Wonderkolk, en zijn ontmoeting met Bart. Bart vertelde vervolgens over de kennismaking bij de Wonderkolk en het bezoek aan de bibliotheek. Dominique die had voorgesteld verder de Kauwenhoek in te trekken, vertelde over de gevaarlijke tocht door het moeras, de ontdekking van de Nevelring en het verhaal van Van der Zanten. Vervolgens vertelde Tjitske over de levensstenen en de opdracht die hun en de tovenaar wachtte. Henryk en Robin luisterden, maar waren meer geïnteresseerd in de drank. Ze kregen er rode wangen van, en Henryk voelde zich al wat zweverig worden.

Billie luisterde aandachtig, vergat nota bene zijn bier, en was toen zelf aan de beurt.

“Ik heb mijzelf altijd wijs gemaakt dat ik het maar gedroomd heb. Dat het niets anders was dan een enge droom. Ik kon niet verklaren waarom mijn laarzen onder de blubber zaten en de motorzaag niet meer op zijn plaats lag. Ik weigerde echter te geloven dat ik echt ’s nachts door de Kauwenhoek had gedwaald om een boom om te zagen. Zeg nou zelf! Het is toch idioot.

Goed, ik stapte dus door die mistbank en zag die statige eik. Ik kan me niet herinneren ooit zo’n prachtige boom te hebben gezien. Het was zonde om hem om te zagen. Ik deed het toch en bevrijdde, zoals jullie zeggen, tovenaar Van der Zanten.

Een ding begrijp ik echter nog niet. Hoe zit het nou met die geheimzinnige Rode Maan?”

Gedragen door een windvlaag kwamen de woorden aanwaaien..... Rode.....Maan.... Buurvrouw Van Schoonhoven stopte ogenblikkelijk met harken en spitste haar oren. De wind luwde weer met als gevolg dat buurvrouw nagenoeg niets meer kon horen. Ze leunde steeds verder over de heg. Deed haar best nog een paar woorden op te vangen. Ze reikte nog iets verder.... en tuimelde als een duikelaartje over de afzetting.

Zeven paar mensenogen en een paar hondenogen keken verbaasd naar mevrouw Van Schoonhoven.

“Buurvrouw, wat doet u nu?” vroeg Billie.

Geschrokken en niet goed wetende wat te zeggen, mompelde buurvrouw een verontschuldiging. Daarna maakte ze op een drafje dat ze wegkwam.

“Een apart mens is dat toch,” zei Billie. “Maar vertel over de Rode Maan.”

“Dat begrijpen wij ook niet,” zei Julian onverstoorde. “Wij durven niet aan de tovenaar te vragen wat het verschijnsel te betekenen heeft. Vooral omdat Van der Zanten de Rode Maan niet ziet. Hij zegt er tenminste niets over. Daar komt bij dat wij niet klakkeloos willen of kunnen geloven wat de tovenaar allemaal vertelt. Het eerste gedeelte van zijn verhaal hebben we kunnen controleren aan de hand van het oude boek. En dat was correct. Maar hoe kunnen we er zeker van zijn dat zijn verhaal over berouw en spijt klopt!

Wie zegt dat de zevende steen werkelijk in de Nevelring is geweest. Wie weet spant de oude kwade Van der Zanten ons voor zijn karretje om de steen te vinden, zodat hij alsnog de bijbehorende macht krijgt. Aan de andere kant wordt de Kauwenhoek daadwerkelijk bedreigd en komt de hulp van een uit een eikenboom ontsnapte tovenaars hond goed van pas. Toch willen wij geen slapende honden wakker maken. Die laatste troef, de Rode Maan, houden we voorlopig achter de hand.”

“Jullie zijn dus bezig om de Kauwenhoek te redden,” stelde Billie vast. “Dat is een nobel streven waar ik me graag bij aansluit. Ik houd wel van een stukje natuur-schoon, daarom reis ik graag door Scandinavië. Die nieuwe weg is onzin. Op mijn Harley-Davidson rijd ik nooit over een snelweg, daar is geen lol aan. Dat beetje tijdswinst, wat zou het?”

Het zal de ware reden ook niet zijn. Achter de schermen zijn vast een paar mensen die met de aanleg van de weg veel geld verdienen of er aanzien mee verwerven.”

“Dat is precies wat mijn vader zegt,” zei Julian. “De aannemer verdient met de opdracht bakken met geld, de burgemeester hoopt op een standbeeld en zal vol trots zeggen: ‘Kijk eens beste mensen, die mooie weg heb ik speciaal voor jullie aangelegd’. En de mensen zijn blij dat ze eerder in de stad zijn. Wat wil je nog meer? Iedereen is blij en het enige dat verdwijnt is een waardeloos stuk moeras.”

“Nee,” corrigeerde Bart, “met het verdwijnen van de Kauwenhoek verdwijnt veel meer. Anders zouden we in Bontebok niet zo protesteren. Wat verdwijnt is een stuk welzijn. De rust verdwijnt uit het dorp door het toenemend verkeer en de mensen kunnen niet meer genieten van de natuur rond de Kauwenhoek. Kijk maar naar Billie. Hij rijdt nu al helemaal naar het rustige Noorden om nog van ongerepte natuur te kunnen genieten. Bovendien verdwijnen er met de Kauwenhoek heel wat zeldzame dieren en planten. Het moeras is dus helemaal niet waardeloos. Voor die planten en dieren is het zelfs heel belangrijk. Anders bestaat de kans dat ze voor altijd verdwijnen.”

“Dat zal toch wel meevallen,” zei Robin. “Zo groot is de Kauwenhoek ook weer niet. Door het verdwijnen van de Kauwenhoek alleen, zal een plant of dier niet uitsterven.”

“Precies,” vulde Dominique aan, “maar het is niet alleen de Kauwenhoek. Overal, over de hele wereld verdwijnen bossen en moerassen en wordt de boel vervuild. Er sterven wel degelijk veel soorten uit. De dodo, waar de tovenaars over sprak, was er slechts een uit een lange rij.”

“Tja,” zei Billie, “het lijkt in de wereld allemaal behoorlijk uit de hand te lopen. De wereldbevolking groeit. Iedereen wil meer. Iedereen praat over geld en over: hebben, hebben, hebben. Alles moet groter, sneller en beter.

Neem buurman en buurvrouw Van Schoonhoven. Hij heeft een dikke wagen voor zijn werk, en zij heeft een boodschappen wagentje om te winkelen in het dorp of de stad. Twee auto's! En ik neem jullie maar als voorbeeld Dominique en Henry, jullie hebben vast ieder een televisie op de kamer en een eigen CD-speler. Beneden in de woonkamer hebben jullie ouders er ook nog een staan. Dat zijn drie televisies

en drie CD-spelers in één huis. Daarmee wil ik maar zeggen, we hebben allemaal boter op ons hoofd.”

“Dat kun je wel zeggen,” zei Tjitske. “Jij Billie, eet bijvoorbeeld veel te veel vlees. Er is niets lekkerder dan een flink varken aan het spit, en een mals biefstukje laat je niet staan, ja toch?”

Billie kon het niet ontkennen.

Tjitske greep de kans om haar stokpaardje te berijden.

“Als jullie vleeseters nu eens de helft minder vlees zouden eten, dan zouden we maar de helft van de dieren hoeven te slachten. Dan hoefden er niet zoveel kippen in een legbatterij, dan hoefden er niet zoveel kalfjes in piepkleine hokjes te worden gepropt om te worden vetgemest en hoefden er niet zoveel varkens te worden opgesloten in te kleine stallen. Of iedereen wordt vegetariër. Dat is overigens wel een beetje zielig voor mijn vader, verliest die al zijn klanten.”

“Voor mij is het heel simpel,” vervolgde het meisje, “iedereen die vlees eet, is een dierenbeul. De mensen weten heus wel hoe de dieren lijden. Weet je wat ze zelfs doen! Ze spuiten de dieren hormonen in en mengen antibiotica door het voer zodat ze sneller groeien en vooral niet ziek worden. Maar al die rotzooi krijgen de mensen met hun lekkere biefstukje mooi zelf binnen. Lekker en gezond dat vlees! En pas maar op dat je geen gekke koeienziekte krijgt.”

“Ergens heeft Tjitske gelijk,” zei Billie. “Hier in Europa en in Noord-Amerika krijgen de mensen een vette pens van het vele vreten, terwijl ze in Afrika een dikke buik krijgen van de ondervoeding. En er is nog iets dat Tjitske ook vast wel weet. Wij geven de koeien, varkens en kippen heel veel maïs en andere granen te eten om tenslotte een klein lapje vlees over te houden. In Afrika zouden ze bij wijze van spreken een moord doen voor de maïs, die wij als een soort luxe aan de varkens voeren.”

En Billie vervolgde. “Hier raken we in snel tempo onze natuur kwijt en vervuilen we ons milieu om onze welvaart en rijkdom veilig te stellen. Bijvoorbeeld voor zoiets onbelangrijks als een kortere, snellere weg naar huis. Met al dat gehaast en iedereen die klaagt over druk-druk-druk, is een tijdwinst van tien minuten mooi meegenomen. Terwijl de mensen in Afrika hun leefomgeving verpesten omdat ze alleen maar willen overleven. De mensen daar moeten al die bossen wel platbranden. Ze moeten een akkertje hebben om graan en groenten te verbouwen. Wat zou jij doen als je honger had?

Het is kortom behoorlijk scheef allemaal. Wij verpesten het milieu omdat we teveel willen, aan de andere kant van de wereld verpesten ze het milieu omdat ze niets hebben. Hoe ironisch!

Aan alle wereldproblemen kunnen wij niet veel doen maar we kunnen op zijn minst proberen de Kauwenhoek te redden. Met het herstel van de kring van Zeven kan misschien de harmonie in dit deel van de wereld worden hersteld.”

★★★★★

De laatste tonen van de muziek stierven weg. Door de ernst van het gesprek, vergat Billie een nieuwe op te zetten. Zo waren Geert en Ferry die bijna een zenuw-inzinking kregen van al hun pech, getuige van de laatste zinnen. Uit hun kleine ontvanger stroomden de volgende woorden:

(Stem van die motormuis.)

“Het draait dus allemaal om die ene steen. Ik begrijp dat we die koste wat het kost te pakken moeten krijgen. Anders kunnen we de rest wel vergeten. Dan is alles in de Kauwenhoek verloren. Jongens, er wacht jullie in Noorwegen daarom een schone taak.”

“Hoor je dat, Geert. Zonder die steen in Noorwegen is de rest verloren. Dat moet een heel belangrijke steen zijn!”

“Jij en ik gaan een reisje maken, Ferry. Als die steen en die ring werkelijk zo waardevol zijn, dan wil ik ze dolgraag hebben, en wel zo snel mogelijk. Als de jongens die sieraden hebben gevonden, pakken we ze af en smeren hem weer naar Nederland. Wie weet hebben we geluk en hebben de kinderen die in Bontebok blijven inmiddels de rest gevonden, die zes andere stenen en de gouden pilaren.”

“Hoe volgen we die jongens in Noorwegen?” vroeg Ferry.

“Met behulp van een stukje techniek.”

“Ja, die moderne techniek, die ken ik inmiddels. Een hoop frustraties geeft het, en het resultaat.....”

“Zeur niet man, we weten toch wat we weten wilden. Een gedeelte van de schat ligt in Noorwegen en binnenkort bezitten we die. De jongens brengen ons er zo naar toe. Het is werkelijk simpel. We plaatsen een zendertje onder de auto van de vakantiegangers. Het signaal van die zender vangen we op met een richtantenne en zo peilen we de wagen. Zo kunnen we ze op afstand veilig volgen. Je ziet het Ferry, ook ik ga zo nu en dan eens naar de bioscoop.”

Niet lang daarna rinkelde de telefoon bij Linke Loetje - specialist in elektronica - en werd de deal gesloten.

*****

De protestmars van de Bontebokkers, die tijdens Billies feestje plaatsvond, was op zichzelf een succes. Zeker driekwart van de dorpsbewoners was in Zuilen op komen dagen om te demonstreren tegen de weg. De spandoeken die ze meedroegen logen er ook niet om. De een was nog mooier dan de ander. En aan de teksten voor deze serieuze zaak was veel tijd besteed.

Voorop in de stoet liepen Julians vader en de vader van Tjitske. Het was de slager die uiteindelijk de petitie, waarop nagenoeg alle handtekeningen van Bontebok waren verzameld, aan de burgemeester overhandigde.

“Het zal u duidelijk zijn, burgemeester, dat wij van Bontebok mordicus tegen de weg zijn. Wij hopen dat u uw plicht doet en zich ook zult inzetten voor ons mooie dorp. En dat betekent: geen weg! U kunt de wens van een heel dorp niet negeren.”

Daarna sprak de burgemeester een paar woorden tot de massa. Hij was overweldigd, ja zelfs ontroerd door de grote opkomst vanuit Bontebok. Het raakte hem diep dat de mensen zich zo wilden inzetten voor hun omgeving. De burgemeester beloofde nog eens te kijken of hij niet iets voor de Bontebokkers kon doen. Een nieuw onderzoek wellicht (naar een andere route?), maar tevens benadrukte hij dat de geplande weg het algemeen belang diende. Een belang dat niet zo maar terzijde geschoven kon worden.

Als een waar politicus oreerde de burgemeester nog even door. Bla, blabla, bla, holle woorden, en nog meer lege zinnen. De man beëindigde zijn toespraak uiteindelijk met: "Zo'n geweldig dorp als Bontebok heeft zich als een blok uitgesproken, het verdient daarom mijn inzet. Bontebokkers, ik begrijp uw standpunt en zal zien wat ik voor u kan doen." Vervolgens trok hij zich terug in het stadhuis, en lachte in zijn vuist. Precies als Julian had voorspeld.

Op de weg terug wisselden de slager en Julians vader een paar woorden.

"Het was een succes hè, Berendsen. Zowat het hele dorp was present!"

"Wat dat betreft was het inderdaad een succes," zei Julians vader. "We hebben laten zien dat we als Bontebokkers een lijn trekken. Meer als een Pyrrusoverwinning is het echter niet. Ik denk dat mijn zoon Julian gelijk heeft. De burgemeester en zijn kliek doen uiteindelijk toch wat ze zelf willen. Trouwens, waar is die zoon van me? Hij is hartstikke tegen de weg, maar nu is hij in geen velden of wegen te bekennen."

"Goed dat je het zegt, Berendsen. Mijn dochter heb ik ook niet gezien.

Onvoorstelbaar gewoon, zo fanatiek als ze tegen de weg is. Gisteravond nog, toen we het daar na het eten over hadden, ging ze bijna door het lint. Weet je wat ze zei?" Zonder een antwoord te verwachten vervolgde de slager.

"Ze zei woedend: "De waarheid is.....? Weet je wat de waarheid is? De waarheid is, dat die weg er niet komt! *Never* niet en nooit niet." En toen stampvoette ze witheet de kamer uit. Mijn vrouw en ik bleven verbouwereerd achter. En ze slaapt de laatste tijd ook zo slecht. Volgens mij is ze veel te veel met die weg bezig. Ze kan zich normaal gesproken al zo opwinden over het milieu en al die dierenbeulen die bij mij een lapje vlees komen halen. Met de komst van de weg loopt het helemaal uit de hand, zo fanatiek! Enfin, ik hoor straks wel waar ze heeft gezeten. Vreemd is het wel."

*****

Billie zat die avond in zijn luie stoel naar de sterren te kijken. Potje bier onder handbereik. Hij overdacht de gesprekken van vanmiddag. Ongelooflijk gewoon. Het was dat hij zelf een belangrijke rol in de hele geschiedenis speelde, anders had hij de kinderen voor gek verklaard. Hij was echter zelf degene geweest die daadwerkelijk, en niet in een stomme droom, de tovenaars had bevrijd door die verrekte eikenboom om te zagen.

Billie keek naar boven, naar de maan. De bleekgele gestalte scheen hem

vriendelijk tegemoet. De Rode Maan van de kinderen bleef voor hem verborgen. Hoe was het toch mogelijk dat zij zo'n groot ding wel zagen en hij niet? Die jongen, Julian, had gezegd dat de Rode Maan inmiddels niet meer op een maan leek.

“Toen ik de maan voor het eerst zag,” had hij verteld, “zag hij eruit als een vreemde ster en leek hij heel ver weg te staan. Deze ster naderde met ontzettende snelheid de aarde en werd een Rode Maan. Maar het klopte niet. De afstand! Als een ster uit de Grote Beer naar de aarde komt, dan wordt hij enorm groot..... Als de Rode Maan, even groot als de echte maan op dezelfde afstand, naar de aarde komt, dan wordt hij immens groot. En dat is het hem nou net. Het Rode Ding wordt groter, nadert Bontebok met grote snelheid, maar de verhoudingen kloppen niet - het blijft te klein. En nog iets: het Rode Ding ziet er op het moment meer uit als een Rode Wolk.”

De andere kinderen waren het met deze uitspraak eens geweest. En dan het reisje naar Noorwegen, dacht Billie. “Stel,” had Julian gezegd, “dat we inderdaad de steen vinden, dan moet die onmiddellijk naar de Kauwenhoek worden gebracht. Er is wat dat betreft geen tijd te verliezen. Maar Bart en ik kunnen niet weg. Drie weken vakantie is drie weken vakantie. Mijn vader keert heus niet eerder om. Hoe krijgen we de steen in Nederland? Met de post?”

Hier was Billie ingesprongen. “Ik was toch al van plan naar Scandinavië te gaan,” had hij de kinderen gezegd. “Voor mijn part reis ik eerst door Noorwegen om wat oude vrienden op te zoeken. Ik heb een mobiele telefoon bij me, dus wanneer jullie de steen vinden, dan ben ik te bereiken. Al zou het makkelijk zijn, wanneer jullie ook zo'n ding hadden.”

“Dat zit wel snor,” had Julian gezegd, “mijn vader heeft er een. Die zullen we best af en toe mogen gebruiken.”

Waarna Billie vervolgde: “Daarna kom ik de steen ophalen en breng hem hoogstpersoonlijk bij Ti-Ta-tovenaar in zijn gezellige mistbank.”

Billie nam een slok en ging nog eens behaaglijk onderuit zitten. Noorwegen, ja waarom eigenlijk niet? Hij was er al twee jaar niet geweest. Het werd weer eens tijd en het zou met al die fjorden, bergen en verlaten wegen best een mooie reis worden.

*****

Zes kinderen stonden die avond voor hun slaapkamerraam. Ze zagen de groeiende Rode Wolk en wisten dat er slechts weinig tijd over was. Binnenkort bereikte de wolk Bontebok, en wat dan?

Wat dan, dat was precies wat Bart dacht. De tijd drong en hij wist nog steeds niet wie nummer zeven was. Zeven het magische getal, zeven levensstenen en evenzoveel gouden pilaren. Waar was nummer zeven?

HOOFDSTUK 9

RAADSELS

De laatste schooldag was aangebroken. Nog een paar uurtjes en de lange zomervakantie zou beginnen. In de klas van juf Juultje was het een rumoer van je welste. De kinderen waren een tikje zenuwachtig voor de rapportuitreiking en ze waren druk bezig te vertellen over de reizen die ze zouden gaan maken.

Guusje vertrok met haar ouders naar een camping in Zuid-Frankrijk. Drie weken lang strand en een stralende zon. Hillary vond het maar ordinair. Zo gewoontjes, half Nederland ging naar Frankrijk. Nee, dan Hillary. Zij zou fijn op bezoek gaan bij familie in Engeland. Met het hoogste woord vertelde ze over het fantastische landgoed dat de familie daar bezat. Groot! Er was zelfs een eigen manege bij. En ze hadden een echte butler, en twee dienstmeisjes. En 's middags zouden ze gezellig *afternoon tea* drinken, met kostelijke cakejes. Enig gewoon. Wat een heerlijke vakantie.

Het was niet geheel duidelijk waarom Hillary het hoogste woord voerde. Niemand luisterde. Ze praatte, voor dovemansoren, echter stug door.

Er was meer aandacht voor Kees. Hij ging met zijn ouders lekker op safari in Afrika. Zes weken lang zou hij bivakkeren tussen leeuwen en olifanten.

“Lopen die leeuwen zomaar vrij rond?” vroeg Josefien. “Zomaar zonder tralies?”

“Ja, die lopen helemaal in het wild,” antwoordde Kees. Het meisje vond het maar een eng idee. Zulke gevaarlijke dieren hoorden veilig achter slot en grendel, vond ze. Kees moest een dapper mannetje zijn om zomaar oog in oog te gaan staan met een levensgevaarlijke leeuw.

“Ach wat, als het gevaarlijk wordt, roep ik gewoon Tarzan,” zei Kees lachend. “Die slingert een paar keer met een liaan en komt me dan redden.”

Bart en Julian en de tweeling hielden zich wat afzijdig van de drukte. In een hoekje bespraken ze op gedempte toon de reis naar Noorwegen en de zoektocht naar de steen.

De volgende ochtend zouden Bart en Julian in alle vroegte vertrekken. Jan Berendsen, Julians vader, hoopte zo de drukte op de Duitse *Autobahn* voor te zijn. Zo konden ze rustig naar Kiel in Duitsland rijden. Daar vandaan zouden ze de veerboot nemen naar Oslo, de hoofdstad van Noorwegen.

Dominique en Henryk bleven deze vakantie thuis. Net als alle vorige trouwens. Het werk op de boerderij gaat iedere dag door. Daarom konden hun ouders nooit eens vrij nemen om op reis te gaan.

Er was nog iets dat deze schooldag zo bijzonder maakte. Na de vakantie zouden de meeste kinderen elkaar niet vaak meer zien. Jarenlang was het de normaalste zaak van de wereld geweest. Iedere maandag na de zomervakantie zaten

ze weer fijn in dezelfde klas met dezelfde gezichten. Komend jaar zou de hele groep uit elkaar vallen. Ze werden allemaal brugklassers op vreemde scholen met nieuwe kinderen in Zuilen.

Gewoontegetrouw ontmoetten de leden van de Bende van de Rode Maan elkaar na school bij de Wonderkolk. Tjitske en Robin waren over. Na de vakantie zouden zij, op hun beurt, bij juf Juultje in de klas zitten. Verder ging het gesprek over de redding van de Kauwenhoek. De eerste bulldozers zouden volgende week arriveren. De bouwketen voor de werklieden zouden zelfs al klaar staan, althans dat vertelde de dorpsroddel.

“In het dorp doet het hardnekkige gerucht de ronde dat de aannemer, Hebgraag, volgende week gaat beginnen,” zei Julian. “Ondanks de mooie woorden van de burgemeester,” voegde hij daaraan toe.

“Op de een of andere manier moeten we de aanleg vertragen,” zei Tjitske. “Anders is de Kauwenhoek al verloren voordat Julian en Bart zelfs maar de kans hebben gehad om de steen te vinden.”

Bart was het met haar eens: “Het wordt inderdaad een gevecht tegen de tijd. Maar ik ga er niet vanuit dat we die strijd verliezen. Onze vriend uit de Nevelring heeft toch gezegd dat hij een aantal ideetjes had om de boel tegen te werken. Als jullie morgen eens bij hem langsgaan. Wie weet wat jullie allemaal kunnen doen.”

“Dat is een goed idee,” zei Tjitske. “Direct nadat we jullie morgenvroeg hebben uitgezwaaid kunnen we gaan.”

“Staan jullie echt zo vroeg op om ons uit te zwaaien?” vroeg Bart met ongeloof in zijn stem. “Jullie lijken wel gek.”

Dominique was in ieder geval vastbesloten om Julian uit te zwaaien. Het kwam aan de ene kant goed uit dat de anderen meegingen. Stond ze daar niet alleen. Aan de andere kant: hoe kon ze nu persoonlijk afscheid nemen van Julian?

“Gek of niet, ik ga naar huis,” zei Julian. “Morgen is het vroeg dag en ik moet nog het één en ander inpakken.”

Julian stond op en de anderen volgden zijn voorbeeld.

*****

Al voordat Henryk naar bed ging, wist hij dat het een onrustige nacht zou worden. Hij had zo'n voorgevoel. Zoals altijd brandde het licht op zijn kamer. Dikwijls hadden zijn ouders gezegd dat hij zo langzamerhand oud genoeg was om te slapen zonder licht aan. Henryk had er echter niets van willen weten. Hoe stom Henryk het zelf ook vond - op zijn leeftijd was het best kinderachtig -, hij was er van overtuigd dat de monsters onder het bed en in de kast bang waren voor licht. Bovendien hoefden zijn ouders hem niet meer wijs te maken dat er geen monsters bestonden. Toveraars bestonden zogenaamd ook niet, maar mooi dat hij er een in levende lijve had gezien.

“Welterusten, Dominique.”

“Trusten, broertje. Heb je nog onder je bed gekeken?”

“Ja, speciaal voor jou, en je kunt gerust gaan slapen Dominique, er was geen monster te bekennen.”

Geen half uur later sliep de tweeling als een roos.

Dominique opende haar ogen. Ze had gedroomd dat ze naar het toilet moest en gewoonlijk moest ze dan echt. Ze stapte uit bed. De deur van Henryks kamer stond op een kier. Dominique duwde de deur voorzichtig een stukje verder open. Snel smoorde ze een gil door beide handen voor haar mond te houden. Henryk lag niet vredig in zijn bed. Hij verkeerde niet in dromenland. Henryks bed was leeg en zijn dekens lagen door elkaar! Zouden de monsters hem toch te grazen hebben genomen? Zijn kleren waren in ieder geval ook weg.

*****

Die nacht gebeurde veel meer. Ferry en Geert slopen als dieven in de nacht rond het huis van Julian. Lang werk hadden ze niet, verwachtten ze. De nieuwe zender van Linke Loetje was bevestigd op een sterke magneet. Die hoefden ze alleen maar ergens onder de auto van Jan Berendsen te klikken.

Toch wachtte hen een tegenvaller. Tegen de gewoonte in stond de auto in de garage naast het huis. De meeste bagage was ingepakt en Miep, Julians moeder, had geëist dat de auto in de garage ging.

“Ik wil niet het risico lopen dat de auto vannacht wordt opengebroken en onze spulletjes worden gejat. De vakantie valt niet in het water voordat ze begonnen is.”

“Maar vrouw, hier in Bontebok is nog nooit wat gestolen, zo’n rustig dorpje.”

“Niks te maren, Jan. Die auto gaat in de garage, want je zult net zien.”

Schoorvoetend had Jan toegegeven. Wat maakte het eigenlijk uit.

Het maakte voor Ferry en Geert zeker een verschil. Maar niet veel. Het eenvoudige slot van de garagedeur had Geert binnen twintig seconden open. Ferry glipte naar binnen en zocht een goed plaatsje voor de zender. Die vond hij naast de knalpijp op een flinke stalen dwarsbalk van het chassis.

“Zo, die zit Geert.”

“Mooi, wegwezen dan.”

Zonder een spoor achter te laten verdwenen de dieven in de duisternis. Geert had het slot weer keurig netjes dichtgemaakt.

Bij hun auto aangekomen testten ze de zender. Alles werkte perfect. “Kom Geert, we gaan. Op naar Kiel waar de veerboot wacht.”

Zo waren de boeven reeds op weg naar Noorwegen, terwijl Bart en de familie Berendsen nog in diepe rust verkeerden.

*****

Henryk, bang in het donker als een wezel, schraapte al zijn moed bij elkaar. Het eerste gedeelte, verlicht door straatlantaarns was redelijk gegaan. Weliswaar bonkte het hart in zijn hoofd, maar mooi was hij doorgegaan. Hij had doorgezet en stond nu voor de ingang van het Westerveld. Een inktzwart gat wachtte daar op hem. Nog nooit had de jongen zo terugverlangd naar zijn warme bed. Wat deed hij hier?

Uit zijn tenen haalde hij onvermoede krachten. Net genoeg om hem over de drempel te tillen. Tot het uiterste gespannen, trillend van de adrenaline, liep Henryk het donkere bos in. Zo moeten onze voorouders zich gevoeld hebben, dacht Henryk. Altijd die angst dat een sabeltandtijger of een bruine beer achter een boom vandaan kon springen om je te verscheuren. Altijd die spanning in het lijf om bij enig onraad onmiddellijk te kunnen vluchten.

Henryk was scherp. Zijn zintuigen ingespannen tot het uiterste. Letten op ieder teken van nachtelijke monsters. Geen geluidje ontging hem. Tegelijkertijd bekoorden nachtelijke geuren zijn neus. In de verte, boven Bontebok hing de Rode Donderwolk, dreigend en geheimzinnig als altijd. Zonder geluid te maken plaatste de jongen zijn voeten op de vertrouwde weg.

Er wachtte geen monster op Henryk. Er was geen monster dat hem volgde. Zelfs de oehoes en de boommarters die Billie destijds hadden gevolgd, waren afwezig.

Badend in het zweet van alle inspanning en angst bereikte Henryk de Wonderkolk. Hij was trots op zichzelf. In een stikdonkere nacht was hij mooi in zijn eentje naar de Wonderkolk gelopen! In het vervolg kon hij ook vast wel slapen met de lamp uit. Er was nog iemand die trots was op Henryk.

Zwak verlicht door het sterrenlicht rees uit het water van de Wonderkolk een witte gestalte. Henryk was niet bang. Deze verschijning was geen wit wief, geen dwaallicht uit het moeras. Met de stralenkrans die haar omringde was ze net een Mariaverschijning. Kersenprinses Sophie Veenstra verscheen voor Henryk. De jongen was onder de indruk. Het meisje was mooi zoals Robin gezegd had, maar maakte bij Henryk geen speciale gevoelens los. De Kersenprinses bezat niet de krachtige uitstraling van Tjitske. Die stoere blik waar Henryk sinds de eerste spectaculaire ontmoeting bij de Wonderkolk zo van ondersteboven was.

“Jij bent een dappere jongen, Henry,” sprak Sophie Veenstra. “Ondanks jouw angst voor het donker ben je naar me toe gekomen. Dat siert je.”

“Ja, hier ben ik,” zei Henryk. “En ik zou graag willen weten waarom.”

“Het eerste weet je al. Je hebt je angst voor het donker overwonnen. En dat komt goed van pas voor alle nachten die je komende weken op pad moet.”

“Waarom moet ik komende weken 's nachts op pad?”

“Er zijn anderen om je dat te vertellen, maar je gaat in ieder geval niet alleen. Het tweede zal ik nu vertellen, luister goed:

DE EERSTE KRING VAN ZEVEN IS DOOD,
BRENG HEM TOT LEVEN MET DE TWEDE.

DE TWEEDE KRING KENT ZEVEN LEVENS,
DE ZEVEN VAN DE RODE GLOED. ”

“Dat is weer een mooi raadsel,” zei Henryk. “Kun je het niet een beetje uitleggen?”

“Sorry, dit is alles wat ik weet. Doe Bart en de anderen mijn groeten, ik moet gaan.”

“Wacht, ik wil je nog wat vragen. Heeft die boer Geurtsen je echt misbruikt en vermoord?”

Tranen sprongen in haar ogen, maar voordat de Kersenprinses kon antwoorden, verdween ze in het rimpelloze water.

“Ja dus,” concludeerde Henryk. “De schoft. Jammer dat we daar niets meer aan kunnen doen.” Zonder angst wandelde de jongen vervolgens naar huis. Henryk overdacht Sophies boodschap zonder dat hij er veel van begreep. Enfin, misschien wist een van de anderen wat het betekende.

Dominique verkeerde ondertussen in een heftige innerlijke strijd. Waar was Henryk? Op het toilet was hij niet, daar kwam ze zelf vandaan. Zou ze hun ouders moeten wekken? En wat zouden die dan doen? De politie bellen soms? Met een speurhond hadden ze Henryk ongetwijfeld zo gevonden. Of zou ze haar broer zelf gaan zoeken? Of zou ze eerst de ochtend maar afwachten? Dominique besloot tot het laatste. Ze kroop in Henryks bed. Ze wist: wachten duurt lang, vooral als het je lieve broertje betreft. Het meisje sloot haar ogen; ze sliep de eerste uren echter geen minuut. Tenslotte overwon de vermoeidheid.

*****

Tjitskes droom ging eindelijk verder. Kennelijk was de tijd er rijp voor. De slagersdochter lag op haar rug in bed. Doodstil. Haar armen hield ze stijf langs haar lichaam, haar benen gestrekt. Het enige dat bewoog was haar borstkas. Zwaar ademde ze in en uit. Plots begonnen haar oogleden te trillen. Sneller en sneller totdat de droom begon.

Het meisje bevond zich onmiddellijk op de hoogste groene berg. Fier zat ze op de dappere eenhoorn die gespannen met zijn rechtersvoorhoef over de grond schraapte. Zij aanschouwde de wereld voor en onder haar. Daarbij overviel haar een gevoel van trots. Hier stond ze dan: **de uitverkorene**.

Hier stond ze, als leidster van het enorme leger dat zich in slagorde voor haar had opgesteld. Zij was als aanvoerster gekozen door de dieren en planten zelf, en gehaald door het mythische wezen: de Witte Eenhoorn. Het wezen dat alleen door een maagd te berijden was. Ja, ze voelde zich trots, oppermachtig zelfs. Ze voelde ook de verantwoordelijkheid. Dit was het moment. Hier zou de laatste slag plaatsvinden. Ze beseftte dat ze absoluut niet mocht verzaken.

Spoedig zou het geweld losbarsten. In de ogen van Tjitske was het de alles beslissende slag tussen goed en kwaad. Het goede: vertegenwoordigd door de dieren- en plantenwereld, tegen het kwade: vertegenwoordigd door de demonen van de vooruitgang van de mens. De beslissende confrontatie van haar leger – dat zich in de loop van miljarden jaren had ontwikkeld – met het leger van duivels – dat de menselijke beschaving in honderden jaren had voortgebracht.

Tjitskes vijanden hielden zich niet langer verborgen in de donkerrode rook achter de groene heuvels. Chaotisch kwamen ze aangesneld. De troepen leken een eigen leven te leiden. Er was geen generaal te zien. De gedrochten, demonen, duivels en vervormden onttrokken zich schijnbaar aan iedere vorm van leiding. Schijn bedroog. Van achter de schermen werden Tjitskes vijanden onzichtbaar aangevuurd door hun drijfveren hebzucht, macht, geldelijk gewin en persoonlijk aanzien. Die drijfveren vormden het kwaad in pure vorm, dat zich ver van het slagveld ophield in hoge glazen torens.

Het leger van het kwaad, dat vanachter de groene heuvels kwam aanstormen, moest verslagen worden. Maar Tjitske wist heel goed dat daarmee de oorlog niet was gewonnen. Daarvoor was het noodzakelijk om het kwaad in de glazen torens aan te pakken en te overwinnen.

Tjitske liet het witte paard steigeren. De dieren onder haar op de berg en in de valleien keken op en bogen voor de bereidster van de Eenhoorn. Zagen hun leidster met vastberaden blik in de ogen en bereid om voor te gaan in de strijd. Die dieren die de moed eigenlijk al verloren hadden, kregen weer hoop. Vele soorten hadden immers al het loodje gelegd in de ongelijke strijd en waren door toedoen van de mens van de aardbodem verdwenen.

Ze zagen de vonken in het meisje d'r ogen en voelden haar kracht. Ze zouden voor haar sterven, dat waren ze haar verplicht. Ze was hun uitverkorene en ze was gekomen. Ze had de reis door Niemandland overleefd. Ze had haar leven voor hen in de waagschaal gesteld. Voor haar zouden ze daarom tot het uiterste gaan.

Het leger van het kwaad had de overkant van de vallei bereikt en was klaar om het laatste paradijs te vernietigen. Grondig, voor eens en altijd. Het kwade rook de definitieve overwinning. De totale onderwerping van wat men ooit natuur had genoemd.

De strijd was verschrikkelijk, de oorlog totaal. Er werd gestreden in de lucht, op en onder water, onder de grond en op het land. Op het land vochten leeuwen, panters, beren en tijgers zij aan zij. Verscheurden en klauwden demonen uit elkaar. Tjitske vuurde ze aan waar ze maar kon. Grote kudde zebra's en wildebeesten raasden voort, vertraptten en vermorzelden de vervormden en alles wat ze tegenkwamen onder hun hoeven. Het meisje was in hun midden! Dus voort stoven ze. Het gekerm en gejam van de slachtoffers was oorverdovend.

De verschrikkelijke vervormden en gedrochten bleken geduchte tegenstanders. Deze wolven in schaapskleren leken op bekende planten en dieren, maar ze waren verminkt doordat er aan hun genen was gesleuteld. Hun verzet was vreselijk

taai, ze waren bijna niet kapot te krijgen.

In het water werden de gedrochten aangevallen door krokodillen, haaien, piranha's en sidderalen. In de lucht streeden valken en arenden tegen de duivels. Gewonde demonen werden op de grond afgemaakt door hyena's en gieren.

Ook Tjitskes kleine soldaten lieten zich niet onbetuigd. Torren en kevers kropen door kieren de vijandelijke tanks binnen en knaagden kabels door. Muggen, bijen en wespen staken de demonen waar ze ze maar raken konden. Handige apen draaiden benzinetanks open en gooiden er zand in. Knarsend kwamen deze voertuigen tot stilstand.

Het dappere verzet mocht echter niet baten. Hoewel het duivelsleger danig gehavend raakte, rolden de tanks door. De prijs die het dierenleger betaalde was ontstellend groot. Van de tijgers en jachtluipaarden was er bijna niet een meer over. De neushoorns trof hetzelfde lot. De witte haaien, beren en wolven hadden zware verliezen geleden. Het paradijs stond op bezwijken. Ondanks dat ook de planten zich niet onbetuigd lieten.

Lianen, bamboe en wilgen groeiden uit volle macht en overwoekerden hele pelotons demonen. Het waren successen maar de slag leek verloren te gaan. Het kwaad bleek te machtig.

Tjitske overzag dit alles met afgrijzen. Vol afschuw zag ze de slachtpartij en het dreigende verlies. Ze mocht, nee ze *kon* deze slag en daarmee de oorlog niet verliezen. Dat zou haar niet overkomen, nooit! Ze zou winnen. Al zou ze de laatste middelen moeten inzetten. Al moest ze gebruik maken van de oerkracht van de natuur zelf. Deze onuitputtelijke macht zou ze moeten beheersen. Ze zou aardbevingen moeten ontketenen, vulkanen laten spugen en orkanen laten razen. Dan zou ze winnen.

Deze macht kon ze bezitten. Daarvoor hoefde ze maar een opdracht te vervullen: het herstel van de kring van Zeven. Daarna zou ze de macht van de levensstenen bezitten. En vervolgens kon ze echt strijd leveren tegen hen die achter de schermen bleven: de opperwezens van hebzucht, macht, status en luxe. Die zou ze treffen, keihard.

Tjitske liet de restanten van haar leger terugtrekken tot achter de berg waarop zij stond. Het leger van het kwaad nam de vallei voor haar in. Nog even en de demonen zouden haar berg bestormen. Alle hoop werd gevestigd op de dam. Die kon ieder moment doorbreken, waarna een muur van water de vallei zou overstroomden. Eensgezind groeven bevers, wormen, mollen, ratten en muizen met gevaar voor eigen leven gaten in de dam. Tenslotte brak deze met daverend geraas en stroomde het water met geweld de vallei in.

De kracht van het water sleurde alles mee wat op zijn weg kwam. De tanks van het kwade werden weggevaagd. Zo leek het....., want toen het water wegtrok, gromden de motoren en rukten de rupsbanden aan de zuigende modder. De modder gaf vooralsnog niet toe. Nog zaten de tanks vastgelijmd in de sompige blubber, nog brulden de demonen machteloos.

Maar hier en daar begon er een te schateren. Dat waren de slimmeren. Steeds meer gedochten beseften het. Een voor een barsten ze in krijsen uit. De vallei vulde zich met een kakofonie van vreselijk gekrijs. De zon zou de modder drogen..... en dan? Ja, dan was de overwinning aan hen. De uitverkorene had gefaald. Zo liet het zich tenminste aanzien.

Ruim voordat de wekker af zou lopen, werd Tjitske wakker. Zo dadelijk zou ze de jongens gaan uitzwaaien. Thans speelde de droom nog door haar hoofd. Tjitske draaide zich om, opende haar ogen en staarde met de slaap nog in d'r ogen vanuit het knusse warme bed een tijdje uit het raam. Het was niet zomaar een droom geweest die vanzelf weer zou verdwijnen. Het was een baken. Een gids, die haar echte leven zou bepalen. Zij zou opkomen voor het bestaansrecht van alle planten en dieren. Daarvoor zou ze strijden als een generaal in oorlog, met alle middelen. In het echte leven zou ze niet falen, niet zoals in haar droom. De Kauwenhoek zou door haar gered worden, die slag zou ze hoe dan ook winnen!

Vermoeid stapte Tjitske uit bed.

*****

Henryk was verbaasd Dominique in zijn bed aan te treffen. Hij had er geen moment aan gedacht om haar mee te nemen op zijn nachtelijke wandeltocht. Dat was ook nooit de bedoeling geweest. Hij had zelf zijn angst moeten overwinnen.

“Dominique, wakker worden. Ik ben terug.”

Direct was ze klaarwakker.

“Waar was je?” riep ze opgelucht. “Kon je me niet waarschuwen dan had ik me niet zo ongerust hoeven maken?”

“Heb je pa en ma wakker gemaakt?”

“Nee, natuurlijk niet sukkel, maar het scheelde niet veel. Vertel op, waar ben je geweest?”

“Ik ben naar de Wonderkolk geweest.”

“Jij! In je eentje, in het donker naar de Wonderkolk! Ik weet niet of ik dat kan geloven.”

“Ja, het is echt waar en ik zal het bewijzen. Voortaan slaap ik met het licht uit.”

“Wat moest je dan bij de Kolk?”

“Ik heb met Sophie Veenstra gepraat. Die boer Geurtsen was echt een smeerlap. Daarin had de tovenaer gelijk. Verder vertelde ze, dat ik de komende nachten veel op pad zou zijn. Echter niet alleen. Ik weet niet wat ze daarmee bedoelde en er was nog iets. Ze had een soort raadsel waar ik niet uitkom, misschien weet jij wat het is. Wacht even, ik schrijf het op voor je.”

Dominique las:

DE EERSTE KRING VAN ZEVEN IS DOOD,
BRENG HEM TOT LEVEN MET DE TWEEDE.
DE TWEEDE KRING KENT ZEVEN LEVENS,
DE ZEVEN VAN DE RODE GLOED.

“Het kan meerdere dingen betekenen,” zei het meisje. “De eerste Kring zou de kring van Zeven levensstenen van de tovenaer een paar honderd jaar geleden kunnen zijn. In dat geval is de tweede Kring, de Kring die wij moeten maken met de zevende levenssteen die Julian en Bart gaan zoeken. Is die compleet dan komt de eerste Kring alsnog tot leven. Ik heb echter geen idee waar het tweede gedeelte van het raadsel op slaat.

Tenzij.....”

“Het klopt niet wat je zegt, Dominique. De eerste Kring van de tovenaer heeft nooit bestaan. Voordat die helemaal compleet was, is die verwoest. Er was geen eerste een daarom is die van ons niet de tweede.”

“Ja, dat bedoel ik ook, Henry. Je liet me niet uitpraten. Of weet je toevallig de oplossing?”

“Nee, maar jouw eerste oplossing was fout, dat wilde ik zeggen.”

“Ik heb nog een idee,” zei Dominique. “Stenen zijn dood. We zijn op zoek naar levensstenen, maar welbeschouwd zijn stenen dood materiaal. Mee eens?”

“Ja, dat klopt.”

“Nu, de eerste kring bestaat uit de zeven *dode* levensstenen. Kennelijk is er een tweede kring nodig om de eerste tot leven te wekken. Mee eens?”

“Ja, en het begint me te dagen,” dacht Henryk hardop. “*De tweede kring kent zeven levens*. Laat me even denken. Wat leeft? Dieren, planten, bacteriën.....”

“Wat dacht je van mensen, halve gare! Er zijn zeven mensen nodig om de tweede kring te maken. En we weten ook wie die mensen zijn. Het zijn degenen die de Rode Ster, Maan of Wolk zien, of hoe je dat ding ook wilt noemen. Die zeven mensen zijn: Bart, Julian, Tjitske, Robin, jij en ik.”

“Dat zijn er maar zes zussie, tel maar na op je vingers.”

“Verrek, je hebt gelijk. Waar is nummer zeven?”

“Tja, wie is nummer zeven.....? Dat, of jouw oplossing van het raadsel is niet de juiste. Het is een van de twee. En nu ga ik slapen.”

Demonstratief deed Henryk het licht uit. Dominique liep naar haar eigen kamer en lag in bed nog wat te piekeren. Een betere verklaring kon ze evenwel niet verzinnen. Tenslotte sliep ze in met de grote vraag: wie is nummer zeven?

*****

Het was de volgende ochtend een grote verzameling van slaperige gezichten. Julians ouders hadden slecht geslapen. De spanning voor de grote reis had hen parten gespeeld. Moeder was bang iets te vergeten en vader hoopte maar dat hij de juiste weg kon vinden. Julian had slecht geslapen omdat hij lag te piekeren over de

Kauwenhoek en Dominique. De enige die echt goed had geslapen was Fleur. Alle opwindning was aan haar voorbij gegaan.

Ook bij de familie Veenstra was Klaas Vaak vergeten zand te strooien. Barts vader en moeder vonden het niet leuk dat ze hun zoon drie weken zouden moeten missen. En net als Julian lag Bart te piekeren. Waar kon de levenssteen zijn? Zouden ze echt een kans hebben om hem te vinden? Wat ze in geen geval mochten vergeten was de mobiele telefoon van Julians vader. Daarmee konden ze Billie en ook hun vrienden die achterbleven in Bontebok bellen. Want ook in Bontebok zou het nodige moeten gebeuren.

Henryk en Dominique die nauwelijks hadden geslapen door Henryks nachtelijke uitstapje, keken hoe Julians vader de auto de garage uitreed. Daar kwam ook Tjitske aangelopen. Ze had niet de tijd genomen zich op te maken en zag er daardoor nogal ongewoon uit. Zo bleekjes en ze leek daarbij nogal uit haar doen.

“Heb je slecht geslapen Tjitske?” vroeg Henryk.

“Dat kan je wel zeggen ja,” antwoordde het meisje kortaf.

“Een nachtmerrie gehad soms?”

“Man bemoei je er niet mee.”

Henryk keek zijn zus verbaasd aan, wat bezielde Tjitske?

“Ze zal een ochtendhumeur hebben,” fluisterde Dominique. “Niks van aantrekken joh.”

“Kom jongens instappen,” zei Julians moeder. “We gaan, anders missen we de boot.”

Julian stond naast Dominique. Hij wist niet goed wat te doen. Hij treuzelde voor een moment op twee benen. Toen maakte hij aanstalten om naar de auto te lopen.

Zo gemakkelijk kom je niet van me af jochie, schoot het door Dominique’s hoofd. En voor ze er erg in had, sprong ze op Julian af en omhelsde hem. Dat was voor beiden even schrikken en met een rood hoofd keken ze elkaar aan. Vervolgens wisten ze niet hoe snel ze elkaar los moesten laten.

“Tot ziens Julian, goede reis.”

“Ajuus Dominique, pas goed op jezelf en de anderen, wil je.”

Het afscheid voelde alsof ze elkaar nooit meer terug zouden zien.

“Je vader, Julian, heeft hij zijn mobieltje bij zich?” fluisterde Bart toen ze naast elkaar op de achterbank zaten.

“Ik geloof van wel, maar voor de zekerheid zal ik het nog eens vragen,” zei Julian. “Pa, heb je de telefoon bij je?”

“Ja zeker Julian, ik weet toch dat je Dominique iedere dag wilt bellen. Al moet je het niet te gek maken. Mobiel bellen uit het buitenland is barstens duur..... en ik weet je spaarpot te staan. Dus als ik jou was, zou ik niet voor ieder wissel bellen,” zei Jan Berendsen quasi dreigend.

En zowaar, op de vroege ochtend had Julians vader al een stralend humeur.

Opeens rende Dominique naar de wagen. “Ik zou het bijna vergeten. Hier, lees dit

onderweg maar.” Door het geopende achterraam stopte Dominique Julian net op tijd een brief in de hand.

“Dit moet je goed lezen, het is belangrijk. Het gaat over .....” Dat laatste verstonden de reizigers niet meer. De auto, met de verborgen zender van Geert en Ferry, maakte vaart. Een keer nog keken de verliefden elkaar in de ogen. Handen wuifden en stemmen riepen: “Prettige vakantie en een goede reis”. En de drie aanwezige bendeleden dachten daarbij: en vind die zevende levenssteen.

*****

Barts ouders namen afscheid van de drie kinderen. Hier stonden ze dan in de vroege ochtend op de stoep voor het huis van Julian.

“Waar is Robin?” vroeg Tjitske.

“Dat weten wij niet,” antwoordde de tweeling precies tegelijk.

“Raar, hij zou er wel zijn, dat heeft hij gisteren beloofd,” vervolgde Tjitske.

“Als er maar niets met hem gebeurd is,” zei Dominique.

“Dat zal wel los lopen,” zei haar broer. “Hij is het gewoon vergeten of hij heeft zich verslapen. Toch is het jammer dat hij er niet is, want ik heb belangrijk nieuws.”

“Nieuws,” zei Tjitske nogal bits. “Wat kan er nu gebeurd zijn? Jullie hebben toch ook gewoon in bed gelegen?” Zo gewoon had ze daar zelf echter niet in gelegen; in haar levensechte droom had zich heel wat afgespeeld.

“Nou ik wel,” antwoordde Dominique, “maar mijn lieve broertje niet. Die is op bezoek geweest.”

“Op bezoek geweest,” herhaalde de slagersdochter Dominique’s woorden.

“Bij wie dan?”

“Nou gewoon,” antwoordde Henryk met enige trots in zijn stem. “Bij Sophie Veenstra.”

“Sophie Veenstra?” Tjitske herhaalde de naam en keek daarbij vragend naar Henryk.

“Ja, je weet wel de Kersenprinses, het Mooie Meisje uit de Wonderkolk.”

“Ja, dat weet ik wel sufferd. Maar wat moest ze dan?”

“Ze had een boodschap voor mij, voor ons allemaal eigenlijk,” verbeterde Henryk zichzelf. “Het is een soort raadsel.”

“Hier lees maar,” zei Dominique. “Ik heb het voor je opgeschreven.” Ze gaf Tjitske een afgescheurde bladzijde uit haar aantekeningenschrift.

Tjitske las het hardop voor:

“DE EERSTE KRING VAN ZEVEN IS DOOD,
BRENG HEM TOT LEVEN MET DE TWEDE.
DE TWEDE KRING KENT ZEVEN LEVENS,
DE ZEVEN VAN DE RODE GLOED.”

Ze kon er echter niet snel genoeg wijs uit worden; ze was er op dat moment ook veel te ongeduldig voor.

“Wat moeten we hier nu weer mee?” vroeg de slagersdochter nors. En ze vervolgde geprikkeld: “Moet het allemaal zo ingewikkeld? Probleempje zus, raadseltje zo en ondertussen beginnen ze aan die weg.” Tjitske wond zich onbedaarlijk op. “Ik wil wat doen!” schreeuwde ze haast uit.

“Ik denk dat ik weet wat het raadsel betekend,” zei Dominique.

“Ach wat..... dat zal toch zeker niet,” zei Tjitske minachtend. “Jij!”

“Tjitske wat is er met je.....? Dat was heel onbeleefd van je. Waarom reageer je zo? Waarom doe je zo onbeschoft? Voel je je wel goed?”

“Ach, het is niets. Sorry Dominique. Een beetje slaapgebrek, meer niet. Ik kijk thuis wel even naar het raadsel, als ik geslapen heb. Ik zie jullie vanmiddag om twee uur bij Billie. En ik zorg ervoor dat Robin er ook is. Dan kunnen we overleggen over de actie die we gaan ondernemen. Zorg dat jullie er klokslag twee zijn!” Tjitske draaide zich om en liep zonder te groeten naar de slagerij.

“Henry, het gaat volgens mij niet goed met Tjitske,” zei Dominique. “Je hoorde het toch ook?”

“Wat dan?”

“Hoorde je dat laatste, broertje? “ZORG dat jullie er klokslag twee zijn!” dat was geen vraag meer, dat klonk als een bevel. Wat bezielt haar toch? Wat is er vannacht met haar gebeurd?”

“Je ziet spoken zus. Ze heeft te weinig geslapen. Dat zei ze immers zelf. Meer is er niet.”

Meer zou de door verliefdheid verblinde jongen ook niet willen zien. Dominique echter maakte zich wel degelijk ongerust.

★★★★

Robin had zich inderdaad verslapen. “Ja sorry hoor, maar dat kan de beste overkomen,” zei hij die middag bij Billie. “En trouwens, ik heb toch niets gemist. Julian en Bart zijn naar Noorwegen vertrokken. Nou, dat wisten we gisteren in zekere zin ook al.”

“Er is wel wat gebeurd, Robin.”

Henryk vertelde wat hem die nacht was overkomen.

“Dus je hebt haar ook gezien,” zei Robin enthousiast. “Geluksvogel, knap is ze hè. Net een fotomodel.”

“Ja, je hebt gelijk Robin, maar dan wel een verdrietig model. Daar gaat het hier echter niet om. Het raadsel dat ze opgaf, is veel belangrijker.”

“Voor raadsels moet je niet bij mij zijn,” zei Billie. “Ik kan nog geen kruiswoordpuzzel oplossen en bovendien.....”

“Je hoeft het ook niet op te lossen,” viel Dominique hem in de rede. “Dat heb

ik al gedaan, tenminste..... Ik denk dat ik het heb opgelost. Tjitske heb je het papiertje bij je dat ik je vanmorgen gaf?”

“Ja natuurlijk,” klonk het bits. “Hier is het.” En ze begon het stuk papier boven de tafel uit te vouwen.

Robin en Billie lazen het raadsel.

DE EERSTE KRING VAN ZEVEN IS DOOD,
BRENG HEM TOT LEVEN MET DE TWEDE.
DE TWEDE KRING KENT ZEVEN LEVENS,
DE ZEVEN VAN DE RODE GLOED.

“Ik kan d'r geen hout van maken,” zei Billie, “en dat had ik jullie voorspeld. Laat maar eens horen wat jij hebt bedacht meissie.”

Dominique begon haar uitleg. “Eerst dacht ik dat de eerste kring van Zeven de kring was die Van der Zanten had gemaakt. Deze kring werd verbroken en is dus dood. Henry wees me er echter op dat dit niet helemaal klopte. “De kring van Van der Zanten is nooit helemaal gesloten geweest,” zei hij. Het raadsel kan hier dus niet naar verwijzen.”

“Ja dat klinkt logisch,” vond Billie.

Dominique vervolgde. “Nu ga ik ervan uit dat er twee kringen gevormd moeten worden om de Kauwenhoek te redden. Een dode, die gevormd wordt door de zeven levensstenen en een levende, die gevormd wordt door zeven personen. Wanneer de tweede cirkel gesloten is, dan pas komt de eerste met al zijn krachten tot leven. Wie die zeven personen zijn is nu niet moeilijk meer te begrijpen.”

“Oh nee?” zei Robin vragend. “Al sla je me dood, ik heb geen idee.”

“Nee Robin, het is niet moeilijk, denk na, de zeven levens van de Rode Gloed. Wie zouden daar nu mee bedoeld worden?”

“Het klinkt als de Bende van de Rode Maan,” antwoordde Robin.

“Precies. Er is alleen een probleem. We zijn maar met zijn zessen! Want jij ziet de Rode Maan toch nog steeds niet, hè Billie?”

“Correct gesproken; mijn hemel blijft helder zelfs na een paar potjes bier.”

“Hij is fijn,” zei Tjitske. “Nu zoeken we niet alleen de zevende steen, maar ook de zevende persoon. En er is geen tijd meer. Ik weet niet of jullie het weten, maar de eerste bulldozers worden van de week al aangevoerd, zeggen ze. Een week eerder dan we dachten. En morgenvroeg al zullen de eerste bomen met motorzagen worden weggemaaid. Ik wil niet dat dat gebeurt. De twee zevens kunnen me voor dit moment gestolen worden. Ik wil actie!”

“Die tovenaars, kan dat niet jullie nummer zeven zijn?” vroeg Billie.

“Dat weten we niet,” antwoordde Henryk. “Wij durven hem niet te vragen of hij de Rode Wolk ziet, omdat we niet weten wat zijn plannen zijn en of hij te vertrouwen is. Of hij een goede of een kwade tovenaars is.”

“Dan wordt het eens tijd dat jullie dat gaan uitzoeken,” vond Billie. “En Tjitske, voor jou heb ik ook een oplossing. Luister. Kom vanavond met zijn allen

tegen een uur of elf hier. We zullen er eens voor zorgen dat die bomen nog een tijdje blijven staan. Trek donkere, gemakkelijk zittende kleding aan. De kleding mag onder het lopen geen geluid maken. Dus jullie nemen ook geen sleutelbossen mee die kunnen rammelen, of kleingeld dat in jullie zakken kan rinkelen. Ik denk dat jullie me wel begrijpen. En voordat ik het vergeet: breng een hamer mee.”

“En nog iets,” vervolgde Billie. “Vannacht kan ik jullie helpen, daarna voorlopig niet meer. Morgen vertrek ik naar Denemarken om wat vrienden op te zoeken. Vervolgens ga ik door naar Noorwegen waar ik op een telefoontje van Bart en Julian zal wachten. Robin, vanaf morgen mag je weer op mijn huis en op Jan passen. Als je er zin in hebt tenminste.”

“Ja, wat dacht je,” antwoordde de jongen. “Dat doe ik toch altijd.”

“Goed zo. Dat is dan geregeld. Ik zie jullie vanavond.”

De vier leden van de Bende van de Rode Maan liepen Billies erf af.

“Robin, weet jij wat voor raar gebouwtje dat is achter op Billies land?” vroeg Henryk. “Het lijkt net een kleine bunker.”

“O, dat is een oude ijskelder,” antwoordde de hard-rocker. “Daar stopten mensen ’s winters grote blokken ijs in. Die smolten slechts langzaam en zodoende konden ze ’s zomers ijs eten.”

“Wat bewaart Billie in die kelder?” vroeg Henryk.

“Dat weet ik niet,” antwoordde Robin. “Billie doet daar nogal geheimzinnig over. Ik weet alleen dat er een groot slot op zit.”

“Moeten we niet naar de tovenaars?” vroeg Tjitske plots met luide stem. “Het kan nog net en dan kunnen we vragen of hij de Rode Wolk ziet. Dan weten we tenminste of hij nummer zeven is. Bovendien heeft de tovenaars gezegd dat hij ons zou helpen de aanleg van de weg te stoppen. Hij had nog wel wat ideetjes, heeft ie gezegd.”

“Laten we daarmee wachten tot ik ..... euh.... we telefoon hebben gehad van Julian en Bart,” zei Dominique. “Ik heb hun geschreven wat Henry is overkomen en het raadsel uitgelegd, zoals ik dat zojuist bij Billie heb gedaan. Voordat we naar Van der Zanten gaan, wil ik weten wat zij ervan vinden. Bart is immers niet de domste van ons. En Billie zal ons vanavond helpen met de bomen.”

“Goed,” zei Tjitske, “we wachten een dag. Maar niet langer, dan moeten de jongens gebeld hebben.”

Dominique was ervan overtuigd dat ze ook niet langer hoefden te wachten.

“Nou, tot vanavond,” zei Henryk. “Ik ben benieuwd wat Billie heeft bedacht.”

“En ik ben benieuwd of we vanavond onopgemerkt uit onze slaapkamers kunnen verdwijnen,” zei Dominique.

“Vast wel,” antwoordde haar broer. “Het is mij gisteren ook gelukt.”

★★★★

De Noorwegen-reizigers waren Nederland nog niet uit of het merendeel lag al te pitten. Alleen vader bleef wakker en ondanks het drukke verkeer hield hij goede zin. Een paar uurtjes flink doorrijden en ze zouden op de veerboot zitten. En dan, na een nachtje varen, zouden ze in Oslo, de hoofdstad van het beloofde land Noorwegen, aankomen. Jawel, het beloofde een geweldige vakantie te worden. Even geen zorgen aan de kop over de aanleg van de weg. Daarmee zouden ze toch niet beginnen voordat hij terugkwam van vakantie. Aannemer Hebgraag zou moeten wachten op de uitspraak van de rechter en die zou pas over een maand plaatsvinden. Maar daarin vergiste Jan Berendsen zich deernig.

Pas op de boot herinnerde Julian zich dat Dominique hem op het laatste moment een brief in handen had gespeeld. Tijdens de slaapverwekkende autorit had hij er geen moment aan gedacht. Vlug voelde hij zijn zakken na. Hebbes! Nieuwsgierig opende hij de enveloppe. "Voor Julian en Bart" stond er boven de brief. Dat was wel een beetje een tegenvaller. Julian had gedacht dat het een brief voor hem alleen zou zijn. Misschien wel een liefdesbrief.

"Bart, kom eens. Dit moet je ook lezen."

"Wat is het dan Julian?"

"Een brief voor ons, van Dominique."

De jongens lazen vol aandacht.

Vannacht is er iets belangrijks gebeurd. Ik wist dat er vanochtend tijdens het afscheid nemen geen tijd zou zijn om het te vertellen. Daarom heb ik het opgeschreven. Als jullie nagedacht hebben over het raadsel moeten jullie me bellen. Het liefst vanavond nog. Wie weet is er geen tijd te verliezen. Liefs, Dominique.

Het volgende is Henry overkomen:....

"Ik ben het met Dominique eens," zei Bart. "Ik liep al een tijdje met de gedachte rond dat er een nummer zeven moest zijn. Zeven is namelijk een magisch getal. En dat met die twee kringen heeft ze goed bedacht."

"Ik denk ook dat ze gelijk heeft," zei Julian en hij knikte goedkeurend.

Vervolgens vroeg hij: "Bart, je hebt al langer zitten te piekeren over die nummer zeven, zei je daarnet. Heb je soms een idee wie dat kan zijn?"

"Nee, totaal niet."

"De tovenaars soms?"

"De tovenaars waarschijnlijk niet. Kijk, er is iets vreemds met het raadsel. Van der Zanten vertelde dat hij de kring van Zeven nagenoeg gesloten had en dat de Kring tot leven kwam. De oude tovenaars had destijds dus geen tweede ring van zeven personen nodig! Rara, wat is hier nu aan de hand? Waarom toen niet en nu wel? Of heeft Dominique het bij het verkeerde eind?"

"Nee, ik ben ervan overtuigd dat Dominique gelijk heeft," zei Julian.

"Ja, jij wel," zei Bart lachend. "Dat is nogal wieses." En vervolgens serieus. "Stel je voor dat ..... Nee, laat ik het anders zeggen..... Stel, er zijn verschillende werelden. Een wereld bestaat uit mensen zoals jij en ik, die zich bezig houden met simpele zaken als het aanleggen van een weg in een natuurgebied."

In een andere wereld, laten we het de tweede wereld noemen, bestaan ingewikkelde zaken zoals: dromen, tovenaars, geesten als Sophie Veenstra en de Rode Wolk. Dat is een wereld die ons verstand te boven gaat.

En er is nog een derde wereld. Gelukkig is dat een hele eenvoudige. Het is de wereld van de hogere machten: Goed en Kwaad. Meer is daar niet. En binnen die wereld moeten wij denken. Daar ligt volgens mij de oplossing. Die derde wereld is eigenlijk heel saai. Er zijn twee machten en die zijn in een eeuwig durende strijd verwickeld. De strijd is echter zo heftig dat ze wordt uitgevochten in alle drie de werelden tegelijk. Dat maakt het ingewikkeld. Kun je het nog volgen Julian?”

“Jawel, maar wat betekent het voor de oplossing van het raadsel?”

“Het Goede kon destijds nog net verhinderen dat Van der Zanten de Kring sloot en zo het Kwade aan een overwinning hielp. Het sluiten van de Kring op zich is echter geen zaak van het Kwade. Wij moeten immers de Kring sluiten om de Kauwenhoek te redden. En dat is toch een goede zaak.”

“Dat ligt er maar aan, aan welke kant je staat. De burgemeester en de aannemer zullen daar heel anders over denken.”

Even was Bart uit het veld geslagen en dat werd nog erger.

“Bovendien,” vervolgde Julian, “weet je niet of door het sluiten van de Kring ook de Kauwenhoek wordt gered. Het kan nog altijd dat de tovenaars ons voor zijn karretje spant.”

“Ik heb het gevoel iets te missen,” zei Bart. “Maar wat? Wat is het belangrijkste van de Kring?”

“Zijn macht,” vulde Julian aan.

“Precies. Maar macht behoort niet per definitie tot het Kwaad. Je kunt macht ook gebruiken om er iets goeds mee te doen. Wij zullen de kracht gebruiken om de Kauwenhoek te redden. Maar als we willen, zouden we de Kauwenhoek ook kunnen vernietigen.”

“Ja, en opeens wordt het me duidelijk,” zei Julian. “De tweede kring is een soort beveiliging! Ik denk dat het Goede een soort beveiliging heeft gebouwd rond de macht van de levensstenen. Een paar honderd jaar geleden kon Van der Zanten in zijn eentje, als een dictator, de macht van de levensstenen gebruiken. Een kwaadwillend persoon als Van der Zanten toen was, kon zo de gigantische macht misbruiken.”

“En om dat in het vervolg te voorkomen,” vulde Bart aan, “moeten nu minstens zeven mensen samenwerken. De kans dat iemand de macht misbruikt is in dat geval veel kleiner. Het is zoiets als in een democratie, een gedeelde macht. Die zeven mensen zijn in dit geval de uitverkorenen die de Rode Maan of inmiddels Rode Wolk zien. De Rode Wolk zal straks waarschijnlijk overgaan in een Rode Gloed. Tenminste, wanneer we afgaan op het raadsel.”

“Zou de zevende dan de tovenaars zijn?” vroeg Julian.

“Dat denk ik niet,” antwoordde Bart. “Hij komt uit een andere wereld en ik denk dat het een mens moet zijn. Maar om er helemaal zeker van te zijn moeten we het Van der Zanten vragen.”

“Toch moeten we daarmee oppassen,” vond Julian. “Juist omdat Van der

Zanten uit een andere wereld komt. Wij weten niet welke kracht hij heeft. Er kan nog van alles gebeuren als wij de kring van Zeven gaan sluiten. We moeten rekening blijven houden met het gevaar van de kwade tovenaar.”

“Dus, moeten Dominique en de anderen hem van de Rode Gloed vertellen?” vroeg Bart.

“Nee, natuurlijk niet. We leggen hem het raadsel voor en vragen of hij er wat van begrijpt. Daarna zien we wel weer verder. Wij zeggen Van der Zanten niets over de Rode Gloed die wij met zijn zessen zien.”

“Dat lijkt me inderdaad ook het beste,” besloot Bart het gesprek.

*****

HOOFDSTUK 10

SABOTAGE!

De tweeling maakte zich gereed om naar Billie te gaan. Voor de zekerheid keken ze al hun zakken na. Er mocht niets rammelen of op een andere manier geluid maken had Billie hen op het hart gedrukt. Dominique keek voor de zekerheid ook haar rugzak eens goed na. Daar was na verloop van tijd van alles in terecht gekomen wat lawaai kon maken.

“Kijk eens Henry wat ik hier vind,” zei Dominique, “mijn lieveheersbeestjes-oorbellen die ik al twee maanden kwijt was. En wat is dit nou? Zoiets heb ik nog nooit gezien.”

Dominique haalde iets ter grootte van een muntstuk van 50 eurocent, maar ongeveer drie keer zo dik uit haar rugzak en staarde ernaar. “Hoe is dit nou in mijn rugzak terecht gekomen?”

Nieuwsgierig kwam Henryk kijken. Hij nam het kleinood in de hand, rolde het tussen zijn vingers en bestudeerde het aandachtig.

“Dit lijkt wel een zendertje,” zei hij tenslotte.

“Een zender?”

“Ja, om iemand af te luisteren.”

“Om mij af te luisteren!” Ongelovig keek Dominique haar broer aan. “Wie zou dat willen? Zo bijzonder ben ik toch niet.”

“Jij bent heel bijzonder Dominique. Je bent mijn zus.”

“Ja maar zo bedoel ik het niet lief broertje.”

“Misschien is het toch geen zender,” zei Henryk. “Ik zal het straks eens aan Billie vragen. Hij zal er meer verstand van hebben dan wij.”

Onder aan de trap riep hun moeder: “Dominique telefoon!”

“Wie is het, ma?”

“Het is Julian, hij belt vanaf de veerboot.”

Dominique stoof de trap af en griste de hoorn uit moeders hand.

“Hallo, met Dominique.”

De verbinding was niet al te best.

“Hallo, met Dominique,” riep ze nog wat harder. “HALLO.....”

Het gesprek duurde niet al te lang. Boven hoorde Henryk zijn zus hoe langer hoe harder in de telefoon gillen. De moderne techniek staat voor niets, dacht hij.

Dominique kwam Henryks kamer weer binnen. “Julian en Bart denken ook dat ik het raadsel goed heb opgelost. Bart vermoedde al langer dat er een zevende persoon moest zijn. Zij weten ook niet wie het kan zijn. Zij stellen voor om het raadsel aan de tovenaars voor te leggen. Wij mogen nooit zeggen dat we de Rode Gloed zien.

Zo verraden wij niets en wie weet: als we Van der Zanten slim uithoren, komen we wel te weten of hij iets ziet.”

*****

Het lukte de tweeling onopgemerkt van de boerderij weg te komen. Ze waren zelfs niet vergeten om allebei een hamer mee te nemen. Wat zou Billie toch met die hamers moeten?

Tjitske was er ook in geslaagd ongezien weg te komen. Voor Robin was het al helemaal geen probleem. Hij hoefde alleen maar tegen zijn moeder te zeggen dat hij naar Billie ging. Zij vond het allemaal best, al was het midden in de nacht. Robins vader merkte niet eens of de jongen in huis was. Het was tijden geleden dat Robin zijn vader ergens toestemming voor had gevraagd. Hij wist niet eens meer waarvoor.

Billie, Robin en Tjitske waren druk bezig in het schuurtje toen de tweeling het erf opreed.

“Zijn jullie daar eindelijk,” zei Tjitske nors. “We zijn al bijna klaar met het uitzoeken van de grote spijkers.”

Ze is nog steeds niet lekker, dacht Dominique.

“Ja we zijn er,” zei Henryk geen acht slaand op Tjitske, “en we brandden van nieuwsgierigheid. Wat heb je bedacht Billie?”

“Goed dat jullie er zijn,” zei de harige reus. “Mooi op tijd zodat we rustig aan kunnen doen. We hebben voldoende spijkers gevonden voor het plan dat ik heb. Morgen gaan ze de bomen te lijf met motorzagen. Jullie weten dat het werken met een motorzaag niet ongevaarlijk is. Als de ketting knapt en eraf schiet kunnen er levensgevaarlijke ongelukken gebeuren. Houthakkers letten dus goed op. Vooral als ze oude bomen zoals in de Kauwenhoek moeten omzagen. Het komt namelijk nogal eens voor, dat in die oude bomen granaatscherven uit de Tweede Wereldoorlog zitten. Als ze met hun zaag op zo’n metalen scherf komen, spatten de vonken ervan af en kan het gebeuren dat de ketting knapt. Met alle gevolgen van dien. Je begrijpt dat die boom verder niet meer met een motorzaag behandeld wordt.

Wat wij gaan doen is een flink aantal granaatscherven in de bomen slaan. Niet letterlijk natuurlijk maar van deze lange spijkers. Reken maar dat de houthakkers zullen schrikken en hun werk zullen neerleggen als ze ontdekken dat in bijna alle bomen flinke spijkers zijn geslagen. Zij zullen het risico niet nemen om nog een boom om te zagen.”

“Als het gevaarlijk is voor de houthakkers, mogen wij dit dan wel doen?” vroeg Dominique.

“Ach mens, zeur toch niet zo,” zei Tjitske. “Altijd heb je wat te zeiken.”

“Tjitske, hoor eens wat je zegt,” zei Billie. “Je klinkt niet bepaald aardig. Bovendien heeft Dominique gelijk. Het is gevaarlijk voor die mannen. Daarom stoppen ze ook met zagen als er een paar keer een zaag heeft geketst. De kans dat er iets ernstigs gebeurt, kunnen we niet uitsluiten. Maar ik denk dat die kans klein is.”

Dominique was er niet gerust op. Ze kreeg ook nog een sneer van Tjitske die hooghartig naar haar stond te kijken: “Wil je de Kauwenhoek nog redden of hoe zit dat?”

“Ja, net zo goed als jij Tjitske. En als het even kan zonder bloedvergieten.”

“Voordat we gaan, wil ik dat jullie even voor me springen,” zei Billie. De kinderen keken hem verbaasd aan maar deden wat hij vroeg. “Goed zo, er is niets wat ik hoor rammelen; jullie hebben goed naar me geluisterd. Zijn jullie klaar voor vertrek?”

“Nee nog niet,” zei Dominique. “Toen ik alle rammelende spullen uit mijn kleren en rugzak haalde, vond ik dit. Henry en ik denken dat het een zendertje is. Wat denk jij Billie?”

Billie hoefde maar met een half oog naar het kleine ding in zijn hand te kijken. Het was duidelijk een zendertje.

“Ja, het is een zendertje Dominique. Het heeft geen groot bereik, toch is het uitstekend geschikt om iemand mee af te luisteren. Ik vraag me af waarom iemand dat bij jou zou willen. Heb je enig idee wanneer het in je rugzak gestopt zou kunnen zijn?”

“Nee, totaal niet. Dat kan goed een jaar geleden gebeurd zijn. Zolang is het geleden dat ik mijn rugzak helemaal heb leeggemaakt.”

“We hebben er weer een raadsel bij,” zuchtte Tjitske. “Houdt het dan nooit op!”

“Laten we er maar niet te lang bij blijven stilstaan,” zei Henryk. “Ik zie niet in wat het zendertje met de Kauwenhoek en de Rode Gloed te maken heeft. Ik stel voor om het te laten rusten en op pad te gaan.”

“Ja actie,” zei Robin. “Ik wil spijkers in bomen rammen.”

Geruisloos als perfect getrainde commando's verdwenen de spijkeraars in het donker. Het verborgen bouwterrein was een flink eind lopen. Toch wilde Billie niet met de fiets of met een auto. “Die vallen teveel op,” had hij gezegd. “En mocht er iets misgaan, dan verdwijnen we te voet in de Kauwenhoek. Niemand die ons daar volgt.”

Dominique was naast Billie gaan lopen. “Billie wil je wat voor me doen?”

“Ja, wat is er?”

“Wanneer je Julian en Bart in Noorwegen tegenkomt, wil je dan tegen ze zeggen dat ik een zendertje in mijn rugzak heb gevonden? Ik weet wel, waarschijnlijk is het niets, maar ik vind het fijn als de twee jongens er vanaf weten.”

“Als dat alles is Dominique. Een kleine moeite, als ik het niet vergeet.”

“Je vergeet het niet Billie. Dat weet ik zeker.”

Driftig klonken de slagen door de stille Kauwenhoek. Vijf hamers ranselden in sneltreinvaart tientallen spijkers in het hout. “Sla ze een beetje schuin omhoog of omlaag,” had Billie gezegd. “Dat vergroot de kans dat ze geraakt worden door een zaag.” De vier kinderen hadden het advies opgevolgd en werkten zich in het zweet. Spoedig was het werk gedaan en verdwenen de daders ongezien naar huis.

Gehoord waren ze wel. Een man die zijn hond aan het uitlaten was, maakte dat hij wegwam. Die kloppende geluiden uit het moeras dat kon nooit iets goeds betekenen. Klopgeesten zijn het, dacht de man, vast en zeker. Zie nou wel dat het moeras zichzelf zal beschermen. Die lui uit de stad ook met hun weg. Ze weten niet half wat ze zich met de Kauwenhoek op de hals halen. “Hoor dat gehamer eens, Bello!” De hond keek zijn baasje trouw aan. “De geesten zijn wakker, domme hond. Ze weten dat de stadsen morgen komen, dat stelletje sukkels.”

Ondanks dat de man bang wegliep voor de geluiden, was hij opgelucht. Het moeras zou zich niet zonder slag of stoot overgeven, dat was hem nu al duidelijk geworden.

*****

Het was amper licht toen de eerste houthakkers het bouwterrein opliepen. Ze waren zo vroeg omdat de aannemer zoveel mogelijk bomen geveld wilde hebben, voordat de pers en de mensen uit Bontebok doorhadden dat ze gestart waren met de illegale aanleg van de weg – de rechter had immers nog geen uitspraak gedaan. En iedere boom die omlag was er een.

Na een snelle bak koffie namen de mannen hun motorzagen ter hand. Met zijn tieners waren ze. Het geronk van een motorzaag verbrak de vredige ochtendstilte. Niet lang daarna jankten alle zagen. De slachtpartij kon beginnen. Hans zette zijn zaag in een dikke beuk. Gretig vrat de ketting zich naar binnen. Zaagsel vloog uit de zaagsnede. Kadeng.....! Een enorme knal weerklonk. De zaag werd uit Hans zijn armen gerukt en vloog tollend rond de boom. “Godver.....” Verschrikt keken zijn collega’s op. Toen ketste ook de zaag van Mike. De ketting brak en vloog van de zaag. Tien meter verder sleurde de losgeslagen ketting nog takken van de bomen.

“Wat is dit? Dit is levensgevaarlijk man! Wat is er met onze zagen aan de hand? Zitten hier soms granaatscherven?”

“Met de zagen is niets aan de hand,” zei Willem. “Het zijn de bomen, of beter gezegd de spijkers in de bomen.”

“Wat zeg je me nou? Spijkers!”

“Ja, kijk maar. Iemand heeft er spijkers in geslagen. En zo te zien, zijn ze geen boom vergeten.”

“Dan kunnen wij wel ophouden met zagen. Dat is levensgevaarlijk. En ik ben voorlopig nog niet levensmoe. We kappen ermee. Dit is geen werken zo.”

Aannemer Hebgraag stond strak in driedelige streepjes pak voor de bouwkeet. Hij wilde op deze gedenkwaardige ochtend net gaan genieten van een heerlijke Cubaanse sigaar, toen het geluid van de zagen verstomde. Met grote ogen stond hij vervolgens te kijken toen de mannen het bos uitkwamen.

“Is er wat? Waarom zagen jullie niet?”

“Spijkers meneer. Levensgevaarlijk. Geen beginnen aan. Wij gaan er vandoor.”

“Dat gaat zo maar niet. Die bomen moeten om.”

“Jawel hoor, dat gaat best. Tot ziens aannemer en zie maar dat je een paar andere gekken vindt die de bomen voor je wil kappen.”

Hebgraag smeedt kwaad zijn dikke sigaar op de grond en liep het bos in. Hij keek eens goed naar die lastige houten obstakels voor hem. “Jullie verdwijnen allemaal,” mompelde hij. “Let maar eens op. Binnenkort ligt hier een wonderschone asfaltweg.” Daarna bekeek hij de spijkers in de dichtstbijzijnde boom. “Sabotage,” siste de man. Dat zullen die boeren uit Bontebok op hun geweten hebben. Slim, dat moet ik ze nageven, maar het zal ze niet helpen. Een dagje uitstel betekent nog geen afstel. Morgen komen de shovels en bulldozers. Dan is het in een oogwenk gebeurd met dat kachelhout. Bij het vooruitzicht de bulldozers de bomen te zien wegvagen, sloeg de aannemer zich bulderend van de lach op de knieën. Ik heb die stomme houthakkers helemaal niet nodig.

*****

Vier vermoeide kinderen stonden klaar om Billie uit te zwaaien.

“Het was een groot succes vannacht,” zei Billie. “Ik heb de houthakkers vanmorgen zien vertrekken. Er viel niet te zagen vertelde één van hen me.”

“Dus de houthakkers stoppen ermee,” juichte Robin.

“Ja, maar lach niet te hard,” zei Billie. “Morgen worden er bulldozers en shovels aangevoerd. Die walsen de Kauwenhoek zo plat. Voorlopig hebben jullie de komende nachten werk genoeg. Als ik jullie een goede raad mag geven: praat eens met de tovenaar. Jullie kunnen zijn hulp de komende tijd goed gebruiken, denk ik.

Ik moet gaan. Het is een eind rijden naar Denemarken. Tot ziens en hopelijk zien jullie me snel weer met die mooie levenssteen in mijn hand.”

De Harley brulde en Billie stookte weg, de kinderen in een stofwolk achterlatend.

“We gaan vanmiddag naar de tovenaar,” besliste Tjitske. “We spreken om twee uur af bij de Wonderkolk.” Zonder op een antwoord te wachten, liep ze vervolgens weg.

Robin keek Dominique verbouwereerd aan.

“Wat is er de laatste tijd met haar aan de hand?” vroeg Robin.

“Als we dat eens wisten,” antwoordde Dominique. “Sinds Julian en Bart weg zijn, speelt ze de baas en doet ze zo kortaf. Het bevalt me niets.”

“Zus, je ziet spoken,” zei Henryk. “Mij is niets vreemds opgevallen aan haar gedrag.”

“Of je wilt het niet zien,” zei Dominique scherp.

*****

In de Nevelring was druk overleg gaande. Vier leden van de Bende van de Rode Maan bespraken met de tovenaar hun strategie om de aanleg van de weg te

vertragen.

“Het idee van Billie was goed,” zei Van der Zanten. “Zulke acties zijn makkelijk uit te voeren, ze zijn bijna zonder gevaar en ze vertragen de aanleg aanzienlijk. Het is alleen jammer dat de kranten er geen lucht van hebben gekregen. Publiciteit is een geducht wapen dat we goed kunnen gebruiken. De mensen in Zuilen en de rest van het land moeten te weten komen welk spelletje de burgemeester, de aannemer en de rechter spelen.”

“Misschien is Hebgraag of de burgemeester zo machtig dat hij ook de journalisten van de Zuilense Courant in zijn zak heeft,” opperde Tjitske. “Die houthakkers hebben tenminste hun verhaal verteld aan iedereen die het horen wilde, toch stond er niets van in de krant. In Bontebok werkt de dorpsroddel op volle toeren.”

“De krant komt vanzelf als we onze plannetjes verder uitvoeren,” zei Henryk. “Op een gegeven moment kan de aannemer het niet meer stilhouden.”

“Wat gaan we doen?” vroeg Robin.

“Ik stel voor,” zei Van der Zanten, “dat we eerst acties uitvoeren die lijken op die van vannacht. Dus eenvoudige sabotage-acties. Daarna kan ik de aanleg vertragen met enkele toverkunstjes die ik nog beheers.”

“Waarom dan pas?” vroeg Dominique.

“Het ligt voor de hand dat de aannemer het bouwterrein steeds beter zal laten bewaken als hij steeds aanslagen te verduren krijgt. Op een gegeven moment komen jullie niet veilig meer langs de bewakers. En wanneer jullie opgepakt worden, is het spelletje uit. Daarom is het beter dat ik pas later mijn toverkunst aanwend, want daarvoor hoeven we niet in de buurt van het bouwterrein te zijn.

Verder is het waarschijnlijk zo, dat we de aanleg wel kunnen vertragen maar niet geheel kunnen stoppen. Hoe verder de aanleg is gevorderd des te verder het bouwterrein in de Kauwenhoek komt te liggen. Mijn krachten nemen toe naarmate de bouwvakkers dieper het moeras in komen. Helaas is mijn kracht ook dan nog beperkt. Het blijft zaak dat de zevende levenssteen op tijd terug is.”

“Wij hoorden van Billie dat de aannemer vandaag bulldozers en shovels laat aanvoeren,” zei Dominique. “Die zullen wij moeten saboteren, maar hoe?”

“Dat is niet zo moeilijk,” antwoordde Robin die alles van machines wist. “We kunnen de elektrische bedrading doorknippen, we kunnen de accu’s kortsluiten door een metalen staaf op de polen te leggen, we kunnen de bougies uit de cilinders draaien.....”

“Nee, dat kan niet,” zei Henryk. “Er liggen dieselmotoren in bulldozers en die hebben geen bougies nodig zoals een benzinemotor.”

“Toch wel Henry,” vervolgde Robin. “Dieselmotoren hebben voorgloeibougies nodig om te kunnen starten en die kunnen we eruit draaien.”

“Het kortsluiten van de accu’s kunnen we beter laten,” vond Henryk. “Dat lijkt me te gevaarlijk.”

“Kunnen we ook de banden niet laten leeglopen?” stelde Tjitske vragend voor. “We kunnen ze toch lek steken met een mes?”

“Bulldozers hebben geen banden die je lek kunt steken,” zei Robin. “Die hebben net als een tank rupsbanden. En wat betreft de shovels, die banden zijn zo dik dat het niet mee zal vallen er een mes in te zetten.”

“Je zou er misschien een gat in kunnen boren,” opperde Henryk. “Billie heeft vast een goede accuboormachine die we daarvoor kunnen gebruiken. En Robin, wat dacht je ervan om suiker in de brandstoftanks te gooien?”

“Ik weet het niet Henry. Een benzinemotor loopt vast als je er voldoende suiker ingooit. Ik weet niet of dat ook opgaat voor een diesel. Proberen kunnen we het allicht.”

“Ik hoor het al,” zei Van der Zanten, “jullie hebben ideeën genoeg. Wanneer gaan we ze uitvoeren?”

“Gaan we vannacht weer op pad?” vroeg Robin.

“Nee,” antwoordde Tjitske beslist. “Laten we met zijn allen eens vroeg naar bed gaan. Vandaag worden de machines aangevoerd. Morgen zullen ze klaargemaakt worden, dus veel zullen de bouwvakkers morgen nog niet opschieten. Als we morgennacht gaan zijn we ruim op tijd. Bovendien heb je kans dat de aannemer voor vannacht al bewaking heeft ingehuurd. Als er vannacht niets gebeurd zullen ze morgen allicht niet zo goed opletten.”

“Goed, de plannen zijn gemaakt,” zei Van der Zanten. “Moeten we verder nog iets bespreken?”

“Ja,” antwoordde Dominique. “We hebben een raadsel opgekregen en dat willen we u voorleggen. Wij komen er namelijk niet uit.” Dominique gaf de oude man een papiertje met het raadsel:

DE EERSTE KRING VAN ZEVEN IS DOOD,
BRENG HEM TOT LEVEN MET DE TWEDE.
DE TWEDE KRING KENT ZEVEN LEVENS,
DE ZEVEN VAN DE RODE GLOED.

Aandachtig bestudeerde Van der Zanten het raadsel. Hij schudde eens met zijn hoofd en nog eens en mompelde toen wat voor zichzelf. “Van wie hebben jullie dit raadsel ook weer opgekregen?” vroeg hij.

“Henry heeft het opgekregen van Sophie, de Kersenprinses,” antwoordde Dominique.

“En jullie hebben geen idee?”

“Nee niet echt,” zei Dominique. “Wij denken dat de eerste kring van Zeven, de Kring is, die u gemaakt heeft, voordat u in een eikel veranderde,” loog Dominique zonder blikken of blozen. Ze loog verder: “Die tweede kring zal waarschijnlijk de kring zijn die wij moeten maken. En die zeven levens zijn waarschijnlijk de zeven levensstenen. Van de rest kunnen wij helemaal gaan trui breien. Wat is nou die Rode Gloed?”

“Het vuur uit de hel soms?” deed Robin een duit in het zakje.

De tovenaars tuurde opnieuw op het blaadje. “Nee, kinderen ik weet echt niet wat hiermee wordt bedoeld. Het zal later wel duidelijk worden denk ik, want het

heeft vast en zeker een betekenis. Ik zal er over denken. Zoals ik het nu zie, is het een groot vraagteken.”

“Wij gaan,” zei Tjitske. “Ik wil naar bed, want ik ben doodop na vannacht.”

Op de weg terug zei Dominique: “De tovenaar weet volgens mij echt niet wat het raadsel betekent. En ik ben er daarom zeker van dat hij de Rode Wolk niet ziet. Hij is niet een van de zeven. Daarvan ben ik overtuigd.”

“Waar ik niet van overtuigd ben,” zei Tjitske, “is het positieve antwoord op de vraag: kan Van der Zanten echt toveren? Wij mogen de kastanjes uit het vuur halen door de boel te saboteren en meneer blijft lekker in de Nevelring.”

“Hij zou ons daarna toch helpen met zijn toverkunst,” zei Henryk.

“Ja, later,” zei Tjitske. “Het is altijd later. Misschien hoeft het dan niet meer. Dan ligt de weg er al.”

*****

Een nacht en een dag verstreken zonder dat er iets noemenswaardigs gebeurde. Deze nacht echter stond de Bende van de Rode Maan weer paraat.

Het was vreemd, zo zonder Billie. De vier kinderen misten een stukje vertrouwen. Met de harige reus erbij leek het slechts een fluitje van een cent om de spijkers in de bomen bij het bouwterrein te slaan. Nu voelden ze zich onbehaaglijk in de donkere nacht op weg naar de vernietigende machines. De maan was niet te zien. De Rode Wolk des te beter. Telkens wanneer de kinderen omhoog keken, werden ze ermee geconfronteerd. Een dreigende bloedrode deken naderde met gezwinde spoed Bontebok. Nog even en het dorp en de Kauwenhoek zouden bedekt worden.

Geruisloos bewogen ze zich voort. Handen en gezichten waren zwart gemaakt. Wellicht waren er bewakers dus ze moesten te werk gaan als echte commando's.

Bij Billie hadden ze het nodige materiaal verzameld: twee bougiesleutels, een flinke tang om draden door te knippen en een accuboormachine. Daarnaast had Robin een flink groot en scherp mes bij zich.

Zo te zien was er niemand op het bouwterrein aanwezig.

“Zie je dat?” fluisterde Tjitske. “De aannemer heeft niet eens de moeite genomen bewaking in te schakelen.”

“Dat komt mooi uit,” zei Henryk. “Zo kunnen we sneller doorwerken.”

“Laten we toch maar oppassen,” vond Dominique. “Hebgraag is vast niet dom. Laten we hem vooral niet onderschatten. Er kan zich best een bewaker verborgen houden. Iemand die je pas ziet als het te laat is.”

In tijgersluipgang kropen de kinderen over het onverlichte terrein, langs de bulldozers, shovels en vrachtwagens die er stonden. Er stonden ook een paar bestelwagens en een enkele personenwagen. Niemand liet zich echter zien. Dominique vroeg zich af waar de bestuurders van die wagens uithingen. Die waren vast niet te voet naar huis gegaan, daarvan was ze overtuigd. Zij bleef daarom, op de uitkijk,

aan de rand van het terrein liggen. Ze hield de anderen in de gaten en zou ze waarschuwen als er iemand aankwam.

Henryk en Robin werkten razendsnel. De voorgloeibougies uit de bulldozers en shovels verdwenen met grote snelheid in hun zakken. Tjitske was ondertussen met de boormachine in de weer. Zonder moeite gleed de boor door het zware rubber van de banden. Sissend liepen ze vervolgens leeg. Toen de banden allemaal plat stonden, nam het meisje de kniptang. Zoveel mogelijk elektrische bedrading trok ze los of knipte ze door.

Henryk en Robin waren klaar met hun werk. Henryk sloop terug naar zijn zus en hielp haar het terrein in de gaten te houden. Robin kroop naar de bestel- en personenwagens. "Ik weet niet of dat nou zo verstandig is," fluisterde Dominique tegen haar broer.

"Nee, dat kan hij inderdaad beter niet doen," vond ook Henryk. Tjitske was inmiddels klaar met de bedrading en kroop ook terug de veilige bosrand in. Ook zij zag wat Robin van plan was. Dominique en Henryk gebaarden naar Tjitske dat ze Robin tegen moest houden. Dat was gemakkelijker gezegd dan gedaan.

De eerste band liep leeg toen Robin zijn scherpe mes eruit trok. Er volgden nog vijf banden voordat de jongen door kreeg dat Tjitske zachtjes naar hem floot. Robin keek op en zag het meisje wenken dat hij terug moest komen. Jammer, hij had best wat meer willen vernielen. Hij kroop terug richting het veilige struikgewas. Even later liep de Bende van de Rode Maan in het moeras op weg naar Bontebok. Daar verdwenen de bougies in de pruttelende modder. Tjitske vond het milieuvervuiling. Ze begreep echter donders goed dat het bewijsmateriaal verborgen moest worden.

"Waarom mocht ik die andere banden niet lek steken?" vroeg Robin. "Ik was net zo lekker bezig."

"Er horen bestuurders bij die personen- en bestelwagens," zei Dominique. "Het kan best zijn dat die samen ergens in een auto zitten, of ergens anders rondhangen. Als jij nu een band leeg zou laten lopen van een auto waarin die mannen zouden zitten, dan had je de poppen aan het dansen. Bovendien, de zware machines waren onklaar gemaakt. De andere auto's waren het risico niet waard. Met een personenauto vernietig je geen bos. Daarom moest je terugkomen."

"Je hebt gelijk Dominique," zei Robin. "We hebben er een flinke bende van gemaakt, hè!"

"We kunnen trots zijn op ons werk," vond Tjitske. "Daarvoor hebben we Billie of de tovenaer niet eens nodig."

*****

Aannemer Hebgraag wachtte opnieuw een verrassing. Eerst waren er de spijkers in de boom en nu twee dagen later belde de voorman van de bouwvakkers dat zijn bulldozers en shovels grotendeels vernield waren. De boel was alweer gesaboteerd! En hij had nog wel een bewakingsbureau ingeschakeld! Die mannen zou hij eens

flink op zijn donder gaan geven. Witheet van woede stampvoette de aannemer de bouwkeet binnen waar de nachtwakers zaten te wachten op hun uitbrander. Schoorvoetend moesten de vier bewakers toegeven dat ze achterin een bestelauto hadden zitten klaverjassen.

De aannemer restte niets anders dan de vier te ontslaan. Hij kon niet anders dan een ander bewakingsbedrijf inschakelen met personeel dat wel oplette. Voor de zekerheid zou hij in het vervolg ook honden laten rondlopen. Die zouden de daders zeker te pakken krijgen. Deze sabotage moest ogenblikkelijk stoppen. Het kostte veel te veel tijd en geld. Daar kwam bij dat de pers lucht kreeg van zijn nog steeds illegale activiteiten. De rechter zou pas over drie weken uitspraak doen. Die bewakers zouden hun mond wel houden, daar was de aannemer niet bang voor. Want wie praat er nou graag over zijn blunders?

De bouwvakkers echter vonden de hele toestand behoorlijk opwindend. Het was eens wat anders dan gewoon aan het werk te gaan. Alle apparatuur vakkundig onklaar gemaakt! Dat was me nogal wat. Nee, die bouwvakkers zouden hun mond zeker niet houden, net zo min als dat die bange wezels van houthakkers gedaan hadden. De journalisten zouden komen, dat was een ding wat zeker was. Hij moest de hoofdredacteur van de Zuilense Courant nog maar eens bellen. Die zou echter ook niet kunnen voorkomen dat de geruchtenstroom in Bontebok, Nedel en Zuilen op volle toeren zou gaan draaien.

Het project liep in ieder geval weer een paar dagen vertraging op. Daarbij kwam nog dat de reparaties een flinke bom duiten zou gaan kosten. De aannemer was geen blij man. En van de daders ontbrak ieder spoor..... Alsof ze in de lucht waren opgelost.

*****

Billie had zijn sleutels meestal aan twee spijkers hangen, vlak naast de koelkast. Robin wist precies waar de sleutels van waren. Die grote was voor de schuurdeur. Dat grappige dikbuikige exemplaar paste op de kelderdeur. En die andere twee waren normale sleutels passend op een cilinderslot. De ene paste op de voordeur en de ander op de achterdeur.

Sinds Billies vertrek hing er een vijfde exemplaar. Een forse sleutel die Robin niet eerder gezien had, maar die de jongen al dagen aanstaarde. *Pak me dan, pak me dan!* Leek de sleutel te zeggen. Zou Billie deze sleutel vergeten zijn? Peinzend stond Robin voor de koelkast. Waar kon de sleutel op passen? Op de ijskelder soms? De sleutel staarde Robin aan. *Pak me dan, pak me dan*, leek het te zeggen. *Je weet het wel, ik ben de sleutel van de ijskelder. Dat plekje waar je altijd al hebt willen rondneuzen.*

Resoluut pakte Robin de sleutel van de spijker. Kom Jan, we gaan eens achter kijken. Eens zien of de sleutel past. Nieuwsgierige haast maakte zich meester van de jongen. Met grote passen beende hij naar het rare gebouwtje in de achtertuin. Naar dat bunkertje, half verborgen onder de grond. De sleutel paste. Zonder aarzeling

schoof Robin de zware grendel weg. Dat ging heel gemakkelijk, want Billie had de boel goed geolied. Een ding staat vast. Deze deur wordt regelmatig gebruikt, dacht Robin.

Na enig zoeken vond de jongen zelfs een lichtsakelaar. Even later verspreidde een kale peer een zwak gelig licht en gaf de kelder zijn geheim prijs. Er stonden zware houten kratten zonder opschrift. Van een van deze was de deksel weggeschoven. Robin liep daar naar toe en keek over de rand. De kist was gevuld met houtwol. Ertussen lagen pakketjes, grote en kleine, gewikkeld in zwaar geoliede doeken. Robin nam een pakketje in zijn handen. Zwaar! Ondanks de opwinding wikkelde hij voorzichtig de doeken af. Geen vijf tellen later stond Robin met een echt pistool in de handen.

De verbazing bij de jongen was groot. Zo Billie Boonstra, jij hebt je geld niet alleen verdiend in de loterij. Jij doet er andere zaakjes bij. Gevaarlijke maar ongetwijfeld lucratieve zaakjes. Hadden de Van Schoonhovens toch gelijk. Robin wist niet goed wat te doen. Hij vond het merkwaardig dat hij in al die jaren nooit wat van deze illegale handel van Billie had gemerkt. Maar het ergste vond hij dat hij niet meer wist wat hij van Billie moest denken. Billie was zijn vriend, zijn tweede vader. En die bleek nu een zware crimineel te zijn. Diep in gedachten verzonken ging Robin op een kleinere kist zitten. Troostend legde Jan zijn kop bij de jongen op schoot.

Robin doorzocht met zijn ogen de rest van de ruimte. Er stonden negen kisten. Allemaal verschillend van vorm. Zijn oog viel op een breekijzer. Toen was het besluit vlug genomen. Robin zette het breekijzer tussen het deksel en de rand van de volgende kist en brak hem open. Deze kist bevatte munitie: losse patronen maar ook banden voor een automatisch wapen. De volgende kist bevatte anti-tank raketten, een soort Bazooka's. Billie kan een oorlog ontketenen met deze zoi, bedacht Robin en hem nog winnen ook. Deze wapens zouden iets te maken kunnen hebben met die grote motorbende-oorlog die in Scandinavië aan de gang was. Het kistje daarna bevatte vreemde plakken kneedbare klei (?), tenminste daar leek het op. *Danger Explosives* stond er op een papiertje dat in de kist lag. Hier zou je dus bommen van kunnen maken. Dat lag nogal voor de hand, vond Robin.

Robin had voldoende gezien. Hij nam niet de moeite om de kisten weer af te sluiten. Het had geen zin om zijn sporen uit te wissen. Hij zou Billie toch wel vertellen wat hij had gevonden. Het lampje daarentegen knipte hij uit en het zware slot bevestigde hij zorgvuldig weer op de deur. Niemand anders hoefde te weten van het geheim van Billie de Biker.

Hij moest maar gewoon aan Billie vragen waarom die wapens bij hem in de kelder lagen, wanneer hij hem aan de lijn kreeg. Billie liet echter lange tijd niets van zich horen; die was lekker op vakantie. Ja vakantie. Robin dacht er het zijne van. Je zou het ook een zakenreis kunnen noemen, Billie Boonstra. Je bent zeker aan het informeren of je vriendjes nog wat wapentuig nodig hebben!

Het geheim van de ontdekking knaagde aan Robin. Met het uur werd hij onrustiger. Hij moest het aan iemand vertellen. Met zo'n zwaar geheim kon hij niet

alleen blijven rondlopen. Zal ik het Tjitske vertellen? vroeg Robin zich af. Nee, toch maar beter van niet. Ze doet zo raar de laatste tijd. In de stemming waarin ze op dit moment verkeerd zou ze de wapens meteen gebruiken tegen de bouwvakkers. Zo gek is ze inmiddels al. Nee, het is beter dat zij er voorlopig niets van af weet. Dominique dan? Nee, eigenlijk ook maar niet. Zij was teveel een meisje. Misschien zou ze direct naar de politie gaan en dan komt Billie in de gevangenis. Dat was wel het laatste wat Robin wilde. Dominique valt ook af.

Henryk dan? Er zat niets anders op. De enige met wie hij het geheim kon delen was deze jongen. Morgen vertel ik het hem, dacht Robin, tenminste als Billie voor die tijd niet heeft gebeld.

Billie belde niet en daardoor werd Henryk deelgenoot van Robins geheim. "We hebben Internet niet meer nodig Robin," had Henryk gezegd. "Hier ligt genoeg springstof om de hele weg op te blazen. Wat zal Tjitske hier blij mee zijn."

Robin kromp ineen en zijn maag draaide drie keer om toen hij dat hoorde. "Je gaat het toch zeker niet tegen Tjitske zeggen, hè Henry. Je weet waartoe ze in staat is de laatste tijd. Ik heb het haar in ieder geval expres niet verteld. En ik vind dat jij dat ook niet moet doen." Robin had er meteen spijt van dat hij zijn geheim had prijsgegeven.

"Als dat is wat je wilt Robin, dan houd ik mijn mond," zei Henryk. Hij dacht echter heel wat anders. Met deze vondst kom ik vast in een heel goed blaadje te staan bij Tjitske. Ja, nu kan zij niet meer om mij heen. Ik moet alleen even het goede moment afwachten om het haar te vertellen. En dan houdt niemand mij meer tegen. Tjitske zal me heel dankbaar zijn.

*****

Sinds hun vorige actie waren drie dagen verstreken. De aannemer had zijn spulletjes weer op orde gekregen en was met dubbele kracht aan het werk gegaan. Een dag had hij op volle toeren kunnen draaien en het resultaat mocht er zijn. De eerste honderd meter van de nieuwe weg was zo goed als klaar. Als we in dit tempo kunnen doordraaien komt alles goed, dacht Hebgraag vergenoegd. En de saboteurs hadden niets meer van zich laten zien. Die boeren waren zeker bang geworden voor de bewaking. Nu alles op rolletjes liep, was er volgens de aannemer geen vuiltje meer aan de lucht. Wat kon hem nog gebeuren?

Er was een ding dat Robin van zijn ontmoeting met Jan de Staffordshire terriër een aantal jaren geleden had geleerd: houdt rekening met de windrichting als je een doel besluit. De vier commando's waren na drie dagen weer op pad. Het aanvalsplan was duidelijk. Tjitske en Dominique zouden het bouwterrein in de gaten houden, terwijl Robin en Henryk suiker in de brandstoftanks van de zware machines zouden gooien.

Robin en Henryk hadden de middag ervoor nog een discussie gehad of ze niet liever ether zouden gebruiken in plaats van suiker. Robin wist dat in de

dragacerij, waar met speciaal aangepaste en zwaar opgevoerde (Harley-Davidson) motoren wedstrijdjes sprint werden gehouden, door sommigen ether als brandstof werd gebruikt. Het gebruik van ether was echter niet zonder risico. Als de motor er niet geschikt voor was gemaakt, zou de hele boel kunnen ontploffen, zo explosief was het goedje.

“Henry,” had Robin gezegd, “ether werkt altijd. De motoren van een shovel of bulldozer kunnen daar niet tegen. Wanneer we voldoende van dat spul in de brandstoftank laten lopen, knalt gegarandeerd de hele motor uit elkaar als hij wordt gestart. Onze actie is daarmee geslaagd. Of we zullen slagen door suiker te gebruiken blijft afwachten; ik weet niet zeker of het werkt, ik weet niet zeker of een dieselmotor vastloopt door de suiker.”

Het probleem was de ether geweest.

“We zullen naar de drogist moeten om aan ether te komen,” had Henryk gezegd. “Dat loopt in de gaten. Wanneer die man in de krant leest dat de bulldozer-motoren zijn opgeblazen met ether, dan is het sommetje niet moeilijk. Binnen de kortste keren hebben wij de politie op ons dak. Laten we het maar bij suiker houden. Dat is wel zo veilig. Zowel voor de bouwvakkers als voor ons. Het risico dat de suiker niet werkt moeten we nemen, er zit simpelweg niets anders op.”

Dominique die ingespannen had zitten luisteren – wat wist Robin toch veel van motoren –, vond dat Henryk zijn verstand goed had gebruikt. Hij had tenminste ook aan de veiligheid van de bouwvakkers gedacht. “Ik ben het met Henry eens,” zei ze. “Laten we suiker gebruiken.”

Tjitske twijfelde. Ether werkte zeker, dat was perfect. Aan de risico’s voor de werklieden dacht ze geen moment. Daar had ze geen boodschap aan. Het gevaar dat ze zouden worden ontdekt door ether te gebruiken, was echter te groot. Dat gaf voor haar de doorslag. Ze konden het risico niet nemen om opgepakt te worden. Want ook na vanavond zouden ze aanslagen moeten plegen. De aannemer zou voorlopig niet stoppen en wanneer ze nu werden opgepakt, dan had die vreselijke man vrij spel.

“We gebruiken suiker,” zei Tjitske op een toon die geen tegenspraak duldde.

Ondanks de aanwezige bewakers en ondanks de twee herdershonden liep de actie gesmeerd. Zo gauw ze konden, gooiden de jongens pakken suiker in de tanks van de voertuigen die er jammer genoeg weer als nieuw uitzagen. In doodse stilte verlieten de kinderen het bouwterrein. Zelfs de honden hadden het nakijken.

*****

De werklieden konden voor de tweede achtereenvolgende dag gaan doen waarvoor ze waren aangenomen. Marcel klom in zijn bulldozer, startte hem en ging op weg. Zijn machine brulde van genot toen hij een stevige eik omduwde. De motor spinde van genoeg toen hij een heel bos struiken van de aarde schoof. Toen begon de motor te reutelen. De suiker mengde zich met de diesel en werd een dikke stroop.

Het kleverige goedje verstopte de brandstofleidingen. Het was een rare gewaarwording voor Marcel. Hij gaf gas maar de motor stopte ermee, al trapte hij het pedaal tot de grond. Het werd stil in de Kauwenhoek. Voorlopig was deze bulldozer uitgeschakeld.

De aannemer was niet gek. Voordat de andere bouwvakkers op pad mochten met hun machines moest eerst duidelijk zijn wat er met de bulldozer van Marcel aan de hand was geweest. De monteurs waren er snel achter. Suiker! De andere voertuigen werden gecontroleerd. Ook vol suiker. Het was een heidens karwei om de brandstoftanks en -leidingen schoon te maken. De aannemer incasseerde de zoveelste nederlaag: minimaal een vertraging van een dag.

Deze keer konden de journalisten niet meer op afstand worden gehouden. De hoofdredacteur kon de verhalen met geen mogelijkheid meer in de doofpot stoppen. De Zuilense Courant stond die avond dan ook vol vette koppen:

ILLEGALE AANLEG VAN WEG GESTART

WEG DOOR KAUWENHOEK GESABOTEERD

INWONERS VAN BONTEBOK LACHEN INVUIST

GEEN SPOOR VAN DADERS!

SABOTAGE NIET OPGEËIST

Hebgraag was uit zijn vel gesprongen van woede. Hoe waren die saboteurs in vredesnaam het terrein opgekomen? Hij kon slechts een ding doen om die terroristen te stoppen: de bewaking verdriedubbelen. En hij zou die natuurfreaks of die lastige lui uit Bontebok, die vast en zeker achter de aanslagen zaten, eens leren. Hij had er schoon genoeg van. Vandaag nog zou hij een hele reeks bommen laten voorzien van een lading dynamiet. Zo nodig blaas ik het hele moeras naar zijn verdommenis, dacht de aannemer. Hij hield woord.

De knallen waren tot in Bontebok te horen. Eeuwenoude bommen spatten als lucifershoutjes uiteen. Zoals te verwachten bracht deze brute aanval van de aannemer in Bontebok veel verontwaardiging teweeg. Er was er één die glimlachte: Tjitske. Met een verbeterd grijns op haar gezicht had ze het slechte nieuws aan-gehoord. Daarna klaarde haar gezicht op en begon ze te glimlachen. Het was echter geen prettige lach. Ze had het gezicht van een kwaadaardige krankzinnige.

De aannemer wilde een oorlog? dacht het meisje. Nou hij zou hem krijgen! Nu is alles geoorloofd. Ik zal er alles aan doen om deze laffe aanval te stoppen. Alles. Alleen, waar haal ik de wapens vandaan? Ik zal Henryk eens vragen of hij het Internet voor mij wil afstropen, dacht Tjitske. En het kan ook geen kwaad eens bij de tovenaars langs te gaan. Wanneer ik alleen - of misschien samen met Van der Zanten - de macht van de levensstenen bezit, dan zal ik die natuurvernielers

eens leren. Wat haar betreft was de oorlog uit haar droom begonnen. “Wanneer ik toch eens de macht van de levensstenen zou bezitten,” zuchtte Tjitske. “Hoe krijg ik dat voor elkaar?”

*****

“Dominique, telefoon,” gilde haar moeder naar boven. “Het zijn Julian en Bart.”

Het was Henryk die zijn kamer uit stormde en de hoorn overnam.

“Hoi Julian, hoi Bart hoe gaat het? De levenssteen al gevonden?”

Julian was degene die sprak.

“Is Dominique er niet?”

“Je hebt pech Julian, ze staat onder de douche. Maar ze mist je verschrikkelijk.”

Een golf van teleurstelling overspoelde Julian; hij liet het echter niet blijken.

“Met ons gaat het uitstekend. We hebben tot nu toe een pracht vakantie. Helaas, is er geen spoor van de steen. Noorwegen is ook zo groot. We moeten ontzettend veel mazzel hebben, willen we de steen ooit vinden. Zoveel is ons de afgelopen week wel duidelijk geworden. Gelukkig hebben we nog ruim anderhalve week de tijd.

En dan nog iets, dat ben ik de vorige keer vergeten te vertellen. Bart en ik denken te weten waarom er een tweede ring gevormd moet worden. De tweede kring van zeven is een soort beveiligingssysteem. Zodat niemand in zijn eentje de macht van de levensstenen kan misbruiken. Er zijn altijd zeven mensen nodig, snap je?”

“Ik begrijp het,” antwoordde Henryk. “Wij hebben ondertussen ook niet stil gezeten.” De jongen vertelde van de nachtelijke en zeer geslaagde sabotage-activiteiten. “Verder gaat alles hier goed. Oh, en de tovenaars weet niets van de Rode Wolk. Wij hebben het raadsel aan hem voorgelegd en hij snapt er niets van. Van der Zanten is zeker niet de zevende persoon.”

“Hoe gaat het trouwens met de Rode Wolk?” vroeg Julian.

“Die wordt nog steeds met de dag groter,” antwoordde Henryk. “En het gaat steeds sneller. Wij krijgen er met ons viertjes behoorlijk de kriebels van. Maar hoezo, zien jullie de Wolk soms niet meer?”

“Wij zitten op dit moment zo noordelijk dat het altijd licht is. De sterren en de Rode Wolk zijn voor ons onzichtbaar. Vandaar mijn vraag. Oeps, ons kleingeld is op. De verbinding zal zo verbroken worden. Doe je Dominique de groeten van mij..... en Bart.”

“Zal ik doen. Veel plezier nog en vind die steen. Het is nodig.”

Vanzelfsprekend was Dominique teleurgesteld dat ze Julian niet zelf aan de lijn had gehad.

“Heb je de jongens verteld van het zendertje?” vroeg ze haar broer.

“Nee,” antwoordde die. “Dat ben ik straal vergeten.”

“Stommerd.”

“Sorry hoor, ik kan ook niet overal aan denken. Ik heb ze wel verteld van onze acties tegen de aannemer en dat Van der Zanten niet de zevende persoon is. Bart en Julian denken trouwens dat de tweede kring een soort van beveiliging is. En er was geen spoor van de steen.”

“Toch ben je een kluns dat je niets hebt verteld van het zendertje,” mokte Dominique nog even na. “Kom we gaan naar de anderen,” zei ze plotseling weer vrolijk. “Kunnen we ze vertellen van het telefoongesprek. Tjitske en Robin zijn vast bij de boerderij van Billie.”

★★★★★

De vier kinderen zaten op het erf bij Billie. Ze dronken limonade en genoten van de zonneschijn. Jan lag languit op de bank te doezelen. Buurvrouw Van Schoonhoven zat ook in de tuin. In de schaduw van een grote parasol zat ze te slapen.

“Mevrouw Van Schoonhoven ziet er slecht uit,” zei Dominique. “Moet je haar ingevallen gezicht eens zien. En kijk eens hoe mager ze is. Zo te zien heeft ze al weken nauwelijks gegeten. Een zuchtje wind en ze waait weg.”

“Volgens mijn moeder,” zei Tjitske, “bezoekt ze iedere week een psychiater. Het schijnt dat ze niet meer kan slapen en dat ze constant wartaal uitslaat. Ze schijnt de draad volkomen kwijt te zijn. Haar man weet gewoon niet meer wat te doen. Volgens mijn moeder staat die arme man zelf inmiddels ook op instorten.”

“Moeten ze maar wat meer bidden,” zei Robin. “Dan komt het allemaal weer goed.” Verwijtend keek de tweeling Robin aan en zelfs Tjitske keek bedenkelijk.

“Zoiets zeg je toch niet,” vond Dominique. “Heb je dan helemaal geen medelijden met die vrouw?”

“Beter zij dan ik,” antwoordde Robin. “Bovendien, die arme en zielige vrouw zegt niets tegen mij wanneer ik haar groet. Zo aardig is ze voor mij dus ook niet.”

“Dan heeft ze je zeker niet gezien,” opperde Henryk.

“Echt wel, Henry. Toen we laatst terugkwamen van de suiker-actie en ik het laatste stuk alleen naar de boerderij van Billie liep, kwam ik haar tegen. Ik vond het vreemd dat ze midden in de nacht in haar eentje buiten rondzwierf. Nu Tjitske heeft verteld dat ze leidt aan slapeloosheid snap ik dat wat beter. Ik zou ook een stukje gaan wandelen als ik niet zou kunnen slapen. Daar gaat het echter niet om. Ik botste bijna tegen haar aan. Ik zei: “Sorry, en wenste haar vriendelijk goedenacht.” Daarop keek ze me aan met die enge ingevallen holle ogen, die ze inmiddels heeft, en liep door zonder wat te zeggen. Ze heeft me wel degelijk gezien, Henry. Dat is toch ook niet netjes!”

“Ach ze is een beetje de weg kwijt,” zei Dominique. “Ze bedoelt het vast niet zo kwaad.”

“Ik ook niet,” mompelde Robin.

Daarmee was voor wat betreft mevrouw Van Schoonhoven de kous af. Het gesprek

werd een stuk serieuzer.

“De uitspraak van de rechter wordt vervroegd,” zei Tjitske. “Na de illegale start van de aannemer en al die commotie die wij hebben veroorzaakt voelt hij zich gedwongen (door de burgemeester en de aannemer?) eerder zijn oordeel te geven. Morgenmiddag zal hij zijn besluit mededelen.

Dus vanaf morgenmiddag, concludeerde Tjitske, kan de aannemer legaal zijn gang gaan, met nog meer machines en mensen omdat hij de aanleg niet meer geheim hoeft te houden. Dat kan toch zomaar niet?!”

“Blijkbaar wel,” antwoordde Henryk laconiek.

“Er is ook wat positiefs te melden,” zei Dominique. “De mensen in Zuilen keren zich beetje bij beetje tegen de weg. Ze vinden dat de aannemer te ver is gegaan, door te snel te beginnen. De onbezonnen actie van Hebgraag door de bomen gewoon op te blazen, is ze bovendien flink in het verkeerde keelgat geschoten. Nu ze de versplinterde bomen met eigen ogen gezien hebben, beginnen ze te beseffen wat voor moois er kapot gaat.”

“Tja, berouw komt altijd na de zonde,” zei Tjitske. “Als het te laat is.”

“Julian en Bart hebben gebeld,” zei Henryk. “Dat is de reden dat wij even langs kwamen.” In het kort vertelde hij het laatste nieuws vanuit Noorwegen.

Tjitske was niet blij met de mededeling dat de tweede kring diende als een soort beveiliging. Daar ging haar mooie plannetje om alle macht naar zich toe te trekken. Ze hoefde niet in haar eentje op bezoek te gaan bij de tovenaars. Dat had geen zin meer. De kans voor haar om alleenheerser te worden, door de macht van de levensstenen te beheersen, leek voorbij. Nu moet ik maar hopen dat Henryk op het Internet wat over bommen kan opsporen, dacht ze.

Tjitske nam Henryk apart. Ze fluisterde hem haar plannetjes omtrent Internet in het oor. “Zou je voor mij precies op willen zoeken hoe je een paar flinke bommen in elkaar moet zetten?” vroeg ze Henryk en daarbij keek ze hem zo verleidelijk aan..... Henryk bezweek voor haar gespeelde charme en smekende ogen en besloot zijn troef uit te spelen.

“Ik heb iets veel beters,” fluisterde hij. “Luister..... Het probleem is alleen dat we aan de sleutel moeten komen van de ijskelder.”

“Laat dat maar aan mij over,” zei Tjitske stralend van oor tot oor over zoveel geluk. “Morgenmiddag als Robin met Jan weg is naar de hei, grijpen wij onze kans. Morgenmiddag gaan jij en ik eens een kijkje nemen in Billies wonderbaarlijke ijskelder.” Ze gaf Henryk een vette knipoog. En wie was hij om zich daar tegen te verzetten.

“Wat staan jullie daar te smoezen?” vroeg Robin. “Mogen wij niet meegenieten?”

“Nee,” antwoordde Tjitske kortaf. “Dit gaat jullie geen ene malle moer aan!” Direct daarop verdween ze naar huis. Robin en Dominique vol verbazing achterlatend.

Voor de Bende van de Rode Maan vormde de uitspraak van de rechter geen verrassing. Hij besliste dat de aannemer gewoon door mocht gaan met de aanleg

van de weg. De inwoners van Bontebok waren woedend. De inwoners van Zuilen verontwaardigd. Deze uitspraak paste wel heel precies in het straatje van de aannemer. En de burgemeester had ook verdacht veel goede zin. Nee, het broeide in Zuilen. De mensen voelden dat er door enkele lieden een vies spelletje werd gespeeld. Misschien was het maar beter dat de weg er helemaal niet kwam. In Zuilen kwamen er steeds meer mensen die dat vonden. Wellicht hadden de Bontebokkers al die tijd al gelijk gehad.

*****

Henryk en Tjitske bevonden zich in Billies ijskelder.

“Dit is fantastisch,” zei Tjitske, en haar ogen begonnen te glimmen. “Hiermee zullen we de aannemer eens een lesje leren.” Het meisje pakte een anti-tankwapen uit de kist die voor haar stond en bekeek het aandachtig. “Dat je met zo’n klein ding een tank kunt uitschakelen, dat geloof je toch niet?”

“Je moet hem ook uitschuiven,” zei Henryk. “De gebruiksaanwijzing zit erbij.”

“Dan nog,” vond Tjitske, “het blijft een klein ding. Deze wapens zijn ideaal om mee te nemen. Vanavond gaan we op pad en proberen er een paar uit. Als er een tank mee kan worden opgeblazen, dan moet het ook lukken met een bulldozer.”

Henryk begon hem te knijpen. Tjitske wilde het wapen echt gebruiken, vanavond al.

“Er is een zware bewaking bij het bouwterrein, Tjitske. Misschien zouden we liever niet gaan.”

“Ben jij gek geworden, heb je dit niet gelezen? Wapen doeltreffend tot op vierhonderd meter. Er is geen bewaker die ons op die afstand zal ontdekken. Deze wapens zijn geweldig.”

“Er kunnen gewonden vallen,” zei Henryk. “Misschien zelfs doden. Denk aan al die bewakers en die bouwvakkers die op het terrein slapen.”

“In dat geval hebben ze het aan zichzelf te danken,” zei de slagtersdochter. “Ze werken vrijwillig mee aan de vernietiging van de Kauwenhoek. Als de wegenbouwers gezamenlijk zouden weigeren de weg aan te leggen, dan zou de Kauwenhoek gespaard blijven. Dat doen ze niet, dus zijn die arbeiders net zo schuldig als de aannemer, de rechter en de burgemeester. Er zou toch ook geen oorlog zijn als alle soldaten zouden stoppen met vechten. Dat doen ze niet, dus is het hun eigen schuld als ze gewond raken of gedood worden. Het is oorlog Henry, dat moet je goed begrijpen en in een oorlog vallen nou eenmaal slachtoffers. Niks aan te doen. Bovendien, wij zijn deze oorlog niet begonnen, wij verdedigen alleen de dieren en planten van de Kauwenhoek maar. En wat mij betreft met alle middelen. Er moet een einde komen aan de vernietiging van de natuur.”

Het was Tjitske menens, dat besefte Henryk al te goed. Voor Tjitske was het stoppen van de weg niets minder dan het voeren van een oorlog. Zo had hij het nooit gevoeld. Hij wilde niet dat er iemand gewond raakte, dat er iemand gedood

zou worden. Stom genoeg was hij degene geweest die Tjitske de wapens had geleverd. “Dit is wel de domste streek die je ooit hebt uitgehaald Henryk,” zei hij binnensmonds. Daar kwam nog bij dat Tjitske hem niet eens had bedankt. Ze zag hem nog steeds niet staan en Henryk voelde zich gebruikt.

“Vanavond gaan we met zijn tweetjes op pad,” zei Tjitske. “Jij en ik.”

Henryk moest wel verdoofd zijn. “Goed Tjitske, jij en ik, vanavond,” zei hij. De jongen besloot de gifbeker, die hij zelf had gevuld, geheel leeg te drinken. Tegen beter weten in hield de jongen hoop. Misschien kon hij Tjitske vanavond nog op andere gedachten brengen.

*****

Het bouwterrein werd zwaar bewaakt. Tjitske en Henryk moesten hun uiterste best doen om binnen schootsafstand te komen. Henryk kon het allemaal nog niet geloven. “Ben je echt van plan die raketten af te vuren?” vroeg hij fluisterend aan Tjitske.

“Ja,” antwoordde ze vastberaden. “En let jij goed op de bewaking. Ik richt op die grote bulldozer daar.” Tjitske wees hem Henryk aan. “Als jij zegt dat er geen bewaker in de buurt is, dan druk ik af.” Na vijf minuten ingespannen uren was Henryk ervan overtuigd dat er niemand in de buurt van Tjitskes doel was. “Het doel is vrij,” zei de jongen.

Tjitske schoof beide delen van het anti-tankwapen uit elkaar en klapte het vizier omhoog. Ze drukte de raketwerper stevig op haar schouder. Richten was een fluitje van een cent. Zonder een moment van aarzelen drukte ze af. Een vuurstraal spoot achteruit het wapen toen de raket werd gelanceerd. Een tel later bestond de bulldozer niet meer. Slechts een hoop verwrongen staal in een gigantische vuurzee, restte.

“Nou jij Henry. Vuur je wapen af.” De jongen kon het niet. Henryk kon het nog steeds niet bevatten. Hij droomde, dit kon niet echt zijn. Hij kon toch niet medeplichtig zijn aan deze terreurdaad? Was hij helemaal gek geworden?

Tjitske greep de anti-tank raket uit Henryks handen.

De bewakers raakten in rep en roer. Mannen liepen, verward door de geweldadige aanslag, als dwazen door elkaar. Enkelen die het hoofd koel hielden, trachtten het vuur te doven. Anderen maakten dat ze uit de buurt van de overgebleven bulldozers kwamen. Wie weet zou er nog een aanval plaatsvinden.

Zjoef, daar vloog de tweede raket. Opnieuw een ontploffing. Een tweede bulldozer spatte uit elkaar. Op het bouwterrein brak een enorme paniek uit. De kinderen maakten handig gebruik van de beroering die ze hadden veroorzaakt.

“Kom Henry, we moeten maken dat we wegkomen. Wanneer ze hun verstand terughebben, zullen ze ons komen zoeken.” Met de afgevuurde wapens in de hand rende Tjitske het veilige moeras in. Henryk volgde haar op de hielen. Drie bewakers met een herdershond zagen plots twee figuren rennen.

“Dat zijn ze,” gilden ze. “Daar lopen de daders.” De mannen begonnen te

rennen. Met de herdershond – nog aan de lijn – achtervolgden ze de kinderen. De bewakers waren veel sneller en op deze plaats, waar het moeras niet echt gevaarlijk was, liep de voorsprong van de kinderen rap terug.

“Opschieten Tjitske, ze halen ons in,” fluisterde Henryk gejaagd.

“Ik kan niet sneller Henry. De raketwerpers zitten in de weg onder het lopen en mijn arm die ik tijdens de doldwaze rit met Thunder gestoten heb, begint door het sjouwen weer pijn te doen.”

“Gooi die dingen dan weg!”

“Nee, het is bewijsmateriaal. Misschien staat er een codenummer op of zo, en als de politie dat vindt, komt ze Billie misschien op het spoor.”

“Geef ze dan maar hier,” zei Henryk. “Ik ben tenslotte sterker dan jij.”

Henryk nam de afgevuurde wapens over. Desondanks kwamen de bewakers steeds dichterbij. Gelukkig werd het moeras snel dreigender. Er gloorde een sprankje hoop in Tjitskes ogen. De Kauwenhoek zou hen redden. De eerste bewaker gleed al uit en smakte hard tegen de grond.

“Laat de hond los, Jos,” riep de gevallen. “Die heeft ze zo te pakken.”

Jos liet de herder gaan. Met forse sprongen liep het dier het gat tussen hem en de kinderen dicht.

“Sneller Tjitske, daar komt de hond.”

“Ik kan niet meer Henry. Ik ben kapot van het rennen.”

“In dat geval zit er niets anders op,” zei Henryk. “Ik probeer die hond een ram te geven met een raketwerper, loop jij ondertussen maar door.”

Henryk bleef stijf van de zenuwen dapper staan, wachtend op de aanval van de aanstormende herder.

In volle vaart stootte de grote Duitse herder op Henryk af. De jongen kon de hond inmiddels horen hijgen, zag zijn roze tong uit de bek hangen en zag vol afschuw de grote witgele tanden. In de paar tellen dat Henryk de aanval afwachtte, beseftte hij steeds beter hoe groot de herder eigenlijk wel was.

Hij zag hoe de enorme hond zich klaar maakte voor de laatste sprong die, wanneer de herder hem raakte, hem als een kegel – getroffen door een zware bowlingbal – tegen de vlakke zou laten slaan. In een mum van tijd daarna zouden de kaken van de hond zijn arm of been – of misschien wel nek – omklemmen en zouden de tanden zich in zijn vlees boren. De herder zou hem vervolgens vast houden tot de bewakers arriveerden. Dan zou het spel uit zijn.

Henryk maakte zich klaar om een stap opzij te doen om de hond als een toreador te ontwijken. Tegelijkertijd bracht hij een van de afgevuurde anti-tank wapens als een honkbalknuppel naar zijn schouder. De andere liet hij voor zich op de grond vallen. Een juiste timing was beslist noodzakelijk. Een tiende van een seconde te laat, of te vroeg, kon fataal zijn. Hij moest precies op het goede moment op zijn stappen en met volle kracht uithalen. Alleen zo had hij een kans tegen de goed getrainde herdershond. Een kans. Niet meer. In *slow-motion* zag Henryk de herder door de achterpoten gaan..... De jongen spande zijn spieren..... de herder ook..... toen.....

Uit het niets waren ze daar. Een tiental kauwen stortte zich op de hond. Pikten zijn ogen uit. De herder kermde en jankte. Een angstig gehuil weerklonk in het nachtelijke moeras. Het arme dier kon niet verder en moest zich verdedigen tegen de zwarte duivels. Eentje kwam er tussen zijn kaken. De herder beet de kauw finaal door midden.

De jongen stond verbijsterd te kijken. Zo werden een paar honderd jaar geleden de honden van de schout afgemaakt. Dit moest het werk van Van der Zanten zijn. Precies op tijd was hij te hulp geschoten.

Maar Henryk moest maken dat hij wegkwam. De bewakers hadden de achtervolging nog niet opgegeven. Zo snel als zijn vermoeide benen hem nog dragen konden, liep hij Tjitske achterna. Maar hij moest terug. Dat verdomde wapen dat hij op de grond had gegooid was hij vergeten. Koste wat het kost moest hij dat ophalen. En terug ging hij.....

Zonder de plots opkomende mist zouden ze het niet gered hebben. De conditie van de bewakers was een stuk beter dan die van de kinderen. Meer dan honderd meter scheelde het niet meer. Eenmaal in de mistbank was de achtervolging voorbij. De drie achtervolgers zagen geen hand voor ogen meer. Tjitske en Henryk konden met de leidende tovenaars doorlopen.

Nu ze eenmaal veilig waren, wandelden ze rustig verder. Diep in de Kauwenhoek wierp Tjitske de afgevuurde wapens in het drijfzand. Langzaam zonken ze weg. Het bewijsmateriaal was van de aardbodem verdwenen.

“Dat was op het nippertje Tjitske,” zei Henryk.

“Ik ben blij dat die Van der Zanten eindelijk ook eens wat doet,” zei de slagersdochter. “Ik begon me al af te vragen of hij werkelijk kon toveren.”

“Het is helemaal niet gezegd dat dit het werk van de tovenaars is,” zei Henryk.

“Natuurlijk wel, van wie anders?”

“De eerste keer dat hier zoiets gebeurde,” zei Henryk, “voor de redding van Van der Zanten was het IETS dat de kauwen stuurde. Het is toch niet raar te denken dat het IETS terug is en hetzelfde kunstje nog eens uithaalt?”

“De duivel bedoel je,” zei Tjitske smalend. “Geloof mij nou,” zei ze vervolgens stellig. “Het was Van der Zanten en niemand anders die ons vanavond heeft gered.”

Daarmee was voor haar de kous af. Henryk nam zich voor om het bij de eerste de beste gelegenheid aan de tovenaars zelf te vragen.

De bewakers hadden geluk. Met de grootste moeite kwamen ze terug op het bouwterrein. In die dichte mistbank waren ze bijna verdwaald. “Waar kwam die mist zo plotseling vandaan?” vroeg Jos zich af. “Bam, zo ineens zaten we er middenin. Zoiets heb ik nog nooit meegemaakt. En dan die vogels, die waren er ook ineens als een duveltje uit een doosje.”

Edoch, deze mistbank was slechts een voorproefje. De tovenaars zou spoedig zijn ware krachten gaan aanspreken. Van Kazan, de herder, en de dode kauw werd nooit iets teruggevonden.

*****

Het was makkelijk te raden wat de volgende dag op de voorpagina van de Zuilense Courant stond:

MILIEU-TERRORISTEN BLAZEN BULLDOZERS OP

RAKETAANVAL IN KAUWENHOEK

Van de daders ontbreekt wederom ieder spoor. De politie gaat ervan uit de daders gezocht moeten worden bij een radicale internationale milieu-groepering.

Robin wist wel beter. Tjitske was de aanstichtster geweest en waarschijnlijk had Henryk haar geholpen. Gelukkig waren er geen gewonden gevallen, maar Robin baalde dat hij Henryk ooit van Billies wapens had verteld.

*****

HOOFDSTUK 11

IN NOORWEGEN

De rondreis door Noorwegen was een hele belevenis. Helaas was er geen spoor te bekennen van een nevelring, laat staan van een levenssteen. En de vakantie duurde nog slechts een paar dagen. De reizigers zouden alleen nog naar Lovund gaan, een klein eilandje voor de Noorse kust. Volgens Julians vader zou dit het hoogtepunt van de reis worden. “Ze zeggen jongen,” had hij tegen zijn zoon gezegd, “dat daar altijd zee-arenden vliegen.” En inderdaad, het zien van een zee-arend, of vliegende deur zoals de vogels vanwege hun grootte ook genoemd worden, was altijd een grote wens geweest van Julian. Dat nam niet weg dat hij nu liever de steen zou vinden.

Een smal weggetje voerde naar het beschutte haventje waar de veerboot lag te wachten. Behendig ontweek Julians vader enkele schapen die hier gewoon los liepen om hun kostje bij elkaar te scharrelen. Nog een bochtje om..... en daar lag het haventje. En in de verte, daar lag Lovund in het zonnetje te schitteren.

Vader parkeerde de auto. Julian stapte onmiddellijk uit en zette de verrekijker aan zijn ogen. Hij moest en zou de eerste zee-arend zien. Tenslotte was hij de vogelaar van het stel. Opeens begon zijn gezicht van oor tot oor te lachen. Bart dacht al dat Julian zijn eerste arend had gescoord.

“Hé, Bart, zie je dat?” sprak Julian opgewonden. “Om de berg van Lovund hangt een witte nevel. Een cirkel van mist precies zoals in de Kauwenhoek. Zou de zevende levenssteen hier terecht zijn gekomen?”

“Het zou best kunnen,” antwoordde Bart. “Tenslotte gaan we naar dit eiland omdat we hier zee-arenden kunnen verwachten. En de tovenaars heeft verteld dat de steen bewaakt zou worden door een paar grote vogels, of door heel veel kleintjes.”

Een lichte opwinding maakte zich meester van de jongens. Als het mee zat konden ze de Kauwenhoek alsnog redden!

Na een lange tocht met de veerboot, tweeënhalve uur varen, kwamen Bart en de familie Berendsen aan op Lovund. Het enige hotel lag slechts een paar honderd meter bij de kleine haven vandaan. Het was dat de reizigers zoveel spullen bij zich hadden, anders hadden ze de auto net zo goed op het vasteland kunnen achterlaten. Het eiland was zo klein dat je nagenoeg niets aan een auto had. Gedurende de rest van het verblijf op Lovund bleef de auto werkeloos staan.

Op Lovund zouden ze drie dagen blijven. Julian en Bart hadden zo voldoende tijd om een zee-arend te kunnen spotten – of de steen te kunnen vinden. Lang hoefden de jongens niet te wachten. Nauwelijks hadden ze hun spullen op hun

hotelkamer gezet of ze maakten hun eerste verkenningstocht. De weg naar de berg en het natuureservaat liep licht omhoog. Het was niet ver. Na driehonderd meter lieten de jongens het laatste huis achter zich. Nu nog een laatste steile klim en ze stonden voor een eenvoudig houten hek. Hierachter begon het reservaat.

Nog voordat ze het hek openden, zakten hun monden open van verbazing. In een gigantische wolk van vogels, vlogen duizenden papegaaiduikers af en aan. In de broedkolonie was het een drukte van belang. Vogels die van zee kwamen hadden vis bij zich voor de jongen. Vogels die vertrokken gingen op zoek naar voedsel. Het was ongelooflijk dat zich in het drukke luchtverkeer geen botsingen voordeden.

Hun monden zakten zo mogelijk nog verder open toen Bart de eerste zeearend in het oog kreeg. “Julian kijk daar, vlak bij de top, net onder de nevelring. Daar gaat de eerste vliegende deur.” Zonder ook maar een keer met de vleugels te hoeven slaan, zweefde de roofvogel rond. Hoger en hoger klom hij om tenslotte boven zee te verdwijnen. “We zijn net een kwartier op het eiland en we hebben alles al gezien wat we zien wilden,” zei Bart.

“Ja,” antwoordde Julian, “het is niet te geloven. We hoeven alleen de levenssteen nog maar te vinden.”

Bart opende het hek, hield het open voor Julian en sloot het. De jongens gingen op weg naar de papegaaiduiker kolonie. Een gemarkeerde route bracht ze in een mum van tijd bij een uitkijkpost. De grappige duikers waren bijzonder goed te zien. Op nog geen vijftig meter afstand stonden de vogels op wacht voor hun broedholen. Boven hun hoofden gingen de voedseltochten onverminderd voort.

Julian en Bart namen plaats op een rotsblok. Kalm bestudeerden ze het eiland en zijn clowneske vogels. “De broedkolonie is hier veel groter geweest,” vertelde Julian. “Er sterven nu veel jonge vogels omdat de ouders niet genoeg voedsel voor ze kunnen vangen. Dat komt omdat wij mensen de zee nagenoeg leeg vissen. Zodoende zwemmen er te weinig vissen rond waarvan de papegaaiduikers leven. Veel jongen verhongeren in hun hol en de kolonies worden steeds kleiner.”

Uit de nevelring doken steeds weer arenden op. Op een gegeven moment vlogen er vijf tegelijk. De jongens waren er maar wat blij mee. Wat een fantastische vakantie was dit. Ze begonnen het al bijna normaal te vinden dat boven hun hoofden een arend vloog. En het waren niet alleen zeearenden. Julian ontdekte door zijn telescoop ook een steenarend. “Daar gaat een Golden-Eagle of goudenarend zoals de Engelsen zeggen. Kijk eens Bart, hoe mooi hij is in het licht van de ondergaande zon.” Het zachte licht van de stervende zon tekende de steenarend in de lucht met goud.

Verzadigd hielden de jongens het voor gezien. Ze liepen terug naar het hotel. Vlakbij het hek scheerde een zeearend rakelings over hun hoofden. Woeeeeesh..... ze voelden de windvlaag in hun haren. Geschrokken bleven ze staan en zagen de immense vogel landen op het houten hek. Het duurde niet lang voor er gezelschap kwam. Vier andere arenden volgden het voorbeeld van wat kennelijk hun leider was. Keurig op een rij op het toegangshek zaten vijf grote vogels, vier zeearenden en een steenarend. Hun ogen keken de vrienden doordringend aan. De gele snavels, scherp als stiletto's, glinsterden in het dovende licht.

De vogelaar in Julian verkeerde in jubelstemming. Vijf prachtige vogels op nog geen vijftien meter afstand! Maar hij was op zijn hoede. Dit was niet normaal. Bij Bart gierde de adrenaline door het lijf. Eigenlijk wilde hij vluchten. Het was dat zijn benen hem niet wilden gehoorzamen. Zij leken vol pap te zitten.

“Julian wat is dit?”

“Ik weet het niet Bart, maar ik vertrouw het voor geen meter.”

De arenden bleven doodstil zitten. Ze keken en observeerden.

“De vogels vliegen vast weg als we naar het hek lopen.” Julian geloofde echter zijn eigen woorden niet. “Kom Bart, we lopen naar het hek.”

Nauwelijks hadden ze vijf passen gedaan of de middelste en grootste vogel begon te schreeuwen. Abrupt bleven de jongens weer staan.

“Julian, ik denk niet dat de vogels zullen opvliegen. Ze zullen ons eerder aanvliegen.”

“Ik weet niet wat die vogels van plan zijn, maar ik moet me al heel sterk vergissen willen we niet in de buurt van de levenssteen zijn. Dit hoort vast bij het spel van de tovenaar.”

Nog steeds zaten de vogels doodstil. Ze spiedden en tuurden. De beide jongens bewogen nu ook niet meer. Ze bestudeerden op hun beurt de vogels. De leider knikte met zijn hoofd, gaf een schreeuw en vloog op. Met rake vleugelslagen kozen de anderen vervolgens ook het luchtruim. Het was duidelijk wie de touwtjes in handen had. De vogels lieten de jongens gaan. Voorlopig althans..... Nog eenmaal cirkelden de roofvogels hoog in de lucht boven Bart en Julian. Daarna verdwenen ze in de nevelring.

De barman van het hotel vroeg de jongens of ze nog wat bijzonders hadden gezien. Achteloos vertelde Bart in zijn beste Engels dat er vlak voor hen op het toegangshek van het reservaat vijf arenden hadden gezeten. Dat kwam hem op een stomp van Julian te staan. De barman begon te lachen en zei: “Ook op de top geweest zeker”.

“Nee, wij zijn de berg niet op geweest,” antwoordde Bart, nog steeds in gedachten verzonken.

“Dat bedoel ik ook niet jongeman. Het is een oud gezegde van de mensen op Lovund en het heeft een speciale betekenis. Hebben jullie even tijd? Dan zal ik je een verhaal vertellen.” De jongens namen plaats op een barkruk.

“De berg van Lovund is niet echt hoog,” zo begon de barman zijn verhaal. “Toch is de top altijd aan het zicht onttrokken doordat een gordel van mist de berg omhult. Soms is deze ring dicht en hangt hij laag. Soms hangt de nevel hoger en is hij dunner, maar altijd is de top onzichtbaar. Niemand weet wat zich daar afspeelt. De mensen van het eiland denken dat de zee-arenden er broedden. Uit respect voor deze vogels komen ze niet op de top. Tenminste, dat is het officiële verhaal.

Op de feesten die rond de midzomernacht gehouden worden, wordt een ander verhaal verteld. Als de mensen flink dronken zijn en de tong lossier wordt, komen de verhalen over de duivelstop van Lovund boven tafel. Honderden jaren geleden, zo wordt verteld, verscheen een helder licht aan de hemel. Met duizeling-

wekkende snelheid kwam een streep van vuur op het eiland af. De dorpingen, bijna allemaal vissers en daarom zo bijgelovig als ieder ander natuurmens, kwamen uit hun huizen. Ze staarden naar het fenomeen dat niets anders kon zijn dan een goddelijk teken. De vuurbal naderde in een rechte lijn het eiland. Net een vallende ster, maar dan bij daglicht. Het joeg de mensen grote angst aan. Aan het even raadselachtige Noorderlicht in het donkere halfjaar waren de bewoners inmiddels gewend. Maar de naderende komeet, die recht op hen afkwam, bracht paniek. Enkel de dappersten bleven staan kijken hoe de bal van vuur met een klap neerkwam op de top van de berg. Daar doofde het licht. Een dag later was de nevelring ontstaan. En sindsdien is hij er altijd geweest.

Er zijn gelukzoekers geweest die het heldere licht en de vallende ster hebben gezocht. De meesten kwamen raaskallend en wankelend als dronkemannen de berg weer af. Niet in staat, ooit te vertellen wat er daarboven was gebeurd. Enkele ongelukkigen stortten zich gillend van de bergtop. De dorpingen beneden zagen deze mensen, als ze te voorschijn kwamen uit de nevel, fanatiek met de armen slaan. Of ze vleugels hadden waarmee ze wilden vliegen. De arme zielen sloegen te pletter op de rotsen onder hen.

En er waren ook altijd mensen die met fantastische verhalen terugkeerden van de berg. Ze werden in het dorp niet onthaald als helden. Integendeel, de dorpingen vermoeden dat deze angsthazen de nevel niet in waren gegaan. Voor de nevel waren ze bang geworden. Om niet af te gaan in het dorp, verzonnen ze de meest vreemde verhalen. Als nu iemand op Lovund betrapt wordt op het vertellen van een leugen, dan zeggen de mensen: "Zeker ook op de top geweest". Dus jongeman, wat ik eigenlijk wilde vertellen was dat je een kleine leugenaar bent."

Bart reageerde nauwelijks op de beschuldiging. Het was een mooi verhaal geweest en had hen goed geholpen. Julian en Bart hadden genoeg gehoord. Als er ooit een kans was geweest om de levenssteen te vinden, dan was het hier op Lovund met zijn duivelstop.

"Morgenvroeg gaan we naar de top Bart," zei Julian in het Nederlands. Bart sprak Julian niet tegen. Ze moesten doen wat ze doen moesten.

Op weg naar hun kamer kwamen ze de vader en moeder van Julian tegen. "Ma en pa, Bart en ik gaan morgen in alle vroegte een wandeling om het eiland maken, is dat goed?"

"Als jullie oppassen en genoeg te eten en te drinken meenemen, dan vind ik het best," zei vader. Moeder knikte alleen maar dat ze het goed vond. De jongens liepen weg om naar bed te gaan, toen moeder hen alsnog achterna riep: "Nemen jullie extra dikke kleren mee, het kan koud zijn op die berg." Verrast keek Bart Julians moeder aan.

★★★★★

Het was net als die dag bij de Wonderkolk, enkele weken geleden. De Bende van de Rode Maan had zich toen voorbereid voor een tocht in het onbekende. Door de tovenaar geleid ontdekten ze destijds de Nevelring en de tovenaar zelf. Op Lovund zouden ze de ring niet hoeven zoeken. Hier school het gevaar in de nevel zelf. Wat zouden ze daar aantreffen? En zouden ze slagen, waar velen voor hen gefaald hadden?

Met een gezonde opwinding en in een bovenste beste stemming verlieten de jongens om zes uur 's ochtends het hotel. Het was vroeg, maar de zon scheen volop. Alsof hij niet onder was geweest. Dat was ook zo, want hier vlak onder de poolcirkel, zo vlak voor de midzomernacht-feesten, verdween de zon maar voor een paar minuten onder de horizon.

Er wachtte de jongens voordat ze aan de klim konden beginnen een fikse wandeling. De berg was aan de kant van het hotel veel te steil. Daarom moesten ze eerst naar de andere kant van het eiland. Ze liepen door het dorp, langs de supermarkt en het haventje waar de auto als een trouwe hond wachtte. Bij de haven stond een telefooncel.

“Zullen we Billie en de anderen bellen om te vertellen dat we de steen bijna in ons bezit hebben?” stelde Bart voor.

“Laten we daar even mee wachten. Je moet de bekende huid niet verkopen voor je de beer geschoten hebt,” antwoordde Julian. “Daarbij, het is pas zes uur in de ochtend. Laat ze in Bontebok maar rustig slapen.”

De jongens volgden een route waarin de dorpelingen een pad herkenden. Over natte weiden waar verdwaalde schapen het gras kort hielden, stapten ze voort. Soms kwamen ze alleen vooruit door van rots naar rots te springen. Het was beslist geen makkelijke tocht. De uren verstreken. Door een diepe kloof met losse keien bereikten ze uiteindelijk de andere zijde van het eiland. Hier begon de echte klim.

“Wacht even, Julian. Zouden we er niet verstandig aan doen om een pauze te nemen en wat te eten. Het wordt zo dadelijk vermoeiend genoeg. Het lijkt me beter om eerst wat brandstof in te nemen.”

“Je hebt gelijk, Bart. Dit hier is een mooie plek.” De jongens zaten op een soort plateau waarvandaan ze een prachtig uitzicht hadden over de zee. Onder hen stonden enkele schapen vredig te grazen. Julian pakte ineens zijn verrekijker en zette hem aan zijn ogen.

“Snel Bart, pak de telescoop en zet hem klaar. Zie je die twee zwaluwen daar? Richt zo rap als je kan de telescoop erop!”

Bart zag de vogels een rotsspleet invliegen waar ze op een dode tak gingen zitten. Als een volleerd vogelaar richtte hij de telescoop.

“Zie je nou wel,” mompelde Julian. “Volgens mij zijn het twee roodstuit-zwaluwen.”

Bart die het met de telescoop veel beter kon zien, moest zijn vriend gelijk geven. “Voor de zekerheid zoek ik ze even in het vogelboekje voor je op,” zei hij. Bart stapte bij de telescoop vandaan en liet Julian kijken.

“Hier staan ze,” zei Bart. “En je hebt zoals gewoonlijk gelijk Julian, het zijn

roodstuit-zwaluwen.”

“Het is erg vreemd,” zei Julian, “om zo noordelijk twee van deze zwaluwen te zien. Die zijn een flink eind verdwaald. Normaal gesproken vliegen ze in de buurt van de Middellandse Zee. Kun je nagaan! Die moeten wel heel verliefd zijn geweest, om de weg zover kwijt te raken.” Dominique’s naam schoot weer eens door Julians hoofd. Hij had daarstraks best even kunnen bellen. Nou ja, een paar dagen nog, dan zou hij haar weer zien.

De vogels waren zich niet bewust van hun zeldzaamheid. Ze vlogen op van hun rustplaats en verdwenen op jacht naar insecten.

Ook de jongens waren voldoende bijgekomen en hervatten de reis naar de top. Inmiddels verschenen in de verte de eerste donderkoppen en werd het drukkend warm. Julian en Bart klauterden en zwoegden voort over losliggende keien. Een enkele keer gleden ze een stukje met de stenen mee terug naar beneden. De tijd verstreek. De zware zwarte wolken hadden het eiland bijna bereikt. De top was en bleef ver weg. De jongens hadden zelfs de nevelring bij lange na niet bereikt. Af en toe vloog er een arend laag over. De jongens werden scherp in de gaten gehouden. De bewakers van de schat lieten zich niet verrassen.

“Julian, het lijkt me beter om terug te gaan.”

“Teruggaan? Je lijkt wel niet wijs. We beginnen net lekker op te schieten!”

“Het weer Julian. Het gaat zo dadelijk onweren en stormen dat het een lieve lust is. Het wordt hier levensgevaarlijk voor ons. Wat we in de nevelring aantreffen interesseert me niet. Tenminste, niet of het gevaarlijk is. Maar als we nu niet teruggaan bereiken we de nevelring misschien nooit. Onweer op de berg is gevaarlijk, Julian. Morgen kunnen we het weer proberen, niet dan?”

Met tegenzin gaf Julian toe. Het was verstandiger om terug te gaan naar het hotel. Maar ze waren zo dichtbij..... Bovendien zou hij morgen opnieuw dat hele eind moeten klimmen.

“We gaan Bart. Terug naar het hotel.”

Nauwelijks hadden ze het plateau bereikt of de bui barstte los. Grote hagelstenen ranselden de berg. De temperatuur daalde met sneltreinvaart. Bart en Julian trokken alle kleding aan die ze bij zich hadden. Op zee, onder de donderkoppen hing een loodgrijze mist. Als een muur kwam de grijze massa op het eiland en de jongens af.

“Loop zo snel je kunt Bart. Het wordt noodweer. We moeten in de kloof zien te komen voordat het echt menens wordt.”

Lijf en leden riskerend balanceerden ze zo snel ze durfden over de keien. Net voor de bui zich als een woeste beer op de jongens zou storten, sprongen ze in de kloof. Hier waren ze voorlopig veilig. Onder een overhangende rots schuilden ze voor de regen. Ze zaten droog en hadden voldoende kleren aan om warm te blijven.

“Laten we er het beste van maken,” zei Bart. “Laten we de rest van het eten opmaken. De eerste uren komen we hier toch niet weg.”

Terwijl Julian en Bart veilig zaten te eten en genoten van de voortrazende storm en de uitzinnige regenval, maakten Julians ouders zich doodongerust.

“Doe wat Jan, ga die kinderen zoeken,” zei moeder.

“Ik zou best willen, maar die avonturiers kunnen op het hele eiland zitten.”

“Nee, dat zitten ze niet. Ze zijn de berg op gegaan. Net als ieder ander kind willen ze maar een ding, iedere berg beklimmen die ze tegenkomen. Zag je gisteren niet hoe verbaasd en betrap Bart naar me keek. Ik ken mijn pappenheimers Jan.”

Tegen zoveel logica kon Julians vader niet op. Hij trok warme kleding en een regenpak aan en ging op weg. Blij dat hij wat anders kon doen dan nagelbijten.

In een gordijn van regen zocht Jan Berendsen zijn weg. Er waren momenten dat hij geen hand voor ogen zag. De wind rukte aan zijn kleren en bracht hem uit zijn evenwicht. Diverse keren gleed hij weg op de spekglad geworden stenen. Een geluk dat hij zijn enkels niet verstuikte of een been brak. Van de kinderen ontbrak vooralsnog ieder spoor.

Het ergste van de bui was voorbij, toen Jan de kloof bereikte waar de jongens het zich gemakkelijk hadden gemaakt. Toen Bart genoeg genoten had van het natuurgeweld besloot hij de tijd te doden door een dutje te doen. Niet lang daarna had Julian zijn voorbeeld gevolgd. Julians vader moest lachen. Hij en zijn vrouw waren doodongerust en de kinderen lagen potdorie veilig en prinsheerlijk te slapen. Hij pakte zijn telefoon en belde naar het hotel dat Bart en Julian veilig waren. Vervolgens maakte hij de jongens wakker en gingen ze op weg naar het hotel. De razende storm was geluwd en wat restte was niet meer dan een flinke regenbui. De eerste poging van de vrienden om de steen te halen was mislukt. De wachters hadden ronde een gewonnen. Maar Julian en Bart waren bij lange na niet *knock-out*. Het gevecht zou morgen worden vervolgd.

*****

Als gewoonlijk begon de ochtend met stralend weer. Twee eenzame figuren keken naar de duivelstop en zagen dat bijna de halve berg verdwenen was achter een muur van mist. De nevelring was groter dan ooit te voren. Hij wilde zijn geheim beschermen. Zoveel was duidelijk. Bart en Julian lieten zich echter niet uit het veld slaan. Eigenwijs vertrokken ze. Vastbesloten hun laatste kans te pakken.

De glad geworden stenen maakten de trip vermoeiender dan de vorige dag. Het duurde een uur langer voordat ze het keerpunt van de dag ervoor bereikten. Ook nu vlogen de arenden als verkenners rond. De ring hing zo'n vijftig meter boven hen. Flarden mist daalden reeds op de jongens neer.

“Het uur van de waarheid is gekomen Bart,” zei Julian. “Ik zal geen leugenaar zijn.” Vastberaden klom Julian door, de mist in. Onwetend van hetgeen zou komen. Zijn maatje Bart volgde. De jongens werden opgenomen door de dikke grijze deken, als van de aardbodem verdwenen.

Het was vreemd rustig in de wolk. Al het geluid werd door de fijne waterdruppels geabsorbeerd. Het zicht beperkte zich tot een goede meter. Handje voor handje vorderde het dappere tweetal. Het gevoel voor tijd en ruimte verdween.

Het enige dat tastbaar, dat werkelijk leek, waren de keien voor hen. De enige richting: omhoog. Ze wisten niet hoe lang ze al op handen en voeten klauterden. Van de arenden was geen spoor te bekennen. Ongetwijfeld zouden ze aanwezig zijn. Plots schoot de rechervoet van Julian uit. Een grote kei viel naar beneden en raakte Bart aan zijn hoofd. Met doffe klappen viel de steen verder de diepte in. Bart onderdrukte een pijnschreeuw en greep naar zijn voorhoofd. Zijn hand werd plakkerig en warm. Hij bloedde. Een gat in de kop.

“Julian stop, ik bloed.”

Julian kroop naar Bart en bekeek de wond.

“Sorry Bart, mijn voet gleed weg.”

“Ik snap ook wel dat je het niet expres deed. Wat doen we nu?”

“Ik heb een sjaal bij me die kan ik provisorisch om je hoofd binden.”

Bart vervolgde even later zijn weg met een prachtige tulband om.

Zonder enige tegenstand of vreemde gebeurtenissen bereikten de jongens de top. Tussen de rotsen bevond zich inderdaad een nest. Twee jonge zee-arenden bekeken de indringers nieuwsgierig. Nou kan de vakantie helemaal niet meer stuk, dacht Julian. Woeeeeesh, woeeeeesh, woeeeeesh klonk het boven hun hoofden. Vijf grote vogels scheerden gevaarlijk dicht over Barts en Julians hoofd. Zouden ze aangevallen worden? De leider vloog op het nest. De anderen gingen twee aan twee naast hem zitten. Opnieuw ontstond een patstelling. Het spel van kijken en bekeken worden werd voortgezet.

“En Julian wat doen we nu?”

“We ondernemen voorlopig niets. We blijven rustig zitten. Kijk alleen goed rond of je de steen ziet.”

Ook de vogels bewogen niet.

Onder het nest begon een steen te gloeien. De levenssteen! Zowel Julian als Bart zag het.

“Onder het nest Julian, daar ligt de zevende levenssteen.”

“Ik zie hem Bart. Hoe krijgen we hem daar in hemelsnaam vandaan?”

“De vogels hebben ons tot nu toe met rust gelaten,” zei Bart. “Maar als we naar het nest kruipen, denken ze vast dat we de jongen willen aanvallen.”

Vijf minuten verstreken, tien minuten.....

“Ik doe het Julian,” zei Bart. “Ik waag het erop. Volgens mij vallen de vogels niet aan. Dat hadden ze veel eerder kunnen doen. Bovendien, in de Kauwenhoek zijn we ook niet aangevallen door die zogenaamd gevaarlijke kauwen. Ik denk dat ze weten wie we zijn en waarom we hier zijn.”

“Dat is een mooie theorie van je,” zei Julian. “Ik hoop voor je dat je gelijk hebt.”

Centimeter voor centimeter naderde Bart het arendsnest. De vogels verroerden geen vin. Ze keken en dat was genoeg. Het bezorgde de twee vrienden de nodige rillingen. Zweet brak ze aan alle kanten uit. Barts hart begon in zijn keel te kloppen. Op zijn knieën zittend, was zijn hoofd op hoofdhoogte met de vogels. Als hij opkeek, keek hij recht in vijf paar starende en dreigende ogen. Maar Bart

keek niet op. Hij durfde niet. Het toerental van zijn hart begon gevaarlijke hoogten te bereiken. Als hij zijn hand uitstak zou hij de steen kunnen pakken. Tergend langzaam schoof zijn rechterhand naar de steen. Voorzichtig tilde hij zijn hand in het nest. De twee jongen kropen dicht tegen elkaar aan. Twintig centimeter nog, nog tien centimeter. Ieder moment verwachtte hij een stevig dolk in zijn hand. Een felle uithaal van een haaksnavel. Zijn hand omvatte de levenssteen. De warmte van de steen trok door Barts lijf. Een gevoel van triomf maakte zich van hem meester. Hij had de levenssteen in zijn bezit.

Met een overheersende blik keek hij de vogels recht aan. Vijf paar snavel sloegen ogenblikkelijk en pijlsnel toe. Het moment dat vijf snavel zijn hand doorboorden spoot het bloed eruit. Pijnscheuten trokken door heel zijn arm. De steen liet hij echter niet los. Met een van pijn vertrokken gezicht wendde Bart zijn hoofd af. De vogels zaten weer in hun oude positie, of er niets gebeurd was.

“We moeten maken dat we weggelopen,” spoorde Julian Bart aan. Dat hoefde hij geen twee keer te zeggen. Half rollend en half kruipend maakten de jongens dat ze zo snel mogelijk uit de nevelring kwamen. Half rennend en half vallend verlieten ze de berg. Pas op het plateau namen ze rust en kwamen ze tot zichzelf. Hoog in de lucht cirkelden de grote vogels als vliegende deuren.

Julian nam de levenssteen over van Bart en stopte hem in zijn rugzak. Daarna trok hij zijn trui en T-shirt uit. Het shirt scheurde hij in lange repen waarmee hij de hand van Bart zo goed en kwaad als het ging verbond.

“Nou Bart,” zei Julian, “jij kunt mijn ouders straks weer een prachtig verhaal vertellen.”

“Ik zou niet weten wat ik moest zeggen, Julian.”

“Ik ook niet, maar ik weet dat je iets moois gaat bedenken.”

“Julian, je wordt bedankt.”

Onderweg naar het hotel, zei Bart: “Ik liep zo te denken, Julian. Moeten we Billie eigenlijk wel bellen?”

“Ja, waarom niet, dat was toch afgesproken?”

“Het is misschien ingewikkeld om iets met Billie af te spreken,” antwoordde Bart. “We weten totaal niet waar hij zit. Bovendien kan hij slechts twee dagen eerder thuis zijn dan wij. Wij komen als het goed is zaterdagavond aan in Bontebok. Billie kan in het gunstigste geval, op z'n vroegst donderdagavond terug zijn, tenminste als ik goed tel.”

“Alle tijdswinst is meegenomen Bart, lijkt me. Die twee dagen kunnen net voldoende zijn. Wie weet, hoe erg ze in Bontebok zitten te springen om de levenssteen.”

“Die tijdswinst is slechts schijn, Julian. De tweede kring moet ook gesloten worden. Zolang wij niet in Bontebok zijn, kan dat niet.”

Bart had hiermee een sterk punt. Het enige dat Julian er tegenin kon brengen was: “We weten niet zeker of we het raadsel goed hebben opgelost. Misschien is die tweede kring van ons niet nodig.” Maar Julian geloofde zijn eigen woorden niet.

“Laten we Billie in elk geval op de hoogte brengen van onze vondst.”

Daar had Bart geen bezwaar tegen.

*****

Traag gleed de veerboot de volgende dag het haventje binnen. Julian en Bart stonden buiten op het dek te kijken. De koele zeewind speelde met hun haar.

“Kijk, Billie staat al te wachten,” zei Bart.

Billies machine stond voor het cafeetje. De man zelf was niet te zien. Het was niet moeilijk te raden waar hij was.

Ferry- en Geerts geduld was deze vakantie danig op de proef gesteld. Al wekenlang reden ze achter deze kleine en zo te zien gelukkige familie aan, zonder dat er ook maar iets gebeurde, wat kon wijzen op de vondst van de kostbare steen.

“Hoe lang gaan we hier nog mee door Geert?” vroeg Ferry.

“Zolang als het duurt,” was het nietszeggende antwoord.

“We wachten al bijna drie dagen in dit vervloekte haventje. Ik begin er schoon genoeg van te krijgen.”

“Geduld Ferry, ze komen vanzelf. En dan zien we gauw genoeg of de jongens iets op het eiland gevonden hebben. Je snapt toch ook wel dat we niet mee konden naar dat kleine eiland. De familie had ons zeker gezien.”

“Nou en, dat had toch niks uitgemaakt,” mopperde Ferry. “Ze kennen ons toch niet.” Vervolgens zakte hij mokkend achterover in de autostoel. De ogen gesloten en overdenkend wat een shitzooi deze hele onderneming eigenlijk was. Die diamanten zouden ze nooit vinden. Wat dat betreft was het moreel van Ferry danig geknakt.

Het was een prachtige reis geweest, daar zou je Ferry niet over horen klagen. Nooit had hij zoveel vogels aanschouwd, indrukwekkend waren de diepe fjorden en opmerkelijk was het daglicht. Het hing er vanaf hoe noordelijk je zat, maar de zon scheen hier 's zomers bijna vierentwintig uur per dag. Een maffe gewaarwording. Je zag de Noorse kinderen om middernacht nog volop buiten spelen. Je kon zeggen wat je wilde, Ferry genoot met volle teugen van het hem omringende natuurschoon. Hij beweerde zelfs een beer gezien te hebben.

Wat hem betreft had Noorwegen slechts een nadeel: de drank. Bier en sterke drank waren onbetaalbaar. Tijdens het lange wachten had Ferry dikwijls gesmacht naar een lekker pilsje. Wellicht zou de tijd dan wat sneller zijn gegaan. In dit haventje stonden ze ook alweer drie dagen. En de klok die kroop.....tergend.....langzaam.

Plotseling veerde Ferry op. “Hoor je dat, Geert? Er komt een Harley-Davidson aan.”

Geert hoorde het ook. “Zou het die dikke motormuis zijn?” Zo ja, dan ging er eindelijk wat gebeuren. Lang hoefden beide boeven niet op een antwoord te wachten. Met vaste hand stuurde Billie de Biker zijn chopper het haventje in. Even hield Billie stil om het uitzicht en het haventje in zich op te nemen. Daarna reed hij met een kalm gangetje naar het café. Op de parkeerplaats stond alleen een blauwe

Volkswagen geparkeerd. Niets vreemds, alleen dat Nederlandse kenteken viel op.

Billie was verrast geweest, Julians stem over de mobiele telefoon te horen. Zouden ze die steen echt gevonden hebben?

“We hebben hem Billie,” had Julian zowat gegild. “Hij lag boven op de berg van Lovund.”

“Oh, Lovund is niet ver bij me vandaan,” zei Billie. “Ik zal hem zoals afgesproken als het weerlicht komen halen, want de tijd in Bontebok zal inmiddels behoorlijk dringen.”

“Het is niet per se noodzakelijk dat je hem ophaalt, Billie. Wij zijn over een paar dagen ook terug in Bontebok.”

Billie had er niets van willen weten. “Natuurlijk kom ik hem halen. Die afspraak hebben we gemaakt, Julian. Waar kan ik jullie ontmoeten?”

“Morgen gaan we van Lovund terug naar het vasteland. Laten we daar in de haven afspreken. Tenminste, als jij niet te ver weg bent?”

“Nee hoor, ik zit zo’n driehonderd kilometer noordelijker en ben op weg naar het zuiden, dus dat red ik makkelijk. Ik zie jullie morgen.”

“Oké, tot ziens Billie.”

“Ajuus.”

“Billie komt de steen toch ophalen, Bart.”

“Dat had ik al begrepen. Ik blijf erbij dat het niet noodzakelijk is. Aan de andere kant maakt het ook niet uit en het is leuk om Billie weer eens te zien.”

Vervolgens hadden de jongens naar Bontebok gebeld. Op de boerderij van Henryk en Dominique had niemand opgenomen. Zeker niemand thuis, dacht Julian. Vervolgens had hij het nummer van Tjitske gedraaid. Zij was er wel en had het nieuws over de levenssteen koeltjes in ontvangst genomen. Dat had Julian verbaasd. Hij had gedacht, dat juist zij een gat in de lucht zou springen.

“Bukken Ferry, hij mag ons niet zien,” zei Geert. Beide boeven doken naar beneden en kropen zowat in het dashboard. De klanken uit Billies machine stierven weg. Vervolgens hoorden ze de deur van het cafeetje open en dicht gaan.

“De kust is weer veilig Ferry.”

★★★★★

De jongens renden als eerste van boord. “Wie het eerste bij Billie is,” riep Bart terwijl hij al half onderweg was en een ruime voorsprong had.

“Ja, zo kan ik het ook,” antwoordde Julian. Toch begon ook hij te rennen. Vanuit de auto keken twee paar ogen verbaasd naar de jongens. Het derde paar verkeerde in diepe rust.

“Waar gaan zij zo snel naar toe?” vroeg Julians moeder haar man.

“Zo te zien naar het cafeetje,” antwoordde hij. “Misschien moet er eentje naar

de wc.”

“Dat denk ik niet,” vervolgde moeder, die eens wat beter keek. “Ik zou toch zweren dat daar de motor staat van Billie Boonstra. Die is uit duizenden te herkennen. Wat doet die nou hier? Het is wel heel erg toevallig.”

“Het lijkt erop dat Julian en Bart hier met hem afgesproken hebben,” zei haar man. “Kijk, daar komt hij naar buiten. Nee, dit is vast geen toevallige ontmoeting.”

Moeders nieuwsgierigheid was gewekt.

Billie had de veerboot zien aanleggen en zag de twee jongens naar het café rennen. Hij stond op en liep Bart en Julian tegemoet.

“Hoi Billie, alles goed?” vroeg Bart, die natuurlijk had gewonnen.

“Ja prima en met jullie ook zie ik. Of toch niet. Bart, wat is er met je hoofd en hand gebeurd?” Barts hand was ingepakt in een dik verband en zijn voorhoofd was versierd met een flinke pleister.

In sneltreinvaart vertelde Bart de avonturen die Julian en hij op de berg van Lovund hadden beleefd. Over de vallende steen en de aanval van de arenden. Aan Julians ouders hadden de jongens een iets ander verhaal verteld. Dat van de vallende steen klopte, maar Julians ouders dachten dat Bart zijn hand had opgehaald aan een scherpe rotspunt.

“En waar is de mooie steen die jullie hebben gevonden?” vroeg Billie. Julian haalde hem uit zijn rugzak en zei: “Dit is hem. De steen waar alles om begonnen is.”

“Het ziet er anders niet uit als iets bijzonders,” zei Billie. “Geef hem eens.” Billie pakte het kleinood en bekeek het eens goed. Hij hield de steen omhoog, vlak voor zijn ogen.

“Het ziet eruit als een gewone steen, het voelt als een gewone steen en het is net zo zwaar als een gewone steen,” zei Billie.

“Raar maar waar, het is wel de zevende levenssteen,” zeiden de jongens in koor.

“En er is wel degelijk iets opvallends aan,” zei Julian. “Kijk daar maar eens Billie. Nee, daar aan de onderkant.”

Billie draaide hem om. Het leek alsof er een stukje vanaf was gestoten. Op die plek was een kruisje te zien. Een teken waaraan je de steen zeker kon herkennen.

In de auto stootten Ferry en Geert elkaar aan.

“Het ziet eruit als een normale steen,” zei Ferry. “Dat zal toch zeker niet die diamant zijn?”

“Weet ik niet,” antwoordde Geert, “en let liever op wat er met dat ding gebeurt.” Ingespannen tuurden de boeven door hun verrekijker.

“Zie je dat, Geert. Die motormuis stopt hem in zijn jaszak. Hij neemt de steen mee. Wat doen we nu?”

Geerts hersenen draaiden op volle toeren. Die jongens hebben de steen die ze zochten gevonden, dat is een ding wat zeker is. Om de een of andere reden geven ze hem aan die dikke. In de eerste plaats moeten we de motormuis dus volgen. En wanneer zich een kans voordoet, dan stelen we de steen van hem.

“Het is heel simpel Ferry,” zei Geert. “We halen de zender onder de auto van de familie Berendsen uit en plakken die onder het spatbord van de Harley. Zo kunnen we de motor veilig volgen en als zich een goede kans voordoet, beroven we die Billie.”

Ferry voelde hem aankomen.

“Dus Ferry als je nu eens de zender onder de auto uit gaat halen en onder de motor gaat plakken. Je wilde zo graag actie, nou ga je gang.”

Waarom altijd ik, dacht Ferry. Maar hij ging wel.

Nadat Jan Berendsen de auto naast de blauwe Volkswagen had geparkeerd, liep hij samen met zijn vrouw, die Fleur op haar arm droeg, naar het café.

“Zie je dat Jan,” zei Julians moeder, “er zijn hier nog meer Nederlanders.” En ze wees op het nummerbord van de auto naast hen. Ferry en Geert zag ze niet. Die hadden zich weer onder het dashboard verstopt.

“Dat is toevallig, Billie, dat we je hier in deze uithoek van Noorwegen ontmoeten,” zei Julians moeder, die Billie uit de tent wilde lokken.

“Nee mevrouw, dat is helemaal niet toevallig. De jongens wisten dat ik in Noorwegen zou zijn. Gisteren hebben ze me gebeld (Julians vader herinnerde zich dat Julian gisteren zijn telefoon had geleend. Toen had hij gedacht dat zijn zoon Dominique, zijn vriendinnetje, zou willen bellen), en omdat ik in de buurt was, hebben we hier afgesproken. Kunnen we een beetje bij kletsen.”

Zowel Julians vader en moeder waren toch nog verrast door dit eerlijke antwoord en wisten niet direct wat te zeggen. Even viel er een stilte.

“Mag ik jullie een drankje aanbieden?” vroeg Billie daarop zijn dorpsgenoten.

“Vanzelfsprekend Billie,” antwoordde Julians moeder, wiens nieuwsgierigheid alleen maar was toegenomen. Oké, de ontmoeting was niet toevallig, daar was Billie eerlijk voor uit gekomen. De reden van de afspraak ontging haar echter volledig. “Een beetje *bij-kletsen*,” had hij gezegd. Ja, ja, maak dat de kat maar wijs. Daar trapte Miep Berendsen niet in. Ze wist niet eens dat de kinderen Billie zo goed kenden, en ineens duikt hij hier op. Nee, haar nieuwsgierigheid bleef. Ze zou de motorrijder binnen eens uithoren.

Na het aanbod van Billie verdween het gezelschap in het café.

“Dit is je kans Ferry,” siste Geert.

Ferry gleed de Volkswagen uit en kroop onder de auto naast hem. Een flinke ruk was voldoende om de zender los te krijgen. Tot nu toe liep het gesmeerd. Het moeilijkste gedeelte moest echter nog komen. Ferry stond op en liep nonchalant de parkeerplaats af. Niemand zag hem, en wat als ze hem zagen. Hij deed niets verkeerd!

Van een afstandje bekeek hij het café. Hij zag Billie samen met de familie achterin aan een tafeltje zitten. Zo te zien hadden ze alleen aandacht voor elkaar.

Het was Julian die toevallig een blik naar buiten wierp. Hij zag een man bij de machine van Billie staan. Zeker een bewonderaar, dacht de jongen. Het was dan ook een onwaarschijnlijk mooie motor.

“Kijk eens Billie, er staat iemand bij je motor.”

“Machine beste vriend, een motor is een.....”

“Japans stuk plastic,” vulden Bart en Julian lachend aan. “Ja, we weten het Billie.”

De man bij de motor voelde de ogen vanuit het café op hem branden. Koelbloedig, maar ondertussen met knikkende knieën, stak hij zijn hand op en knikte hij met zijn hoofd naar binnen. Hierdoor gerustgesteld vervolgden de Bontebokkers aan tafel het gesprek dat niet verder ging dan koetjes en kalfjes, daar zorgde Billie wel voor. Julians moeder werd niet veel wijzer.

Ferry deed net of hij het motorblok aandachtig bewonderde en ging er op zijn hurken voor zitten. Met de snelheid van een slang plakte hij de zender onder het achterspatbord. Zo dat klusje was geklaard. Opgelucht haalde hij adem en met stevige pas liep hij weg.

Weer was het Julian die naar buiten keek. De bewonderaar hield het voor gezien. Julian zag hem naar de parkeerplaats lopen en in de Volkswagen stappen. Iets liet een belletje in zijn hoofd rinkelen. Was het de houding van de man waarmee hij liep? Er was iets in de manier van lopen waardoor de jongen dacht de man eerder gezien te hebben. Maar waar dan? Even later reed de Volkswagen de parkeerplaats af.

“Beste mensen, ik ga er vandoor,” zei Billie. “Voordat ik naar Nederland terug ga, heb ik vanavond nog een feest. Ik moet nog een flink eind naar het zuiden rijden om er op tijd te zijn.”

Julian en Bart liepen met Billie mee naar buiten. Billie zette zijn helm en zonnebril op. Daarna *kickte* hij de machine aan. “Ik zie jullie binnenkort weer jongens en ik zal er voor zorgen dat de steen op de juiste plaats terechtkomt.”

“Doe ze in Bontebok onze groeten,” zei Bart.

“Oké, dat zal ik doen.” Billie zette de machine met een klap in zijn een. “Tot ziens!”

Ze zagen hem de haven uitrijden. “Tot nu toe Bart,” zei Julian, “verloopt alles volgens plan.” De jongens draaiden zich net om, met de bedoeling naar Fleur en Julians ouders te gaan, toen ze de Harley terug hoorden komen.

“Ik ben wat vergeten te zeggen,” zei Billie. “Bij Dominique zat een zendertje in de rugzak. Misschien heeft het wat te betekenen, misschien niet. Maar ze stond erop dat ik het jullie zou vertellen. Ik ga er vandoor. Ajuuuuus!”

“Een zendertje,” zei Julian, “wat heeft dat nu weer te betekenen?”

★★★★★

Het feest waar Billie naar op weg was, was niet zomaar een feest. Traditiegetrouw vieren de Noren op 21 juni hun midzomernacht-feesten. Ze vieren het moment van de zonnewende. Net als de gewone mensen hielden ook de *bikers* hun midzomernacht-feest. Billie was op weg naar het feest van de Coyotes in Bergen. Vanuit Bergen zou hij de volgende dag naar Oslo rijden om daar de nachtboot naar Frederikshaven in Denemarken te pakken en dan zou hij donderdagavond in Bontebok zijn.

De Coyotes vormden geen gewone Harley-club. Wilde je toetreden tot deze club dan moest je aan een speciale eis voldoen. De leden aanbaden Balder, een oude Noorse god. En daarom had het midzomerfeest voor hen nog meer betekenis. Traditiegetrouw ontstak de President van de Coyotes klokslag twaalf een enorm vreugdevuur. Als het vuur goed brandde werd daaromheen een rondedans gehouden.

Dat was nog niet alles. Wilde je echt eer aan Balder bewijzen dan sprong je door het vuur heen. Voor leden van de club was dit zelfs verplicht. De President zag daar, nadat hij zelf het voorbeeld had gegeven, persoonlijk op toe. De Coyotes stelden het zeer op prijs wanneer hun gasten ook door het vuur sprongen, maar verplicht was het niet.

De Coyotes hadden een groot weiland afgezet. Aan het eind daarvan was een immens podium gebouwd. Diverse bands zouden daar optreden. Aan de andere kant stond een grote feesttent. Daar bevonden zich de meeste bierpompen. Het midden van het weiland was gereserveerd voor het vreugdevuur. Een flinke stapel hout lag daar te wachten. De rest van het veld was bezaaid met kleine tentjes en motoren.

Het beeld van het feest was eigenlijk hetzelfde als bij het feest van Billie een paar weken geleden, alleen was het veel groter van opzet.

Billie de Biker werd als een oude vriend onthaald door de leden van Coyotes. Zijn machine kon Billie parkeren op een speciaal afgezet stukje terrein dat bewaakt werd en dat alleen toegankelijk was voor speciale gasten. Een tent had Billie niet nodig. Het was lekker weer en als hij genoeg had van het feest zou hij gewoon in zijn slaapzak kruipen en naast de chopper gaan liggen slapen zoals hij dat wel vaker deed.

Voorlopig was het zo ver nog niet. Er is een dag dat alle Noren gek worden. Precies, de dag van de zonnewende. Dan is het alsof alle alcohol gratis is, alsof ze het gemis aan drank over een heel jaar, binnen een dag goed willen maken. Op deze dag zijn vrijwel alle Noren 's middags op zijn minst aangeschoten. 's Avonds gaan alle remmen los en is iedereen door het dolle heen. Billie de Biker vormde daarop geen uitzondering.

Billie wist dat alcohol geen enkel probleem vormde voor de Coyotes of welke andere motorclub in Noorwegen dan ook. Ze stoken het gewoon zelf. Zij hebben dan ook de beschikking over jerrycans vol illegale pure alcohol, *moonshine* genaamd. Deze *moonshine* wordt overal ingedaan. Zelfs in de thee!

Aan de rand van het weiland stond de blauwe Volkswagen.

“Dat was een dolle rit,” zei Ferry.

“Dat kun je wel zeggen ja. Onze motormuis had flinke haast om hier te komen. Het is hier trouwens een complete motormuizenverzameling.”

“Ik zou echter niet graag de kat zijn die deze muizen moest vangen,” zei Ferry.

“Toch moeten we een van hen zijn stukje kaas afpakken,” zei Geert. “En ik weet al hoe we dat gaan doen. Het wordt een makkie, ondanks de bewaking die er is. Moet je eens zien hoe drieter zat dat volk inmiddels is en dat wordt alleen maar erger.”

Geert en Ferry hielden de motor van Billie scherp in de gaten. De bewaking van het speciale terrein stelde steeds minder voor. Regelmatig werden de twee bewakers afgelost. Maar met iedere aflossing waren de nieuwe bewakers meer dronken. Op een gegeven moment was er geen sprake meer van een effectieve bewaking. De mannen waren te zat om op de benen te kunnen blijven staan.

Uren verstreken. Het waren voor Geert en Ferry geen vervelende uren geweest. Ze hadden elkaar verscheidene malen stomverbaasd aangekeken. Moet je dat volk zien! Zijn ze gek? Of wat?

“Kijk eens Ferry, ze zijn volslagen maf. Zie ze eens door het vuur springen. Idioten!”

Eindelijk, daar kwam Billie aanstropelen. Man wat een feest! En wat had hij gesprongen! Hij was zelfs dwars door het vuur gerend. Een luid gejuich was zijn deel geworden. Alleen was zijn haar wat verschroeid. Maar als dat alles was. Die Balder moest wel een toffe peer zijn als ze zo'n feest voor hem organiseerden.

Billie vond zijn machine en zowaar hier had hij zijn slaapzak. Billie slaagde er niet in om daadwerkelijk in de zak te kruipen.

Geert en Ferry zagen hoe Billie Boonstra de slaapzak over zich heen trok.

“Nog even Ferry, dan slaan we onze slag,” zei Geert. “Die dikzak moet eerst slapen.”

Er was niemand die hen een strobreed in de weg legde. Beide boeven liepen gewoon het terrein op en liepen rechtstreeks naar de motor van Billie toe. Zelfs toen de mannen gehurkt naast Billie zaten, had de reus niets in de gaten. Voorzichtig tilde Geert de slaapzak een stukje omhoog. Ferry's hand gleed Billie's jaszak in en vond de steen. Op het moment dat Ferry de steen uit de zak trok, werd Billie wakker.

“Waaat..... gebeurt hier!” rochelde Billie half slapend.

Vliegenvlug trok Ferry zijn hand terug, met de steen stevig vast. Billie's hand was echter sneller. Hij greep Ferry's pols en omklemde hem als een bankschroef. De Harley-rijder keek de boeven goed aan. Lang genoeg voor een goede beschrijving. En Billie zag ook de tatoeage op de rechteronderarm van Ferry.

“Jij, jij liep in de haven bij mijn machine te koekeloeren. Wat zoeken jullie hier?”

Voorlopig zou Billie daar geen antwoord opkrijgen. Geert gaf Billie een vuistslag recht in zijn gezicht en Billie ging *knock-out*. Ondanks dat had Ferry nog de grootste moeite om zijn pols te bevrijden uit de greep van de rosse reus. Tenslotte lukte het. Onopgemerkt liepen de boeven naar hun auto. Het feest ging door alsof er niets gebeurd was.

Alleen Björn die in de struiken had staan pissen, had de blauwe Volkswagen met het Nederlandse kenteken zien wegrijden. Op weg naar Oslo en daarna de Kauwenhoek.

*****

Die ochtend was hij zeker niet het zonnetje in huis. Billies humeur was beneden alle peil. Een kater, knallende koppijn van de ram op zijn gezicht en de levenssteen kwijt. Kon het nog erger? Gelukkig had hij de rovers goed gezien. Hij zou ze overal herkennen. Die ene, die de steen had gepakt, was dezelfde geweest als in het haventje van Lovund. Ze hadden hem kennelijk gevolgd met de bedoeling de levenssteen te ontfutselen. Hoe wisten die gasten trouwens van het bestaan af van die levensstenen en hoe hadden ze hem kunnen volgen?

Billie kreeg een ingeving: het zendertje bij Dominique! Zouden die boeven dat in haar rugzak gestopt hebben? In dat geval wisten ze alles! Alles over de Kauwenhoek, de macht van de levensstenen, de tovenaars en de Nevelring. Dan verkeerden de kinderen in groot gevaar! En als de boeven de Kring zouden sluiten, wie weet wie nog meer. Billie had snel uitgeplozen hoe de boeven hem konden volgen. Die ene snuiter had niet voor niets bij zijn machine rond gehangen. Onder het achterspatbord vond Billie de zender.

Domme jongens zijn het niet, vond Billie. Toch, als ze echt slim waren geweest hadden ze het zendertje meegenomen. Bleef een vraag over: wat was de aanleiding geweest om het zendertje bij Dominique te plaatsen?

Billie baalde als een stekker. Verdomme, stomme dronken zuiplap, hoe kon je die lui nou je steen laten stelen, dacht hij. Ik moet snel actie ondernemen anders gaat het daar fout, dan kunnen ze het in Bontebok wel vergeten.

Billie trok de mobiele telefoon uit zijn zak en belde naar het mobieltje van Jan Berendsen.

“Het is voor jullie,” zei Julians vader. “Het is Billie.” In het kort vertelde Billie aan Bart en Julian wat hem was overkomen. Over de beroving en over de zender op zijn machine. En dat dit waarschijnlijk dezelfde lui waren die de zender bij Dominique hadden geplaatst. Daarna belde hij zijn beste vriend bij de Pantera’s, de grote Harley-club in Oslo.

“Yoo Olav, met Billie de Biker.”

“Billie man, wat een verrassing. Ben je in de buurt dan drinken we d’r een.”

“Nee Olav, ik zit vreselijk in de penarie. Jij en je vrienden van de club moeten me helpen.”

Olav was direct overtuigd van de ernst van de zaak, want als Billie niet meeging om wat te drinken, dan moest de aarde wel bijna vergaan.

“Zeg maar wat we moeten doen Billie, je weet dat we je altijd zullen helpen.”

“Oké, luister. Er is een steen van me gejat.”

“Tsjee Billie, een steen!” en Olav begon te lachen.

“Hou nou je kop en luister, want er is enorme haast bij.”

“Het was maar een geintje Billie.”

“Ja, ja ’t is al goed. Het is voor jou een doodnormale steen zoals ze hier op iedere berg liggen, maar voor mij is die heel belangrijk. Belangrijker nog, al was die steen van diamant geweest.”

Olav begon heel nieuwsgierig te worden.

“Olav, ik vertel je later het hele verhaal wel, eerst moet ik die steen terug hebben. Die steen ziet eruit als een normale steen, zoals ik al zei. Toch kun je hem herkennen. De steen is ongeveer een kilo zwaar en er is een hoekje afgebroken. Op die plaats zie je een kruisje staan. Niet groot maar als je er op let, dan vind je het wel. De twee kerels die hem van me gejat hebben, rijden in een blauwe Volkswagen met een Nederlands kenteken en zijn waarschijnlijk op weg naar Nederland. Het lijkt me logisch dat ze dat via Oslo zullen doen.

De langste van het stel heeft lange haren en heeft op zijn rechteronderarm een rood hartje getatoeëerd met daar doorheen een pijl en daaronder “MOEDER”. De kleinste heeft een kale kop en draagt in zijn linkeroor drie gouden oorringen. Dat kan dus niet missen. Olav, zorg dat je die steen te pakken krijgt.”

“Billie, mijn kameraden en ik zullen ons best doen.”

Het gesprek was teneinde. Billie stopte de telefoon in zijn zak, trapte de Harley aan en zette hem meteen weer af. Opnieuw pakte hij de telefoon en draaide een Nederlands nummer. De telefoon ging over. Eén keer, twee keer.....tien keer.....”
Nou, toe nou, pak verdomme die telefoon op!”Vijftien keer.....

“Ja, hallo wie is daar?”

Gelukkig. Billie voerde een kort gesprek en daarna ging hij er in vliegende vaart van door. Zijn lange haar zwiepte in de wind. Alsof de duivel in eigen persoon hem op de hielen zat, zo scheurde onze stoere vriend naar Oslo. Met iedere dreunende klap uit de uitlaat kwam het clubhuis van de Pantera’s dichterbij. Honderd zuivere paardenkrachten leverde het opgevoerde 1340 CC zware Harley motorblok en Billie benutte ze allemaal.

*****

“Tjsee, wat een klootzak is Billie,” zei Bart. “Hoe kan die eikel nou de levenssteen kwijtraken!”

“Hij zal wel weer dronken zijn geweest,” opperde Julian. “Dan raakt hij wel meer zaken kwijt. Waaronder zijn verstand. Het schiet me trouwens ook te binnen waar ik die ene vent eerder heb gezien. Dat was een paar weken geleden bij ons op school. Ik heb die snuiter daar rond zien hangen. Grote kans dat hij toen die zender bij Dominique heeft geplaatst.”

“Wat doen we nu, Julian? Gaan we zelf achter de dieven en de steen aan?”

“Nee Bart, eigenlijk is het heel simpel. De boeven hebben niets aan de steen zolang ze de cirkel niet compleet kunnen maken. Ze kunnen dus maar een kant op:

naar Nederland, naar de Kauwenhoek! En dat is precies de plek waar wij ze in de val zullen laten lopen. Het is onze op twee na laatste dag in Noorwegen. Overmorgen zitten we op de veerboot en de volgende ochtend rijden we bij Frederikshaven Denemarken binnen. Als pa dan flink gas geeft, zijn we zaterdagavond laat in Bontebok terug. De twee boeven kunnen onmogelijk veel sneller terug zijn in Nederland.”

“Maar Julian kunnen we nu dan helemaal niets doen?”

“Jawel, op onze nagels bijten, duimen dat Billie de steen in Noorwegen terug verovert - al is dat niet per se noodzakelijk - en de anderen in Nederland bellen dat we de steen kwijt zijn en dat ze maatregelen moeten nemen.”

En zo gebeurde het dat op de boerderij van Henryk en Dominique de telefoon rinkelde.

“Met Dominique.”

Julian begon van binnen te gloeien toen hij haar stem hoorde.

“Hoi Dominique, met Julian. Luister: Billie is vannacht beroofd van de levenssteen....”

“Hebben jullie de steen gevonden?” vroeg Dominique en haar stem klonk opricht verbaasd. Nu was het de beurt aan Julian om verbaasd te zijn.

“Ja, dat weet je toch, dat hebben we tegen Tjitske gezegd!”

“Ik weet anders van niets, ze heeft mij er niets van verteld.”

“Dat vind ik erg vreemd,” zei Julian. “Is er bij jullie soms wat gebeurd?”

“Er gebeurt hier veel te veel,” antwoordde Dominique. “En het is jammer genoeg niet veel goeds. Tjitske en Henry hebben laatst twee bulldozers met anti-tankraketten opgeblazen.....”

“Waaat!”

“Ja, je hoorde het goed, Julian. Tjitske is helemaal door het lint gegaan, nadat jullie waren vertrokken. Het loopt hier compleet uit de hand. Ik heb ruzie met Tjitske; ik heb Henry flink op zijn donder gegeven, die is nu vreselijk kwaad op zichzelf en reageert het af op mij. Bij ons thuis is de spanning om te snijden. En Robin geeft zichzelf van alles de schuld. Hij loopt nog net niet de hele dag te janken.”

“Wat heeft Robin dan gedaan? En waar heeft Tjitske in vredesnaam die wapens vandaan gehaald?”

“Billie heeft een geheim, Julian. Die ijskelder van hem ligt vol wapentuig. Robin heeft dat ontdekt en heeft het in vertrouwen aan Henry verteld. En die achterlijke broer van me heeft het door gebriefd aan Tjitske. Die ezel, die enorme stomkop..... Hij zegt dat hij het heeft gedaan omdat hij verliefd was op haar. Ik had hem wel kunnen vertellen dat zij dat niet op hem was. Maar nee, die idioot moest zo nodig zijn eigen geheim hebben. Vertrouwde zijn bloedeigen tweelingzus niet! Hij wist verdorie toch dat Tjitske aan het doordraaien was! En Robin zit nu vol schuldgevoelens en trekt het zich vreselijk aan; hij is ontzettend *down* en draait de hele dag keiharde muziek bij Billie. Meneer Van Schoonhoven is al komen klagen. “Of Robin alsjeblieft een beetje rekening met zijn zieke vrouw wilde houden.” Het is in Bontebok een grote chaos, Julian. Ik wou maar dat jullie alvast hier waren.”

“Is Billie Boonstra een wapenhandelaar!?” vroeg Julian met opperste verbazing.

“Daar heeft het in ieder geval alle schijn van. Alleen heeft nog niemand van ons het aan hem kunnen vragen.”

“Dat zullen wij dan wel doen. Luister Dominique: Wij hebben ook het nodige meegemaakt. We hebben de steen dus gevonden. Volgens afspraak hebben we die aan Billie gegeven. Tot zover ging alles goed. Helaas hebben twee boeven hem overvallen op een motorfeest. Het zijn Nederlanders die in een blauwe Volkswagen rijden. Waarschijnlijk zijn het ook degenen geweest die een zender in jouw rugzak verborgen hebben. Ik denk dat het op school is gebeurd. Die ene heb ik eens bij school zien rondhangen. Dat was in ieder geval dezelfde vent als die in het haventje van Lovund.

Door ons af te luisteren weten die boeven hoogstwaarschijnlijk alles van de Kauwenhoek. (Het lot wilde dat Ferry en Geert eigenlijk helemaal van niets wisten.) Ze zullen daar binnenkort dus opduiken. Probeer ze in dat geval in de gaten te houden totdat wij zaterdagavond weer in Bontebok terug zijn.”

“Ik wacht met smart op jullie, Julian.”

“En Dominique wil je proberen om de groep weer bij elkaar te brengen. We moeten straks toch samen de tweede kring sluiten.”

“Dat zal niet makkelijk zijn, Julian.”

“Ik weet het, maar het zou fijn zijn wanneer je het probeerde.”

“Goed, ik zal zien wat ik kan doen.”

“Tot ziens Dominique. Sterkte.”

“Dank je Julian, en doe Bart mijn groeten.”

“Weet je Bart,” zei Julian. “Achteraf gezien is het maar goed dat we Billie de steen hebben gegeven. Anders hadden de boeven ons misschien overvallen. Daar waren pa en ma vast niet blij mee geweest.”

“Nee, daar kan ik inkomen. Voor ons wordt het echter nog gevaarlijk genoeg. Die boeven zijn we niet een-twee-drie kwijt. En wie weet wat die dolgedraaide Tjitske nog allemaal uitvreet. Ze is een domme fanaat, dat heb ik altijd al geweten. Dat gezeur over dat vissen van me. Dat was al een voorteken. Ik had het kunnen weten.”

★★★★★

Olav had zijn val gezet. Langs iedere uitvalsweg van Oslo had hij een lid van zijn motorbende geposteerd. Zelf had hij plaatsgenomen op de parkeerplaats voor de veerboot die 's middags zou vertrekken. De fuik was open, de twee vissen konden komen.

Geert en Ferry waren trots op hun overwinning. Die stomme motorrijders hadden ze toch maar mooi te pakken gehad. De steen was van hun en over niet al te lange

tijd zouden ze kunnen beschikken over een gigantische rijkdom. Het was ze alleen niet duidelijk hoe dat zou moeten gebeuren.

Ferry vroeg aan Geert: "Als je het mij vraagt is dit een doodgewone steen; waarom is die zo waardevol?"

"Die kinderen hebben zoveel moeite gedaan om hem te vinden, die steen moet dus wel waardevol zijn," antwoordde Geert. Toch be kroop ook hem het gevoel dat ze belazerd waren en dat ze trots rondreden met een ordinaire zwerfkei.

"Geert, zullen die motormuizen niet achter ons aankomen? Tenslotte hebben we iets waardevols van ze gejat en dat laten ze niet over hun kant gaan."

"Ja, natuurlijk komen ze achter ons aan, wat dacht je dan. Die lui zijn flink *pissed-off* en ze zullen er alles aan doen om ons te grazen te nemen. Maar Ferry, weet je, deze jongen is niet van gisteren. Ons pakken ze niet. Allereerst Ferry, zorg jij ervoor dat je je mouwen naar beneden houdt. Die achterlijke tattoo van je wil ik niet meer zien want ik ben er zeker van dat die Billie hem ook gezien heeft. Ten tweede gaan we dat lange haar van je eens even flink inkorten. Je had toch altijd al een korte rattenkop willen hebben?"

"Ja, ho, wacht eens Geert. Mijn lange haar eraf! Mooi niet, daar ben ik vijf jaar voor aan het kweken geweest. Dat gaat er echt niet af."

"Echt wel, of wil je dat die motorbende je hele kop eraf snijdt?"

"Nee, mijn haar gaat er niet af," sprak Ferry zeer beslist. Hij sprak Geert niet vaak tegen, echter nu het om zijn kostbare haar ging, wilde de ijdeltuit van geen wijken weten. "Ik zet wel een pet op," zei hij, "daar prop ik mijn haar onder. En jij dan, met je kale kop en je gouden ooringetjes. Je lijkt wel een mietje. Zou je die niet eens uit doen? Want iemand herkent je op een kilometer afstand."

"Die ringetjes Ferry, die heb ik van mijn moeder gekregen toen ik twaalf werd en die heb ik er sindsdien nooit meer uitgehaald. Dus die laat ik mooi zitten. In het eerste beste dorp koop ik een pruik met lange haren, zodat mijn oren bedekt zijn."

"Euh, Geert wat doen we met de auto? Iedere *fucking* Hells Angel in dit land weet in welk vehikel we rijden en maakt jacht op ons."

"Geen probleem Fer. Zie je die Porsche daar staan? Ik denk dat we over vijf minuten heerlijk in een sportwagen rijden. Zet onze auto eens in dat bosje daar."

Ferry parkeerde de Volkswagen tussen een stel hoge struiken. Geen kip zou de auto terug kunnen vinden. Ondertussen slenterde Geert hoegenaamd onopvallend naar de Porsche. Het slot vormde geen probleem. Het leek of Geert gewoon een sleutel had. Daarna brak hij het contactslot kapot en trok een paar draden los. "Zo, nu nog even de goede draden met elkaar verbinden en dit wagentje zal lopen als een tierelier," mompelde Geert.

Enige vonken sprongen over toen Geert de draden verbond, en de motor sloeg aan. Geert nam plaats achter het stuur. Daar kwam Ferry aansnellen. Een zwarte tas met daarin de kostbare buit zwaaide hij nonchalant achterin de wagen. Vervolgens ging het met grote snelheid richting Oslo.

Toch maakten beide rovers een grote fout. Toen de rechtmatige eigenaar van

de sportwagen een uurtje later een ritje wilde maken en zag dat de wagen gestolen was, belde hij alras de politie. Die zouden de opvallende Ferrari-rode Porsche, zijn lievelingskleur en zijn lievelingsauto, toch snel terug moeten kunnen vinden. En zo kwam het dat Geert en Ferry niet alleen een motorbende achter zich aan hadden, maar ook de hele Noorse politie.

Oslo nog vijf kilometer stond er op een groot bord.

“Hé, Geert zag je die Harley-chopper daar staan? Ze zoeken ons man!”

“Rustig maar Ferry, ze herkennen ons niet.”

Twee kilometer verder.

“Verdomme Geert, daar staan weer twee motorrijders, daar bij dat tankstation.”

“Ik zie ze wel, maar ze weten van niks, geloof mij nou.” Rustig reden ze Oslo binnen. Opeens zat er een politieauto achter ze.

“Geert?”

“Ja, Fer wat nou weer.”

“Er zit een politiewagen achter ons. Shit man, ze doen hun zwaailicht aan. Ze willen dat we stoppen.”

“Laat ze de kolere krijgen.” Geert trapte het gaspedaal vol in. Met spinnende banden schoot de Porsche vooruit. Dwars door het rode licht heen schoot de wagen links de bocht om. Luid toeterden de verschrikte Noorse automobilisten. Een overstekende voetganger kon nog juist op tijd op de stoep duiken. Meer dan een gebroken arm hield hij er gelukkig niet aan over. Vol gas ging het verder. Linksaf, rechtsaf de volgende bocht om net zolang tot de politie het spoor bijster was.

“Ferry,” zei Geert, “daar bij dat tankstation stoppen we. Meteen sprinten we zo hard mogelijk die drukke winkelstraat aan de overkant in. Daarna wandelen we vrolijk verder.”

Zo gezegd, zo gedaan. Met gierende banden scheurden ze het tankstation binnen. Beiden rukten aan hun kant de deur open en stormden naar buiten.

Mike zag het tafereel met verbazing aan. De President van de club had hem opdracht gegeven om uit te kijken naar een Nederlandse Volkswagen met twee mannen erin. De ene met lange haren en een tattoo, de ander met een kale kop met drie gouden oorkingen in zijn linkeroor. Mike had geen Nederlandse Volkswagen gezien maar dit was prachtig. Een stel roekeloze dwazen die met ongekende snelheid door de stad scheurden. Mike wenste dat hij achter het stuur zat.

Verrek, nu kwamen ze nog zijn kant op ook. Met rokende banden stopte de rode Porsche op nauwelijks tien meter bij hem vandaan. Twee mannen stapten uit. De een met een petje op, de ander - de kleine - met prachtig lang blond haar. In een sprint renden de mannen langs hem heen. Ineens greep de kleine met het mooie haar naar zijn hoofd.

Shit, dacht Geert, daar vliegt bijna de pruik van mijn hoofd. Net op tijd kon hij hem terug tegen zijn schedel drukken. Bij die actie echter schoof hij met zijn hand het haar langs zijn linkeroor weg. Het duurde niet lang, maar Mike zag het en

wist genoeg. Drie gouden oorbellen glinsterden in de zon. Dit waren de mannen die zijn baas zocht.

Zoals iedere Noor had ook Mike een mobiele telefoon. “Hé, Olav moet je luisteren, de mannen die je zoekt? Ik heb ze gevonden. Ze lopen in een amateuristische vermomming over de Keizerlaan richting het centrum.” Mike gaf een korte beschrijving van de mannen. “Stuur daar wat mannen heen. Ondertussen probeer ik ze te volgen.” Mike verbrak de verbinding.

Inmiddels was ook de politie gearriveerd. Ze vroegen Mike of hij wat gezien had. “Ja meneer de politie-agent,” zei Mike poeslief. “Het waren een man en een vrouw en ze renden die kant op.” Mike wees naar links.

“Dank je beste man,” zei de overbeleeftde politieman.

Ach, rot op stomme smeris, dacht Mike en hij liep naar rechts, richting het centrum waar Geert en Ferry inmiddels in de mensenmenigte waren verdwenen.

Zonder dat ze het zelf in de gaten hadden, werden ze ingesloten. De jongens van de Pantera’s sloten langzaam aan het net en dreven Ferry en Geert richting een pleintje in de grootste achterbuurt van Oslo. Daar wachtte Olav reeds met tien van zijn “brothers”, zijn loyaalste leden. Zij hadden zich met hun Harley-Davidsons opgesteld in een halve cirkel. Olav stond met zijn extreme chopper in het midden daarvan.

Geert en Ferry zagen ondertussen steeds meer leren jassen en spijkerjacks opduiken.

“Geert,” zei Ferry, “ze spelen met ons. Ze drijven ons precies naar de plek waar ze ons hebben willen. Willen ze ons naar links hebben dan zorgen ze ervoor dat we op de rechterhoek weer zo’n verdomd bendelid zien. Willen ze ons naar rechts hebben dan staat er links weer zo’n boeventronie. Geert, verdomme man, we zitten in de tang!”

“Rustig Ferry, raak nu niet in paniek. Het gaat niet best, daar heb je gelijk in en ik denk dat ze ons inderdaad bijna hebben waar ze ons hebben willen. Heb je de huizen hier gezien? Het wordt steeds armoediger. Ramen zijn dicht gespijkerd en daar ligt alweer een junkie. Fer, ze hebben ons ongemerkt een achterbuurt in gedreven. Er zit maar een ding op. Op de volgende kruising gaan we rennen zoals we nog nooit van ons leven gerend hebben. We rennen recht op zo’n stuk tuig af, lopen hem met zijn tweeën tegen de vlakke en dan rennen we rechtstreeks naar een politiebureau. Daar zijn we veilig. Ons leven kan wel eens op het spel staan. We hebben ze een keer te pakken gehad door die steen onder hun neus vandaan te jatten. En volgens mij zijn ze nu kwaad, heel erg kwaad. Woedend eigenlijk. Nu Ferry rennen, kom op man sprint.....”

Knut, de man die in het straatje voor het plein stond, zag plotseling de twee mannen recht op zich afkomen. Nou, die willen wel heel graag naar de baas! Op het moment dat Geert Knut een flinke dreun op zijn kop wou geven, stapte Knut opzij. Geert sloeg in het luchtledige en schoot door de extra snelheid midden het plein op. Ferry zag het iets eerder. En toen begon ook Geert te vloeken: “Verdomme, we zijn

als kippen zonder kop rennend in de val gelopen.”

Ze zaten als ratten in de val. Aan de overkant stond een hele rij glimmend chroom met de bijbehorende mannen en op ieder straatje dat naar het pleintje leidde stonden plotsklaps twee bendeleden. Het pleintje was hermetisch afgesloten. Overal om hen heen stond langharig ongeschoren tuig in leren jacks met op de rug een zwarte panter met een rode tong. Boven de panter stond in sierlijk schrift PANTERA'S, onder de panter OSLO. Billies vrienden hadden goed werk verricht.

Uit het midden van de cirkel klonk gebulder. Olav had zijn motor gestart. Met de koppeling bijna ingetrokken, maar met het gas bijna vol uit, reed hij dreigend op Geert en Ferry af. Het kabaal was oorverdovend. De huizen rondom het plein versterkten het geluid en weerkaatsten het lawaai alle kanten op. Toen begonnen ook de andere tien motoren te brullen. Olav stond nu recht voor hen, op dat moment gaf hij een teken en alle motoren zwegen. De stilte die volgde was misschien nog erger dan het heidense kabaal.

Olav keek Geert strak aan. Zijn ogen vernauwd tot spleetjes. Een minuut die uren duurde verstreek.

“Jij, beste man, hebt iets dat wij willen hebben,” sprak de President tenslotte.

“Ik weet echt niet waar jij het over hebt,” zei Geert poeslief.

Olav zei niets. Zonder een spier in zijn gezicht te vertrekken, stapte hij van de motor, ondertussen bleef hij Geert strak aankijken. Ferry voelde zich in het geheel niet op zijn gemak. Zijn kameraad hield zich groot: wat moet die motormuis nou!?

Dreigend liep Olav op Geert af. Menig man zou al door de knieën zijn gegaan, Geert gaf echter geen krimp. Plotseling lag er een pistool in de rechterhand van Olav.

“Okay Hollander, jij bent niet bang. Toch zal je me geven wat ik hebben wil.”

Tergend langzaam bracht de bendeleider het pistool omhoog, zette het op de slaap van Geert en siste: “Jij, beste man, hebt iets dat ik wil hebben. Geef op die steen, anders knal ik je kop eraf.”

“Oké Noorse trol, jij wil een steen, nou je kan hem krijgen.” Geert bleef Olav recht aankijken, toen hij de steen uit het zwarte tasje pakte.

“Hier is ie,” en Geert duwde de steen hard tegen Olav aan. Olav dacht dat hij gewonnen had. Hij stapte achteruit en bekeek de steen. Waar was het kruis dat Billie had genoemd? Olav wierp de steen ineens keihard voor de voeten van Ferry en met twee passen stond hij voor hem.

“JIJ, beste man, hebt iets dat ik wil hebben.” Direct drukte hij de revolver onder de kin van Ferry en spande de haan.

“Nu, geef op.”

Ferry wist niet hoe hij het had. Hij was blij geweest dat Geert de steen gegeven had en dacht dat ze het nu wel zouden overleven. Hij had er geen rekening mee gehouden dat het opperhoofd van de motormuizen die steen bijna op zijn ekster oog zou gooien. Die Noor wilde die steen toch? Waarom gooide hij hem dan weer weg? Ferry met zijn mooie pet snapte er niets van.

“Ik tel tot drie en dan is het einde verhaal voor jou, beste man.”

Hulpeloos keek Ferry naar Geert. Deze verroerde geen vin.

“Een....., twee.....” Een dun straaltje liep uit de broekspijp van Ferry en in zijn kruis verscheen een natte plek.

“Hé, stoere man, je loopt leeg,” lachte Olav. De andere motorduivels grinnikten. Voor de voeten van Ferry vormde zich een plasje. Hij had altijd al een grote blaas gehad.

“Nou vooruit, nog eens. Drie....., twee.....,” en net op het moment dat Olav de trekker wilde overhalen pakte Geert de tweede steen uit de zwarte tas.

“Hier is ie, gestoorde gek,” riep hij naar Olav. Olav haalde meteen uit en trof Geert met de revolver in de hand midden in het gezicht. Bloed spatte alle kanten op en Geert spuwde twee tanden uit.

“Niemand noemt mij gestoorde gek, idioot!” Daarna raapte Olav de steen op, vond het kruis en knikte dat het goed was.

“En jij, beste man,” en daarbij keek hij naar Ferry, “wat dacht je van een goede luier?” Toen barstte de rest van de Pantera's in lachen uit. Niet omdat het zo grappig was wat hun baas zei. Maar wanneer de President een grapje maakte, dan kon je maar beter lachen.

Een van de laatst achtergebleven bewoners van de op instorten staande huisjes had gezien wat zich op het plein afspeelde en had de politie gebeld. Die kwamen met schreeuwende sirenes aangereden. Dat was het teken voor de motorbende om er vandoor te gaan. De mannen die hun Harley niet bij zich hadden, sprongen snel achterop bij hun kameraden. Vol gas schoten die alle straatjes in. Geen denken aan dat de politie hen kon pakken. Het was wel de kans voor Geert en Ferry om te ontsnappen. In de chaos van toesnellende politiewagens en weggrijdende motoren, zagen zij kans een stil straatje in te rennen en weldra bevonden zij zich weer onder de mensen in het drukke centrum.

*****

Als eerste belde Billie naar de mobiele telefoon van de vader van Julian.

“Julian, het is dat werkschuwe motorvriendje van jullie weer: Billie. Wat hebben jullie toch met die vent?”

Julian griste de telefoon uit de handen van zijn vader. “Hallo Billie,” je spreekt met Julian.

“Julian, het is allemaal in orde. De steen is weer in mijn bezit en ik ben op weg naar Nederland. Maar eerst moet ik feesten met mijn vrienden van de Pantera's. Daardoor mis ik wel de boot en ben ik een dag later thuis. Ik zie jullie weer in Bontebok.” En Billie verbrak de verbinding, voordat Julian wat kon zeggen.

“Billie,” gilde Julian nog tegen beter weten in door de hoorn.... “Billieeee. Nou Bart, dat was Billie. Hij zegt dat de steen weer in zijn bezit is en om dat te vieren gaat hij eerst eens flink feesten bij de Pantera's.”

“Oh nee hè,” kreunde Bart, “niet nog een feest.” Maar Bart kon gerust zijn. Voor de zekerheid had Billie de steen bij Wodan en Thor, twee enorme Mastino’s, in het hok gelegd. Deze twee lievelingen van de Pantera’s zouden iedere vreemdeling verscheuren. Billie dronk tevreden zijn eerste biertje van de avond. Daarna pakte hij opnieuw de telefoon en belde naar Nederland.

“Ja hallo. Wie is daar?”

“Ik ben het, Billie. Alles verloopt volgens plan. Ik zie je vrijdagochtend op de afgesproken plaats.” Tevreden pakte Billie zijn tweede pilsje.

Julian greep deze kans aan om voor de tweede keer die dag naar Dominique te bellen.

“Met Dominique.”

“Hoi, Dominique, ik ben het weer.”

“Wat is er gebeurd, Julian?” Dominique wist best dat Julian niet zonder goede redenen twee keer op een dag zou bellen.

“Billie heeft de steen terug. Alles gaat hier dus weer volgens plan.”

“Dat is goed nieuws. Helaas verloopt het in Bontebok niet goed. Henry heeft zich de hele dag opgesloten in zijn kamertje en wil niet praten. Hij reageert helemaal niet als ik wat tegen hem zeg. Het is vreselijk hier in huis. Ma en pa snappen er niets van. En ik weet zo langzamerhand ook niet meer wat ik eraan moet doen.

En Robin heb ik de hele dag niet kunnen bereiken. Ik heb hem ik weet niet hoe vaak gebeld. Bij Billie, en zelfs bij zijn ouders. Bij zijn moeder was ie niet en die wist ook niet waar hij wel was. En bij Billie neemt niemand op. Bij Tjitske heb ik het nog niet eens geprobeerd. Zij lijkt me de moeilijkste van het stel.”

“Zo te horen is het inderdaad een flinke puinhoop bij jullie. Maar we moeten bij elkaar komen en nu we de steen weer hebben, al helemaal. Je moet het nog eens proberen Dominique. Als je Henry en Robin vertelt dat we de steen hebben, dan zullen ze toch inzien dat ze mee moeten doen?”

“Normaal gesproken wel.”

“Probeer het Dominique, geef het niet op.”

“Dat was ik ook niet van plan.”

“Ik weet dat je het kunt. Je krijgt de Bende wel weer bij elkaar.”

“Tot zaterdag Julian.”

“Helaas kan het niet sneller. Tot ziens.”

★★★★★

Geert en Ferry waren blij dat ze nog leefden. Het was mooi meegenomen dat ze ook aan de politie waren ontsnapt maar het was altijd nog beter in de cel te zitten dan een kogel door je kop geschoten te krijgen.

“Geert, wat doen we nu? Gaan we die steen nog terugpakken bij die motor-duivels?”

“Van me nooit niet, Ferry. Die lui zijn zwaar gestoord! Nee man, vanavond pakken we de boot naar Denemarken en dan gaan we met de trein terug naar Nederland. We weten precies waar de steen heen gaat. Die gaat naar de Kauwenhoek. Wanneer die dikke Billie met zijn kindervriendjes daar opduikt pakken we ze en pakken we ook meteen de steen weer terug. Simpel hè! En het geniale: de steen is meteen op de plek waar we hem hebben willen. Die andere stenen waar de kinderen het in de bibliotheek over hadden, kunnen nooit ver weg zijn van de Kauwenhoek. En trek een schone broek aan man, je stinkt een uur in de wind!”

“En jij moet niet zo slissen je je .....” en toen wist Ferry het niet meer.

*****

HOOFDSTUK 12

IN DE KRING VAN ZEVEN

Woensdagochtend: Robin

Z weet brak Robin aan alle kanten uit. Hij was zojuist gebeld vanuit Noorwegen. Aan telefoneren had de jongen sowieso een broertje dood. Het was toch raar om met iemand te praten die je helemaal niet kon zien. En met die mobiele telefoons, dat was helemaal tovenarij. Daar zat niet eens meer een draad aan! De een staat met zijn telefoontje ergens in het bos. Een ander zit een paar duizend kilometer verderop; en hubba huup ze babbelen in een klein doosje en ze kunnen elkaar horen, alsof ze naast elkaar staan. Van der Zanten zou het vast mooie toverkunst vinden. Robin echter, moest er niets van hebben.

Dat was niet het enige. De stem aan de andere kant van de lijn had hem een opdracht gegeven. En Robin wist niet of hij daar zo blij mee moest zijn. Eerder had hij alles voor Billie willen doen. Maar nu, nadat hij de wapens had gevonden, wist hij het niet meer. En de situatie was zo mogelijk nog moeilijker geworden nadat Tjitske en Henryk de wapens daadwerkelijk hadden gebruikt.

Nu was Robin het geheim van Billie kwijt. Helaas. Niks meer aan te doen. En wie weet zou de boel nog verder uit de hand lopen. Wat als Billie opgepakt zou worden? Zou dat dan ook niet een beetje mijn schuld zijn? vroeg Robin zich af. Was ik maar nooit in die vervloekte kelder gaan kijken. Waarom ben ik ook altijd zo nieuwsgierig? En waar Robin ook stevig van baalde: Waarom had Billie zo snel weer opgehangen? Hij had niet eens de kans gekregen om hem iets te vragen over het wapentuig.

Wellicht ging de opdracht toch niet door. Vanavond zou Robin opnieuw door Billie worden gebeld. Dan pas zou hij zeker weten of hij op pad moest. Het piekeren werd Robin teveel. Hij moest eruit. Weg van de herrie. Weg van de gillende gitaren en beukende drums. En weg uit het muffe stinkhol van Billie.

“Kom Jan, we gaan een eindje wandelen. Misschien lucht het op.” De altijd vrolijke Staffordshire bull-terriër spitste zijn oren en stooft van de bank. Vrolijk keffend sprong hij om Robin heen. En zowaar, er tekende zich een lach af op Robins gezicht.

Robin en Jan liepen het paadje af richting de hei. Het was heerlijk weer en er was niemand in de buurt om hen te storen. Toch kreeg Robin zijn hoofd niet leeg. Hij bleef tobben.

Wat ook niet bevorderlijk was voor Robins humeur was de Rode Gloed die boven hem hing. De Rode Wolk was zoals verwacht overgegaan in een Rode Gloed. Die Gloed was echter zo sterk dat de vier in Bontebok hem inmiddels ook overdag zagen. En dat zonder moeite. Het was ongetwijfeld een teken dat de

ontknoping van het raadsel van de Rode Maan aanstaande was.

Robin keek op naar de Gloed en zuchtte weer eens diep. Hij had de Rode Maan al eens een duivels ding genoemd. De Rode Gloed was wat hem betreft nog een paar graadjes erger. Die kleur: duivels. Daar kwam nog bij dat het binnenste van de Gloed bewoog. Traag, afwachtend en klaar om toe te slaan; als een spin in z'n web. Banen cirkelden en krulden; maakten rondjes tot in het eeuwige. Nee, duivels was allang het goede woord niet meer. Volgens Robin was de Rode Gloed niets minder dan het Kwade zelf.

Terwijl Robin zijn zonden overdacht ging Jan rustig zijn eigen gang. Hij sprong achter vlanders aan, stak zijn kop in ieder konijnenhol dat hij tegenkwam en ging er luid blaffend vandoor als hij werkelijk een konijn of haas zag. Maar met zijn korte O-beentjes kon hij die beesten nooit bijhouden. Zij lachten hem gewoon uit. Zoals altijd.

De uren gleden voorbij. Onbewust waren ze de Kauwenhoek genaderd. Jan was moe en had zijn tong ver uit zijn bek hangen. Zo kon hij wat afkoelen. Ook Robin was moe van het wandelen maar meer nog van het piekeren. Daar liep de Slingelbeek. Zodra Jan het water rook, was hij weg. Met een enthousiaste blaf sprong hij middenin het heerlijk verkoelende water. Daar trappelde hij rustig een paar minuutjes rond. Hij dronk zijn buik vol en rende het water uit. Daar trakteerde hij Robin op een heerlijke douche toen hij zijn vacht uitschudde.

“Dank je Jan, dat had ik net nodig.”

Vervolgens ging Robin aan de rand van de beek zitten, trok zijn schoenen en sokken uit en ging pootje baden. Ook Robin dronk water uit de beek. Het water kwam immers uit de Kauwenhoek en volgens de tovenaars konden ze het hier zonder gevaar drinken. Daarna zocht Robin een schaduwrijk plaatsje onder een grote beukenboom. Hij maakte het zich gemakkelijk en viel al snel in slaap. Jan ging naast Robin liggen en ook hij doezelde spoedig weg.

De zon was een heel eind gezakt toen ze eindelijk wakker werden. Robin voelde zich een stuk beter. Ik zal wel zien wat er gebeurt, dacht hij. Verder kan ik er toch niets aan doen. Alleen, het knorde en rommelde enorm in zijn maag en Jan kon ook best een bak Frolic gebruiken. “Kom Jan, in de benen, we moeten maken dat we thuis komen. Ik heb honger en Billie kan bellen, als hij dat al niet gedaan heeft.”

Net toen ze over de drempel stapten, rinkelde de telefoon. Robin twijfelde een moment of hij de hoorn van de haak zou nemen. Tenslotte deed hij het toch maar: “Ja hallo, wie is daar?”

“Ik ben het weer,” zei Billie. Shit, dacht Robin.

“Alles verloopt gelukkig weer volgens plan. Wacht op de steen op de afgesproken plaats.”

Voordat Robin iets kon vragen werd de verbinding verbroken. “Shit, shit, shit.... drie werf shit.” Robin vulde de bak van Jan en gooide zelf een halve haan in de magnetron. Hier kom ik niet meer onderuit, wist hij. Ik zal aan de bak moeten.

Woensdagavond: Dominique en Henryk

“Probeer de Bende weer bij elkaar te krijgen,” had Julian haar – samen met wat opbeurende woorden – zojuist nog eens gezegd. Ze zou het proberen, maar makkelijk zou het niet worden. Als eerste besloot Dominique weer een poging te wagen om te gaan praten met Henryk. Als ze haar tweelingbroer niet eens kon overtuigen, wie dan wel?

Henryk zat stilletjes op zijn kamer. Voor hem op bed liep zijn tamme rat snuffelend heen en weer om daarna onder de dekens te kruipen. De jongen liet Hector z’n gang gaan. Zachtjes werd er op zijn kamerdeur geklopt. Henryk reageerde opnieuw niet. Dit keer duwde Dominique de deur open en keek ze voorzichtig naar binnen.

“Het was Julian aan de telefoon,” zei ze overdreven vriendelijk.

Henryk zei: “En?” maar keek niet op.

“Ze zijn zaterdagavond terug in Bontebok, en..... ze hebben de levenssteen.”

“Echt waar?”

“Zou ik ooit tegen jou liegen, Henryk?”

Nee, dat zou zijn zus nooit doen dat wist hij ook wel. Maar hij beantwoordde de vraag niet.

“We kunnen de Kauwenhoek redden, Henryk.....” Dominique wachtte op een reactie, die uitbleef. “We *moeten* de Kauwenhoek redden, Henry. Nu kan het. Bart en Julian hebben hun best gedaan. We kunnen ze nu niet in de steek laten. We moeten straks alle zes in de Nevelring staan. Ook jij. Anders is echt alles voor niks geweest.”

“Zeven,” zei Henryk. “We moeten er met ons zevenen staan. Anders is het nog voor niks.”

“Nummer zeven komt echt wel, daar heb ik alle vertrouwen in. Maar jij, broer, moet weer meedoen. Oké, je hebt iets ontzettend stom gedaan. Gelukkig is het goed afgelopen. Dus pieker er nou niet over. Gebeurd is gebeurd. En wat betreft Tjitske: Je hebt gezien wat ze in haar mars heeft. Heel wat, maar ik geloof dat je nu wel in de gaten hebt dat ze niet verliefd op je is, of was. Je moet haar uit je hoofd zetten Henryk. Het moet.”

“Alsof dat zo gemakkelijk is,” zei Henryk met een stem waaruit verslagenheid klonk. “O, ik ben zo stom geweest Dominique. Ik voel me zo ontzettend dom.”

Dominique liep op haar broer af en sloeg haar armen om hem heen. Minutenlang zaten ze zo stil op bed. Af en toe onderdrukte Henryk een snik.

“Zo beter, broertje?” vroeg Dominique tenslotte.

“Het moet maar,” antwoordde Henryk. “En vertel maar eens wat Julian had te melden.”

Spoedig was Henryk volledig op de hoogte.

“Wat doen we nu, Dominique?”

“We kunnen het beste naar Robin gaan.”

“Nu nog?”

“Nee, het is al laat. Morgenochtend is vroeg genoeg.”

“Wat je wilt, Dominique.”

“Ik denk,” zei Dominique, “dat we Robin best kunnen overtuigen. Als we hem eenmaal zover hebben, dan gaan we met z’n drieën naar Tjitske. En dan zullen we ook haar overtuigen. Bovendien heb ik een plan. Een plan om voor de laatste keer de aandacht op de Kauwenhoek te vestigen, voordat we – hopelijk – de kring van Zeven gaan sluiten.

“Wat voor ’n plan, Dominique?”

“Later, broertje. Later, wanneer de Bende van de Rode Maan weer compleet is.”

*****

Donderdagochtend

Robin was zoals gehoopt bij Billies boerderijtje. Nog steeds klonk keiharde muziek uit de woning. Het volume was echter niet meer zo luid dat meneer Van Schoonhoven kwam klagen.

Robin lag onderuit gezakt op de bank. Lege en halflege chipszakken lagen verspreid om hem heen. Hetzelfde gold voor enkele colaflessen en smerige borden met overgebleven klodders mayonaise en friet. Robin keek op uit zijn Harley-blaadje toen Henryk en Dominique – na te hebben geklopt – binnenstapten. Hij legde het tijdschrift, dat hij die ochtend al drie keer gelezen had, aan de kant. En zelfs na drie keer lezen wilden de woorden maar niet in z’n hoofd blijven zitten.

Dominique zag dat hij gehuild had.

“Hoi Robin, gaat het een beetje?” vroeg ze.

“Kan beter,” antwoordde hij.

“Kun je de muziek wat zachter zetten?” vroeg Dominique.

Robin wilde opstaan om naar de stereo te lopen. Henryk was hem echter voor en zette het apparaat uit.

“Rust,” zuchtte Robin. “Daar ben ik eigenlijk wel aan toe.”

“Julian heeft gebeld,” zei Dominique. “Bart en hij hebben de levenssteen gevonden.”

“Dat weet ik,” zei Robin.

“Hoe weet jij dat?” vroeg Dominique nieuwsgierig. “Van Tjitske?”

“Nee, niet van Tjitske..... Billie heeft gebeld. Hij wil dat ik de steen in Groningen ga ophalen. Hij wil de steen aan mij geven om de boeven op een dwaalspoor te brengen. Hij denkt dat ze hem zullen volgen om de steen opnieuw af te pakken. En wanneer ik de steen heb, vissen zij achter het net.”

“Heb je Billie gevraagd naar de wapens?” vroeg Henryk.

“Nee, daar kreeg ik de kans niet toe. Billie zei wat ik doen moest en verbrak daarna de verbinding. Ik kon niets zeggen.”

“Ga je de steen ophalen?” vroeg Dominique.

“Ik moet wel, toch? Billie is altijd goed voor me geweest. Hij zal toch ook wel een goede verklaring voor die wapens hebben? Maar wat zal hij zeggen als hij hoort dat Henry en Tjitske die wapens gebruikt hebben? Wat zal hij kwaad zijn! Op mij.....”

“Hij zal kwaad zijn op zichzelf, bedoel je,” zei Dominique. “Dat kan niet anders. Tenslotte heeft *hij* die rommel in zijn achtertuin liggen.”

“Ik had nooit in die kelder moeten gaan kijken, dan was er niets gebeurd.” Robins schouders schokten en hij onderdrukte met moeite een snik.

“Het ontdekken van andermands geheim kan pijn doen,” zei Dominique wijs. “Maar Billie is daardoor toch niet opeens een slecht mens. Hij heeft met jou toch altijd het beste voor, Robin?”

“Tja, ...”

“Nou dan. Kop op, joh. We gaan de Kauwenhoek redden. De rest komt later wel.”

“Wat gaan we doen, Dominique?” vroeg Robin.

“We gaan naar Tjitske. Zij moet ook weer terug in de Bende. We hebben haar nodig. Daarna vertel ik jullie mijn plan om voor de laatste keer de krant te halen. Een laatste actie voor de Kauwenhoek voordat we de kring van Zeven sluiten.”

“Wat voor actie?” vroeg Robin.

“Later,” antwoordde Dominique. “Het is in ieder geval een vreedzame actie.”

Tot nu toe viel het Dominique best mee. Zo moeilijk was het niet geweest om Robin weer in actie te krijgen. Die was allang blij dat hij weer wat samen kon doen en zo wat afleiding had. Tjitske zou weleens een ander geval kunnen zijn. Zij was niet voor niets de aanstichtster geweest van alle problemen. En waarom had ze niet doorgegeven dat de jongens de levenssteen gevonden hadden? En daarbij nog: De houding die ze de laatste tijd had aangenomen! Het zou niet makkelijk worden. Maar ook Dominique kon vastberaden zijn. En....., ze had Henryk en Robin bij zich. Dat gaf ook een stuk vertrouwen.

De slager zag de drie kinderen zijn winkel binnenstappen.

“Hallo,” zei Dominique. “Is Tjitske thuis?”

“Nee, Tjitske is naar boer Geurts. Ik denk dat ze een stukje rijden is op Thunder.”

“Dan gaan wij ook naar Geurts,” zei Dominique.

Ze stonden op het punt de slagerij uit te lopen, toen de slager hen terugriep.

“Weten jullie wat er de laatste tijd met Tjitske aan de hand is? Ik weet gewoon dat er iets is. Ik zie dat ze ergens meezit. Ik zie dat ze niet gelukkig is. Maar ze wil het me niet zeggen. Kunnen jullie me niet helpen?”

“Nee slager, we kunnen u niet helpen,” zei Dominique die de deur al vast had.

“Het komt allemaal goed,” zei Robin.

“Wat zal goed komen, jongen?” vroeg Tjitskes vader snel.

“Kom, wegwezen jongens,” zei Dominique zachtjes. En vlug trok ze deur achter zich dicht, voordat de slager nog meer vragen zou kunnen stellen. Vervolgens renden ze naar hun fietsen.

Tjitske stond Thunder te borstelen toen ze gedrieën de stal binnenliepen.

“Wat moeten jullie dan hier?” zei ze vlakjes.

“Praten,” antwoordde Dominique. Er viel echter een pijnlijke stilte. Tientallen seconden was alleen het gezoem van vliegen hoorbaar. Geen van de kinderen wist zich raad met zijn houding. Henryk en Robin bestudeerden de neuzen van hun schoenen. Dominique keek op Tjitskes rug.

“Julian en Bart hebben gebeld,” zei Dominique uiteindelijk. “Ze hebben de levenssteen gevonden.”

Tjitske reageerde niet. Ze bleef naar Thunders hals staren, keek de anderen niet aan. Weer viel er een stilte.

Het was Henryk die dit keer het stilzwijgen doorbrak.

“Kom op Tjitske,” zei hij met een verrassend vaste stem. “We kunnen de Kauwenhoek nu echt redden. Je moet meedoen; en niet alleen voor de Kauwenhoek. Je moet meedoen Tjitske....., ook voor mij. Ik ben met jou meegegaan, en heb Robin verraden..... Denk je dat het voor mij makkelijk is? Je moet Tjitske.....”

Terwijl Henryk sprak, staarde Tjitske nog immer naar het paard. Haar gezicht vertrok. Dominique zag Tjitskes schouders schokken. En voordat het meisje zich tenslotte omdraaide, veegde ze vlug met haar onderarm langs haar ogen.

..... voor Robin, Billie en Dominique. En voor Julian en Bart die in Noorwegen zo hun best hebben gedaan.”

“Je hebt gelijk, Henry,” zei Tjitske. “Ik mag jullie niet in de steek laten. En ik moet de Kauwenhoek redden.” Na enige aarzeling durfde ze de anderen weer aan te kijken. “Ik ben te ver gegaan. Het spijt me Henryk en Robin. Sorry, Dominique. Het had niet mogen gebeuren. Ik wilde echter zo graag de Kauwenhoek redden.”

“Dat wilden we allemaal,” zei Dominique. “En ik wil dat nog steeds, vooral nu we de kring van Zeven kunnen sluiten.”

“Vrienden?” vroeg Tjitske.

Iedereen knikte en Robin slaakte opgelucht een kreet. “Gelukkig, de Bende van de Rode Maan is weer compleet,” zei hij vervolgens. “Voorzover we weten dan....”

“Nog een ding Tjitske,” zei Dominique. “Waarom heb je ons niet verteld dat de levenssteen was gevonden?”

Tjitske slikte een paar keer en zei toen: “Ik durfde niet meer. Toen ik thuiskwam na de raketaanval drong tot me door wat ik gedaan had. Ik had de vriendschap van Henryk misbruikt; ik had Robin in de problemen gebracht; en wie weet wat er met Billie zou kunnen gebeuren. Stel dat de politie hem op het spoor zou komen.

Ik geloofde er op dat moment niet meer in. Ondanks dat we twee bulldozers hadden opgeblazen ging Hebgraag gewoon door. Alsof er niets gebeurd was.

Die vent liet zelfs de een of andere monsterachtige bulldozer aanvoeren. Je wilt niet weten wat die allemaal kan aanrichten. Ze noemen hem niet voor niets de Destroyer. De Kauwenhoek zouden we toch niet kunnen redden en de kring van Zeven zouden we toch nooit kunnen sluiten. Ik zag het gewoon niet meer zitten. Al die raadsels ook iedere keer. Ik werd er gek van. Jullie weten toch ook nog steeds niet wie nummer zeven is, is het wel?”

“Nee, maar dat komt vast wel goed,” antwoordde Dominique. “Tot nu toe hebben we ons best gered en we hebben zelfs de steen gevonden. Dat is een goed teken, niet dan? En we houden de moed erin. Ik wil een nieuwe actie houden om de Kauwenhoek te redden. Als deze lukt hoeven we misschien de Kring niet eens te sluiten. Het gaat erom om de mensen in Zuilen te overtuigen dat ze verkeerd bezig zijn. Dat was al aardig gelukt..... totdat jullie als terroristen tekeer gingen.”

“Ja,” zei Robin, “jullie zijn gepromoveerd van activist naar terrorist. Die terroristische aanslag ging de mensen in Zuilen te ver. Zelfs in Bontebok waren er een paar die erover mopperden.”

“Luister,” zei Dominique. “Al een paar dagen heeft Hebgraag zijn gang kunnen gaan, omdat wij hem niet meer lastig vielen. (Dat was niet helemaal waar, maar dat wisten Dominique en de anderen toen nog niet.) Ik heb het volgende bedacht..... Er is echter een probleempje. We hebben de hulp van de tovenaar nodig. Zullen we daar nu maar heen gaan? Het kan nog net.”

“Ik ga niet mee,” zei Robin. “Ik moet morgen naar Groningen. Het heeft voor mij niet zoveel zin om naar Van der Zanten te gaan. Ik kan beter Jan gaan verzorgen.”

Ze gingen op weg. Bij het hek namen ze afscheid van Robin.

“Succes morgen Robin,” zei Dominique.

“Ja, jullie ook,” zei Robin en hij dacht: jullie zullen het harder nodig hebben dan ik.

Er wachtte de kinderen een aantal verassingingen bij de tovenaar. Toen ze de Nevelring instapten, zagen ze Van der Zanten als een dolleman tussen de gouden pilaren heen en weer springen. Dat niet alleen, hij schreeuwde er ook nog bij. “Gabba, gabba hee; Gabba, gabba hee; Hee, hoo, lets go; Hee, hoo, lets go.” En toen weer: “Gabba, gabba hee.”

Is ie gek geworden of is ie z’n toverspreuken aan het oefenen? dacht Dominique.

“Hij is aan het toveren,” fluisterde Henryk.

Alleen Tjitske wist wat er aan de hand was. “Van der Zanten heeft mijn disc-man gevonden,” zei ze tegen de tweeling. “Ik was al bang dat ik hem kwijt was.”

“Hé, tovenaar,” schreeuwde ze naar Van der Zanten, terwijl ze fanatiek met haar armen zwaaide. “Gave muziek, hè!”

Van der Zanten zag Tjitske zwaaien en liep op de kinderen toe. Ondertussen haalde hij het koptelefoontje van zijn oren.

“Hé, hallo kinderen, wat brengt jullie hier?”

Voor iemand kon antwoorden, vervolgde hij: “Leuke muziek Tjitske, dat

kenden we vroeger niet. Ramones staat er op de plaatjes. Dat ze dat zo maar in die kleine doosjes kunnen stoppen. Ongelooflijk.”

Dominique zei: “Wij hebben een plannetje voor morgen maar we hebben daarbij wel wat hulp nodig. We vroegen ons af of u ons kunt helpen.” Dominique legde haar plannetje uit.

“Dat klinkt goed jongedame. Maar ik heb ook niet stil gezeten.” De kinderen hoorden vol verbazing aan wat de tovenaars de afgelopen nachten allemaal had uitgespookt.

“We gaan winnen,” zei Tjitske, opeens weer vol vuur. “En het beste is: de jongens hebben ook nog de levenssteen gevonden.”

Nu was het de beurt aan Van der Zanten om verrast te zijn.

“Echt waar,” stamelde hij. “Zou alles dan toch nog goed komen?” prevelde hij. “Het is ongelooflijk,” zei hij tenslotte. “Ik mag die jongens wel heel erg dankbaar zijn. Ja, dat moet ik zeker.”

“Wij gaan maar weer eens,” zei Dominique. “U laat ons morgen toch niet in de steek, hè?”

“Heb ik jullie ooit in de steek gelaten? Toch niet zeker? Ik heb jullie tweetjes zelfs gered. Die hond had jullie anders zeker gegrepen.”

Dus toch, dacht Henryk.

“Het was maar bij wijze van spreken,” zei Dominique.

“Je kunt op mij rekenen, meisje.”

“Tot ziens.”

“Succes morgen.”

*****

Vrijdagochtend: Dominique's plan

Benieuwd naar wat hen nu weer te wachten stond, kwamen de werklui vergezeld van een tiental journalisten en fotografen het bouwterrein op. Het was immers de laatste dagen iedere dag feest geweest. Dat er ook nu weer wat aan de hand zou zijn, dat kon haast niet anders.

Een alles verhullende mist bedekte de bouwplaats. Het zicht bedroeg nauwelijks vijftig centimeter. Het was weer zo'n onverklaarbaar verschijnsel zoals zich de laatste dagen regelmatig had voorgedaan. Wat zou dit nu weer te betekenen hebben?

Voor hun ogen begon de nevel met grote snelheid op te lossen. De contouren van de grote machines - die in het niet vielen bij de immens grote Destroyer - en de bouwkeet werden als eerste zichtbaar. De laatste flarden werden - zo leek het - met een enorme stofzuiger weggezogen. Ze bewogen naar een centrum in de lucht en waren ineens weg. Aan het einde van het stuk weg dat reeds was aangelegd, stonden enige borden. Die waren in ieder geval nieuw. De journalisten met in hun kielzog de fotografen die langzamer waren omdat ze hun camera's mee moesten zeulen,

stormden naar de borden toe. De bouwvakkers deden het kalm aan. Je wist de laatste tijd immers maar nooit.

Toen zagen ze nog iets anders. Drie kinderen, een jongen en twee meisjes hadden zich met zware kettingen vastgeklonken aan drie dikke bomen die wonderbaarlijk genoeg de eerste aanslag van Hebgraag hadden overleefd.

Tjitske, Dominique en Henryk waren in alle vroegte op pad gegaan. Zoals afgesproken met Van der Zanten was de bouwplaats gehuld in mist. Er was geen bewaker die ze kon zien. De tovenaars wees hen de weg en al die tijd werd er geen woord gesproken. Als eerste plantten ze vijf borden met daarop evenzoveel vragen:

ZOUDEN WIJ ZONDER BOMEN KUNNEN LEVEN?

HOEVEEL PLANTEN EN DIEREN MOETEN NOG UITSTERVEN?

WIE WORDT ER WERKELIJK BETER VAN DE WEG?

LUXE, TEN KOSTE VAN ALLES?

IS HET NIET ONZE TOEKOMST DIE JULLIE VERKNALLEN?

Daarna plaatste Dominique nog een zesde bord.

Vervolgens bond Henryk Tjitske met een zware ketting vast aan een dikke beuk. Een fors hangslot sloot de ketting. Het sleuteltje gooide hij in het struikgewas. De majestueuze boom van Tjitske stond op het lijstje om vandaag te verdwijnen. Tjitske hoopte dat ze dit nog kon voorkomen.

Volgens het zelfde scenario ketende Henryk vervolgens zijn zus. Als laatste bond hij - moeizaam - zichzelf vast. Onhandig wierp hij ook zijn sleuteltje in de struiken. Het enige wat ze nu nog konden doen was wachten tot het licht werd en de bouwvakkers aan het werk zouden gaan. Op dat moment zou Van der Zanten de mist laten optrekken.

Er was slechts een kleine kans dat Dominique's plannetje in duigen zou vallen. Wat als de bewakingshonden hen zouden ontdekken? En dat Hebgraag vervolgens de ketenen zou verbreken, hen weg zou sturen en de borden zou weghalen?

Het risico bestond dat ze te vroeg zouden worden ontdekt. Te vroeg, zodat de journalisten niets van hun actie zouden merken en er dus ook niets in de krant zou komen.

Dominique hoopte dat door de vragen die ze op de borden hadden geschilderd de mensen in Zuilen zouden gaan nadenken en discussiëren. Dominique geloofde er heilig in dat de mensen daarna tegen de aanleg zouden zijn. Vooral ook omdat zij maar kinderen waren. En dat zou indruk maken.

De uitvoering van Dominique's plan verliep soepel. De journalisten - Van der Zanten had het al verwacht - waren er als de kippen bij.

De sluiters van de camera's klikten. Flitslicht verblindde hun ogen. Tape-recordertjes draaiden op volle toeren. En tientallen vragen werden op hen afgevuurd. Alles ging zoals Dominique had voorzien. En het werd nog beter.

Plots kwam een groepje mannen in nette pakken het terrein op. Met kwaai koppen liepen ze op de kinderen af. Het leek alsof ze hen aan zouden vliegen. Hierop zaten de journalisten te wachten. En Dominique misschien ook wel. Een betere publiciteit kon je niet krijgen. De "nette pakken" waren daarvoor echter net iets te slim.

Hebgraag bleef op een afstandje staan kijken. Met een handgebaar gaf hij de voorman opdracht de kettingen van de kinderen door te slijpen. De bouwvakker die uiteindelijk met de slijptol in de hand bij Henryk begon, keek een beetje hulpeloos om zich heen. Zijn hoofd verscheen in ieder geval in de Zuilense Courant van vanavond. Uiterst voorzichtig deed hij zijn werk. Hij keek Henryk aan, alsof hij zeggen wilde: ik kan het ook niet helpen.

Maar een paar andere "hoge heren" kon zich minder goed beheersen dan Hebgraag.

Goed was die avond op een foto te zien dat een hoge stadsbestuurder met een woedend gezicht een bord op zijn knie doormidden probeerde te breken. Op de volgende foto stond dezelfde bestuurder met een van pijn doortrokken gezicht over zijn zere knie te wrijven. Het bord lag ongeschonden op de grond naast hem. Het zesde - bord had als opschrift:

"DE KAUWENHOEK NIET KAPOT TE KRIJGEN".

*****

HETVERZETVAN DRIE DAPPERE KINDEREN.

Volgens de slager was dat de mooiste kop die die avond in de krant stond. Daaronder stond een foto van zijn dochter die vastberaden in de lens keek. O, wat waren hij en zijn vrouw trots op haar. "Vrouw," zei de slager, "zoek eens een mooi lijstje, dan kunnen we dit artikel midden boven de schouw hangen."

De drie kinderen werden in Bontebok gezien als helden. En inderdaad, in Zuilen barste de discussie in alle hevigheid los.

*****

Vrijdagochtend: Robins reis

Tjitske en de tweeling stonden al geruime tijd vast aan hun bomen toen de wekker bij Billie thuis afliep. Haastig kleepte Robin zich aan en pakte hij wat geld uit het verborgen kluisje van Billie. Hij moest tenslotte de bus en de trein ergens van betalen.

Robin moest de eerste bus richting stad hebben. Die ging al om zes uur 's ochtends. Dus daar stond hij dan met de ogen nog vol slaap. Er zat nog niemand in de bus en behalve Robin stapte er ook niemand in. Hij ging helemaal achterin zitten. Dat vond hij zo lekker deinen.

De stad was niet ver en al spoedig bereikte hij de halte waar hij eruit moest: Zuilen Centraal Station. Centraal Station, dat was nogal overdreven. Het stadje had immers maar één station. De stadsbestuurders echter hadden het behoorlijk hoog in de bol, vandaar. Gisteren had Robin al uitgezocht hoe laat en van welk perron hij moest vertrekken. Met het geld van Billie kocht hij een treinkaartje.

“Een retourtje Groningen alsjeblieft, mevrouw.”

“Eerste of tweede klasse, jongeman?”

Ach, wat kan het ook verrekken, dacht Robin. Ik zal Billie wel krijgen. “Doet u maar eerste klas.”

De trein vertrok pas over een kwartier. Rustig wandelde Robin naar het perron. Spoor 2A moest hij hebben. Ah, daar was het al. Terwijl Robin stond te wachten, passeerden telkens groepjes bouwvakkers. Zij waren op weg naar de plek waar de weg werd aangelegd. De mannen stapten in speciale busjes die ze naar de bouwplaats zouden brengen. Robin kon de gesprekken van de wachtende werklieden goed volgen en hij lachte. De tovenaars had kennelijk de laatste dagen niet stil gezeten.

“Hoe verder we in dat vervloekte moeras komen, des te raarder het wordt Joop. Eerst worden - ondanks alle bewaking - twee van onze bulldozers hemelhoog opgeblazen. Niks van over. Niets, nada, njente. Een hoop oud ijzer, ja. Nou ja, dat kan nog. Extreem, maar die milieufanaten zijn niet wijzer en moeten toch wat om aandacht te krijgen. Het gekke is, vind ik, dat ze de daders niet te pakken konden krijgen. Ze hebben ze zelfs zien lopen! En toen waren ze ineens weg.

Vreemd verhaal. Verdwenen in dat moeras! Geloof jij het? Als ze werkelijk het moeras in zouden zijn gerend, dan zouden ze zijn verzopen. Nee, die lui zijn wel wijzer. Volgens mij lullen die bewakers maar wat uit hun nek. Ze hebben helemaal niemand gezien. En dat is eigenlijk nog vreemder.....

Goed, en neem eergisteren nou. Konden we weer niet beginnen. De een of andere onverlaat had voor de tweede keer alle bougies uit de vrachtwagens, de hijskranen en de bulldozers gedraaid en meegenomen. Zonder bougies stond het hele spul weer stil. Zelfs het voorraadjie reserve bougies in de bouwkeet was weg. En weer gebeurde het zonder dat ook maar een bewaker wat gemerkt heeft.

Ik heb geen hoge pet op van onze bewakers, maar dat onder hun ogen de machines onklaar worden gemaakt is wel heel erg. Dat geloof je niet. Ze moeten

toch iemand gezien hebben? En de honden dan? Die houd je niet zomaar voor de gek. Maar ook zij hebben niets in de gaten gehad.

Gelachen hebben we ook die dag. Hebgraag sprong uit zijn vel. Kwaad dat ie was! Hij heeft de bewakers helemaal uitgekafferd. Ik lag dubbel zoals hij tekeer ging. Die mannen stonden voor joker, niet te zuinig. Stonden compleet voor paal, en dan die zielige gezichten. *We konden er echt niets aan doen hoor.* Het leek wel een stel kleine kinderen. Maar wat wil je? Iemand heeft ze onder hun eigen ogen een kunstje geflikt. Sommige bewakers nemen het woord spoken al in de mond.

En gisteren nog. Vanuit het niets was er met dikke letters een waarschuwing op de wand van de bouwkeet verschenen: “STOP DE AANLEG, STOP MET WERKEN, VLUCHT, HET KAN NOG NET. De mannen hadden elkaar aangekeken, maar wisten niet wat te doen. Hoe kon dit?

En alsof het verschijnen van de waarschuwing nog niet raadselachtig genoeg was, stonden opeens alle vrachtwagens en bulldozers stil. Wat de chauffeurs ook probeerden, geen van de voertuigen wilde meer starten. De monteurs hebben alles onderzocht. Konden echter niets vinden. Die machines moesten het doen. Alles zat op z'n plaats. Maar ze deden het niet. En toen opeens, vijf uur later, deed alles het weer alsof er niets aan de hand was geweest..... Bepaald *Spooky*.”

“Heb je het al gehoord, Karel?”

“Wat?”

“Willem de nachtwaker heeft zich vanmorgen ziek gemeld. “Hij kon er niet meer tegen,” zei ie. Breeje Jan, die kraanmachinist - ach je kent hem wel - twee meter lang en een meter breed, heeft Willem nog gezien. Weet je wat Jan zei, weet jij wat ie tegen mij zei?”

“Nee, natuurlijk weet ik dat niet.”

Hij zei: “Piet jongen, ik ken Willem al heel wat jaartjes. Je weet dat hij, sinds dat ie gestopt is met roken, nogal beeft. Maar vanmorgen Piet. Tjonge jonge, hij trilde als een bang juffertje. Hij beefde als een riet en hij zag zo bleek als een lijk. Alsof al het bloed uit zijn lijf gezogen was.”

“Breeje Jan,” zei Willem tegen hem. “Jongen blijf weg bij dat moeras als je leven je lief is. Het spookt er, zowaar als ik Willem Raapstra heet. Vannacht zag ik er eentje vliegen. Zomaar uit het niets dook ie op uit die dichte mist. Een oude kerel met een baard als Methusalem op een bezemsteel..... En waar die mist ineens vandaan kwam? Toen Willem dat vertelde begon hij als een krankzinnige te kriesen. Een ziekenwagen heeft hem toen opgepikt.....”

Spoken? Wie geloofde daar nou in? Maar de bouwvakkers en zeker de mannen van de bewaking wisten het niet meer. Zou die oude kerel op zijn bezemsteel - waarvan Willem vertelde - er echt wat mee te maken hebben gehad.....?

De meeste bouwvakkers hadden er eigenlijk genoeg van. Ze waren deze vreemde plek meer dan zat. Er waren er ook een paar bij uit Zuilen. Niet alleen hadden zij er genoeg van, langzamerhand zagen zij in dat het zonde was om dit moeras met de grond gelijk te maken. Het was dat Hebgraag zo goed betaalde.

Ze kregen het dubbele van normaal. En voor geld waren veel mannen te koop. Rare gebeurtenissen of niet. De meeste mannen bleven dan ook. Straks als de weg klaar was zouden ze van de verdiende centen eens lekker op vakantie gaan. Lekker de rust op zoeken in een mooi bos in een ver land.

*****

Met een hoop gepiep en geknars van remmen stopte de sneltrein naar Groningen. Deuren zwaaiden open en een paar mensen stapten gehaast uit. Ook al bang om te laat op hun werk te komen.

Robin had geen haast. Hij zocht de coupé van de eerste klasse en stapte in. De coupé was helemaal leeg. Mooi zo. Robin legde zijn hoofd op de leuning en ging languit op de bank liggen. Met zijn knieën opgetrokken paste hij er precies op. Nog voordat de trein het station uitreed lag Robin prinsheerlijk te slapen. Zo zou de reis best snel gaan.

*****

Het feest bij de Pantera's was mooi geweest. Het afscheid van Olav en zijn bende viel Billie zwaar. Vol vriendschap gingen ze uit elkaar. Ze beloofden elkaar snel weer te zien.

Met tegenzin ook verliet Billie Noorwegen. Het benauwde hem best wel terug te moeten naar het drukke Nederland. De levenssteen had hij goed opgeborgen. Die hing veilig in een zakje aan een koord om zijn nek. Onder zijn T-shirt wel te verstaan.

Van het clubhuis was het maar een klein eindje naar de veerboot. Die legde op tijd aan. Ook de bootreis verliep zonder ongemak. Billie sloot zijn ogen en opende ze niet eerder dan dat de boot in Frederikshaven had aangelegd. Ze hadden wind mee gehad en eerder dan gepland reed Billie Denemarken in. In het dorpje vond Billie een knus restaurantje. Hij besloot het er eens flink van te nemen. Anderhalf uur later had hij zijn buik vol. Tevreden wreef hij over de steen, en dacht: alles komt goed.

“Zo nu kan ik er tegen,” zei hij tegen zichzelf. “Op naar Groningen waar Robin op me wacht.”

*****

Robins reis: vervolg

“Hé, wakker worden slaapkop. Laat je kaartje eens zien! En haal je poten van de bank!”

Een barse conducteur stond in het oor van Robin te gillen. Robin schrok wakker uit een diepe slaap.

“Ja meneer, oké meneer, hier is mijn kaartje meneer, en ik zal het nooit meer doen,” zei Robin snel. Maar ondertussen dacht hij heel wat anders: man donder toch op, je kunt me de boom in en laat me lekker liggen.

De conducteur vervolgde zijn weg. Balend dat hij het joch niet had kunnen wegsturen. Wie verwachtte dan ook dat zo'n ventje een kaartje voor de eerste klasse had? De man was de coupé nog niet uit, of Robin lag weer met zijn voeten op de bank. Zijn oogleden waren dicht, doch slapen kon hij niet meer. Robin dacht aan de oude man die de afgelopen dagen in zijn eentje de bouwvakkers de stuipen op het lijf had gejaagd. En hij dacht aan Tjitske en de tweeling. Hopelijk werkte het plannetje van Dominique. En het was voor hen te hopen dat de journalisten een beetje op tijd zouden arriveren. Hij moest er niet aan denken om uren vast gebonden aan een boom te staan. Wat als je naar de WC moest?

En dan Billie. Het zou niet lang meer duren of hij zou zijn grote vriend terugzien en hem eindelijk kunnen vragen waar die wapens voor dienden. Hoe zou Billie reageren? Robin werd er op voorhand al zenuwachtig van.

“Dames en heren,” klonk het uit de luidspreker, “thans naderen we station Groningen, eindbestemming van deze trein. U wordt allen verzocht uit- of over te stappen. Vergeet bij het verlaten van de trein uw persoonlijke eigendommen niet. Hier volgt een herhaling van dit bericht.....” Robin had Groningen bereikt. Het gemakkelijkste deel van zijn opdracht zat erop.

*****

Billies Harley wees de weg. Robin stapte het café in waar Billie aan een tafeltje zat te wachten. Robin, die lang had getwijfeld over wat en hoe hij het moest zeggen, liet er op het beslissende moment geen gras over groeien. Gewoon recht voor zijn raap, zoals Billie ook altijd deed.

“Zeg Billie,” zei Robin, “ik heb de wapens gevonden in jouw ijskelder.” Een mokerslag had niet harder kunnen aankomen. Maar Billie vertrok geen spier. Zijn handen voelden vliegensvlug al zijn zakken na, en als laatste hoop trok hij zijn sleutelbos uit zijn binnenzak. Hij bekeek de sleutels. Hij wist het echter al: daar zou de sleutel van de kelder niet aanhangen. Hij was hem kwijt.

Razendsnel overdacht hij de situatie. Dit was erg. Rampzalig gewoon. Robin zou niet tegen hem liegen. Die had vast en zeker de wapens gezien. Maar hoe kwam hij aan de sleutel? Hoe kon ik zo stom zijn die sleutel te vergeten, beantwoordde Billie in gedachten zijn eigen vraag. En wat moet ik Robin nu vertellen?

Al die tijd was het stil. Robin stond onbewogen. Hij was zijn moeilijke woorden kwijt. Het was nu aan Billie.

“Ik euh..... Het zijn niet mijn spulletjes die in de kelder liggen opgeslagen, Robin.”

Spulletjes, dacht Robin. Hij noemt het spulletjes.

“En jij had ze trouwens nooit mogen ontdekken. Ik had je toch gezegd weg te blijven bij de kelder.”

“Maar ik heb ze ontdekt en nu weet ik dat je een wapenhandelaar bent. Je bent een zware crimineel, Billie.”

Terwijl Robin deze woorden sprak, schoten zijn ogen vol. Of het nou woede of verdriet, of een combinatie van beide was, Robin liet zijn tranen vrijelijk stromen.

Billie had het moeilijk. Op emoties had hij het nooit zo gehad. Vooral niet bij anderen en al helemaal niet bij verdriet. Wat te doen? Hij stond op, stapte op Robin af en strekte zijn armen om Robin op te tillen en hem aan z'n borst te drukken.

Robin bleef staan en voelde Billies handen onder zijn oksels. De grote man tilde de kleine jongen als een veertje omhoog. Maar dit was niet wat Robin wilde. Met volle kracht begon hij Billie te stompen. Uit alle macht en vol woede sloeg hij Billie in zijn buik en op zijn borst. Billie voelde hier nagenoeg niets van. Hij was wel onder de indruk van Robins woede. Hij zette Robin terug op de grond. Robin bleef echter op hem inslaan. Daarom pakte Billie Robins armen en hield ze stevig vast. Robin worstelde. Langzaam vloeiden zijn krachten weg en kwam hij weer bij zinnen. Tegen Billies machtige armen was niets te beginnen.

Er waren niet veel getuigen van dit voorval. De cafébaas stond wat verbaasd achter de tap te kijken. Toen hij zag dat de jongen gekalmeerd was en rustig bij die motorrijder ging zitten nam hij aan dat het goed was. Hij pakte een doek en begon aandachtig een glas te wrijven.

De vier oude mannen die in de verre hoek aan een tafeltje zaten te klaverjassen hadden helemaal niets gemerkt. Zo verdiept waren ze in hun spel. “Harten troef?”

“Ja, harten troef.”

Billie ging zitten en schoof een stoel naar Robin toe. Die ging vlakbij tegenover hem zitten.

Op kalmerende toon zei Billie: “Luister Robin, die spullen zijn van Olav en de Pantera's. Zij zijn in een oorlog verwickeld met een andere Noorse club en hebben wapens nodig. De wapens die je bij mij vond hebben ze verborgen voor de Noorse politie. Olav wordt al een tijdje in de gaten gehouden door hen. Hij verwachtte een inval in hun clubhuis en moest voor een tijdje van de wapens af. Hij wilde het risico niet lopen ze kwijt te raken, al is de strijd wat geluwd. Hij heeft me gevraagd of ik ze niet een tijdje voor hem kon opslaan. Ik ben geen wapenhandelaar Robin. Ik heb alleen Olav willen helpen. Je weet dat ik goede vrienden met hem ben. In onze wereld ben je vriend voor het leven. Door dik en dun. Dus kneep ik weleens een oogje toe. Ik heb hem tenslotte eens het leven gered en volgens een oud Japans spreekwoord blijf je dan de rest...”

“Chinees,” onderbrak Robin.

“Whatever.”

“..... van je leven voor die persoon verantwoordelijk. Misschien is de tijd

gekomen dat Olav zijn spulletjes komt ophalen.”

“Henryk en Tjitske hebben de *spulletjes* gebruikt,” zei Robin met overslaande stem.

“Gebruikt!?” Nu schrok Billie echt. “Waarom, waarvoor en tegen wie in vredesnaam?” Hij kon het echter wel raden.

Robin vertelde Billie alles. En terwijl hij aan het praten was kalmeerde hij.

“Die Tjitske is me d’r eentje,” zei Billie tenslotte en daarbij trok een lach over zijn gezicht. “Het is een mooie stunt die ze hebben uitgehaald. Tjitske, een meisje met pit. Ik wist het wel. Een meisje dat weet wat ze wil. Dat mag ik wel.”

“Vind je het dan niet erg?” vroeg Robin, die tranen en snottebellen van zijn gezicht wreef.

“Er is toch niets ernstigs gebeurd. Niemand gewond, niemand dood. Dan zeuren we toch verder nergens over. Goed, ik had liever niet gehad dat je de spullen ontdekt had. Gebeurd is nou eenmaal gebeurd en daar verander ik verder niks aan. Het is gelukkig goed afgelopen. Dus Robin, ik zou zeggen zand erover en laat het van je af glijden. Die wapens zijn niet van mij en ik ben geen crimineel. Olav, is een beste kerel. Heeft hij niet snel de steen terug gekregen? Nou dan. En jij kon er toch ook niets aan doen? Ik had kunnen weten dat je nieuwsgierig zou zijn. Je vroeg destijds niet voor niets naar die ijskelder, hè?”

“Nee, ik had gezien dat de hendel geolied was en dat er een zwaar slot op zat. Toen jij zei dat er niets bijzonders lag, geloofde ik je niet en werd ik nieuwsgierig.”

“Dus als er iemand schuldig is, ben ik het,” zo besloot Billie dit onderwerp.

“Hoe gaat het nu verder?” vroeg Robin.

“Ik neem aan,” antwoordde Billie, “dat jullie morgenavond, als Bart en Julian terug zijn, zo snel mogelijk naar de tovenaars willen om de Kring te sluiten.”

“Ja, dat lijkt me logisch,” vond Robin. “Maar zouden Julian en Bart daar niet te moe voor zijn, na die lange autoreis?”

“Zulke jonge knullen? Laat me niet lachen. Zij zullen alleen al uit nieuwsgierigheid naar de Nevelring rennen. Al komen ze midden in de nacht aan!”

“Dus ik neem de steen mee,” zei Robin. “En dan?”

“Jij gaat naar huis - naar je eigen huis bedoel ik - en laat je niet eerder weer zien, dan dat ik je bel om naar Van der Zanten te gaan. De boeven weten niet dat je de steen hebt, ze weten niet waar je bent en zodoende zijn jij en de levenssteen veilig. Als alles goed gaat zie ik je morgenavond weer om dit avontuur af te sluiten.”

Robin en Billie namen afscheid. Billie kickte z’n Amerikaanse machine aan en reed kalm weg. Robin wandelde naar het station. Hij zou het hele eind weer met de saaie trein moeten. Robin voelde op zijn borst. Daar hing de levenssteen, de kostbare buit. Hij had de steen nog niet eens gezien. In de trein zal ik daar tijd genoeg voor hebben, dacht Robin. Een beetje nieuwsgierig ben ik wel naar de levenssteen, die, wanneer alles goed gaat morgenavond in de Kauwenhoek alles zal veranderen.

*****

Vrijdagavond: laat

Dominique stond voor haar slaapkamerraam en keek naar buiten. Het was een enerverende dag geweest. Ze was blij dat haar plannetje zo goed had gewerkt. Die slag was in ieder geval binnen.

Morgen stond haar en de anderen nog veel meer te wachten. Eindelijk kwam Julian thuis. Dat was alvast één ding. De dag zou echter nog veel mooier kunnen worden. Als het meezat zou morgenavond de Kring worden gesloten en werden alle raadsels opgelost.

Dominique keek op en staaarde naar de Rode Gloed. Ze hadden goed voorspeld dat de Rode Wolk over zou gaan in de Rode Gloed van het raadsel. De Gloed was geen prettig gezicht. Dreigend hing deze in de lucht, alsof er een boze vloek onder schuil ging. Dominique zag de massa bewegen. Tergend langzaam schoof deze in de richting van Bontebok en de Kauwenhoek. Het zou niet lang meer duren of het dorp en het moeras zouden er geheel onder schuil gaan.

Het zou me niet verbazen, dacht Dominique, dat op het moment dat we de Kring sluiten de Rode Gloed precies boven de Nevelring, en precies boven ons zou hangen. En dat vond ze een heel beangstigende gedachte, want dat betekende niets minder, dan dat alles van te voren was gepland. En dat kon toch eigenlijk niet. Nee, sterker nog: dat *mocht* gewoon niet. Want dan....., dan zouden ze echt niet meer dan marionetten geweest zijn in een of ander luguber spel. Hoe langer Dominique hierover dacht, des te meer liepen de rillingen haar over de rug.

Hoe dan ook, weldra zou de ontknoping van het raadsel van de Rode Maan volgen. Maar hoe het af zou lopen? Dominique had geen idee. Er speelde wel iets anders door haar hoofd. Zoals het er nu naar uit zag zouden ze precies volgens het tijdschema van de Rode Gloed de Kring sluiten. Wat als ze nu eens bewust de Kring *niet* zouden sluiten? Wat als ze zich eens niet zouden gedragen als marionetten? Was dat zo'n rare gedachte? Het was in ieder geval een verwarrend idee, want ze was er altijd vanuit gegaan dat het 't beste was om de Kring te sluiten.

Dominique keek nog eens goed. Niet alleen bewoog de Gloed als geheel, ook binnen de donkerrode massa was beweging. Traag gleden rode banen door elkaar. Vormden figuren en verdwenen weer om even later iets nieuws te creëren. Met een beetje fantasie kon je er gezichten in herkennen. Er vormden zich lange haren, toen verschenen ogen, neus en mond: een meisjesgezicht. Een kroontje verscheen met twee kersen: de Kersenprinses. Dominique schrok. Dit moest een droom zijn. Of de een of andere rare zinsbegoocheling.

Sophie Veenstra opende haar mond en begon te spreken: "De Kring moet gesloten worden. Niet sluiten zou een vergissing zijn. Maar pas op. Er dreigt gevaar. Toch moet het onheil worden afgewend. Laat het Kwade niet winnen."

Na deze boodschap verdween het gezicht zoals het gevormd was. De Rode Banen bewogen zich schijnbaar weer doelloos door de Gloed.

Het duurde even voordat Dominique weer volledig op de wereld was teruggekeerd. Ze kon niet geloven wat er daarnet was gebeurd. Ze liep het beeld in gedachten nog eens na en schudde plotseling kwaad haar hoofd. Met welk recht

werd er zo met haar gespeeld? Wie of wat zat hier allemaal achter? Dominique werd er opstandig van. Hadden ze dan helemaal geen keus? Opeens had Dominique er ontzettend veel zin in om de Kring helemaal niet te sluiten. Ze zouden toch wel stoppen met de aanleg van de weg. Hun actie van vanmorgen was toch succesvol geweest? De mensen in Zuilen willen de weg toch niet meer? Waarom zouden we – met alle spelletjes die er met ons gespeeld worden – die verdomde Kring sluiten? Net alsof er aan het sluiten verdikkie geen gevaar verbonden was. Er was altijd nog het probleem Van der Zanten.

Tot vanavond was het simpel geweest. De zeven levensstenen zouden morgenavond herenigd worden en zodoende een onmetelijke kracht vormen. Deze kracht kon de Kauwenhoek redden; kon de aanleg van de weg stoppen. Daar was alles om begonnen.

Het andere – het gevaar – was ook duidelijk geweest. Wat zou er gebeuren als tovenaars Van der Zanten een spelletje had gespeeld? Wat als hij de macht van de levensstenen zou gebruiken om opnieuw de machtigste tovenaars van de wereld te worden? Om wederom zwarte magie te gaan bedrijven?

Maar wie speelde hier nu eigenlijk spelletjes? Het gaat veel verder dan alleen Van der Zanten. Wij worden verdorie ook bespeeld. En dat bevalt me niets. Die Rode Gloed, daar komt het vandaan. Daar zit kennelijk een onbekende macht en waar is die nou bang voor? Voor Van der Zanten? Vormt de tovenaars het onheil waar de Kersenprinses voor gewaarschuwd had?

Nog lange tijd lag Dominique onrustig in haar bed te woelen. Waren Julian en Bart er maar. Zij zouden vast weten wat te doen.

Dominique was niet de enige die in Bontebok voor het raam had gestaan. Er was nog iemand die naar de Rode Gloed staarde. Iemand die knikte, gehoorzaamde en sprak: “Ja meester, ik zal op tijd zijn. U leidt me de weg. De schuld van mijn voorvader zal vereffend worden.”

*****

Zaterdagmiddag

Aan de overkant van Billies huis zaten Ferry en Geert verborgen achter een stel struiken. Met een telescoop hielden ze het gebeuren rond de boerderij goed in de gaten. Gisteren, laat in de middag was die motormuis teruggekeerd. Hij was het huis in gegaan en had zich sindsdien niet meer laten zien.

“Moeten we hem de steen niet afpakken, Geert?” vroeg Ferry.

“Nee, beter van niet. We wachten af en zien wel wat er gebeurt. Ik neem aan dat hij binnenkort naar dat moeras zal gaan. Samen met de kinderen. En dan komen wij in actie Ferry. Dan slaan wij toe.”

Billie wist niet dat zijn boerderij geobserveerd werd. Het maakte hem ook niet uit. Hij ging er sowieso van uit dat het schorem hem in de gaten zou houden.

Dat was wat hem betreft ook precies de bedoeling. Zo bleven Robin en de steen voorlopig buiten schot.

Billie had gisteravond de kinderen gebeld en ze uitgenodigd om morgenmiddag bij hem te komen. Hij vond het nodig dat ze alles, wat zich de afgelopen weken had voorgedaan, eens rustig met elkaar zouden bespreken. Want dat was nogal wat. Bovendien moesten ze iets verzinnen om van die twee boeven af te komen. Billie wilde niet het risico lopen dat een van de kinderen gevaar zou lopen.

En dan was er natuurlijk nog het punt waar alles om draaide: het sluiten van de kring van Zeven. Wat hem betreft zou dat vanavond al kunnen gebeuren. Het wachten was alleen op Bart en Julian. Als zij op tijd zouden arriveren, zou het klusje snel geklaard zijn. Mits, de nummer zeven ten tonele zou verschijnen. En wie kon dat nou zijn?

Zo gebeurde het dat Henryk, Dominique en Tjitske rond drie uur plaats namen op het erf bij Billie. Ze zaten heerlijk in het zonnetje. Om het risico uit te sluiten dat ze afgeluisterd zouden worden hadden ze de spulletjes die ze bij zich hadden in Billies schuur gelegd. Mocht daar een zender in verborgen zijn, dan lag die in ieder geval te ver weg om nog functioneel te kunnen zijn. In de luchtige kleren die ze droegen kon in ieder geval niets verstopt zijn. Henryk droeg enkel een korte broek met T-shirt en de beide meisjes hadden een rokje met een T-shirt aan. Ieder zendertje, hoe klein ook, zou hen opgefallen zijn.

Geert en Ferry hadden de kinderen het erf op zien fietsen.

“Er gaat wat gebeuren, Geert. Spoedig zullen we rijk zijn.”

“Ik denk dat we nog even geduld moeten oefenen. Die twee jongens uit Noorwegen zijn er niet bij, en trouwens die jongen met dat lange haar ook niet. Ik verwacht niet dat we nu al in actie moeten komen. Geduld Ferry, het zal niet lang meer duren.”

Onder het genot van de nodige drankjes was iedereen bij Billie spoedig op de hoogte van elkaars avonturen. Er was echter iemand die niet alles vertelde. Dominique hield haar ideeën en haar vreemde ervaring van de avond ervoor voor zich. Ze besloot dat niet eerder te vertellen dan dat Julian en Bart terug waren.

“Het wachten is op Bart en Julian,” zei Billie. “Ik verwacht ze vanavond nog.”

Het begon bij hen allemaal te kriebelen. Zo dichtbij het eind werden ze nerveus. Wat zou er gebeuren als ze de Kring sloten? Wat zouden de stenen doen? Hoe zou het eruit zien? Zou de Kauwenhoek gered worden, of zou Van der Zanten na al die jaren alsnog toeslaan? Wie het wist mocht het zeggen. Bij Tjitske spookte een gedachte speciaal door haar hoofd: nummer zeven, nummer zeven..... nummer..... Altijd weer die raadsels. Ze kreeg het er niet uit.

Dominique had het ook niet meer. Vanavond zou Julian terug zijn. Alleen dat vooruitzicht al maakte haar licht in het hoofd.

Vredig verzonken in hun eigen gedachtewereld zat het stel bij elkaar. Totdat Billies mobiele telefoon plotseling zoemde.....

*****

Ook voor Julian en Bart verliep de terugreis voorspoedig. Zoals het er nu naar uit zag zouden ze rond een uur of zeven terug zijn in Bontebok.

“Vanavond nog kunnen we de Kring sluiten,” zei Bart.

“Ik hoop het,” zei Julian.

Het noodlot beschikte anders. Even voorbij Hamburg verscheen een grote rookwolk vanonder de motorkap van de auto. Jan Berendsen reageerde vliegensvlug. Hij reed zijn auto de vluchtstrook op en daarna de berm in waar gelukkig een vlak stuk gras lag. Daar parkeerde hij.

“De auto uit, nu,” commandeerde hij. Zelf zette hij eerst de motor af voordat hij de anderen achterna rende. Op veilige afstand bleven ze staan kijken. De auto stond niet in brand. Daar was Julians vader bang voor geweest. De rookpluim werd snel minder en nu was hij zelfs helemaal verdwenen.

Nadat hij de Duitse wegenwacht had gebeld, liep Jan Berendsen naar zijn auto en opende de motorkap. Als een echte vent tuurde hij vervolgens naar de motor en bedrading. Hij kon turen wat hij wilde maar hij was geen monteur. Jan Berendsen wist net zoveel van auto's als een ijsbeer van palmbomen. En hij wist dan ook niet wat er aan de hand was.

Spoedig kreeg Julians vader gezelschap van zijn zoon en Bart. Bart zag het dunne vettige laagje smurrie over de motor liggen. Tezamen met de rookontwikkeling lag de conclusie voor de hand.

“De koppakking van de motor is kapot,” zei hij. En tegen Bart: “Wij zijn vanavond niet op tijd terug in Bontebok. Dit hebben ze niet zo een-twee-drie gemaakt.”

De wegenwachter gaf Bart gelijk.

“U heeft de koppakking eruit geblazen,” zei deze. “We zullen de auto naar een garage moeten slepen, zodat ze hem daar kunnen repareren.”

Ze baalden allemaal stevig. Vlakbij huis liep de vakantie toch nog een beetje in de soep. De lol hadden ze echter al gehad. Dat vergoedde veel. Bart en Julian hadden echter een reden om in Bontebok terug te willen zijn en konden gewoon niet wachten. Nerveus stonden ze daar. Zwaar balend. Er zat niets anders op.

Vader had moeite genoeg om de monteurs van de garage aan het werk te krijgen. Wie wilde er op zaterdagavond nou nog werken? Het koste hem een hele flinke fooi om twee monteurs in beweging te krijgen. Zij beloofden dat de auto de volgende morgen rijklaar zou zijn. Nu restte de familie niets anders dan een hotelletje te zoeken om daar de nacht door te brengen.

De jongens konden slechts een ding doen: bellen naar Bontebok en doorgeven dat ze vertraagd waren.

En zo kwam het dat bij Billie de telefoon zoemde.

“Met Billie.”

“Hoi Billie, met Julian. We hebben pech. Onze auto is kapot en we hebben dus vertraging. Wij zijn niet eerder terug dan morgenvroeg, zo rond elf uur. Tenminste, dat hopen we. Kunnen we dan iets afspreken?”

“Hier in Bontebok zijn we er helemaal klaar voor,” zei Billie. “We zitten weer

helemaal op een lijn. Dominique heeft heel goed werk geleverd. Iedereen is weer vriendjes en de steen is veilig.”

Julian was verheugd dit te horen en hij begon vol trots van binnen te gloeien; Dominique had het maar mooi voor elkaar gekregen.

“Dat is goed om te horen,” zei Julian. “Dan stel ik voor om morgen om twaalf uur bij de Wonderkolk te verzamelen.”

“Ik zal het doorgeven,” zei Billie.

“Nu wil ik nog een ding weten, Billie. Hoe zit het met die wapens?” vroeg Julian recht voor zijn raap.

“Maak je daar maar geen zorgen over. Ze zijn niet van mij. Ze zijn van een vriend en ik zal hem zeggen ze weg te halen. Dat lijkt me het beste.”

“Doe iedereen de groeten van ons.”

“Zal ik doen.”

“Tot morgen bij de Wonderkolk.”

“Tot morgen.”

“Dat was Julian,” zei Billie. “Ze hebben vertraging en kunnen morgenvroeg niet eerder hier zijn dan ’n uur of elf. Julian heeft voorgesteld om rond twaalf uur te verzamelen bij de Wonderkolk en ik heb gezegd dat ’t goed was. Onze plannen wijzigen zich dus iets. In plaats van vanavond gaan we morgenmiddag de Kring sluiten.”

“Jammer, maar helaas,” zei Dominique. Wat ze vooral jammer vond, was dat ze langer op Julian moest wachten.

“Weer vertraging,” zei Tjitske.

“Moet je Robin niet bellen?” vroeg Henryk.

“Dat zal ik meteen doen,” zei Billie.

Spoedig was ook Robin op de hoogte en ook hij beloofde om twaalf uur bij de Wonderkolk te zijn.

Geert en Ferry zagen de kinderen vertrekken.

“Vandaag gebeurt er niets meer,” zei Geert. We zullen hier morgen opnieuw moeten posten.”

“Wat je zegt Geert. Morgen is er weer een dag.”

★★★★★

De Duitse monteurs hielden woord. De reizigers konden op tijd vertrekken en zonder verdere moeilijkheden onderweg reden ze klokslag elf Bontebok binnen. Ruim voor Nedel had Bart Julian aangestoten en hem in het oor gefluisterd: “Zie je dat Julian, daar boven Bontebok. Moet je die Rode Gloed zien. Dat geloof je toch niet!”

“Ik vind het maar een angstaanjagend gezicht. Zo groots, zo dreigend, zo vol leven. Moet je eens zien hoe het beweegt.”

“Ik weet niet of dit veel goeds voorspelt. Ik word er gewoon bang van.”

“Nou Bart, ik zal je eerlijk zeggen, ik voel me ook niet op m'n gemak.”

Het plein voor Julians huis stond vol auto's. De mis stond op punt van beginnen en veel mensen hadden kennelijk besloten de kerk te bezoeken. Julian stapte uit de auto en keek een tijdje naar de kerk. Destijds in de winter, met de kale lindetakken had de kerk iets sinisters gehad. Nu, met de Rode Gloed erboven was het iets onbeschrijflijks. Zo donker, zo duister. Daar kreeg je pas echt de kriebels van.

In het gangetje naast de kerk had Julian voor het eerst die vreemde aanwezigheid gevoeld. Al die tijd had hij niet kunnen zeggen of dat gevoel destijds veroorzaakt werd door de tovenaar. Dat hij in de Kauwenhoek geleid werd door Van der Zanten was duidelijk. Maar toen bij de kerk? Julian wist het niet.

“Hé, dromer, zou je niet eens helpen met uitpakken?” riep zijn moeder.

Julian stond op het punt zich om te draaien toen de kerkdeur geopend werd. Nieuwsgierig bleef hij staan kijken wie onder de dienst de kerk ging verlaten. Hij zag dat mevrouw Van Schoonhoven naar buiten kwam. Wat is ze mager geworden, dacht Julian. Vel over been, meer is het niet.

Onzeker keek mevrouw Van Schoonhoven om zich heen. Toen leek ze een besluit genomen te hebben en liep ze vastberaden in de richting van haar huis. Het duurde niet lang of meneer Van Schoonhoven verscheen eveneens in de deuropening. Op een drafje holde hij zijn vrouw achterna.

“Julian! Help nou eens.”

“Sorry ma, ik was even afgeleid.”

“Ja Julian, we moeten opschieten,” zei Bart. “Om twaalf uur moeten we bij de Wonderkolk zijn.”

“Ik weet het Bart. Ik ren al.”

Met de hulp van Julian was de auto in mum van tijd leeg.

“Zal ik je even naar je ouders brengen?” vroeg Jan Berendsen aan Bart.

“Nee, laat maar. Daar hebben we nu geen tijd voor. Julian en ik moeten eerst onze vrienden opzoeken. Kom Julian.”

Voor de ogen van Julians verbaasde vader pakten beide jongens zo gauw ze konden een fiets uit de garage.

“Bart, neem jij die van mijn vader maar,” zei Julian.

“Waar moeten jullie zo snel naar toe?” vroeg moeder.

“We hebben afgesproken met Dominique en Henryk,” antwoordde Julian.

“Oh, is dat het,” zei Julians vader en daarbij keek hij zijn vrouw ondeugend aan. “Het meisje wacht.”

Dat laatste hoorden de jongens al niet meer. In volle vaart sjeesden ze richting Kauwenhoek. Onderweg passeerden ze meneer en mevrouw Van Schoonhoven. Die liepen nu samen met grote passen naar huis.

“Zullen we bij Billie langs gaan?” vroeg Bart.

“Nee,” antwoordde Julian. “Misschien is hij al weg en anders komt hij wel.”

Bart en Julian arriveerden ruim op tijd bij de Wonderkolk. Ze waren de eersten.

*****

Billie was klaar om te gaan. Geheel tegen z'n gewoonte in pakte hij een echte fiets uit de schuur. Een beetje onwennig reed hij het erf af.

Geert en Ferry zaten trouw op hun uitkijkpost. Nadat ze Bart en Julian voorbij hadden zien scheuren, zagen ze nu Billie vertrekken.

“Hij gaat er vandoor, Geert.”

“Ik zie het, en we moeten achter hem aan. Dat die dikke op een fiets zit is niet normaal. We volgen hem. Al weet ik zeker waar hij heen gaat: die jongens achterna naar de Kauwenhoek.

Billie arriveerde als derde. Hij en de twee jongens raakten spoedig in gesprek. Op veilige afstand vonden Geert en Ferry een plaatsje.

“We moeten oppassen, Ferry, dat die andere kinderen ons niet zien. Die zullen ongetwijfeld zo komen.”

“Zou onze vriend de steen bij zich hebben?” vroeg Ferry.

“Dat lijkt me wel. We hoeven ze alleen nog maar te volgen en dan is de buit voor ons. Hier hebben we opgewacht, Ferry!” Een prettige opwinding maakte zich meester van de mannen.

Het duurde niet lang voordat Tjitske zich bij de Wonderkolk meldde. Een beetje onzeker keek ze naar de jongens. Alles was dan wel weer koek en ei in Bontebok, maar hoe zouden Julian en Bart reageren? Als er al iets was, dan lieten ze het niet merken. Zowel Bart als Julian begroetten haar hartelijk.

“Hoi Tjitske, alles goed?”

“Tja, dat gaat wel. Het is alleen zo vreselijk spannend. Wat zal er straks gaan gebeuren?”

“Geen idee,” zei Julian.

“Hebben jullie trouwens een leuke reis gehad?” vroeg Tjitske. “En hoe hebben jullie eigenlijk de levenssteen gevonden?”

Voordat ze konden antwoorden, verscheen de tweeling. Julians ogen zochten direct die van Dominique. En niet tevergeefs. Na een algemeen hallo, liep Dominique rechtstreeks op Julian af.

Zonder schroom omhelsde ze hem. “Ik ben zo blij dat je terug bent.”

Julian kreeg het er warm van. En een blos verscheen op z'n gezicht.

“Ik heb jou ook gemist,” fluisterde hij. “En ik ben vreselijk trots op je. Nadat je verteld had over de toestand in Bontebok, had ik er een hard hoofd in dat alles nog goed zou komen. En dan die actie op het bouwterrein. Slim hoor! Billie heeft ons net alles verteld.”

“Hé, tortelduifjes, lukt het een beetje?” riep Henryk.

Dominique liet haar armen van Julians middel glijden, deed een stap terug en keek haar broer stralend aan.

“Het lukt heel goed Henry, dank je.”

“Hoe was het in Noorwegen, Julian?” vroeg Henryk.

“Prachtig, ...

Er viel zoveel te vertellen dat niemand in de gaten had dat het inmiddels half een was. En niemand leek in de gaten te hebben dat Robin ontbrak. Totdat..... Billies telefoon weer zoemde.

“Billie telefoon,” riep Dominique.

“Hallo, met Billie.”

“Ja, Billie, met Robin. Ik ben wat later.”

“Dat hebben we gemerkt,” zei Billie, niet geheel naar waarheid.

“Dat komt,” zei Robin, “doordat ik de steen vergeten was. Ik was al bij jou toen ik erachter kwam dat de steen nog thuis lag.”

“Wat moest je dan bij mij?” vroeg Billie.

“Nou gewoon, Jan ophalen. Die gaat altijd mee en ik heb hem al een tijdje niet gezien.”

“Waar ben je nu?”

“Weer bij jouw boerderijtje. Ik roep Jan en dan ren ik zo snel ik kan naar de tovenaar.”

“Naar de tovenaar? Wij zitten bij de Wonderkolk.”

“Dat weet ik. Maar als jullie alvast naar Van der Zanten gaan en hem alles vertellen en de boel vast voorbereiden, dan verliezen we geen tijd. Als ik dan kom, hoeven we alleen de steen nog maar te plaatsen.”

“Ja, wat mij betreft is het oké,” zei Billie. “Ik zal het de anderen vragen.”

“Dit is Robin, hij is wat later en zegt dat wij maar vast naar de tovenaar moeten gaan. Is dat goed?”

“Wat mij betreft wel,” zei Julian. “Dan kunnen we hem vast inlichten.”

“Het is goed Robin. Ik zie je bij de tovenaar.”

“Euh, wacht even Billie. Heb jij nog iets van die boeven gezien?”

“Nee, ik heb ze niet kunnen ontdekken. Misschien hebben ze het – wat ze ook van plan waren – opgegeven. Die afstraffing van Olav is ze vast niet in de koude kleren gaan zitten. Kijk toch maar goed uit Robin. Je weet tenslotte nooit.”

“Ik heb Jan bij me, Billie.”

“Ja, dat is in ieder geval een hele geruststelling. Let goed op Robin.”

“Zal ik doen. Ik zie jullie bij Van der Zanten.”

*****

Nadat Julian was opgestaan stonden ze een voor een op. Druk pratend liepen ze de Wonderkolk voorbij. Julian was er, net als de anderen, niet gerust op. Hij kon niet uitstaan dat ze niet wisten wie als zevende persoon met hen de Kring moest sluiten. Zou die persoon ooit wel komen opdagen? En hoe dan? En er was nog iets.

Voor de zoveelste keer vroeg Julian aan Billie: “Zie je de Rode Gloed boven ons echt niet?”

“Nee Julian, die Gloed is voor mij kennelijk onzichtbaar. Ik zie hem werkelijk niet!”

“Potverdomme, hoe kan dat nou toch? Het moment is aangebroken, alles is in orde – we hebben zelfs, ongelooflijk maar waar de steen gevonden – en nu missen we die ene schakel. Dat geloof ik niet. Die persoon komt vanmiddag opdagen. Ik zou niet weten hoe. Maar hij komt. Al moet God zelf ingrijpen. Of we hebben iets gigantisch over het hoofd gezien.”

“Misschien grijpt de Almachtige inderdaad wel in,” zei Dominique. “Net als een paar honderd jaar geleden toen Van der Zanten de Kring *net niet* sloot. Maar nu om hem te sluiten bedoel ik.”

“Ik weet één ding zeker,” zei Bart. “De Almachtige grijpt niet in want er kan niet zoiets bestaan als een Almachtige.”

“En waarom dan niet?” vroeg Dominique heel geïnteresseerd want ze zag haar visioen van Sophie Veenstra weer voor zich.

“Stel,” vervolgde Bart, “dat je de zogenaamde Almachtige zou vragen een steen te maken die zo zwaar is dat *niemand* hem zou kunnen optillen. Dat moet voor iemand die almachtig is niet moeilijk zijn, zou je zo op het eerste gezicht denken. Maar als helemaal *niemand* de steen op mag kunnen tillen, dan ook de Almachtige zelf niet.

Echter, van iemand die Almachtig is, mag je verwachten dat hij alles op kan tillen. Maar nota bene de steen die hij zelf gemaakt heeft, krijgt hij niet van de grond. Dan is er maar één conclusie mogelijk: hij is niet Almachtig. Daarmee bestaat dus de Almachtige niet.”

“Ik snap het niet,” zei Henryk, en hardop denkend “stel nou dat hij die steen wel kan optillen...”

Bart liet Henryk niet uitspreken. “In dat geval Henryk, kan de zogenaamde Almachtige dus geen steen maken die *niemand* kan optillen en dat betekent dat hij niet almachtig is. Simpel.”

“Ja, zoals jij het uitlegt Bart, klinkt het vrij overtuigend,” vond Dominique.

“Tja, als jij het zegt,” zei Julian.

De anderen vonden deze discussie niet bijster interessant en hielden hun mond. Dominique echter, bleef Bart vragend aankijken.

“Er zijn volgens mij twee krachten,” vervolgde Bart. “Goed en Kwaad die allebei streven naar zoveel mogelijk macht, om uiteindelijk almachtig te worden. Zoals ik heb uitgelegd kunnen ze die status geen van tweeën ooit bereiken. Het gevolg daarvan is een eeuwig durende strijd. Wie weet zal de Goede kant ons vanmiddag helpen, maar zeker geen Almachtige.”

Wat de kinderen niet wisten, was dat nog iemand in Bontebok de Rode Gloed zag. Geheel verward en totaal in trance ging deze persoon op weg. Op weg naar de Nevelring om een eeuwenoude schuld in te lossen.

“Er is nog iets,” zei Julian, voordat Dominique haar mond kon open doen om te vertellen wat haar gisteravond was overkomen. “Wat doen we als blijkt dat de tovenaars onverhoopt toch kwade bedoelingen heeft?”

“Als Van der Zanten kwaad wil, dan zijn we toch te laat,” antwoordde Bart.

“Hij is vast slim genoeg om zijn ware aard te verbergen tot de kring van Zeven hersteld is. Is de Kring eenmaal compleet, dan zijn we overgeleverd aan zijn wil. Dan kan hij toveren, wat hij wil. Wanneer dat gebeurt zullen wij de geschiedenis ingaan als de grootste schlemielen aller tijden. Als degenen die hem de zevende levenssteen op een presenteerblaadje hebben aangeboden.”

“Bart heeft gelijk,” zei Billie. “Ik zou de tovenaar een knal voor zijn kanis kunnen geven, maar ik denk niet dat het veel indruk op hem zal maken. We kunnen wel gebruik maken van verrassing. Wie weet is een van jullie jongens snel genoeg. Op het moment dat ik Van der Zanten een zwieper geef, moeten jullie proberen een van de stenen los te trekken uit de Kring. Dan is de magische cirkel verbroken en is de tovenaar zijn kracht kwijt. Het is slechts een kleine kans. Echter, wie weet, werkt het.”

“Bart, ik heb een vraag voor je,” zei Dominique. “Er is gisteren iets gebeurd dat ik moet vertellen. Het is iets waar jij het beste van ons in thuis bent, lijkt me.”

“Je maakt me nieuwsgierig, Dominique.”

“Ik stond voor het raam naar de Rode Gloed te kijken. Het viel me op dat de Gloed met de snelheid die hij had, precies op tijd boven de Nevelring zou hangen. Op het moment dat wij de Kring sluiten, hangt de Gloed exact boven ons.”

Bart keek omhoog, en overdacht een moment Dominique’s woorden.

“Dat me dat niet eerder is opgevallen,” zei hij toen. “Ik denk dat je gelijk hebt Dominique. En dat is erg vreemd. Eigenlijk niet zo zeer vreemd, het is eerder verontrustend. Het is net alsof.....”

“..... dit alles van te voren is bedacht,” maakte Dominique Barts zin af.”

“Precies, en dan zijn wij een stel poppen in een spel,” zei Bart. “Hier moet ik even over nadenken, Dominique. Voordat ik weet wat ik ervan moet vinden.”

“Ik ben nog niet uitverteld,” zei Dominique. “Ik kwam tot dezelfde conclusie als jij en kreeg toen het idee om de Kring niet te sluiten. Onze actie om ons vast te binden aan bomen was zo succesvol dat de aanleg misschien ook wel gestopt zal worden zonder dat we de Kring hoeven sluiten. Ik vond het vreselijk te beseffen dat iemand al die tijd gewoon een spelletje met ons gespeeld heeft.”

“Het is in ieder geval een spel op hoog niveau,” zei Bart. “Eerder heb ik Julian mijn idee uitgelegd over de drie werelden: de mensenwereld; de wereld van geesten, tovenaars en dromen; en de wereld van goed en kwaad in hun eeuwig durende strijd. Het spel dat hier gespeeld wordt, gaat tot in de derde wereld. Het is niet een spel dat door de tovenaar alleen wordt gespeeld. Neem bijvoorbeeld het feit dat hij de Rode Gloed niet ziet en het raadsel van Sophie Veenstra niet kon oplossen. Nee, wij zijn echt verwickeld in de strijd van Goed en Kwaad, interessant.”

“Ja, heel interessant,” zei Dominique, “maar ik ben nog steeds niet klaar met mijn verhaal. Ik had net bedacht dat we de Kring niet moesten sluiten toen de draaiende massa in de Gloed een gezicht begon te vormen. In de draaiende banen ontstond het gezicht van Sophie Veenstra en ze sprak tot me: “De Kring moet gesloten worden. Niet sluiten zou een vergissing zijn. Maar pas op. Er dreigt gevaar. Toch moet het onheil worden afgewend. Laat het Kwade niet winnen.”

“Dan hebben we toch een keus,” zei Bart. Anders zou iets of iemand niet zoveel moeite doen om je deze boodschap te geven, Dominique. Maar wie is die iets of iemand? Was het werkelijk Sophie Veenstra die tot je sprak? Of was het een vermomde *Duivel*?”

“Ik heb de aanblik van de Rode Gloed nooit prettig gevonden,” zei Dominique. “Robin noemt het ding zelfs duivels.”

“Ja, je bent geneigd te zeggen dat in de Rode Gloed het Kwade huist. Dat iemand vermomd als Sophie Veenstra en met haar stem, jou toegesproken heeft en dat zou dus betekenen dat het Kwade wil dat de Kring gesloten wordt.”

“En dus, moeten wij de Kring niet sluiten,” zei Dominique.

“En als het dan toch de echte Sophie Veenstra was, wat dan?” vroeg Bart.

“Er zal heus wel iets gebeuren als we in de Nevelring zijn,” zei Dominique. “Wellicht worden we daar wijzer van.”

“Waar hebben jullie het toch over?” vroeg Julian. “Jullie praten zo druk.”

Dominique legde hem het probleem uit.

“Zo moeilijk is dat toch niet,” vond Julian. “De echte Sophie Veenstra heeft Henryk destijds een raadsel opgegeven. Tot nu toe blijkt uit alles dat we het raadsel goed hebben opgelost: er zijn zeven stenen, de Rode Gloed is ontstaan en er zijn waarschijnlijk zeven personen die de Gloed zien. Het is duidelijk dat we de Kring moeten sluiten. Mits, vanmiddag de zevende persoon opduikt. Als dat gebeurt moeten we de Kring sluiten - vind ik.”

“En het gevaar?” vroeg Dominique.

Julian antwoordde: “De tovenaars kan een gevaar vormen....., en dat gajes dat Billie heeft overvallen kan gevaarlijk zijn. Wat we doen met de tovenaars hebben we net al besproken en wat betreft die boeven: Ik geloof niet dat zij zover de Kauwenhoek in durven.”

“En welk onheil moet worden afgewend?” vroeg Dominique. “Welk onheil moet worden afgewend zodat het Kwade niet kan winnen?”

“Het onheil zit hem volgens mij nog steeds in die weg,” zei Bart. “En dan moet je niet alleen kijken naar de weg op zich. Je moet kijken naar de reden waarom de weg wordt aangelegd. Hebgraag wil koste wat het kost geld verdienen, de burgemeester hoopt op een standbeeld en aanzien, de mensen in Zuilen zijn tien minuten eerder thuis. En Hebgraag en de burgemeester genieten van de macht om hun zin door te drijven. Ze beïnvloedden een rechter, controleerden de Zuilense Courant een tijdje, en hebben de macht - de geldreserves - om continu nieuwe machines en werknemers te kopen. Dat is het onheil; dat is het Kwade.”

Tjitske die was komen meeluisteren dacht: het Kwade; de opperwezens van Hebzucht, Macht, Status en Luxe. Precies zoals in mijn droom. Bart heeft gelijk. Het is duidelijk,” zei Julian. “We sluiten de Kring alleen, als vanmiddag de onbekende nummer zeven opduikt. En we lichten de tovenaars voorlopig nergens over in.”

*****

Het was die middag in de Kauwenhoek een drukte van je welste. In kleine groepjes waren de kinderen en Billie op weg naar de Nevelring. Ver vooruit inmiddels liepen Henryk en Tjitske. Daarachter volgden Julian en Dominique – hand in hand – en daar weer achter liepen Billie en Bart. Billie kon met z'n zware lijf het tempo van met name Tjitske die – zo leek het – enorme haast had, niet volgen. Hij zweette als een otter en liep te puffen. Ondertussen was hij ook nog in 'n druk gesprek gewikkeld met Bart. Julian en Dominique hadden ook heel wat te bepraten en na het zware gesprek van eerder deze tocht slenterden ze gezellig keuvelend door. Alsof er geen Rode Gloed of Levenssteen bestond. Zodoende raakten Tjitske en Henryk steeds verder voorop.

Billie en Bart op hun beurt werden direct gevolgd door Geert en Ferry. Zij probeerden zo onopvallend mogelijk Billie te volgen, die volgens de boeven de levenssteen in bezit had. Bart en de Harley-rijder merkten niets van de achtervolging. Het was voor Ferry en Geert namelijk een koud kunstje de mensen voor hen te volgen. De drukke – maar onverstaanbare – stemmen wezen als vanzelf de weg.

Robin die werkelijk de levenssteen in bezit had, liep samen met Jan, zijn trouwe kameraad, nietsvermoedend achter de twee boeven aan. De onbekende persoon tenslotte sloot de rij.

Tjitske die zich opgeworpen had als leidster stapte als eerste de Nevelring binnen. Henryk volgde onmiddellijk. Zoals te verwachten viel, zat de tovenaar te wachten op zijn afgezaagde boomstam. Een gespannen uitdrukking lag op zijn gezicht. Spoedig zou de levenssteen arriveren en ook hij wist dat deze middag de ontknoping zou volgen. Maar van de Rode Gloed merkte hij niets.

De kinderen begroetten de tovenaar en namen plaats op het zachte mos. Van der Zanten verwelkomde de kinderen. Daarna begon het grote zwijgen. Het wachten was op de anderen.

Ook zij waren na aankomst weinig spraakzaam.

Ferry was er niet gerust op. Na het wegvallen van de stemmen was hun baken verdwenen en had hij het gevoel rond te dwalen. “Weet je zeker dat we goed lopen, Geert?”

“Praat niet zo luid, stomkop,” antwoordde Geert fluisterend. “Die dikke en de kinderen lopen ergens vlak voor ons. Zo dadelijk horen ze ons. En we lopen hartstikke goed, Ferry. Als je wat beter oplette zou je zien dat het pad van de kinderen uitstekend is te volgen. Als je maar eens uit je doppen zou kijken, dan kon je het zelf zien!”

“Wat zouden die motormuis en de kinderen in het moeras gaan doen, Geert?”

“Zij zijn op zoek naar de schat. Die steen die ze in Noorwegen hebben gevonden, bevat een aanwijzing voor de vindplaats. We hebben zelf kunnen zien dat de steen op zich maar een doodgewone steen is. Hij is echter nodig om de echte schat te kunnen vinden. We volgen dus de dikke met de steen, wachten op het

moment dat ze de schat vinden en stelen hem vervolgens.”

“Dan doen zij dus alle werk. Dat is sluw bedacht van je, Geert. Jij komt er nog wel.”

“Ik ben er al Fer.”

De groep was bijna compleet. Robin moest nog komen met de steen en dan was het wachten op nummer zeven. De zeven stenen waren dan verenigd met de zeven personen van de Rode Gloed.

Het was voor Billie de derde keer dat hij in de Nevelring was. Hij zag de omgevallen eikenboom en de lege bierflesjes. Een koninkrijk voor een volle, dacht hij vervolgens. Daarna bleef zijn blik hangen bij de oude man. Door Billies toedoen was de oude tovenaar bevrijd uit zijn gevangenis. Nu kon hij hem eindelijk met eigen ogen zien.

“Dag Billie, ik moet je bedanken,” sprak de tovenaar. “Zonder jouw hulp had ik nog steeds in de boom gezeten.”

“Bedanken is snel gedaan,” zei Billie, die geen prettige herinnering had aan zijn nachtelijke avonturen in de Nevelring. “Tover liever een kratje bier voor me. Daar ben ik meer aan toe.”

“Helaas Billie, daar kan ik je niet aan helpen. Mijn toverkrachten zijn vooralsnog beperkt.”

Hoorde Bart dat goed? Zei de tovenaar echt vooralsnog? Bart vroeg aan Julian of hij het ook had gehoord.

“Nee Bart, ik heb niet gehoord, maar ik heb ook niet echt goed opgelet. Het is zaak om straks goed op te letten. Misschien wacht Van der Zanten op een moment om zijn kracht terug te krijgen.”

Het geroezemoes tussen de jongens ontging de anderen niet. De tovenaar en Billie hadden ogenschijnlijk niets in de gaten. Julian gebaarde de tweeling en Tjitske dat er niets aan de hand was.

Nerveus werd gewacht op de komst van Robin.

“Ferry?”

“Ja.”

“Zie jij wat ik zie?”

“Hou op met die raadseltjes Geert. Het is daarvoor niet de juiste tijd. Zeg liever wat er is.”

“Daar tussen die bomen hangt een hele dichte mist.”

“Ik zie niets Geert.”

“Nee, sukkel, je kijkt verkeerd. Daarginds, je moet meer naar links kijken.”

“Verrek, je hebt gelijk. Wat kan dat nou zijn?”

“We zullen het zo weten, Ferry. Het spoor van de kinderen gaat er rechtstreeks op af.”

Voor de Nevelring bleven de boeven staan. Wisten niet goed wat te doen. De muur van mist leek behoorlijk ondoordringbaar. Geen geluid drong door de nevel heen. Geen wonder, de kinderen, Billie en de tovenaar aan de andere kant hielden

hun mond. Ze wachtten rusteloos op Robin die ieder moment kon komen.

“Jij gaat eerst, Ferry,” zei Geert met gedempte stem.

“Ja, ik dank je de koekoek,” zei Ferry. “Waarom ben ik altijd degene die de vervelende klusjes moet opknappen?”

“Omdat je de domste van ons twee bent, daarom. En nu lopen!”

Verder tegenstribbelen had geen zin. Schoorvoetend stapte Ferry de mist in. Voetje voor voetje stapte de boef, die geen hand voor ogen zag, verder. Ferry volgde hem op de hielen.

“Loop niet zo in mijn nek te hijgen, Geert. Je werkt op mijn zenuwen. Blijf gerust wat verder achter.”

Maar Geert bleef op Ferry's hakken lopen. Zonder het te weten, was Ferry nog maar een meter van het binnenste van de Nevelring verwijderd. Daarna verliep alles razendsnel. Voor de zoveelste keer stapte Geert op Ferry's linker hak. Dit keer struikelde Ferry en duikelde regelrecht de Nevelring binnen.

Het was niet te zeggen wie er meer verbaasd was. Ferry of de mensen die al in de ring waren. Achter Ferry klonk de stem van Geert: “Wat doe je nu weer uilskuiken. Let toch eens een keer op.”

“Jij hier,” bulderde Billie vol ongeloof. “Jullie hier,” bulderde hij vervolgens, toen ook Geert de ring instapte.

Billie stapte meteen op de twee boeven af. Dat akkevietje zou hij eens even gauw regelen. Ferry kromp al bij voorbaat ineen. Hij zag de stevige knuisten van Billie zwaaien en maakte er liever geen kennis mee. Geert reageerde echter razendsnel. Hij trok onmiddellijk zijn pistool. Zo'n geintje als in Oslo wilde hij niet nog eens meemaken. In het vervolg zou hij degene zijn met een vuurwapen. Daarom had hij terug in Nederland zo snel mogelijk een pistool gekocht. En dat kwam hem nu al goed van pas.

“Stop, stoere motormuis, anders krijg je een blauwe boon.”

Billie had geen zin in een kogel en stopte.

Geert glimlachte. Niet alles ging volgens plan. De situatie had hij echter prima onder controle. Improviseren kon Geert als de beste.

“Ik geef je precies één kans dikke, anders is het pang..... Geef me de steen uit Noorwegen en wijs me de weg naar de schat.”

“Beste man ik heb die steen niet, en een schat? Ik weet niet waar je het over hebt.”

“Ja, snel een beetje,” bemoeide Ferry zich ermee. Hij kreeg praatjes omdat zijn maat de touwtjes in handen had. “Ik wil weten waar die diamanten zijn en houd me niet voor de gek.”

“Sorry hoor, ik weet echt niet waar jullie het over hebben,” zei Billie.

Geerts geduld raakte vliegensvlug op. Hij richtte het pistool op Billies hoofd. Billie vertrok geen spier.

Voor de laatste keer: “Hier met die steen!”

Wij hebben die steen niet.

“Oké dikke, jij je zin.” Geerts vinger trok zich vaster om de trekker, klaar om af te drukken. Toen bedacht hij zich.

“Jij vindt het niet erg om te sterven, hè flinkerd. Maar wat dacht je van zo’n kind. Die heeft nog een heel leven voor zich. Ferry, pak dat meisje daar eens.”

Henryk schrok het meest, want die gek met het pistool wees naar Dominique. Maar ook bij Julian viel een ijsklomp in zijn maag. Dominique bood weinig verzet toen Ferry haar greep en meesleurde naar Geert. In een beweging pakte Geert Dominique vast en zette de loop van het pistool op haar hoofd.

“Nou stoere jongen, we zullen zien wie hier de steen heeft en waar de schat ligt. Dit aardige meisje wil je toch niet zien sterven? Spreek dan verdomme!”

De situatie was bepaald hopeloos. Robin had de steen, maar was niet in de Nevelring. En de schat waar die boeven het over hadden? Geen flauw idee wat ze bedoelden. Er moest iets gebeuren anders zou Dominique sterven. Want die boef draaide door, dat kon je aan zijn ogen zien. Vol hoop keken de kinderen naar de tovenaar die zich nadrukkelijk op de achtergrond had gehouden. Waarom toverde hij niet iets? Schuld bewust, met afhangende schouders, keek Van der Zanten voor zich uit. Zo had het nooit mogen lopen. Maar hij kon niets doen. Zijn echte toverkracht was weg..... en bleef weg. Van zijn kant viel geen hulp te verwachten.

Of misschien....

Ferry stootte Geert opgewonden aan. “Kijk eens Geert, die pilaren daar. Die zijn van puur goud! We zijn rijk, man!”

Ook Geert liet zijn blik begerig over de pilaren gaan. De tovenaar zag het en dacht: wie weet kan ik ze afleiden. De gouden pilaren verdwenen in het niets. Even raadselachtig als ze een paar weken geleden verschenen waren. Een moment stonden Geert en Ferry beteuterd te kijken. Te kort om iets te ondernemen.

“Mooie truck ouwe,” zei Geert. “Maar haal ze nu maar weer heel snel te voorschijn. Want anders.....”

Voor Van der Zanten zat er niets anders op dan de pilaren weer te laten verschijnen.

Terwijl de spanning in de Nevelring toenam, naderde de zevende persoon van de Rode Gloed. Zwaar in trance, alsof er drugs gebruikt waren, hoorde de onbekende gedempte stemmen. Uit de dichte mist klonk een gesprek dat normaal in politseries op televisie voorkwam. .... “*Nou stoere jongen, we zullen zien wie hier de steen heeft en waar de schat ligt. Dit aardige meisje wil je toch niet zien sterven? Spreek dan verdomme!*” ..... De onbekende vermoedde onraad en sloop door het dichte gordijn in de richting van de stemmen. Even later overzag de zevende de situatie en bedacht zich geen moment.

Met gevaar voor eigen leven stormde de persoon op Geert af. Het was slechts een paar meter en het ging razendsnel. De boef had geen gevaar van die kant verwacht en was totaal verrast. Overrompeld kreeg Geert een kopstoot en hij wankelde. Een schot klonk..... de kogel ketste af op een bierflesje en verdween suizend tussen de bomen.

“Buurvrouw, wat doet u hier,” riep Billie totaal verrast uit. Ondertussen handelde hij razendsnel. Hij pakte Geert bij de pols en kneep zo hard dat de boef het pistool los moest laten. Julian was er als de kippen bij om het pistool te pakken.

Met een grote boog wierp hij het schiettuig in de struiken. Dat ding zou geen bedreiging meer vormen. Geert kreeg ondertussen een gigantisch pak slaag. Half bewusteloos zakte hij op de grond. Voorlopig was hij uitgeschakeld.

Ferry zag dat verzet zinloos zou zijn. Geen zin hebbend in de vuisten van Billie, gaf hij zich min of meer over. Hij knielde bij zijn aangeslagen maat en bleef zo zitten. Deze slag hadden ze verloren. Maar de oorlog duurde voort. Geert was niet van plan op te geven.

Waar was bijvoorbeeld die kleine jongen met zijn lange haren? Geert had hem niet gezien. Uit zijn ooghoeken bekeek hij de aanwezigen. Een oude vent, nooit gezien en wat moest hij hier? Die rare vrouw? Die hem onverwacht als een tijgerin had aangevallen, wat deed zij hier? Die motormuis en de vijf kinderen kende hij. Het zesde kind, die jongen ontbrak wel degelijk. Misschien lag hier zijn kans. Nee, de oorlog was beslist niet verloren.

In de mist kraakte een takje. De hersens van Geert werkten wonderbaarlijk snel. De jongen! Onopvallend pakte hij een stiletto uit de binnenzak van zijn jack. Met het mes in handen wachtte hij gespannen als een kat. Klaar om toe te slaan.

Robin stapte niets vermoedend de Nevelring binnen. Nauwelijks verscheen zijn voet uit de mist of Geert sprong op. Met onvermoede snelheid viel hij de jongen aan. Billie reageerde te laat. Kon zichzelf wel voor de kop slaan. Buurvrouw Van Schoonhoven keek geschrokken. Wat gebeurde er nu weer? De kinderen werden kwaad, voelden hun bloed koken. De tovenaar keek toe. Nee, zo had het nooit mogen gebeuren.

Het mes flitste. Het was Geerts bedoeling om het mes op de hals van Robin te zetten. Maar Jan reageerde veel sneller. Hij zag dat zijn baasje bedreigd werd en deed wat hij doen moest. De hond vloog Geert aan. Sprong naar voren als een dappere gladiator. Greep de man bij de keel..... en beet..... door..... De machtige kaken klaptten op elkaar. Geert had geen kans gehad. Hevig bloedend stortte hij ter aarde. Zijn halsslagader was kapot. Met ieder hartslag spoot bloed als een fonteintje uit de wond. In de Nevelring was niemand die hem kon redden. Met een angstig gezicht stierf de man.

En het mos zoog gretig het bloed op alsof het een spons was. Bloed dat diende als voedsel.

Ferry zag wat er met Geert gebeurde en besloot te vluchten. Hij rende de Kauwenhoek in, waar hij spoedig verdwaalde. Niet lang daarna kwam hij vast te zitten in de zuigende modder. Het moeras claimde zijn volgende slachtoffer.

“Goh, buurvrouw, u hier,” zei Billie nogmaals. “En nog wel precies op tijd.” Mevrouw Van Schoonhoven reageerde niet. Met een gesmoorde kreet ging ze van haar stokje.

“Geef me water,” zei Billie. “Vlug!” De tovenaar pakte een houten mok gevuld met koud water. Billie smet de vloeistof in buurvrouw’s gezicht. Het werkte. Mevrouw Van Schoonhoven opende haar ogen, ze proestte en vroeg kermend: “Waar ben ik?”

“In de Nevelring,” antwoordde Robin. Dat antwoord bracht Billies buurvrouw geen stap verder.

*****

HOOFDSTUK 13

DE AARDE ZAKT IN

De Rode Gloed bevond zich inmiddels recht boven de Nevelring en bedekte de gehele Kauwenhoek. De zes leden van de Bende van de Rode Maan keken verbaasd. Op buurvrouw haar gezicht – ongetwijfeld het zevende lid – was vooral angst af te lezen. Ze leek in een shock te raken. Kon absoluut niet begrijpen wat er allemaal aan de hand was. Billie die ook onmiddellijk begreep dat zijn buurvrouw de onbekende nummer zeven moest zijn, ontfermde zich over haar. Mevrouw Van Schoonhoven mocht in geen geval weer bewusteloos raken. De kring van Zeven moest gesloten worden. Het liefst zo snel mogelijk.

Van der Zanten stond naast de stomp van de omgezaagde eik en keek gefascineerd en verbijsterd toe. Het raadsel van de kinderen had hij nooit kunnen oplossen en hij had nooit een idee gehad van de naderende Rode Gloed, die op dat moment als een dreigende bui boven hem hing maar die hij nog immer niet kon zien. De komst van de twee boeven en van Billies buurvrouw had ook hem verrast. Het werd hem duidelijk dat hij de grip op de loop van de gebeurtenissen kwijt was. Wat hem niet ontging was dat de kinderen handelden alsof ze precies wisten wat ze moesten doen.

De zeven levensstenen lagen op hun plaats. Robin had de steen uit Noorwegen op de lege gouden zuil gelegd en had daarmee de dode kring gesloten. De stenen begonnen te gloeien en straalden een gelig licht uit. Zo nu en dan spatte er een vonkje vanaf. De kinderen hadden vervolgens elk plaatsgenomen voor een zuil-met-steen. Het wachten was op mevrouw Van Schoonhoven. Laat ze alstublieft niet flauwvallen, dacht Julian. Kom op Billie, dacht Tjitske, houd je buurvrouw wakker.

Billie tilde mevrouw Van Schoonhoven op. Zonder moeite droeg hij haar naar de zevende en laatst overgebleven zuil. Buurvrouw stond te wankelen op haar benen toen Billie haar had neergezet. Ze bleef overeind met een uiterste krachtsinspanning. Ze wilde blijven staan, al had ze geen idee waarom.

De stenen begonnen feller te stralen. De tweede kring was bijna compleet. Het lichtschijnsel werd sterker. In de Rode Gloed begon het te donderen. Billie en de tovenaars bemerkten nu voor het eerst dat er iets boven hen hing. Ze zagen nog niets maar het grommen en rommelen daarboven werd steeds sterker. Beiden keken omhoog.

Een moment later liep Billie zo snel hij kon naar Van der Zanten. Het gevaarlijke moment brak aan. Dit was de kans voor de tovenaars om zijn macht terug te krijgen. De kring van Zeven was zo goed als hersteld. Julian, Henryk en Bart keken Billie aan. Ze wisten precies wat ze afgesproken hadden. Als de tovenaars ze had misleid, zou Billie hem proberen uit te schakelen. De jongens zouden dan proberen een van de levensstenen uit de Kring te stoten.

Buurvrouw was ondertussen hard bezig in elkaar te zakken. Precies op tijd kon Tjitske haar linkerhand grijpen en greep Dominique haar rechter. Tussen beide meisjes in hing het slappe lichaam van mevrouw Van Schoonhoven.

De kinderen stonden met bijna gestrekte armen hand in hand en hielden elkaar stevig vast. Bart verbeet de pijn in zijn gewonde hand. Henryk kneept namelijk zo hard dat hij het door het verband heen goed kon voelen. De tweede kring was gesloten.

De stenen trilden in hun rustplaats en vonkten dat het een lieve lust was. Boven de Kauwenhoek begon op dat moment het donderjagen pas echt goed. De Rode Gloed verschoot van kleur. Een asgrijsachtige lucht verduisterde ineens de hemel. Voor Billie en de tovenaars was het alsof er een schakelaar werd omgezet. Midden op de dag werd het aardedonker.

In Bontebok brak op dat moment paniek uit. Ook voor de mensen daar verdween in één klap het daglicht. En vanuit het niets begon het te waaien en regenen. De hemelsluizen werden in een keer opengezet. De engelen huilden als nooit tevoren. In de Nevelring raakten de negen in enkele tellen doorweekt.

Uit de levensstenen ontsponnen zich elektrische draden. Langzaam maar zeker groeiden deze naar elkaar toe. Nog slechts een paar centimeter scheidde de blauwe uiteinden van elkaar. Heldere blauwe vonken sprongen over. Dat ging gepaard met een heftig geknetter. Daarna ging het snel. De draden verstrengelden zich, werden dik als kabeltouw en gloeiden als fel-blauw neonlicht. De Kring was voorgoed gesloten.

Al die tijd had Billie de tovenaars geen moment uit het oog verloren. Van der Zanten wachtte. Rustig onderging hij het schouwspel. Maakte totaal geen aanstalten om in te grijpen. Het uur van zijn bevrijding was nabij. Hij was er in geslaagd om de zeven levensstenen weer te verenigen en daarmee zou het laatste Rustoord - de Kauwenhoek - gespaard worden. Hij wist dat daarmee zijn opdracht was volbracht en hoopte nu dat zijn zonden waren vergeven. Hij hoopte op vergiffenis van de Allerhoogste.

Uit het donkerste duister boven hen klonk plotseling een luide, maar aangename stem. Deze stem die de rollende donder overstemde riep: "Zoon, ik kom je halen."

"Moeder?"

"Ja Siebe. Jouw taak is volbracht, je ziel is gered. Ik heb de opdracht je mee te voeren naar het land van de schimmen. Naar een plaats die op aarde bekend is onder vele namen. Noem het de Hemel of het Walhalla. Noem het de Eeuwige Jachtvelden of het Nirwana. Dat maakt niet uit. Het zijn allemaal aanduidingen voor de plaats waar alle goede geesten samenkomen. Kom, ik wijs je de weg."

Voordat de tovenaars afscheid kon nemen, schoot een gigantische felle lichtstraal uit de afgezaagde stam van de eikenboom. Met kracht werd Billie weggeslingerd. Van der Zanten werd in het lichtspoor meegetrokken. Uit de lichtstraal ontsnapte een laatste vreugdekreet. De kinderen en Billie wisten dat de tovenaars zijn laatste bestemming had gevonden.

Mevrouw Van Schoonhoven was ondertussen wederom van haar stokje

gegaan. Tjitske en Dominique legden haar voorzichtig op het zachte mos.

*****

Bontebok raakte in rep en roer. Vanuit het niets werd de lucht pikzwart. Vanuit het niets begon het te stormen. Vanuit het niets begon het te hozen. Degenen die toevallig naar de Kauwenhoek keken, zagen een witte lichtstraal omhoog spuiten. “Zie je wel,” zei boer Geurts. “Die gekken wilden een weg aanleggen. Nu zie je wat voor gelazer er van komt. Nu breekt de pleuris pas echt uit.” De meeste mensen werden angstig, doodsbang eigenlijk. Zij die geloofden probeerden de oude kerk te bereiken. Bontebok schudde of zijn laatste uur geslagen had. De regen en de wind hielden maar aan. Grote hagelstenen teisterden de ruiten. Het was een noodweer zoals het dorpje nooit had gekend.

De ouders van Tjitske, Robin, Bart, Julian en van Dominique en Henryk maakten zich doodongerust. Hun kinderen waren daarbuiten. Ergens! En ook meneer Van Schoonhoven wist niet waar hij het zoeken moest. Waar was zijn vrouw gebleven? Hij had haar uit de kerk op bed te rusten gelegd en was thee gaan zetten. Toen hij haar een kopje wilde brengen, was ze verdwenen. Opgelost in het niets. En dan nu weer dat noodweer. Wat was er toch aan de hand?

En toch, het weer in Bontebok was slechts kinderspel vergeleken bij hetgeen zich op de bouwplaats afspeelde. Ook daar was de paniek compleet. De weinige bouwvakkers die nog aan de weg durfden te werken, scheten zeven kleuren of liep het dun in de broek. Ze probeerden koste wat het kost de bouwplaats te ontvluchten. Ze hadden hun kans echter gehad. Ze hadden ervoor gekozen om voor een verhoogd salaris door te werken aan de weg. Ondanks de waarschuwing, ondanks de vreemde verschijnselen. Geen van de werklieden ontkwam aan de toorn vanuit de Kauwenhoek.

Dirk de stratenmaker kreeg een ijsbal op zijn hoofd. Een voltreffer recht op zijn neus. Met een verbaasde uitdrukking op zijn gezicht stierf hij met een gesmoorde kreet. Jannus, de kraanmachinist probeerde te vluchten naar de veilige cabine van de bulldozer: de Destroyer. Een mini tornado zoog hem op als een enorme stofzuiger, ruim voordat hij de machine bereikte. Zijn levenloze lichaam werd later tien kilometer verderop teruggevonden. Jannus was onherkenbaar verminkt, al zijn botten gebroken. Anderen slaagden er in een schijnbaar veilige plaats te bereiken.

De burgemeester van Zuilen, de rechter die de aanleg van de weg had goedgekeurd, aannemer Hebgraag en nog enkele hooggeplaatste heren vochten om het hardst om hun armzalige levens te redden. De heren waren gekomen om te kijken hoe het werk vorderde. Toen ze de Destroyer, de grootste bulldozer van het land, stonden te bewonderen, brak het noodweer los. De burgemeester reageerde het eerst. Met kattensprongen klom hij naar de hooggeplaatste cabine. In zijn kielzog volgden de rechter en Hebgraag. Zij bereikten de veilige cabine, die daarmee vol was. Zonder gevoel van mededogen werden de andere hooggeplaatste heren door de

burgemeester van de Destroyer afgetrapt. Voor hen was geen plaats. Met angstkreten en een kakofonie van hulpgeroep werden de stumpers meegevoerd in een kolkende modderstroom. Hun geroep mocht niet baten en spoedig verstomde het geschreeuw.

*****

In de Nevelring werd het rustiger nadat de tovenaars verdwenen waren. Doorweekt stonden ze in de Kring. Enigszins aangeslagen klauterde Billie op. "Over kwade bedoelingen bij Van der Zanten hoeven we ons geen zorgen meer te maken, jongens. Maar wat hier allemaal gebeurt? Het lijkt wel een gigantische paddo-trip."

Nadat Tjitske en Dominique de buurvrouw hadden neergelegd verbraken ook de anderen de ketting en gingen ze met zijn allen bij Billie staan. Jan stond met de haren recht overeind naast Billie te grommen. Mevrouw Van Schoonhoven kwam door de striemende ijskoude regendruppels weer een beetje bij haar positieven.

"Wat gebeurt hier toch allemaal? Het is ongehoord; het is een schandaal," foeterde ze. "Jij hebt hier zeker weer mee te maken, hè, Billie Boonstra," krijste ze woedend, toen ze de Harley-rijder in de gaten kreeg. "Wat heb je in vredesnaam met die kinderen uitgespookt? Waar ben ik eigenlijk?" Op die vragen kreeg mevrouw Van Schoonhoven voorlopig geen antwoord.

De blauwe kabel die tussen de trillende levensstenen hing, begon te vervormen. De kabel werd langer en kronkelde omhoog. Het blauw werd steeds feller. Een teken dat er steeds meer energie aan werd toegevoegd. De zeven draden versmolten, werden dikker en reikten omhoog de zwarte hemel in. Een blauwe zuil van energie reikte tot waar de Rode Gloed was. Op de zuil vormde zich een blauwe kogel. Het had de vorm van een gigantische levenssteen. De kogel vibreerde en schitterde. Lag te trillen op de zuil waardoor nog steeds energie naar boven stroomde. Plots werd de kogel met kracht gelanceerd. Een oogverblindende blauwe flits sloeg in nabij de Nevelring. De blauwe kogel boorde zich met geweld in de grond en verdween in de richting van de nieuwe weg.

Billie en de kinderen stonden als versteend. Niet in staat een woord uit te brengen. Ze werden overvallen; niet door angst, maar door een intens gevoel van schoonheid. Van top tot teen tintelde hun huid; een golf van blijdschap trok door hun aderen en bracht ze in extase. Billie zou het willen uitgillen, maar kreeg z'n kaken niet van elkaar. Hij werd bevangen en raakte zowat van de kaart door een overweldigend gelukkig gevoel. Bij Tjitske en Dominique stroomden de tranen vrijelijk langs de wangen. Later zou Dominique zeggen dat het gevoel leek op verliefdheid, maar dan duizend keer sterker. Julian had zijn linkerarm om Dominique's schouders geslagen en stond als versteend te kijken. Ook de anderen stonden uiterlijk onbewogen. Hun ogen straalden echter en vol ontzag genoten ze van deze demonstratie van oerkracht. Dit in tegenstelling tot mevrouw Van Schoonhoven. Zij kneep haar ogen stijf dicht en begroef het hoofd in haar armen. Hier wilde ze niets van weten.

Diep in de aarde begon het te rommelen. De huizen in Bontebok begonnen te schudden. De bomen in de Kauwenhoek beefden. Hebgraag en de twee andere overlevenden in de Destroyer trilden als een rietje. Het gedonder in de diepe ondergrond werd sterker. Kwam hun kant op. En dit keer was vluchten geen optie meer. De Destroyer, 's lands grootste vernielers, stond te schudden. En het rommelen werd sterker en sterker. De aarde voor hen begon te golven.

Vanuit de Kauwenhoek brak de aarde open. De grond scheurde open als een ritssluiting. De Destroyer stond op een gedeelte van de nieuwe weg dat al helemaal klaar was. Het gedeelte van de weg dat het verst in de Kauwenhoek lag, begon te vervormen. De scheur had dit gedeelte reeds bereikt. Hier begon de weg te schuiven. Het zwarte asfalt verdween in de scheur, die nu zeker honderd meter breed was.

In het midden van de geopende aarde kolkte gloeiend magma. De harde wind stuwde de hete modderbrij op, zodat het over de rand sloeg. De kletterende regen verdampte daar onmiddellijk. Nog voor de druppels het magma bereikten, vergingen ze tot damp. Een groeiende stoomwolk bedekte de gespleten aarde.

Nieuwe stukken asfalt brokkelden af. De weg werd korter en korter. Het moeizame werk van Hebgraag werd weggevaagd en het zou niet lang meer duren eer de bulldozer zou verdwijnen. De burgemeester en de anderen zagen trillend van angst de stoomwolk naderen. Tergend langzaam kroop de ritssluiting naderbij. In paniek opende de burgemeester de cabine. Hij wilde weggrennen. Te voet vluchten, want geen van de heren wist hoe je de Destroyer moest besturen.

Met alle kracht die hij nog bezat opende de burgemeester de deur van de cabine. Hij stak zijn rechterbeen naar buiten en wilde uitstappen. De Kauwenhoek was echter meedogenloos. Liet zijn slachtoffers niet ontsnappen, nooit. Een windvlaag sloeg de cabinedeur dicht. Verbrijzelde het been van de burgermeester. Deze gilte het uit van de pijn. Hebgraag en de rechter zaten er verslagen bij te kijken. Zij beseften dat hun laatste uur - nee beter: hun laatste minuut - geslagen had. En ze hadden niet eens meer de wilskracht om zich te verzetten, om het vege lijf te redden.

Apathisch staarden ze naar de naderende stoomwolk. Het gejammer van de kermende burgermeester hoorden ze niet. Ze zagen de dood reeds in de ogen. Het klamme zweet brak ze uit. Het was zover. De gloeiend hete massa had de Destroyer bereikt. De stoomwolk omhulde de bulldozer. De mannen voelden het gevaarte trillen, en schuiven. Toen was er geen houden meer aan. De mannen - verantwoordelijk voor de aanleg van de weg - verenigden een laatste schreeuw. De Destroyer verdween in de diepte. De mannen waren op slag dood en werden verteerd door vuur.

Uiteindelijk vernietigde de scheur, de geopende ritssluiting alles in de Kauwenhoek wat met de weg te maken had. Daarna sloot de aarde zich. De burgermeester, de aannemer en de rechter hadden een diep graf gevonden.

Een lange strook modder verraadde nog enige tijd waar de nieuwe weg gelegen had. Er was echter geen mens die er nog durfde te komen. Het duurde dan ook niet lang of de moddervlakte raakte begroeid. De Kauwenhoek herstelde zich wonderbaarlijk snel. De natuur nam terug wat haar voor korte tijd was ontnomen.

*****

Toen het natuurgeweld enigszins tot bedaren was gekomen, vertrokken Billie en de zeven leden van de Bende van de Rode Maan uit de Nevelring. Waarschijnlijk zou geen van hen daar ooit nog terugkomen. Billie droeg zijn uitgeputte buurvrouw - voor hem zo licht als een veertje - over zijn schouder en leverde haar af bij d'r man met de mededeling dat hij haar gevonden had in het bos.

De weg uit het moeras was makkelijk te vinden geweest. Eenmaal bij de Wonderkolk aangekomen keken ze een laatste maal om. Het was alsof achter hen alle bomen van plaats gewisseld hadden en zich een nieuw doolhof had gevormd. De route naar de Nevelring leek voorgoed afgesloten. Zouden ze al terug hebben gewild dan was dat onmogelijk geweest. Het zou Bart niet verbazen als ook de Nevelring zelf inmiddels verdwenen was. Volgens hem hoorde de Nevelring thuis in de tweede wereld, een wereld waarin ook Sophie Veenstra haar plaats had. Een wereld ook, waar de meeste mensen niets van begrepen.

Bart is nog vaak terug gegaan naar de Wonderkolk om te hengelen. Nimmer kreeg hij meer een teken van zijn vermoorde achternichtje. Wel zag hij vaak sprongen reeën en roedels edelherten. En op een mooie lente-ochtend was hij zelfs getuige van het imponerende bolderspel van korhoenders. Iets dat Julian dolgraag had willen zien.

Buiten de planten en dieren, die het mede dankzij de "Roep uit de Kauwenhoek; de Roep van Van der Zanten" hadden overleefd, herinnerde niets meer aan de vreemde avonturen van de Bende van de Rode Maan. Het moeras was hersteld van de aanslag door aannemer Hebgraag en was voor iedereen weer net zo gevaarlijk als altijd. De Rode Gloed was weg en bleef weg. Hetzelfde gold voor de tovenaars.

En toch, niet alles is verdwenen. Voor degenen die eens in Noorwegen willen gaan kijken: de nevelring van Lovund is gebleven, ondanks dat Bart en Julian de levenssteen daar hebben weggehaald. En dan vraag ik me af: Is de nevelring daar soms blijven bestaan als een soort teken voor ons? Om ons te herinneren aan de strijd die plaatsvond in de Kauwenhoek?

Er was nog iets dat Bart beseftte. Nog steeds waaide het niet aan de Wonderkolk. Het zwarte water bleef te allen tijde zo vlak als een spiegel, maar het riet wuifde en de populieren ritselden. Bart was ervan overtuigd, dat degene die zijn eigen spiegelbeeld in het water van de Wonderkolk bekeek; dat hij die echt goed keek; dat hij

die het echt aandurfde diep in zijn eigen ogen te kijken, zijn ziel kon zien. Dat was de macht van het water. Het betoverende water dat de basis vormt voor al het leven.

*****

EPILOOG

Na het spectaculaire noodweer en de al even spectaculaire verdwijning van een flink aantal mensen in de Kauwenhoek, waaronder zelfs de burgemeester van Zuilen, bleef het nog lange tijd onrustig in Bontebok. Televisieploegen reden af en aan. Journalisten stelden iedereen vragen. Veel verder kwamen de nieuwsgierige vragenstellers niet. De Bontebokkers haalden hun schouders op bij zoveel domme vragen. "Wij hebben het altijd gezegd," zeiden ze, "dat moeras laat niet met zich spotten. Die stadsen wilden ons niet geloven, nou, je ziet wat er van gekomen is." Daarmee was voor hen de kous af.

In Bontebok gingen de mensen nuchter door met het werk dat ze altijd deden. Al die drukte om niks en waar bemoeiden die journalisten zich trouwens mee? Er was er een die blij was met het hele mediacircus: de bakker. Die snelweg mocht dan niet doorgaan, maar zoveel klanten als nu, had hij nooit gehad. Jammer genoeg voor hem was het slechts voor beperkte duur.

Drie dappere journalisten die baalden van de weinig zeggende antwoorden van de dorpingen gingen zelf op onderzoek uit in het moeras. Dat ze niet terugkeerden, verbaasde niemand in het dorp. "U bent gewaarschuwd" staat er op het bord bij de ingang van het Westerveld. Verder commentaar was volgens de Bontebokkers dan ook overbodig. Geen van de overgebleven journalisten durfde zich daarna nog in de Kauwenhoek te wagen.

Een voor een dropen de nieuwsgangers af. Teleurgesteld gingen ze opzoek naar nieuws waar wel eer aan te behalen viel en naar mensen die voor de camera wel de nodige onzin wilden uitkramen. Dit alles in het belang van de kijkcijfers.

*****

Misschien vraag je je af waarom juist Julian, Bart, Robin, Tjitske, Henryk, Dominique, Billie en mevrouw Van Schoonhoven zo'n grote rol speelden bij deze gebeurtenissen rond de Kauwenhoek. Zelf denk ik dat een erfenis uit het verre verleden de oorzaak daarvan is. De zaak Van der Zanten is destijds nooit bevredigend afgesloten. Vandaar deze herkansing.

Het is bijvoorbeeld niet moeilijk voor te stellen dat Dirk de stroper een verre voorouder van Billie de Biker zou kunnen zijn. En dat Tjitske afkomstig is uit een oud slagersgeslacht. Wellicht was het de over-over-over-grootvader van haar die werd gered door de zalf van Van der Zanten. Het is niet gek om te denken dat het meisje familie zou zijn van de slager die eeuwen geleden de bewaker van de tovenaer had neergeslagen.

De relatie van Bart met de Kauwenhoek is duidelijk. Tenslotte werd een verre nicht van hem, Sophie Veenstra, lang geleden op brute wijze vermoord door boer Geurtsen. Barts familie heeft dus ook al honderden jaren gewoond in Bontebok. Waarschijnlijk ook ten tijde van de heksenvervolgingen.

En dan boer Geurts. Zou dat geen directe afstammeling van de vreselijke boer Geurtsen kunnen zijn? Namen veranderen nogal eens in de loop van een paar honderd jaar. Tjitske wist zich in ieder geval niet goed houding te geven als ze, op weg naar Thunder, boer Geurts tegenkwam. Het was toch gek dat zij iets wist over een verre voorouder van hem, terwijl boer Geurts zelf daar niets van afwist en er nooit iets mee te maken had gehad. Toch bekeek ze hem met andere ogen.

Uit het verhaal blijkt niet zo zeer wat Robin, Dominique en Henryk voor banden met het verleden hadden. Ik durf best te wedden dat hun familiewortels ook in Bontebok liggen.

De komst van Julian naar Bontebok lijkt erop te wijzen dat hij niets met het verleden te maken heeft gehad. Vanwaar dan de inspanning van Van der Zanten om juist de familie Berendsen terug te halen naar Bontebok? Julians vader die ernstig twijfelde om te gaan verhuizen, werd in een droom door een oude man die leek op vadertje Tijd overgehaald om zijn boeltje te pakken. En al in *ZEEZICHT* zag Julian de Rode Ster. Dat kan gewoon geen toeval zijn. Het is goed denkbaar dat de familie Berendsen, direct na de fatale gebeurtenissen rond 1600, weggetrokken is naar het verre Westen. Het kan de moeite waarde zijn om uit te zoeken of er tijdens de branden in Nedel en Bontebok voorouders van Julian zijn omgekomen.

Tot slot de bijbelse mevrouw Van Schoonhoven. Zou zij een afstammeling zijn van de pastoor van Bontebok die Van der Zanten op de brandstapel wilde zetten? Of zou zij familie zijn van de pastoor van Nedel die de moeder van de tovenaar liet verbranden? Met mevrouw Van Schoonhoven is het overigens nooit meer goed gekomen. De voor haar onverklaarbare gebeurtenissen tastten haar verstand aan. De Rode Maan die ze zag, de wandeling naar de Nevelring waar ze zich nauwelijks meer iets van herinnerde en vervolgens de hele toestand in de Nevelring: de oplichtende stenen, de enorme energie die vrijkwam, de stem uit de zwarte wolken en het verdwijnen van de tovenaar; het was onverklaarbaar. Zeker voor iemand die zo vroom was opgevoed en wiens wereldbeeld zo door de kerk was gevormd.

Mevrouw Van Schoonhoven kwam in een rusthuis terecht. Toen de psychiaters haar ook daar niet konden helpen is ze overgeplaatst naar een inrichting.

De kinderen hadden geen moeite met het gebeurde. Er zijn nu eenmaal dingen die gebeuren, zoals het opduiken van een Rode Ster, de verschijning van een Kersenprinses, de ontmoeting met een oude tovenaar en de vreemde dromen die niet meteen verklaard konden worden. Dat betekent niet gelijk dat die dingen niet waar zouden kunnen zijn. Dat beseften de (andere) leden van de Bende van de Rode Maan donders goed. Nee, volgens mij zullen de kinderen best goed terecht komen.

Ik zie Robin al samen met Billie rijden op hun zelf gebouwde Harley-Davidsons. Henryk gaat vast iets doen met computers. Ik ben benieuwd of hij er in zal slagen de computer van de Amerikaanse geheime dienst, de CIA te kraken. Ik kijk er niet van op als Dominique naar Afrika zou gaan om de mensen daar te helpen of misschien wordt ze gewoon juffrouw op de Jozefschool in Bontebok. Dat Julian boswachter wordt lijkt me zeker en Bart geef ik een goede kans om een Nobelprijs te winnen.

Het zou mij ook niet verbazen als Tjitske binnenkort weer in het nieuws zou komen. Misschien zien we op het journaal haar lange zwarte haar wapperen in de zeewind, als ze met gevaar voor eigen leven in een kleine rubberboot een walvis probeert te redden van een enorme Japanse walvisvaarder. Wellicht zien we haar bij het nieuws als ze is opgepakt bij een demonstratie tegen het dragen van bont, tegen het gebruik van tropisch hardhout, tegen het gebruik van kernenergie of lezen we dat ze is ingerekend bij het vernielen van een veld met genetisch gemanipuleerd graan.

Eigenlijk zijn er veel te veel zaken waar de slagersdochter zich mee bezig moet houden. Ze zou er best wat hulp bij kunnen gebruiken.....

EINDE

*****

Bij Horse-Shoe Publishing Elden zijn eerder verschenen:

- * “Het Hoefijzer, kroniek van een karperwater”, Tonny Buijs e.a., 1997, ISBN 90-803589-1-6
- * “Luimelen in Meinerswijk, foto’s en verhalen uit het *nieuwe* rivierengebied”, Edwin Giesbers en Tonny Buijs, 1999, ISBN 90-803589-2-4
- * “De Saga van Grettir de Sterke”, Een Oud-IJslandse Saga, vertaald door Tonny Buijs en Daisy L. Neijmann, 2002, ISBN 90-803589-4-0

In voorbereiding zijn de boeken:

- * “De Saga van Vogelvrije Gisli”, vertaling van een Oud-IJslandse Saga door Tonny Buijs
- * “Over*leven”, een nieuw kinderboek, tekst: Tonny Buijs, tekeningen: Marciana Timmermans, voor iedereen vanaf 14 jaar

Meer informatie is te vinden op onze website:

WWW.HORSE-SHOE.NL

E-mail: tonny.buijs@horse-shoe.nl

